
Antilop ve Flurya
Margaret Atwood

Margaret Atwood

18 Kasım 1939'da Kanada'da doğdu. Böcekbilimci olan babasının işi dolayısıyla çocukluğu boyunca yılın birkaç ayını ormanlarda geçirdi. On iki yaşına kadar okula gidemedi ama ailesi onu küçük yaşlardan itibaren okuma ve yazmaya yöneltti. Beş yaşından itibaren hikayeler, şiirler ve oyunlar yazmaya başladı. Toronto Üniversitesi ve Radcliffe'de eğitim gördü. Harvard'daki doktorasını yarım bıraktı. ilk şiir kitabıyla (Double *Persephone*-1961) E. J Pratt ödülünü kazandı. İlk romanı The *Edible Woman* 'ın yayımlanması ve film haklarının satılmasıyla yazmaya daha çok zaman ayırmaya başladı. 1971 yılında Kanada'nın en önemli şairleri arasında gösteriliyordu. 1972'de yayımlanan Surfacing the Survival: The Thematic Guide to Canadian Literature ile bir romancı ve eleştirmen olarak yerini sağlamlaştırdı. 1981 'de yayımlanan Handmaid's Tale'de (Damızlık Kızın Öyküsü) kadının toplumdaki gerçek rolü üzerine odaklanır. Surfacing de olduğu gibi burada da kadın ve kızların yaşadığı deneyimleri güçlü bir toplumsal eleştiriyle birlikte aktarır. Atwood'un yapıtları feminist düşüncenin nabzını tutan bir barometre olarak değerlendirilmektedir. Üretken bir yazar olan Atwood aynı zamanda PEN ve Uluslararası Af Örgütü'nün aktif bir üyesidir. The Handmaid’s Tale ile Cat's Eye (Kedi Gözü) adlı romanları Booker ödülüne aday gösterildi. *Robber Bıide* ve en son romanı Grace (Nam-ı Diğer Grace) Kanada'da Giller ve İtalya'da Premio Mondello'yu ödüllerini kazandı. Atwood'un yapıtları otuz üç dile çevrilmiştir. Onuncu romanı The Blind Assassin (Kör Suikastçi) 2000'de Booker ödülüne layık görülmüştür.

Antilop ve Flurya / Roman

Margaret Atwood'un Oğlak'taki kitapları:
Kör Suikastçı
Nam-ı Diğer Grace
Antilop ve Flurya

Hazırlananlar:
Ölülerle Uzlaşmak
Yenilebilir Kadın

E D E B İ Y A T

Antilop ve Flurya

Margaret Atwood

İngilizce aslından çeviren:
Dost Körpe

OĞLAK / EDEBİYAT / ROMAN

Antilop ve Flurya- Oryx and Crxke / Margaret Atwood İngilizce aslından çeviren: Dost Körpe

Kurumsal kimlik danışmanı: Serdar Benli Kapak tasarımı: Murat Deniz

Kapak resmi: “The Earthly Paradise", Hieronymus Bosch Dizgi düzeni: Goudy, 11 / 15 pt.
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri Tel: (0-212) 612 *73* 05
Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.
Genel yönetim: Senay Hamedaroğlu Yayın yönetmeni: Raşit Çavaş
Zambak Sokak *29*, Oğlak Binası, 34435 Beyoğlu-İstanbul.
Tel: (0-212) *251 71* 08-09, Faks: (0-212) *293* 65 50 'e-posta: oglak@oglak.com
Birinci baskı: 2005 ISBN 975 • 329 -472 • 7

Aileme

Başkaları gibi yaparak sizi tuhaf, olmayacak öykülerle şaşırtabilirdim belki. Ama, gerçekleri en sade bir tarzla ve üslupla anlatmayı yeğledim, çünkü asıl hedefim sizi bilgilendirmekti, eğlendirmek değil.

Jonathan Swift, *Gulliver'in Yolculuklan*

Güvenlik diye bir şey yok muydu? İnsan, dünyayı yüreğiyle tanıyamaz mıydı? Rehber ya da sığınak yok muydu hiç? Her şey mucizevi miydi? İnsanın kendini kule tepesinden boşluğa atması mı gerekiyordu?

Virginia Woolf, *Deniz Feneri*

I

Mango

Kar Adamı şafaktan önce uyanıyor. Hareketsiz yatıyor, çeşitli engellere vuran dalgaların sesini dinliyor: Hışşş, hışşş, nabız gibi. Hâlâ uykuda olduğuna inanmayı öyle istiyor ki.

Doğu ufkunda sis var. Gül rengi, ölümcül bir parıltıyla aydınlanıyor. O rengin hâlâ zarif görünmesi ne tuhaf. Pembe ve soluk mavi lagünde, ışığa karşı kara siluetler halinde yükselen kuleler gerçekdışı görünüyor. Orada yuva yapmış kuşların çığlıkları ve paslı araba parçalarından, tuğlalardan ve çöplerden oluşma yapay kayalıklara vuran okyanus dalgalarının uzaktan gelen sesleri, tatil günü trafiğinin gürültüsünü andırıyor.

Kar Adamı alışkanlıktan saatine bakıyor. Paslanmaz çelikten yapılma, parlak alüminyum kayışlı bir saat. Artık çalışmasa da hâlâ gıcır gıcır. Artık saatini yalnızca tılsım olarak kullanıyor, sahip olduğu tek tılsım. Saati ona boş bir yüz gösteriyor o kadar: Sıfır saati. Saati bilememek dehşete kapılmasına yol açıyor. Hiç kimse, hiçbir yerde saati bilmiyor.

“Sakin ol” diyor kendine. Birkaç derin soluk aldıktan sonra sinek ısırıklarını kaşıyor. En çok kaşınan yerlerin yalnızca etrafını kaşımaya, kabuklarını yolmamaya özen gösteriyor. Kanının zehirlenmesini istemiyor. Aşağı, etrafta vahşi hayvan olup olmadığına bakıyor. Ortalık dingin. Ne pul görüyor ne kuyruk. Sol elini, sağ ayağını, sağ elini, sol ayağını kullanarak ağaçtan iniyor. Üstünü dal ve yapraklardan temizledikten sonra, kirli çarşafını sırtına pelerin gibi örtüyor. Geceleyin taklit Red Sox beyzbol kepini bir dala asmıştı, kaybolmasın diye. içine bakıyor. Bulduğu bir örümceği dışarı atıyor. Sonra kepini giyiyor.

Sola doğru birkaç metre yürüyüp çalılara işiyor. Kaçışan çekirgelere “Dikkat!” diyor. Sonra ağacın diğer tarafına yürüyor. Genelde tuvaletini yaptığı yerden epey uzak burası. Birkaç beton parçasıyla ağaçta açtığı deliği karıştırıyor. Deliğin ağzını genellikle dikenli telle örtüyor, sıçanlarla fareler girmesin diye. Zulasında plastik bir torbaya konmuş birkaç mangoyla bir kutu Sveltana Etsiz Sosis Kokteyli konservesi, yarım şişe (hayır, daha doğrusu üçte bir) değerli İskoç viskisi ve bir karavan kampından çalınmış

çikolatalı bir gofret var. Gofret yaldızlı kâğıdının içinde yumuşamış, yapış yapış olmuş. Gofreti şimdi yemek istemiyor. Bir daha başka gofret bulamayabilir. Zulasında bir konserve açacağı ve nedense bir buz kıracağı da var. Ayrıca altı da boş bira şişesi. Bunları duygusal nedenlerle ve taze su depolamak için elinde tutuyor. Ayrıca güneş gözlüğü de var, ki bunu alıp takıyor. Gözlüğünün bir camı yok ama hiç yoktan iyidir.

Plastik torbayı açıyor. İçinde yalnızca bir mango kalmış. Tuhaf. Hatırladığına göre daha fazla vardı. Torbanın ağzını sıkıca kapamış olmasına karşın içine karıncalar girmiş. Şimdiden kollarından yukarı çıkıyorlar. Siyah karıncalarla küçük, sarı, saldırgan karıncalar. Özellikle sarı karıncalar insanın canını şaşırtacak kadar yakabiliyor. Elleriyle karıncaları yere atıyor.

“İnsan moralini yüksek tutmak ve akıl sağlığını korumak için gündelik rutinlere harfiyen uymalıdır” diyor yüksek sesle. Bunun bir kitaptan alıntı olduğu hissine kapılıyor... Toprak sahibi olan Avrupalı sömürgecilere yazılmış kalın bir el kitabından. Gerçi böyle bir kitap okuduğunu hatırlamıyor ama bunun bir anlamı yok. Belleğinde büyük boşluklar var.

Kauçuk çiftlikleri, kahve çiftlikleri, kenevir tarlaları. (Kenevir neydi?) Onlara güneşten korunmak için şapka takmaları, akşam yemekleri için güzel giyinmeleri, yerlilere tecavüz etmemeleri söylenmişti herhalde. Gerçi tecavüz denmiş olamazdı. Yerli kadınlarla arkadaşlık etmekten sakının. Ya da başka bir biçimde söylenmiş olmalıydı...

Ama Kar Adamı bundan kesinlikle sakınmadıklarına emin. On kişiden dokuzu sakınmıyordu herhalde.

"Stres atmak için” diyor. Cümlenin geri kalanını hatırlamaya çalışırken, ağzı açık kalakaldığını fark ediyor. Yere oturup mangoyu yemeye başlıyor.

Kıyıya vuranlar

Beyaz kumsalda, kıyıya vurmuş mercanlarla kırık kemiklerin arasında bir grup çocuk yürüyor. Yüzmüş olmalılar, çünkü hâlâ ıslak ve parlaklar. Daha dikkatli olmalılar: Lagünde neler yaşıyor kim bilir? Ama tedbirsizler, Kar Adamı'nın aksine. Kendisi, lagüne geceleyin, güneş yokken bile, ayağının ucunu sokmaz. Düzeltme: Özellikle geceleyin.

Çocukları hasetle izliyor. Yoksa nostaljiyle mi? Hayır, olamaz. O çocukken hiç yüzmedi, hiçbir kumsalda çırılçıplak koşmadı ki. Çocuklar etrafı inceliyor, eğiliyor, kıyıya vurmuş şeyleri topluyorlar. Sonra kendi aralarında konuşuyorlar. Topladıkları şeylerden bazılarını alıp geri kalanları atıyorlar. Hazinelerini eski bir çuvala koyuyorlar. Er geç Kar Adamı'nı da bulacaklar (buna emin olabilir)... Onu, kavurucu güneşten korunmak için ağaç gölgelerinde oturmuş, eskiyen çarşafına sarınmış, kollarını bacaklarına dolamış, mangosunu emerken bulacaklar. Çocukların gözünde (kalın derileri mor ötesi ışınlara dayanaklı) Kar Adamı bir loşluk, alacakaranlık yaratığı.

İşte geliyorlar. "Kar Adamı, Kar Adamı" diye sesleniyorlar hep bir ağızdan, şarkı söylercesine. Ona asla çok yaklaşmazlar. Saygı duydukları için mi (öyle umuyor), yoksa pis koktuğundan mı?

(Pis koktuğunu biliyor. Leş gibi, hayvan gibi, mors gibi kokuyor: Yağlı, tuzlu, balıksı. Gerçi mors nasıl kokar bilmiyor ya. Ama resimlerini görmüştü.)

Çocuklar çuvallarını açarak hep bir ağızdan bağırıyorlar: "Kar Adamı, neler bulduk biliyor musun?" Çuvaldaki nesneleri çıkarıp, satmak istermişçesine havaya kaldırıyorlar: Bir jant kapağı, bir piyano tuşu, okyanusta aşınmış soluk yeşil bir soda şişesi parçası. Boş bir plastik BlyssPluss şişesi. Yine boş bir ChickieNobs Bucket O'Nubbins kutusu. Uzun kıvrık kuyruklu bir bilgisayar faresi ya da parçalanmış kalıntısı.

Kar Adamı ağlamaklı oluyor. Onlara ne diyebilir ki? O tuhaf nesnelerin ne olduğunu ya da eskiden ne olduklarını açıklayabilmesi imkansız. Ama ne diyeceğini tahmin etmiş olmalılar. Çünkü hep aynı şeyi söylüyor.

“Bunlar eskiden kalma şeyler.” Sesinin sevecen ama kayıtsız olmasına özen gösteriyor. Pedagog, falcı ve müşfik amca karışımı bir sesle konuşmalı.

“Canımızı yakarlar mı?” Bazen teneke motor yağı kutuları, yakıcı çözücüler, plastik çamaşır suyu şişeleri buldukları oluyor. Geçmişten gelen bubi tuzakları. Kar Adamı potansiyel kazalar konusunda bir uzman kabul ediliyor: Yakıcı sıvılar, hasta edici gazlar, zehirli tozlar. Tuhaf acılar.

“Hayır, onlar yakmaz” diyor. "Tehlikeli değiller.” Bunu işitince ilgisizleşiyor, çuvalı indiriyorlar. Ama gitmiyorlar. Durup ona bakıyorlar. Kumsalda yaptıkları araştırma bir bahane. Aslında Kar Adamı’na bakmak istiyorlar. Kendilerinden çok farklı çünkü. Bazen güneş gözlüğünü çıkarıp tekrar takmasını istedikleri oluyor. Üç gözü mü var, yoksa sahiden iki gözlü mü, görmek istiyorlar.

“Kar Adamı, hey Kar Adamı” diye şarkı söylüyorlar, ondan çok birbirlerine. Onlar için bu ad yalnızca dört heceden ibaret. Kar Adamı ne demek bilmiyorlar. Hiç kar görmediler.

Flurya’nın kurallarından biriydi bu: Fiziksel karşılığı olmayan hiçbir ad seçilemezdi (içi doldurulmuş ya da iskelet halinde bile olsa, gösterilebilmeliydi). Tekboynuzlar, ejderler, mantikorlar, baziliskler kullanılamazdı. Ama o kurallar artık geçerli değil. Kar Adamı kendi adını seçmekten acı bir haz almıştı. Korkunç Kar Adamı. Hem vardı, hem yoktu. Tipilerde hayal meyal görülürdü. Maymunsu bir insan ya da insansı bir maymundu. Sinsi, ele geçmez, yalnızca söylentilerden ve karlarda bıraktığı ayak izlerinden bilinen bir yaratıktı. Dağ kabilelerinin bu yaratığı fırsat bulduklarında avlayıp yedikleri söylenirdi... Etini kaynatıp, pişirip şenlikler düzenledikleri. Kar Adamı bunun yamyamlığa yakın bir şey olmasının, aldıkları zevki herhalde artırdığını düşünüyordu.

Artık adını kısalttı. Artık yalnızca Kar Adamı o. Adının başını, yani “Korkunç” kısmını kendine saklıyor. Onun sırrı bu.

Çocuklar birkaç saniye tereddütte kaldıktan sonra çömelip oğlanlı kızlı bir yarım halka oluşturuyorlar. En küçüklerinden birkaçı hâlâ kahvaltılarını kemiriyor. Çenelerinden yeşil sular süzülüyor. Ayna olmayınca herkesin iğrençleşmesi ne can sıkıcı. Yine de bu çocuklar inanılmayacak kadar çekici. Her biri çıplak, her biri kusursuz, her birinin farklı bir ten rengi var: Çikolata, gül, çay, tereyağ, kaymak, bal. Ama hepsinin de gözleri yeşil. Flurya’nın estetik anlayışı.

Kar Adamı’na hevesle bakıyorlar. Kendileriyle konuşacağını umuyor olmalılar ama Kar Adamı bugün havasında değil. En fazla güneş gözlüğünü, çalışmayan parlak saatini ya da beyzbol kepini yakından görmelerine izin verebilir o kadar. Kepini seviyorlar ama öyle bir şeye neden ihtiyaç duyduğunu anlamıyorlar (saç olmayan bir takma saça). Kar Adamı bu konuda bir yalan uydurmadı henüz.

Bir süre sessizce ona bakıp düşünüyorlar. Sonra en büyükleri konuşuyor. "Ey Kar Adamı, yüzünde niye yosun bitiyor? N’olur söyle.” Diğer çocuklar da katılıyor. "N’olur söyle, n’olur söyle!” Birbirlerini dirsekleyip kıkırdaşmıyorlar. Ciddi bir soru bu.

"Bunlar kuş tüyü” diyor.

Bu soruyu en az haftada bir kez sorarlar. Her seferinde aynı cevabı verir. Aradan fazla zaman geçmemiş olmasına karşın (iki ay mı, yoksa üç mü? Kar Adamı hesabı şaşırdı) ona dair efsaneler, varsayımlar biriktirdiler bile: *Kar Adamı eskiden kuşmuş. Ama uçmayı unutmuş. Tüylerinin gerisi dökülmüş. Bu yüzden üşüyor ve ikinci bir deriye ihtiyaç duyuyor. Bir şeylere sarınması gerekiyor. Hayır: Üşüyor çünkü balık yiyor. Balıklar soğuktur. Hayır: Sarınıyor çünkü erkekliği yok. Bunu görmemizi istemiyor. Yüzmeye gitmemesinin nedeni de bu. Kar Adamı buruş buruş, çünkü eskiden su altında yaşamış. Su derisini buruşturmuş. Kar Adamı üzgün, çünkü onun gibiler denize uçup gitti. O yapayalnız kaldı.*

“Ben de kuş tüyü istiyorum” diyor çocukların en genci. Nafile bir umut: Flurya’nın Çocukları köse. Flurya sakalları saçma bulurdu. Ayrıca tıraş olmak zoruna giderdi. Bu yüzden bu zorunluluğu ortadan kaldırdı. Ama Kar Adamı için değil tabii: Onun için çok geçti.

Hep bir ağızdan seslenmeye başlıyorlar: "Hey Kar Adamı, hey Kar Adamı, bizim de tüylerimiz çıkabilir mi? N’olur!”

“Hayır” diyor.

“Ama neden, neden?” diye şakıyor en küçük iki çocuk.

"Bir saniye. Flurya’ya sorayım.” Saatini gökyüzüne kaldırıyor, bileğinde döndürüyor, sonra kulağına dayayıp dinler gibi yapıyor. Her hareketini büyülenmiş gibi izliyorlar. "Hayır” diyor. "Flurya ‘olmaz' dedi. Size tüy müy yok. Hadi kaybolun şimdi.”

"Kaybolalım mı? Kaybolalım mı?” Çocuklar önce birbirlerine, sonra ona bakıyorlar. Kar Adamı yeni bir şey dedi. Açıklanamaz bir şey. Bunun bir hakaret olduğunu anlamıyorlar. “Nasıl kaybolalım?”

"Defolun!" Çarşafını onlara doğru sallıyor hızla. Çocuklar çil yavrusu gibi dağılıp kumsalda koşuyorlar. Hâla ondan korkup korkmamaları gerektiği ya da ne kadar korkacakları konusunda kararsızlar. Hiçbirine zarar vermiş değil ama onu iyi tanımıyorlar. Sağı solu belli değil.

Ses

"Şimdi yalnızım” diyor yüksek sesle. “Yapayalnızım. Geniş, engin bir denizde yapayalnızım.” Zihninde yanan not defterinden bir alıntı daha.

Düzeltme: Sahilde.

İnsan sesi işitme ihtiyacı duyuyor... Kendisi gibi gerçek bir insanın sesini. Bazen çakal gibi gülüyor ya da arslan gibi kükrüyor... Zihnindeki çakal ya da arslan imgelerine göre. Çocukken eski DVD’lerde böyle yaratıkları izlerdi: Hayvanların davranışlarını gösteren o programlarda çiftleşmeler, kükremeler, iç organlar, yavrularını yalayan anneler gösterilirdi. Niye onları huzur verici bulurdu ki?

Domuzon gibi homurdanıp, ciyakladığı yada kurtek gibi uluduğu da oluyor: Aruu! Aruu! Bazen alacakaranlıkta sahil boyunca ileri geri koşarak okyanusa taşlar fırlatıp *“kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin!"* diye bağırıyor. Bunu yapınca kendini daha iyi hissediyor.

Ayağa kalkıp kollarını kaldırarak geriniyor. Çarşafı yere düşüyor. Vücuduna dehşetle bakıyor: Böcek ısırıklarıyla kaplı pis derisine, yapış yapış olmuş kıllarına, kalın, sarı ayak tırnaklarına. Anadan doğma çırılçıplak. Doğumuyla ilgili bir şey hatırladığından değil. İnsanlar birçok önemli olayın farkında olamayacak bir konumda olurlar: Örneğin doğum ve ölümün. Ayrıca seks de insanı kendinden geçirip unutturur.

"Sakın, aklından bile geçirme” diyor kendine. Seks, alkol gibi. Günün erken saatinde düşünmeye başlamak doğru değil.

Eskiden kendine iyi bakardı. Koşar, spor salonunda çalışırdı. Şimdiyse kaburgalarını sayabiliyor. Eriyip tükeniyor. Yeterince hayvansal protein almıyor. Zihninde bir kadın sesi kulağına *Ne güzel kıçın var!* diye fısıldıyor okşarcasına. Antilop değil, başka bir kadın. Antilop artık pek konuşmuyor.

"N’olur bir şeyler söyle” diye yalvarıyor ona. Antilop onu işitebiliyor. Buna inanmak zorunda. Ama ondan cevap alamıyor. "Ne yapabilirim?” diye soruyor Antilop’a. "Biliyorsun ki ben...”

Ah, ne güzel kıçın var! diyor o fısıltı sözünü keserek. *Şöyle uzansana tatlım.* Kim bu? Bir zamanlar satın aldığı bir orospu. Düzeltme: Profesyonel

seks uzmanı. Bir trapezci. Belkemiği lastik gibi. Üstüne pullar yapıştırılmış, balık pulları gibi. Bu yankılardan nefret ediyor. Eskiden mağaralarda ve çöllerde yaşayan çılgın, bitli azizler de böyle sesler işitirdi. Kar Adamı çok yakında meme başları kırmızı ve sıcak, pembe dilleriyle dudularını yalayarak onu çağıran güzel iblisler görmeye başlayacak. Çürüyen kulelerin ardındaki dalgaların arasından denizkızları yükselecek. Kar Adamı tatlı sesleriyle söyledikleri şarkıları duyunca onlara doğru yüzecek ve köpekbalıkları tarafından yenecek. Kadın başına ve memelerine sahip kartal pençeli yaratıklar gökyüzünden üstüne süzülecek. Kar Adamı onlara kollarını açacak ve sonu gelecek. Beyni kısa devre yapacak.

Ya da daha kötüsü, tanıdığı, tanımış olduğu bir kız, ağaçların arasından ona doğru yürüyecek. Kar Adamı’nı gördüğüne sevinecek ama havadan yapılma olacak. Kar Adamı buna bile sevinecek. Yanında birinin olmasına.

Tek camlı güneş gözlüğünün ardından ufku tarıyor. Hiçbir şey yok. Deniz sıcak metal gibi. Gökyüzü beyazlaşmış bir mavi... güneşin yakarak açtığı delik dışında. Her şey bomboş. Su, kumlar, gökyüzü, ağaçlar, anılar. Sesini işitecek kimse yok.

"Flurya!” diye haykırıyor. "Göt herif! Bok kafalı!”

Dinliyor. Yüzünden tekrar tuzlu su akıyor. Bunun ne' zaman olacağını asla kestiremiyor ve asla durduramıyor. Kesik kesik solumaya başlıyor. Sanki dev bir el göğsünü kavramış... sıkıyor, bırakıyor, sıkıyor. Anlamsız panik.

"Senin yüzünden!” diye haykırıyor okyanusa.

Cevap gelmiyor. Bu şaşırtıcı değil. Yalnızca dalgalar, hışşş, hışşş. Yumruğunu yüzünde gezdiriyor... Kirli, gözyaşlı, sümüklü, bakımsız sakallı ve yapışkan mango sulu yüzünde. "Kar Adamı, Kar Adamı” diyor. "Kendini topla artık.”

II

Çayır ateşi

Kar Adamı bir zamanlar Kar Adamı değildi. O zamanlar adı Jimmy idi. O zamanlar iyi bir çocuktu.

Jimmy'nin eksiksiz hatırladığı ilk anı, dev bir çayır ateşiydi. O zamanlar beş altı yaşındaydı herhalde. Burunlarında gülümseyen birer ördek resmi bulunan kırmızı lastik çizmeler vardı ayaklarında. Bunu hatırlıyor, çünkü çayır ateşini gördükten sonra o çizmelerle dezenfektan dolu bir leğende yürümek zorunda kalmıştı. Su sıçratmaması gerektiğini, dezenfektanın zehirli olduğunu söylemişlerdi. Ördeklerin gözlerine zehir kaçacağını, canlarının yanacağını düşünerek kaygılanmıştı. Ona ördeklerin yalnızca resim olduğu, gerçek olmadıkları, hislerinin bulunmadığı söylenmişti ama buna pek inanmamıştı.

En iyisi beş buçuk diyelim, diye düşünüyor Kar Adamı. Aşağı yukarı doğru.

Aylardan ya Ekim'di ya Kasım. Yapraklar hâlâ renk değiştirmekteydi. O sırada turuncu ve kırmızıydılar. Yer çamurluydu (bir tarlada duruyordu herhalde), yağmur çiseliyordu. Karşısında dev bir inek, koyun ve domuz yığını yanmaktaydı. Kaskatı bacakları dışa uzanıyordu. Üstlerine benzin dökülmüştü. Sarı, beyaz, kırmızı ve turuncu alevler göğe yükseliyordu. Havada yanık et kokusu vardı. Babası arka bahçede barbekü yaptığında çıkan koku gibiydi ama daha kesifti. Ayrıca içine benzin ve yanık tüy kokusu karışmıştı.

Jimmy yanık tüy kokusunu biliyordu, çünkü tırnak makasıyla kendi saçından bir tutam kesip annesinin çakmağıyla yakmıştı. Saçı minik solucanlar gibi kıvrılarak cızırdamıştı. Bunun üzerine bir tutam daha kesip tekrar yakmıştı. Yakalandığında saçının ön tarafını uzunlu kısalı neredeyse tamamen kesmişti. Kendisine kızdıklarında, deney yaptığını söylemişti.

Babası gülmüştü ama annesi hayır. Jimmy en azından saçını yakmadan önce kesecek kadar akıllıydı (babası öyle demişti). Annesiyse evi

yakmadığı için şanslı olduklarını söylemişti. Sonra çakmak üzerine tartışmaya başlamışlardı. Babası annesine, sigara içmese oraya bir çakmak koymamış olacağını söylemişti. Annesiyse bütün küçük çocukların kundakçı oldukları, Jimmy'nin çakmak bulmasa kibrit kullanacağı karşılığını vermişti.

Tartışma şiddetlenince Jimmy rahatlamıştı, çünkü cezalandırılmayacağını anlamıştı. Tek yapması gereken hiçbir şey söylememekti. Birazdan neden kavgaya tutuştuklarını unutacaklardı. Ama kendini suçlu da hissediyordu, çünkü kavgaya yol açan kendisiydi. Tartışmanın bir kapının sertçe kapanmasıyla biteceğini biliyordu. Sandalyesine iyice sinmişti. Sözler kafasının içinde yankılanıyordu. Nihayet kapı sertçe kapanmıştı (bu kez giden annesiydi). Jimmy kapının rüzgarını kulaklarında hissetmişti... Kapı çarpıldığında her zaman rüzgar olurdu, hafif bir esinti (vuff!).

"Boşver eski dostum" demişti babası. "Bütün kadınlar içlerinde sabidir. Alev gibi parlayıverirler. Birazdan sakinleşir. Hadi dondurma yiyelim." Böylece dondurma yemişlerdi. Dondurmalarını koydukları mısır gevreği kaselerinde mavi ve yeşil kuşlar vardı. El yapımı ve Meksika malı olduklarından, bulaşık makinesine konmamaları gerekiyordu. Jimmy babasına her şeyin yolunda olduğunu göstermek için dondurmasını bitirmişti.

Kadınlar ve içlerinde olup bitenler. Giysilerinin altındaki, tuhaf çiçek kokularıyla dolu değişken kır havasından yayılan sıcaklık ve soğukluk... Gizemli, önemli, dizginsiz. Babasının görüşü böyleydi. Ama erkeklerin vücut ısılarından hiç söz edilmezdi, hele Jimmy'nin çocukluğunda. Yalnız babası bazen "Harlama, sakin ol" derdi. Erkekler niye harlamıyordu ? Neden içlerinde ne olduğundan söz edilmiyordu? İç tarafları karanlık, sıcak, sert kıllı olan, yakalarıysa pürüzsüz ve sivri uçlu o giysilerin altında? Bu konuda birkaç teori duymak Jimmy'nin işine yarayabilirdi.

Ertesi gün babası onu bir berbere götürdü. Pencerede bir resim vardı. Asık suratlı, kömür karası gözleri öfkeyle bakan, hoş bir kızın resmi. Saçları kirpi gibiydi. Berber dükkânının fayans zeminini kaplayan saç yığınlarını birileri süpürüyordu. Önce Jimmy'nin boynuna siyah bir önlük bağladılar. Bebek önlüğü gibiydi. Bu yüzden Jimmy itiraz etti. Berber güldü. Bebek önlüğü olmadığını söyledi. Siyah bebek önlüğü olur muydu hiç? Yani sorun yoktu. Jimmy'nin saçını düzeltmek için epey kısa kesti.

Belki de Jimmy'nin istediği buydu aslında... Kısa saç. Sonra saçına bir kavanozdan alınan yapışkan bir madde sürüldü. Böylece saçı diken diken oldu. O madde portakal kabuğu gibi kokuyordu. Aynada kendine bakınca gülümsedi. Sonra kaşlarını çattı.

"Arslan gibi delikanlı" dedi berber, Jimmy'nin babasına bakıp kafa sallayarak. Jimmy'nin kesik saçlarını yere, diğer saçların arasına attı. Sonra Jimmy'nin üstündeki önlüğü alarak silkeledi ve ardından Jimmy'yi tutup kaldırarak aşağı indirdi.

Jimmy çayır ateşini izlerken hayvanlar için kaygılanmıştı. Yakılıyorlardı. Canları acıyor olmalıydı. Hayır, dedi babası. O hayvanlar ölüydü. Biftek, sosis gibiydiler. Tek farkları, derilerinin yüzülmemiş olmasıydı.

Bir de kafaları var, diye düşündü Jimmy. Bifteklerin kafaları olmazdı. Kafaları bu hayvanları farklı kılıyordu. Yanan gözleri Jimmy'ye bakıyordu, suçlarcasına. Her nasılsa bütün bunlar (çayır ateşi, yanık kokusu ama en önemlisi o yanan, acı çeken hayvanlar) onun suçuydu, çünkü onları kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştı. Öte yandan, çayır ateşi güzel bir manzaraydı. Bir Noel ağacı gibi ışıl ışıldı. Daha doğrusu yanan bir Noel ağacı gibi. Jimmy televizyonda gördüğü türden bir patlama olmasını umdu.

Jimmy'nin babası yanında durmuş elini tutuyordu. "Beni kucağına al" dedi Jimmy. Babası Jimmy'nin rahatlatılmak istediğini farz ederek sözünü dinledi. Onu kaldırıp kucakladı. Oysa Jimmy ateşi daha iyi görmek de istiyordu.

"Her şey bitti" dedi Jimmy'nin babası, ona değil, yanlarında duran bir adama. "işler bir kez ters gitmeye görsün..." Jimmy'nin babası sinirli gibiydi. Ona karşılık veren adam da.

"Birilerinin işi diyorlar."

"Hiç şaşmam" dedi Jimmy'nin babası.

"Öküz boynuzlarından birini alabilir miyim?" dedi Jimmy. Ziyan olmaları yazıktı. Aslında iki tane almak istiyordu ama şansını fazla zorlamaktan çekiniyordu.

"Hayır" dedi babası. "Bu sefer alamazsın ahbap." Jimmy'nin bacağına pat pat vurdu.

"Fiyatları artırmak için" dedi adam. "Böylece kendi mallarından voliyi vuracaklar."

“Cinayet bu" dedi Jimmy’nin babası tiksintiyle. “Ama delinin teki de yapmış olabilir. Belki de bir mezhep filandır, kim bilir?"

“Ama neden?" dedi Jimmy. Boynuzlan başka isteyen yoktu ki. Babası onu duymazdan geldi.

"Asıl mesele nasıl yaptıkları" dedi Jimmy’nin babası. “Bekçiler ne yapıyordu?"

“Bunu ben de merak ediyorum. Uyuyorlar mıydı?"

"Belki de rüşvet almışlardır. Banka hesapları kontrol edilecek. Gerçi rüşveti bankaya yatırmak için salak olmak gerek. Her neyse, birilerinin kellesi gidecek."

"Kesinlikle. Benimki gitmesin de" dedi adam. "Buraya dışarıdan kimler geliyor?"

"Tamirciler. Mal getiren kamyonlar."

"Adamlar daha dikkatli seçilmeli."

"Duyduğuma göre artık öyle olacakmış" dedi babası. “Gerçi yeni bir virüs bu. Elimizde numuneler var."

“Onları biz de kullanabiliriz" dedi adam.

“Herkes kullanabilir" dedi Jimmy'nin babası.

“O ineklerle koyunları niye yaktılar?" diye sordu Jimmy babasına ertesi gün. Üçü birlikte kahvaltı yapıyorlardı. Demek ki Pazar günüydü. Annesiyle babası pazarları birlikte kahvaltı yapardı.

Jimmy’nin babası ikinci fincan kahvesini içiyordu. Bir yandan da sayılarla kaplı bir kâğıda notlar alıyordu. ‘Yakılmaları gerekiyordu" dedi: "Yoksa yayılırdı." Başını kaldırıp bakmadı. Hesap makinesiyle oynuyor, kalemiyle bir şeyler yazıyordu.

“Ne yayılırdı?”

“Hastalık."

“Hastalık ne demek?”

“Mesela öksürdüğünde hastasındır” dedi annesi.

“Öksürürsem beni yakarlar mı?”

“Herhalde” dedi babası kâğıdı çevirerek.

Jimmy korktu, çünkü geçen hafta öksürmüştü. Her an tekrar öksürebilirdi. Genzi karıncalanmaya başlamıştı bile.

Saçlarının yandığını görebiliyordu. Yalnızca bir fincan tabağındaki bir iki tutam saç değil. Bütün saçları. Hala kafasındayken. Öküzlerle domuzların

arasına atılıp yakılmak istemiyordu. Ağlamaya başladı.

“Sana kaç kez söyleyeceğim?” dedi annesi. “O daha çocuk.”

“Babası yine canavarlaştı ha?” dedi Jimmy'nin babası. “Şaka yaptım ahbap. Şaka... Bilirsin. Ha ha.”

“Öyle şakalardan anlamaz o.”

“Tabii ki anlar. Anlarsın değil mi Jimmy?”

“Evet” dedi Jimmy burnunu çekerek.

“Babanı rahat bırak" dedi annesi. “Baban düşünüyor. Ona bunun için para veriyorlar. Sana ayıracak zamanı yok şimdi.”

Babası kalemini masaya fırlattı. “Yeter ama ya. Üstüme gelme bu kadar.”

Annesi sigarasını yarısı dolu kahve fincanında söndürdü. “Gel Jimmy. Çıkıp biraz yürüyüş yapalım." Jimmy’yi bileğinden tutup çekti. Çıkarken arka kapıyı abartılı bir özenle kapadı. Montlarını bile giymediler. Ne montları vardı ne şapkaları. Annesi sabahlığı ve terlikleriyle çıkmıştı dışarı.

Gökyüzü griydi. Rüzgâr soğuktu. Jimmy’nin annesi başını eğmiş yürüyordu. Saçı dalgalanıyordu. Islak çimenlikten geçip evin etrafından dolandılar, hızlı adımlarla, el ele. Jimmy derin bir suda demir pençeli bir yaratık tarafından sürüklendiği hissine kapıldı. Saldırıya uğradığını hissediyordu. Sanki her şey elinden zorla alınacak, parçalanıp rüzgâra kapılacaktı. Aynı zamanda büyük bir sevinç de duyuyordu. Annesinin terliklerine bakıyordu. Çamurlanmışlardı bile. Oysa kendi terliklerini çamurlasa başı büyük belaya girerdi.

Yavaşladılar, sonra durdular. Sonra annesi onunla konuşmaya başladı... Usulca, televizyondaki öğretmen kadınlar gibi tatlı bir sesle. Demek ki çok sinirliydi. Hastalıkların görünmez olduğunu söyledi. Çünkü çok küçüktüler. Havada uçabilir ya da suda gizlenebilirlerdi. Küçük çocukların kirli parmaklarında da. Bu yüzden Jimmy burnunu karıştırdıktan sonra parmaklarını ağzına sokmamalıydı. Yine bu yüzden tuvalete gittikten sonra mutlaka ellerini yıkamalıydı ve poposunu asla...

“Biliyorum” dedi Jimmy. “Eve dönebilir miyim? Üşüdüm.”

Annesi onu işitmemiş gibi davrandı. Konuşmaya devam etti, o sakin ve gergin sesiyle. Bir hastalık insanın içine girince, içindeki şeyleri değiştirirdi. Hücrelerinin düzenini değiştirirdi, teker teker. Bu da hücreleri hasta ederdi. Hepimiz hücrelerden, bir arada çalışarak, yaşamamızı sağlayan hücrelerden oluştuğumuzdan, bir sürü hücre hastalanınca insan...

“Her an öksürebilirim” dedi Jimmy. “Şu an bile öksürebilirim!” Öksürdü.

“Neyse” dedi annesi. Jimmy’ye sık sık bir şeyler anlatmaya çalışırdı. Ama sonra hevesi kaçardı. Bunlar ikisi için de en berbat anlardı. Jimmy ona direnirdi. Anlasa bile anlamamış gibi davranırdı. Salak numarası yapardı. Annesinin onunla uğraşmaktan vazgeçmesini istemezdi. Cesur olmasını, elinden geleni yapmasını, ona karşı ördüğü duvarı yıkmasını, devam etmesini istiyordu.

“Minik hücreleri anlat” dedi Jimmy, cesaret edebildiğince mızıldanarak. “Anlat!”

“Başka zaman” dedi annesi. “Hadi eve gidelim."

OrganLtd çiftlikleri

Jimmy’nin babası, OrganLtd Çiftlikleri'nde çalışan bir genetik bilimciydi. Alanındaki en iyi uzmanlardan biriydi. Henüz doktorasını yaparken proteonom haritasının çıkarılması konusunda son derece önemli araştırmalarda bulunmuş, ardından da Ölümsüzlük Operasyonu’nda kullanılan Methuselah Faresi’nin yapılmasına yardım etmişti. Daha sonra OrganLtd Çiftlikleri’nde çalışmaya başlamıştı. Bir organ nakli uzmanları ekibi ve enfeksiyonlarla savaşan bir grup mikrobiyologla birlikte, *domuzon* projesinin başlıca mimarlarından biri olmuştu. Domuzon, projenin gayri resmi adıydı aslında. Resmi adı *sus multiorganifer'*di. Ama herkes domuzon diyordu. İnsanların bazen Organ Domuz Çiftliği dedikleri de oluyordu ama sık sık değil. Zaten orası aslında çiftlik değildi. En azından resimlerdeki çiftlikler gibi değildi.

Domuzon projesinin hedefi büyük transgenetik bir domuzun bedeninde insan dokusundan oluşan bir dizi sağlıklı organın yetiştirilmesiydi... Kolayca nakledilecek ve uyum sağlayacak ama aynı zamanda çeşitleri her yıl artan fırsatçı mikroplarla virüslere direnebilecek organların. Domuzon böbreklerinin, karaciğerlerinin ve kalplerinin daha hızlı büyüyebilmesi için, bir hızlı gelişim geni yaratılmıştı. Şimdiyse bir batında beş altı böbrek verebilecek bir domuzonun kusursuzlaştırılması üstünde çalışılmaktaydı. Böyle bir konak hayvanın fazladan böbrekleri alınabilirdi. Üstelik öldürülmesine gerek yoktu. Yaşayıp daha çok organ üretebilirdi... Tıpkı bir ıstakozun kopan kıskacının yerine yenisinin büyümesi gibi. Böylece epey kara geçilebilirdi, çünkü bir domuzonun yetiştirilmesi epey besin ve çaba gerektiriyordu. OrganLtd Çiftliklerine muazzam yatırımlar yapılmıştı.

Bütün bunlar Jimmy’ye açıklanmıştı, yeterince büyüdüğünde.

Yeterince büyüdüğümde, diye düşünüyor Kar Adamı kaşınırken. Böcek ısırıklarının tepelerini değil, yalnızca kenarlarını kaşıyor. Ne salakça bir kavram. Ne için yeterince büyümek? İçmek için mi? Düzüşmek için mi? Akıllanmak için mi? Bütün bunlara hangi koca kafalı karar veriyordu ki?

Mesela Kar Adamı şu andaki... Nasıl demeli?.. Şu andaki durum için yeterince büyük değil. Asla da olmayacak. Aklı başında hiç kimse böyle...

Her erkek, her kadın, karşısına serilmiş yolda yürümelidir, diyor zihnindeki ses. Bu kez bir erkek sesi. Sahte bir gurunun sesi. *Her yol eşsizdir. Arayan kişi yolun doğasıyla ilgilenmemelidir. İlgilenmesi gereken şey, hepimizin zaman zaman karşılaştığımız güçlüklere karşı güzelliğimizi yitirmeden, güçlü ve sabırlı olarak verdiğimiz mücadelelerin...*

“Kapa çeneni" diyor Kar Adamı. Ucuz bir Kendi Kendine Aydınlanma El Kitabı. Salaklar İçin Nirvana. Ama bu cevherleri kendisinin de yumurtlamış olabileceği hissi onu rahat bırakmıyor.

Eskiden, daha mutluyken yapabilirdi elbette. Ah, çok daha mutluyken.

Domuzon organları, gönüllü insanlardan alınan hücreler kullanılarak isteğe göre üretilebilir ve ihtiyaç duyulduğunda kullanılmak üzere dondurulabilirdi. İnsanların yedek parçalar için kendilerini klonlatmalarından (“Derileri biraz buruşuk olabiliyor ama olsun" derdi Jimmy’nin babası) ya da yasadışı bebek tarlalarında hasatlanmayı bekleyen bir iki çocuk bulundurmalarından çok daha ucuz bir yöntemdi bu. OrganLtd’in özenle yazılmış parlak broşürlerinde, özellikle domuzon yönteminin etkililiği ve diğer yöntemlere göre daha sağlıklı oluşu vurgulanıyordu. Ayrıca titiz insanların içini rahatlatmak için, ölü domuzonların hiçbirinin beykına ya da sosise dönüştürülmediği iddia ediliyordu. Kimse kendi hücrelerinden en azından bir kısmının benzerlerini taşıyabilecek bir domuz yemek istemezdi.

Yine de, zaman geçtikçe (kıyı akiferleri tuzlandıkça, kuzey buzulları eridikçe ve ortaya çıkan engin tundra metan gazıyla fokurdar oldukça, kıta ortasının ova bölgelerindeki kuraklık sürdükçe, Asya stepleri çöle dönüştükçe, et bulmak giderek zorlaştıkça) insanlar şüphelenmeye başladı. OrganLtd Çiftlikleri’ndeki personel kafeteryasının menüsünde sık sık beykınlı ve salamlı sandviçlerle domuz etli böreklerin bulunması dikkat çekiciydi. Kafeteryanın asıl adı Andre’nin Bistrosu’ydu. Ama personel oraya Domuz Ağılı derdi. Jimmy orada babasıyla öğle yemeği yediğinde (annesinin heyheyleri üstündeyse), civar masalarda oturan adamlarla kadınların tatsız şakalar yaptıklarını duyardı.

“Yine domuzonlu börek” derlerdi. “Domuzon pankekleri, domuzonlu patlamış mısır. Hadi Jimmy, yesene!” Jimmy rahatsız olurdu. Kimin neyi

yemesine izin verilmesi gerektiğinden emin değildi. Domuzon yemek istemiyordu, çünkü onları kendisine benzeyen yaratıklar olarak görüyordu. Bu olanlarda tıpkı Jimmy gibi onlar da söz sahibi değildi.

“Onlara aldırma tatlım” dedi Ramona. “Sana takılıyorlar, anlarsın ya?” Ramona babasının laboratuvar teknisyenlerinden biriydi. Sık sık onlarla, Jimmy ve babasıyla birlikte öğle yemeği yerdi. Gençti, Jimmy’nin babasından, hatta annesinden bile gençti. Berber penceresine asılı resimdeki kıza benziyordu biraz. Onun da ağzı somurtur gibiydi. Gözleri de iri ve siyahtı. Ama sık sık gülümserdi. Ayrıca saçları kirpi gibi değildi. Onunki yumuşak ve siyahtı. Jimmy’nin annesi kendi saçına *orospu sarısı* derdi. (“Yeterince orospu değilsin” demişti babası. “Hey! Şaka şaka. Sakin ol! Öldürme beni!”)

Ramona hep salata yerdi. "Sharon nasıl?" derdi Jimmy'nin babasına, iri ve ciddi gözlerle bakarak. Sharon, Jimmy'nin annesiydi.

“Biraz soğuk” derdi babası.

“Ya? Çok üzüldüm.”

“Bu ciddi bir sorun. Kaygılanmaya başlıyorum.”

Jimmy, Ramona’nın yemek yiyişini izledi. Ramona ağzına küçük lokmalar alırdı. Kıvırcık salata yerken ses çıkarmamayı başarırdı. Çiğ havuç yerken de. Çok ilginçti bu. O sert meyvelerle sebzeleri sıvılaştırıp emiyordu sanki. Tıpkı Jimmy’nin DVD’de gördüğü uzaylı bir sivrisinek gibi.

“Belki, ne bileyim, bir doktorla filan görüşse?” Ramona kaygıyla kaşlarını kaldırdı. Gözkapakları leylaktı. Aşırı boyandıklarından buruşuk duruyordu. “Artık her şeyi yapabiliyorlar. Ne haplar icat ediliyor..." Ramona güya bir teknoloji dahisiydi ama sıvı sabun reklamlarındaki kızlar gibi konuşurdu. Jimmy’nin babası Ramona’nın aptal olmadığını, yalnızca uzun cümleler kurarak nöronlarını yormak istemediğini söylerdi. OrganLtd’de böyle bir sürü insan vardı. Bazıları erkekti de. Çünkü onlar sözcüklerden çok sayılarla ilgilenirler, derdi Jimmy’nin babası. Jimmy sayılarla ilgilenmiyordu.

“Teklif etmedim sanma. Sordum soruşturdum. En iyi uzmanı bulup randevu aldım. Ama gitmedi” dedi Jimmy'nin babası, masaya bakarak. “İstemiyor.”

“Yazık. Çok yazık. Yani, eskiden çok akıllıydı! ”

“Hâlâ akıllı” dedi Jimmy’nin babası. “Kulaklarından zeka fışkırıyor.”

“Ama eskiden öyle... Anlarsın ya...”

Ramona’nın çatalı parmaklarının arasından kaydı. İkisi bakışarak, Jimmy’nin annesinin eski halini kusursuzca tanımlayacak sıfatı aradılar. Sonra Jimmy’nin baktığını fark edince dikkatlerini ona yönelttiler, uzaydan gelen ışınlar gibi. Gözleri fazla parlaktı.

“Eee Jimmy, tatlım, okul nasıl gidiyor?”

"Yemeğini yesene ahbap. Kırıntıları da bitir. Göğsün kıllansın biraz!”

“Gidip domuzonlara bakabilir miyim?” dedi Jimmy.

Domuzonlar sıradan domuzlardan çok daha iri ve tombuldular, çünkü fazladan organlar için vücutlarında yere ihtiyaç vardı. Sıkı korunan özel binalarda tutuluyorlardı. Karmaşık genetik malzemeye sahip bir domuzonun rakip bir şirket tarafından çalınması felaket olurdu. Jimmy domuzonları görmeye gittiğinde kendisine çok büyük gelen bir biyogiysi giymek ve yüzüne maske takmak zorunda kalıyordu. Ayrıca önce ellerini dezenfektanlı sabunla yıkıyordu. Özellikle yavru domuzonlara bayılırdı. Analarının karnından süt emen bir düzine yavruyu izlemeyi severdi. Yavru domuzonlar. Çok şirindiler. Ama yetişkinler biraz korkutucu oluyordu. Minik burunları hep akardı. Pembe gözlerinin kirpikleri beyazdı. Sanki Jimmy’yi görebilirmiş, cidden görebilirmiş gibi bakarlardı ona. Sanki onun için planları varmış gibi.

"Domuzon, balon, domuzon, balon” diye şarkı söylerdi Jimmy, onları yatıştırmak için. Domuzon ağılları yeni yıkanmışsa çok kötü kokmazdı. Jimmy bir ağılda, çiş ve kaka içinde yaşamak zorunda olmadığına memnundu. Domuzonların tuvaletleri yoktu. Tuvaletlerini her yere yapıyorlardı. Bu Jimmy’yi utandırıyordu biraz. Ama epeydir yatağını ıslatmıyordu artık ya da en azından ıslatmadığını sanıyordu.

“Sakın düşme” dedi babası. “Yoksa seni bir dakikada yiyiverirler.”

"Hayır yemezler” dedi Jimmy. Çünkü onların dostuyum, diye düşündü. Çünkü onlara şarkı söylüyorum. Uzun bir sopası olsaydı onları dürtüklerdi ne güzel. Canlarını yakmak için değil, yalnızca koşturmak için. Zamanlarının çoğunu öylece durarak geçiriyorlardı.

Jimmy cidden çok küçükken Modüller'den birinde, Cape Cod tarzı, kutu gibi bir evde yaşıyorlardı. Verandadaki portbebedeki bir fotoğraf albümünde Jimmy’nin resimleri vardı. Arkalarında tarihler filan yazılıydı. Annesi o zamanlar böyle şeylerle uğraşırdı. Ama artık içinde yüzme havuzu ve küçük bir spor salonu bulunan Georgia tarzı, kocaman bir evde kal-

maktaydılar. Evdeki eşyalara *reprodüksiyon* deniyordu. Jimmy bu sözcüğün anlamını ancak çok sonraları öğrendi. Her reprodüksiyonun bir yerlerde bir orijinali vardı. Ya da eskiden vardı. Ya da onun gibi bir şey.

Ev, havuz, eşyalar... Bütün bunlar OrganLtd Sitesi'ne aitti. Şirketin önde gelenleri tarafından kullanıyordu. Ama orta düzey yöneticilerle genç bilim adamlarının da kullanmasına izin verilmeye başlanmıştı giderek. Jimmy'nin babası bunun daha iyi olduğunu söylemişti. Çünkü Modüller'de yaşayan hiç kimse işe giderken şehirden geçmek zorunda kalmıyordu. Steril ulaşım koridorlarına ve hızlı trenlere karşın, şehirden geçmek hep bir riskti.

Jimmy şehre hiç gitmemişti. Yalnızca televizyonda görmüştü. Bir sürü ilan tahtaları, neon ışıklı reklamları, büyüklü küçüklü binaları vardı. Sayısız kirli sokakları, türlü türlü sayısız araçları vardı. Araçların bazılarının arkasından duman bulutları çıkıyordu. Şehir binlerce kişiyle doluydu... Koşturan, gülen, bağırıp çağıran insanlarla. Başka şehirler de vardı... Yakında ve uzakta. Babasının dediğine göre, bazılarında güzel semtler bulunmaktaydı, neredeyse Siteler kadar güzel yerler. Oralardaki binaların etrafları yüksek duvarlarla çevriliydi. Ama böyle yerler televizyonda pek gösterilmiyordu.

Site insanları mecbur kalmadıkça şehre gitmezdi. Hele tek başlarına asla. Şehirlere *halk diyarları* derlerdi. Artık herkesin parmak izli hüviyet taşımasına karşın, Halk Diyarı'nda kamu güvenliği pek sağlam değildi. Oraları herhangi bir şeyin sahtesini yapabilecek ve herhangi biri olabilecek insanlarla doluydu. Ayrıca keşlerle, hırsızlarla, dilencilerle, delilerle de. Bu yüzden OrganLtd Çiftlikleri'nde çalışan herkesin bir arada yaşaması en iyisiydi. Orada şaşmaz prosedürler uygulanıyordu çünkü.

OrganLtd'nin duvarlarının, kapılarının ve projektörlerinin ardındaki hayat belirsizliklerle doluydu. İçerideyse, her şey Jimmy'nin babasının çocukluğu zamanındakinin tıpatıp aynısıydı. O zamanlar işler ciddileşmemişti henüz. Jimmy'nin babası öyle diyordu. Jimmy'nin annesiyse bütün bunların yapay olduğunu, temalı bir eğlence parkından farksız olduğunu, geçmişin asla geri getirilemeyeceğini söylüyordu. Ama Jimmy'nin babası ona neden şikayet ettiğini sorardı. Etrafta korkusuzca gezebiliyordu, değil mi? Bisiklete binebiliyor, kafelerde oturup dondurma yiyebiliyordu değil mi? Jimmy babasının haklı olduğunu biliyordu, çünkü bütün bunları kendisi de yapıyordu.

Yine de güvenlik görevlileri (Jimmy’nin babasının *bizimkiler* dediği adamlar) sürekli tetikte olmak zorundaydılar. öylesine muazzam bir proje söz konusuyken karşı tarafın neler yapabileceği bilinemezdi. Karşı tarafın ya da tarafların. Sakınılacak yalnızca tek bir karşı taraf yoktu. Başka şirketler, başka ülkeler, bir sürü örgütler ve kumpasçılar vardı. Jimmy’nin babası etrafta çok fazla donanım bulunduğunu söylüyordu. Çok fazla donanım, çok fazla yazılım, çok fazla saldırgan biyoformlar, çok fazla silah. Ayrıca çok fazla kıskançlık, fanatizm ve fesatlık.

Jimmy’nin babasının dediğine göre çok eskiden, şövalyelerle ejderhalar çağında, krallarla dükler yüksek surlu şatolarda yaşardı. Bu surların kaldırılabilir köprüleri vardı. Ayrıca üstlerinde delikler bulunurdu, düşmanların üstüne kaynar yağ dökülebilsin diye. Siteler de bu şatolar gibiydi. Şatolar seni ve dostlarını korur, diğer herkesi dışarıda tutardı.

"Biz kral mıyız, dük müyüz yani?" diye sordu Jimmy. "Kesinlikle evet" dedi babası gülerek.

Öğle yemeği

Jimmy'nin annesi eskiden OrganLtd Çiftlikleri'nde çalışmıştı. Babasıyla bu sayede tanışmıştı: Aynı Site'de, aynı proje üzerinde çalışmışlardı. Annesi bir mikrobiyologtu: Eskiden işi domuzonlara zararlı biyoform proteinlerini incelemek ve reseptörlerini domuzon hücrelerinin reseptörleriyle birleşmelerini engelleyecek biçimde değiştirmek ya da bloke edici ilaçlar geliştirmekti.

“Çok basit” dedi Jimmy'ye, açıklayıcı ruh hallerinden birindeyken. “Kötü mikroplarla virüsler hücre kapılarından girip domuzonun içini yemek ister. Annenin işi kapıları kilitlemekti.” Bilgisayar ekranında Jimmy'ye hücre resimleri, mikrop resimleri, hücrelere girip onları hasta eden ve sonra patlatan mikropların resimlerini, proteinlerin büyültülmüş resimlerini, bir zamanlar test ettiği ilaçların resimlerini gösterdi. Resimler süpermarketteki şeker kutularına benziyordu: Yuvarlak şekerlerle dolu plastik bir kutu, plastik bir jelibon kutusu, plastik bir meyan köklü çubuk şeker kutusu. Hücreler plastik kutular gibiydi. Kapaklarından açılabiliyordu.

“Niye artık kapı kilidi yapmıyorsun peki?" dedi Jimmy.

"Çünkü seninle evde kalmak istiyorum” dedi annesi, Jimmy'nin başının üzerine bakıp sigarasından bir nefes çekerek.

“Ama domuzonlar ne olacak?” diye sordu Jimmy panikle. “içlerine mikroplar girecek!" Hayvan dostlarının hasta hücreler gibi patlamalarını istemiyordu.

"Artık bu işle başkaları ilgileniyor" dedi annesi. Umurunda değil gibiydi. Jimmy'nin bilgisayarındaki resimlerle oynamasına izin verdi. Jimmy programları kullanmayı öğrenince savaş oyunları oynamaya başladı. Hücrelerle mikropları savaştırıyordu. Annesi bilgisayardan bir şey silinse bile önemli olmadığını söyledi. Bütün bilgiler eskiydi nasılsa. Gerçi bazen (canlı ve amaçlı, hedefli, kararlı göründüğü günlerde) bilgisayarla kendisi de oynuyordu. Jimmy annesinin bunu yapmasından, eğlenmesinden hoşlanıyordu. Hem o zaman annesi daha canayakın oluyordu. Gerçek bir

anne gibi oluyordu. O zaman Jimmy kendini gerçek bir çocuk gibi hissediyordu. Ama annesinin bu ruh hali pek uzun sürmüyordu.

Laboratuvarda çalışmayı ne zaman bırakmıştı? Jimmy OrganLtd Okulu’na girdiğinde, birinci sınıftayken. Ama bu saçmaydı. Annesi Jimmy ile birlikte evde kalmak istiyorsa, neden Jimmy’nin artık evde olmamaya başladığı bir zamanı seçmişti? Jimmy bunun nedenini bir türlü bulamıyordu. Annesi o açıklamayı ilk yaptığında Jimmy, üstünde düşünemeyecek kadar küçüktü. Bildiği tek şey Filipinli dadısı Dolores’in işten çıkarıldığıydı. Onu çok özlemişti. Dolores ona Jim-Jim derdi. Gülümser, kahkahalar atar, Jimmy’nin yumurtasını tam istediği kıvamda pişirir, şarkılar söyler, şımarmasına göz yumardı. Ama Dolores'in gitmesi gerekmişti, çünkü artık Jimmy’nin gerçek annesi sürekli onun yanında olacaktı (ona bir armağan gibi sunulmuştu bu). Hem kimsenin iki anneye ihtiyacı olmazdı, değil mi?

Tabii ki olur, diye düşünüyor Kar Adamı. Tabii ki olur. Kar Adamı annesini (Jimmy’nin annesini) gözünde canlandırıyor. Okuldan döndüğünde onu mutfak masasında, üstünde bornozuyla otururken görürdü. Annesinin önünde dokunulmamış bir fincan kahve dururdu. Annesi pencereden dışarı bakıp sigara içiyor olurdu. Bornozun rengi eflatun. Kar Adamı hâlâ bu rengi görünce rahatsız olur. Okuldan döndüğünde genellikle öğle yemeğini kendisi hazırlamak zorunda kalırdı. Annesinin tek katkısı soğuk bir sesle ona talimatlar vermek olurdu. (“Süt buzdolabında. Sağda. Hayır, *sağda.* Sağ elin hangisi bilmiyor musun?") Sesi öyle bezgin çıkardı ki. Belki de Jimmy’den bezmişti. Ya da belki hastaydı.

"Hastalık mı kaptın?" diye sordu ona bir gün.

"Ne demek istiyorsun Jimmy?"

“Yani, hücreler gibi."

"Ha. Anladım. Hayır, kapmadım" dedi annesi. Bir an sonra ekledi: "Belki de kapmışımdır." Ama Jimmy’nin yüzünü buruşturduğunu görünce sözünü geri aldı.

Jimmy’nin en çok istediği şey annesinin güldüğünü görmekti. Mutlu olmasını istiyordu, eski zamanlardaki gibi. Ona okulda olan komik şeyleri anlatır ya da uydururdu. (“Carrie Johnston yere kakasını yaptı.”) Odada koşturur, gözlerini şaşılaştırıp maymun sesleri çıkarırdı. Bu numara sınıfındaki bir sürü küçük kızda ve oğlanların hemen hepsinde işe yaramıştı. Burnuna fıstık ezmesi sürer, sonra da diliyle yalamaya çalışırdı. Bu

yaptıkları genellikle annesini sinirlendirmekten başka işe yaramazdı: "Hiç komik değil. İğrenç." “Yeter Jimmy. Başıma ağrılar girdi. ” Ama sonra gülümserdi bazen. Ya da daha fazlasını yapardı. Jimmy neyin işe yarayacağını asla kestiremezdi.

Bazen eve döndüğünde kendisini gerçek bir öğle yemeği bekliyor olurdu... Onu korkutacak kadar özenle hazırlanmış bir yemek. Nedenini merak ederdi çünkü. Kâğıt peçete *(renkli* kâğıt peçete, partilerdeki gibi). Jimmy’nin en sevdiği kombinasyon olan reçelli ve fıstık ezmeli sandviç. Yuvarlak sandviç. Fıstık ezmesinden bir kafayla, gülümseyen reçelden dudaklar. Annesi şık giyinmiş olurdu. Gülümseyen, rujlu dudakları sandviçteki gülümseyen reçelden dudakları andırırdı. Jimmy’nin çok üstüne düşerdi. Salakça öykülerini pür dikkat dinler, masmavi gözleriyle onun gözlerinin içine bakardı. Böyle zamanlarda Jimmy’ye porselen bir lavaboyu anımsatırdı: Temiz, parlak, sert.

Jimmy bu öğle yemeğine harcanan çabayı takdir etmesinin beklendiğini bildiğinden, o da çaba gösterirdi. “Aman Tanrı’m, en sevdiğim şey!” derdi gözlerini devirerek. Abartılı hareketlerle karnını ovuştururdu. Ama istediğini elde ederdi, çünkü annesi gülerdi.

Jimmy büyüyüp kurnazlaştıkça, annesinden takdir alamadığı günlerde en azından bir tepki alabileceğini fark etti. O soğuk sesi duymaktan, pencereden dışarı bezgin bezgin bakan o donuk gözleri görmektense her şeye razıydı.

“Bir kedim olabilir mi?” diye başlardı.

“Hayır Jimmy, kedin olamaz. Bunu daha önce konuşmuştuk. Kediler domuzonlar için kötü olan hastalıklar taşıyabilir.”

“Ama domuzonlar umurunda değil.” Bunu sinsice söylerdi.

Annesi iç geçirir, sigarasından bir nefes alırdı. “Başkalarının umurunda.”

“Peki köpeğim olsa?”

“Hayır. Köpek de olmaz. Odanda yapacak bir şeyler bulamaz mısın?”

“Papağanım olsa?”

“Hayır. Kes artık.” Artık Jimmy’yi dinlemiyor olurdu.

“Hiçbir şeyim olamaz mı?”

“Olamaz.”

“Harika” diye bağırırdı Jimmy. “Hiçbir şeyim olamaz! Demek ki bir şeylerim olabilir! Neyim olacak peki?”

“Jimmy, bazen çok can sıkıcı oluyorsun biliyor musun?"

“Küçük bir kızkardeşim olsa!"
“Hayır!"
“Peki erkek kardeşim! N’olur!"
“Hayır dedim mi hayır! işitmedin mi beni! Hayır dedim!"
“Ama neden!"
İşte anahtar soru buydu. Annesi ağlamaya başlayabilir ve koşarak odadan kaçabilir, kapıyı arkasından sertçe kapayabilirdi. Ya da ağlamaya başlayabilir ve Jimmy'ye sarılabilirdi. Ya da kahve fincanını yere fırlatıp “Yeter artık! Her şey boktan! Bıktım artık, bıktım! Umudum kalmadı!" diye bağırabilirdi. Hatta Jimmy’yi tokatlayabilir, sonra ağlayıp onu kucaklayabilirdi. Bunların herhangi bir kombinasyonunu yapabilirdi.
Ya da başını kollarına dayayıp yalnızca ağlayabilirdi. Zangır zangır titreyerek, hıçkıra hıçkıra, boğulurcasına ağlayabilirdi. Jimmy böyle zamanlarda ne yapacağını bilemezdi. Annesini mutsuz ettiği zamanlar onu öyle çok seviyordu ki... ya da annesi onu mutsuz ettiğinde. Böyle zamanlarda hangisinin hangisi olduğunu bilemezdi. Annesini okşardı... Sanki karşısında yabancı bir köpek varmış gibi uzaktan elini uzatarak. “Özür dilerim, özür dilerim” derdi. Gerçekten üzgün olurdu ama dahası da vardı: Jimmy bir yandan da böbürlenir, kendini kutlardı, böyle bir etki uyandırmayı başardığı için.
Aynı zamanda korkardı da. Bu kez çok mu ileri gitmişti acaba? Eğer öyleyse, şimdi ne olacaktı!

III

Öğlenciler

Günün en berbat zamanı öğleyin. Hava öğleyin fazla aydınlık ve sıcak oluyor. Kar Adamı on bir civarı ormana geri çekiliyor. Denizden kaçıyor, çünkü sudan yansıyan zararlı güneş ışınları derisinin kızarmasına ve su toplamasına yol açıyor. Güneş yağına ihtiyacı var aslında. Bir gün bulabilirse kullanacak.

İlk haftada, henüz enerjikken, kendine derme çatma bir kulübe yapmıştı. Yerdeki dalları, bir makara koli bandını ve parçalanmış bir arabanın bagajında bulduğu bir muşamba tenteyi kullanarak. O zamanlar çakısı da vardı ama bir hafta sonra kaybetmişti. Yoksa iki hafta mıydı? Haftaları doğru dürüst saymalıydı. Çakısının iki bıçağı, bir tığı, bir tırnak törpüsü ve bir tirbuşonu bulunuyordu. Ayrıca küçük bir makası da vardı ki, bunu hem ayak tırnaklarını, hem de koli bandını kesmekte kullanmıştı. Makasını kaybettiğine üzülüyordu.

Babası dokuzuncu doğumgününde kendisine ona benzer bir çakı vermişti. Babası ona hep araç gereçler alırdı, hamarat olsun diye. Babası Jimmy’nin ampul bile takamayacağına inanırdı. *Ampul takacağıma yatakta kadınlara takarım daha iyi,* diyor Kar Adamı’nın kafasındaki bir ses. Bu seferki bir komedyen.

"Kapa çeneni” diyor Kar Adamı.

"Ona bir dolar verdin mi?” diye sormuştu Antilop,

Jimmy ona çakıdan bahsettiğinde.

"Hayır. Niye ki?”

"Biri sana çakı armağan ederse karşılığında mutlaka bir dolar vermelisin. Kötü şansı kovmak için. Kötü şanstan muzdarip olmanı istemem Jimmy.”

“Bunu kim söyledi sana?”

"Şey, biri” demişti Antilop. Biri, Antilop'un hayatında önemli rol oynamış bir kişiydi.

“Biri dediğin kim?” Jimmy bu birisinden nefret ediyordu... O suratsız, gözsüz, alaycı, yalnızca ellerden ve penisten oluşma, bazen tekil, bazen çift, bazen çoğul birinden. Ama Antilop ağzını Jimmy’nin kulağına dayayıp *Biri*

işte, diyerek gülmüştü. Böyle bir durumda Jimmy o eski, salakça nefretini nasıl koruyabilirdi?

Kulübesinde geçirdiği kısa süre içinde, yarım mil ötedeki bir bungalovdan çeke çeke getirdiği demir somyada uyumuştu. Yaylardan oluşan ızgaranın üzerindeki sünger bir şiltede. İlk gece karıncaların saldırısına uğrayınca, karyolanın ayaklarını su dolu birer teneke kutunun içine koymuştu. Böylece karıncaları engellemişti. Ama içerisi çok sıcak olmuştu. Hava nemliydi. Geceleri rüzgar esmiyordu. İçerisi cehenneme dönmüştü. Kar Adamı'nın nefesi muşambayı buğulamıştı.

Yaprakların üstünden hışır hışır yaklaşarak ayaklarını koklayan, sanki şimdiden çöpe dönüşmüşçesine vücudunu yoklayan rakunklar da can sıkıcı olmuştu. Bir sabah uyandığında tentenin ardından üç domuzonun kendisine baktığını görmüştü. Biri erkekti. Kar Adamı hayvanın uzun azı dişinin parıltısını görür gibi olmuştu. Domuzonların azı dişi olmaması gerekirdi ama vahşileşince normal domuzlara benzemeye başlamış olabilirlerdi. Hızlandırılmış gelişme genleri gözönüne alındığında şaşırtıcı değildi bu. Kar Adamı bağırıp elini kolunu sallayarak onları kaçırmayı başarmıştı. Ama bir daha geldiklerinde ne yaparlardı kimbilir. Onlar ya da kurtekler.

Kar Adamı'nın artık yanında sprey tabancası taşımadığını anlamaları uzun sürmezdi. Tabancasını bitince atmıştı. Oysa şarj etmesi daha iyi olurdu. Salakça bir hataydı bu, tıpkı evini toprak seviyesinde kurması gibi.

Böylece ağaca taşınmıştı. Orada, yukarıda domuzonlar da yoktu, kurtekler de. Rakunkların da sayısı azdı. Onlar çalıları yeğliyordu. Kar Adamı dal parçaları ve koli bandı kullanarak büyük dallar üstüne kaba saba bir platform kurmuştu. Fazla zorlanmamıştı. Babasının sandığından daha becerikliydi. İlk başta somyanın sünger şiltesini söküp yukarı taşımıştı ama küflenip de domates çorbası gibi kokmaya başlayınca atmıştı.

Kulübesinin muşamba tentesi çok şiddetli bir fırtınada uçup gitmişti. Ama somya hâlâ duruyordu. Üstüne sırt üstü yatıp kollarını yakılmaya hazırlanan bir aziz gibi açarsa, alttan esinti geldiğini fark etmişti. Yere uzanmaktan daha iyiydi bu.

Aklına durup dururken bir sözcük geliyor: *Mezozoik.* Bu sözcüğü görebiliyor, işitebiliyor ama dokunamıyor. Anlamını bilemiyor. Son günlerde sık sık başına gelmeye başladı bu: Anlam kaybı. Sevgili sözcük listelerindeki maddeleri boşlukta kaybolup gidiyor.

"Sıcaktan” diyor kendi kendine. "Yağmur yağınca kendime gelirim.” Öyle çok terliyor ki, sesini işitebiliyor neredeyse. Üstünden ter damlaları süzülüyor. Gerçi bazen ter damlası değil böcek oluyorlar. Nedense kınkanatlıları çekiyor. Kınkanatlıları, sinekleri, arıları... Sanki bir leş ya da pis kokan bir çiçekmiş gibi.

Öğle saatlerinin en sevdiği yönü, en azından karnının acıkmaması. Hatta yemek düşüncesi midesini bulandırıyor: Saunada çikolatalı kek yemek gibi. Dilini dışarı çıkarıyor, bunun serinlik vermesini arzulayarak.

Güneş artık ortalığı kasıp kavuruyor. Eskiden dendiği gibi, tam tepede. Kar Adamı demir somyaya uzanmış, sıvılaşmış gölgede sıcağa teslim oluyor. *Farz edelim ki tatildeyiz!* Bu kez bir öğretmen sesi. Küstah, burnu büyük. Koca kıçlı Bayan Stratton ("Bana Sally deyin”). *Şunu farz edelim, bunu farz edelim.* Okulun ilk üç yılında insana bir şeyler farz ettirip dururlardı sürekli. Geri kalanındaysa bunu yapmasını engellemeye çalışırlardı. *Farz edelim ki yanındayım. Koca kıçımı görüyor musun? Farz edelim ki penisini emmeye hazırlanıyorum.*

Hafif bir kıpırdanma mı oldu? Kar Adamı başını kaldırıp vücuduna bakıyor: Hareket yok. Sally Stratton ortadan kayboluyor. İyi de oluyor. Kar Adamı'nın zamanını geçirme yolları bulması giderek zorlaşıyor. *Zamanını* ha? Ne saçma bir fikir. Sanki ona bir kutu dolusu zaman verilmiş gibi... İçi para niyetine harcayabileceği saatlerle, dakikalarla silme dolu bir kutu. Sorun şu ki, kutuda delikler var. Bu yüzden Kar Adamı ne yaparsa yapsın zaman akıp gidiyor.

Mesela kendine bir satranç seti yapabilir. Kendi kendine satranç oynayabilir. Eskiden Flurya'yla satranç oynardı ama gerçek tahtalarda değil, bilgisayarda. Genellikle Flurya kazanırdı. Bir yerlerde bir bıçak olmalı. Kafayı takarsa, gidip ararsa mutlaka bir tane bulur. Bunu niye daha önce akıl edemediğine şaşıyor.

Flurya’yla okuldan sonra yaptıklarını hatırlıyor. Başlangıçta zararsız şeylerdi. *Extinctathon* gibi oyunlar oynarlardı. *3D Waco, Barbarian Stomp, Kwiktime Osama.* Hep paralel stratejiler uygularlardı. Yalnızca nereye gittiğini değil, diğer oyuncunun nereye gittiğini de bilmek zorundaydın. Flurya o oyunlarda iyiydi, çünkü yana sıçramakta ustalaşmıştı. Ama Jimmy’nin bazen *Kwiktime* Osama’da kazandığı olurdu, Flurya Kafirler’i seçmişse.

Ama öyle oyunları oynayamazdı artık. Satrançla yetinmek zorundaydı.

Ya da günlük tutabilirdi. İzlenimlerini yazabilirdi. Su geçirmeyen, yakılmamış kapalı yerlerde bir sürü kağıt kalem vardı mutlaka. Kar Adamı etrafı araştırırken bunlardan görmüş ama almamıştı. Eski zamanların gemi kaptanlarını taklit edebilirdi. Hani gemi fırtınada batarken kaptan kamarasında oturup seyir defterine yazar. Sonunun geldiğini bilse de korkusuzdur. Böyle filmler vardı. Ya da ıssız adalara düşmüş, günlerini günlük tutarak geçiren kazazedeler. Malzeme listesi, hava durumu notları, yapılan küçük eylemler (mesela düğme dikilmesi ya da midye yenmesi).

Kar Adamı da kazazede sayılır. Listeler yapabilir. Böylece hayatını bir tür düzene sokabilir.

Ama bir kazazede bile yazdıklarını gelecekte birilerinin okuyacağını farz eder. Birilerinin gelip kemiklerini ve defterini bulacağını, yazgısını öğreneceğini. Kar Adamı ise böyle bir varsayımda bulunamaz. Yazdıklarını kimse okuyamayacak, çünkü Flurya'nın Çocukları okuma yazma bilmiyor. Kar Adamı'nın tanıdığı, okuyabilen herkes geçmişte kaldı.

Bir tırtıl bir ipe tutunmuş döne döne, cambaz gibi kıvrılarak Kar Adamı'nın göğsüne iniyor. Parlak gerçek olamayacak bir yeşil renkte, jelibona benziyor. Üstü minik, parlak tüylerle kaplı. Kar Adamı onu izlerken ansızın nedeni belirsiz bir şefkate ve neşeye kapılıyor. Eşsiz, diye düşünüyor. Bir daha asla bunun gibi bir tırtıl olmayacak. Bir daha asla böyle bir an, zamanda böyle bir kesişim olmayacak.

Bu nedensiz vecd halleri nedense zaman zaman, beklenmedik anlarda geliyor. Vitamin eksikliğinden olsa gerek.

Tırtıl duraksıyor. Küt kafasıyla etrafındaki havayı yokluyor. İri, donuk gözleri polis kasklarının ön tarafına benziyor. Belki de Kar Adamı'nı kokluyor, kimyasal aurasını algılıyor. "Buraya oyun oynamaya, hayaller kurmaya, gündüz düşleri görmeye gelmedik" diyor tırtıla. "Çok çalışmalıyız. Çok işimiz var."

Beynindeki hangi kuruyan sarnıçtan geldi bu? İlkokuldaki Hayat Bilgisi dersinden. Öğretmeni hâlâ tarih öncesinde, efsanevi *dot.com* balonu günlerinde yaşayan, Şahinler yanlısı bir zavallıydı. Dökülen saçını at kuyruğu yapar, sahte deri bir ceket giyerdi. İri, gözenekli, yaşlı burnuna altın bir iğne takardı. Özgüvenden, bireysellikten ve risk almaktan söz ederken sesi umutsuzlaşırdı. Sanki böyle şeylere inanmazdı artık. Bazen

atasözleri söylerdi. Böyle zamanlarda takındığı alaycı eda sıkıcılığını azaltmazdı. Bazen de “Mücadele etmeyi seçebilirdim” derdi. Sonra sınıfa anlamlı anlamlı bakardı, sanki hepsinin anlaması gereken çok derin bir laf etmişçesine.

Bilgisayarlı muhasebe, klavyeyle bankacılık, mikrodalgada yumurta pişirmek, Modüllere ve Siteler’e başvuru formu doldurarak, aile kökenlerini araştırmak, evlilik ve boşanma anlaşmaları üstüne pazarlık etmek, genetik açıdan uyumlu bir eş seçmek, cinsel ilişkiyle bulaşan biyoformlardan korunmak için prezervatif kullanmak: Hayat Bilgisi dersinde bunlar işlenirdi. Çocukların hiçbiri dersi doğru dürüst dinlemezdi. Bunları ya zaten biliyorlardı ya da bilmek istemiyorlardı. Bu dersi dinlenme saati olarak görürlerdi. *Buraya oyun oynamaya, hayaller kurmaya, gündüz düşleri görmeye gelmedik. Buraya Hayat Bilgisi öğrenmeye geldik.*

“Her neyse” dedi Kar Adamı.

Ya da satranç ya da günlük yerine, hayat koşullarına odaklanabilirdi. Bu alanda yapılması gereken epey iş vardı. Bir kere, daha çok yiyecek kaynağı bulmalıydı. Niye kökler, böğürtlenler ve kazıklı kapanlar kullanarak küçük hayvanlar yakalamıyor ve yılan yemeyi denemiyordu? Niye zamanını harcıyordu?

“Kendini zorlama tatlım!" diye soluyor üzgün bir kadın sesi kulağına.

Bir mağara bulabilse, yüksek tavanlı ve püfür püfür, hatta belki içinden su akan güzel bir mağara bulabilse, hayat daha güzel olacak. Gerçi çeyrek mil ötede bir tatlı su deresi var. Dere bir yerde genişleyip havuza dönüşüyor. Eskiden serinlemek için oraya giderdi ama bazen Flurya'nın Çocukları'nın da oraya geldiği olurdu. Yüzüyor ya da kıyıda dinleniyor olurlardı. Onu ısrarla yüzmeye çağırırlardı. Oysa kendisini çarşafsız görmelerini istemiyordu. Onlara kıyasla çok tuhaftı. Onların yanında kendini ucube gibi hissediyordu. Hem onlar olmasa bile hayvanlar olabilirdi: Kurtekler, domuzonlar, vaşaklar. Su, etoburları çeker. Pusu kurup beklerler. Salya akıta akıta. Sonra saldırırlar. Öyle yerler hoş değildir.

Gökyüzü bulutlanıyor, kararıyor. Kar Adamı ağaçlardan pek bir şey göremese de ışıktaki değişimi algılıyor. Uyukluyor. Rüyasında Antilop’u görüyor. Antilop bir yüzme havuzunda sırt üstü salınıyor. Beyaz taç yaprak biçiminde, kâğıt peçeteden yapılma gibi görünen bir mayo var üstünde. Yapraklar etrafına yayılıp toplanıyor, bir denizanasının vantuzları gibi.

Havuzun rengi parlak pembe. Antilop, Kar Adamı'na bakıp gülümsüyor. Su üstünde kalabilmek için kollarını hafif hafif oynatıyor. Kar Adamı ikisinin de büyük bir tehlike içinde olduğunu biliyor. Sonra boğuk bir gürleme duyuluyor... Büyük bir mahzenin kapısının kapanışı gibi.

Sağanak

Uyandığında gök gürlüyor ve sert bir rüzgâr esiyor. Öğleden sonrası fırtına çıkmak üzere. Ayağa kalkıp çarşafını kapıyor.

Fırtınalar çok çabuk kopabiliyor. Fırtına varken demir bir somyanın üstünde bulunmak iyi değil. Kar Adamı ormanda kendine otomobil lastiklerinden bir ada yapmıştı. Şimdi tek yapması gereken, üstlerine oturup yerle teması kesmek, fırtına geçene dek. Bazen golf topu büyüklüğünde dolu yağdığı oluyor ama yapraklar ve dallar hızlarını kesiyor.

Lastik yığınına ulaştığı anda fırtına kopuyor. Bugün yalnızca yağmur yağıyor. Sıradan bir sağanak. Öyle şiddetli ki, hava puslanıyor. Kar Adamı ıslanırken şimşekler çakıyor. Tepesinde dallar sarsılıyor. Yerde derecikler oluşuyor. Şimdiden soğuyan havaya yaprak ve ıslak toprak kokusu yayılıyor.

Sağanak hafifleyince ve gökgürültüleri uzaklaşınca Kar Adamı zulasına gidip boş bira şişelerini alıyor. Sonra beton bir köprü kalıntısına gidiyor. Kalıntının altında üçgen biçimli, turuncu bir tabela var. Tabelada kürekle yeri kazan bir adamın siyah silüeti görülüyor. “Çalışma Var” anlamına gelirdi eskiden. Günler, yıllar, yüzyıllar boyu yapılan o sonu gelmez çalışmaları, kazıları, çekiç vuruşlarını, oyuşları, kaldırışları, delişleri düşünmek tuhaf. Şimdiyse her yer sonu gelmez bir biçimde dağılıyor olsa gerek. Rüzgârdaki kumdan kaleler gibi.

Betondaki bir delikten su akıyor. Kar Adamı deliğin altında durup ağzını açarak taşlarla, ince dallarla ve düşünmek istemediği başka şeylerle dolu o suyu kana kana içiyor. Su ıssız evlerden, pis bodrumlardan, lağım kanallarından ve başka kimbilir nerelerden geçen bir yol bulmuş olsa gerek. Sonra çarşafını çıkararak duş alıyor. Pek temizlenmese de en azından üstündeki kirlerin kabasını alıyor. Sabunu olsa iyi olurdu. Hırsızlık gezileri sırasında sabun almayı hep unutuyor.

Son olarak bira şişelerini dolduruyor. Kendine daha iyi bir kap bulmalı... Mesela bir termos ya da kova. Daha geniş bir kap. Hem bu şişeleri kullanmak zor. Kaygan olduklarından tutulmaları güç. İçlerinden hâlâ bira

kokusu yayıldığını hayal ediyor. Oysa tamamen hayal bu. Bunun *bira* olduğunu farz *edelim.*

Böyle şeyler düşünmemeli. Kendine eziyet etmemeli. Olmayacak hayaller kurmamalı... Kafese kapatılmış, teller bağlanmış, aklından gereksiz ve tuhaf şeyler geçirmeye zorlanan bir kobay gibi.

"Dışarı çıkarın beni!” diye düşünüyor. Oysa bir yere kapatıldığı yok. Hapsedilmiş değil. Şu anda bulunduğu yerden daha fazla *dışarıda* olamaz herhalde.

"Bilerek yapmadım” diyor, ağlamaklı bir çocuk sesiyle. "Neler olduğunu bilmiyordum. Denetimimde değildi! Ne yapabilirdim ki? Birileri sesimi işitsin. Dinleyin beni n'olur!”

Ne berbat bir performans. Kendini bile kandıramıyor. Ama tekrar ağlamaya başlıyor.

Sinir bozucu ufak tefek şeylerden ve beyhude yakınışlardan sakınmak, diyor kafasının içindeki kitap. *Zihinsel enerjileri anlık gereksinimlere ve yapılaması gereken işlere harcamak önemlidir.* Bu cümleyi bir yerde okumuş olmalı. *Beyhude yakınışlar* kendi zihninin icadı olamaz.

Çarşafın bir kenarına yüzünü siliyor. “Beyhude yakınışlar” diyor yüksek sesle. Sık sık olduğu gibi, bir dinleyicisi olduğu hissine kapılıyor yine... Yaprakların ardına gizlenmiş, onu görünmeden sinsice izleyen bir dinleyici.

IV

Rakunk

Gerçekten de bir dinleyicisi var: Genç bir rakunk. Şimdi hayvanı görebiliyor. Bir çalının altından kendisine bakan parlak gözlerini görüyor.

“Gel kızım, gel kızım” diyor yatıştırıcı bir sesle. Hayvan çalının içine geriliyor. Kar Adamı uğraşsa, gerçekten uğraşsa, bunlardan birini evcilleştirebilir herhalde. Böylece konuşacak birine sahip olur. Antilop ona konuşacak birine sahip olmanın güzel olduğunu söylerdi. “Bir ara sen de denemelisin Jimmy” derdi, onu kulağından öperek.

“Ama seninle konuşuyorum ya” diye itiraz ederdi Jimmy.

Bir öpücük daha. “Acaba?”

Jimmy on yaşındayken babası ona yavru bir rakunk vermişti.

Babasının görünüşü nasıldı? Kar Adamı doğru dürüst hatırlamıyor. Jimmy’nin annesiyse hâlâ net, renkli bir imge. Etrafında parlak, beyaz bir kâğıt çerçeve var. Bir Polaroid fotoğraf gibi. Ama Jimmy babasını ancak bazı ayrıntılarıyla hatırlıyor: Yutkunurken inip çıkan Âdem elmasıyla, mutfak penceresinden vuran ışıkla arkadan aydınlanan kulaklarıyla, masada duran yenli sol eliyle. Babası bir tür kolaj. Belki de Jimmy ona hiç uzaktan bakmadığı için tamamını göremedi.

O rakunk doğumgünününde verilmiş olsa gerek. Jimmy doğumgünlerini unutmayı yeğledi, Filipinli dadısı Dolores’in gitmesinden sonra pek zevkli geçmemişti çünkü. Dolores, Jimmy’nin doğumgünlerini asla unutmazdı. Kek yapar ya da belki de satın alırdı. Ama sonuçta gerçek bir kek olurdu mutlaka... Kremasıyla, mumuyla. Değil mi? O keklerin gerçekliğine tutunuyor. Gözlerini kapıyor, hayalinde onları canlandırıyor. Tepelerinde geziniyor. Mumları yanıyor. Yaydıkları vanilya kokusu tatlı ve rahatlatıcı, tıpkı Dolores gibi.

Annesiyse Jimmy'nin kaç yaşında olduğunu ve hangi gün doğduğunu hiç hatırlayamazdı. Jimmy ona kahvaltıda hatırlatmak zorunda kalırdı. Bunun üzerine annesi transtan çıkıp ona küçük düşürücü bir hediye alarak (kanguru ya da ayı resimli çocuk pijaması, kırk yaşından küçük hiç

kimsenin dinlemeyeceği bir disk, balina desenli bir külot) ambalaj kâğıdına sarıp akşam yemeğinde masaya, önüne atar, giderek tuhaflaşan gülümsemesiyle (sanki biri ona "Gülümse!" deyip, çatalla parmak atmış gibi) sırıtırdı.

Sonra babası bu çok, çok özel ve önemli tarihi neden unuttuğuna dair saçma sapan bir bahane söyler ve Jimmy'ye her şeyin yolunda olup olmadığını sorar, ertesi günse ona sanal bir doğumgünü kartı gönderir (OrganLtd'nin standart tasarımı: Konga dansı yapan beş tane, kanatlı domuzon ve Mutlu *yıllar Jimmy, Bütün Dileklerin Gerçekleşsin* yazısı) ve bir armağan getirirdi. Aslında bir armağan değil de onun istediği yönde gelişmesine yarayacak bir araç ya da zeka geliştirici bir oyun türünden bir şey. Ama hangi yönde gelişecekti? Bunun bir standardı yoktu. Varsa bile, öyle belirsiz ve geniş bir kavramdı ki, özellikle Jimmy'nin hiç anlamadığı bir şeydi. Başardığı hiçbir şey doğru ya da yeterli değil gibiydi. OrganLtd'nin kıstaslarına göre normal, sıradan bir çocuk gibi görünmüş olsa gerekti. Belki de babası bu yüzden ona çaba gösterirse çok daha iyi şeyler yapabileceğini söylemekten vazgeçmiş, Jimmy'ye sanki beyni hasar görmüş gibi davranmaya, hayal kırıklıklarını gizleyerek onu övmeye başlamıştı.

Bu yüzden Kar Adamı, Jimmy'nin onuncu doğumgününe dair her şeyi unuttu, babasının bir kafeste getirdiği rakunk dışında. Minicik bir hayvandı. Genleriyle oynanmış bir çiftin çocuklarının yavrularından en küçüğüydü. Diğer yavrular kapanın elinde kalmıştı. Jimmy'nin babası bu yavruyu alabilmek için epey zaman harcadığını, bir sürü tanıdığından yardım almak zorunda kaldığını söyledi. Ama harcadığı çabalar bu çok, çok özel güne değerdi. Her ne kadar özel günü yine zamanında hatırlayamamış olsa da.

Rakunkları, OrganLtd'nin biyoloji laboratuvarlarında çalışan bir dahi, boş zamanlarında hobi olarak icat etmişti. O zamanlar yeni hayvanlar yaratmayı hobi edinmiş bir sürü kişi vardı. Bunun çok zevkli olduğunu, insana kendini Tanrı gibi hissettirdiğini söylerlerdi. Deneylerden bazıları çok tehlikeli oldukları için yok edilirdi. Banyonuzda dişlerinizi fırçalarken pencereden girip sizi kör edebilecek, bukalemun kuyruklu bir kara kurbağasına kimin ihtiyacı vardı ki? Yılanla fare karışımı olan "yare"lerin de yok edilmesi gerekmişti. Ama OrganLtd'de rakunklar sevilmiş, ev hayvanı olarak beslenmeye başlanmıştı. Dış dünyadan -Site'nin dışındaki dünyadan-

gelmediklerinden, yabancı mikroplar taşımıyorlardı. Bu yüzden domuzonlar için tehlikeli değillerdi. Ayrıca çok sevimliydiler.

Minik rakunk, Jimmy'nin onu tutmasına karşı koymamıştı. Siyah beyazdı. Yüzünde kara bir maske, sırtında beyaz şeritler, tüylü kuyruğunda siyah ve beyaz halkalar vardı. Jimmy’nin parmaklarını yalayınca çocuk ona âşık olmuştu.

“Kokarca gibi pis kokmaz" demişti Jimmy’nin babası. “Temiz ve uyumlu bir hayvandır. Uysaldır. Rakunlar büyüyünce iyi ev hayvanları olmaz. Huysuzlaşır, eşyaları parçalarlar. Bu hayvanınsa daha sakin olduğu söyleniyor. Bakalım, göreceğiz. Değil mi Jimmy?”

Jimmy’nin babası son günlerde ona fazla iyi davranıyordu. Sanki Jimmy'yi işlemediği bir suçtan ötürü cezalandırmıştı ve buna üzülüyordu. *Değil mi Jimmy?* Abartıyordu. Jimmy'nin hoşuna gitmiyordu bu. Kendisinden onay beklenmesini sevmiyordu. Babasının sevmediği başka yönleri de vardı: El şakaları yapması, Jimmy'nin saçını karıştırması, evlat sözcüğünü söylerken sesini hafifçe kalınlaştırarak vurgu yapması. Bu samimi tarz giderek can sıkıcı oluyordu. Sanki babası "Baba” rolünü oynuyordu ama pek de umutlu olmadan. Jimmy sık sık rol yaptığından, başkalarının rol yaptığını genellikle sezebiliyordu. Babasına cevap vermeden minik rakunku okşadı.

"Onu kim besleyecek? Kumunu kim değiştirecek?” diye sordu annesi. "Ben yapmam.” Bunu öfkeyle değil soğuk, sakin bir sesle söylemişti. Sanki dışarıdan bakan bir izleyiciydi. Sanki Jimmy, Jimmy’ye bakma işi, yetersiz babası, Jimmy ile yaptığı tartışmalar ve hepsinin giderek zorlaşan hayatları, onu hiç ilgilendirmeyen şeylerdi. Artık pek sinirlenmiyordu. Terlikleriyle koşarak evden çıkmıyordu. Sakinleşmiş, kararlılaşmıştı.

“Jimmy sana yap demedi ki zaten. O yapar. Değil mi Jimmy?” dedi babası.

“Adını ne koyacaksın?” dedi annesi. Aslında umrunda da değildi. Bir biçimde Jimmy’yi rahatsız etmek istiyordu o kadar. Babasının verdiği şeyleri sevmesinden hoşlanmazdı. “Haydut herhalde.”

Gerçekten de Jimmy’nin düşündüğü isim buydu, kara maske yüzünden. “Hayır” dedi. “Çok sıradan. Ona Katil diyeceğim.”

“İyi fikir evlat” dedi babası.

“Eğer Katil yerlere işerse sen temizlersin” dedi annesi.

Jimmy, Katil'i odasına götürdü. Hayvan yastığını kendine yuva yaptı. Hafif bir kokusu vardı. Tuhaf ama nahoş olmayan, keskin bir deri kokusu... Erkek sabunu gibi. Bir kolunu hayvanın etrafına dolayarak, burnunu onu minik burnuna dayayarak uyudu.

Jimmy'nin babası rakunkun gelişinden bir iki ay sonra iş değiştirmiş olmalıydı. NooSkins'de yönetici yardımcısı olarak çalışmaya başladı... Annesinin deyimiyle Muavin düzeyinde. OrganLtd'deki laboratuvar teknisyeni Ramona, babasıyla birlikte geldi. Jimmy'nin babası, Ramona'nın kendisi için vazgeçilmez olduğunu, bu yüzden onun da işe alınmasını şart koştuğunu söylemişti. Kendisinin sağ koluydu Ramona. Jimmy, Ramona'yı hâlâ öğle yemeklerinde görebileceğine sevindi (en azından tanıdık biriydi). Gerçi babasıyla yediği öğle yemekleri giderek seyrekleşmeye başlamıştı.

NooSkins, HelthWyzer'ın bir yan şirketi olduğundan, HelthWyzer Sitesi'ne taşınmışlardı. Bu seferki evleri İtalyan Rönesans Dönemi tarzındaydı. Revaklıydı. Fayansları sırlı ve toprak tonlarındaydı. içindeki havuz eski evlerindekinden daha büyüktü. Jimmy'nin annesi bu eve "kulübe" dedi. HelthWyzer'ın kapılarındaki sıkı kontrollerden yakındı. Güvenlik görevlileri daha kabaydı. Herkesten şüpheleniyorlardı. İnsanları, özellikle de kadınları soyup üstlerini aramayı seviyorlardı. Cidden hoşlarına gidiyor, dedi.

Jimmy'nin babası ona abarttığını söyledi. Taşınmalarından birkaç hafta önce bir olay yaşanmıştı. Fanatik bir kadın saç spreyi şişesine saldırgan bir biyoform gizlemişti. Genetik olarak değiştirilmiş tehlikeli bir Ebola ya da Marburg virüsü. Kanamaya yol açan, güçlendirilmiş bir virüs. Spreyi sıcak yüzünden talimatları çiğneyip maskesini çıkarmış olan bir güvenlik görevlisinin yüzüne püskürtmüştü. Kadın oracıkta sprey tabancasıyla öldürülüp bir çamaşır suyu konteynerinde nötralize edilmişti. Zavallı güvenlik görevlisiyse hemen bir izolasyon odasına kapatılıp eritilerek sıvılaştırılmıştı. Böylece konu kapanmıştı ama güvenlik görevlileri daha tedbirli olmuşlardı tabii.

Jimmy'nin annesi, yine de kendini bir tutsak gibi hissettiği karşılığını verdi. Jimmy'nin babası ona durumun ciddiyetini kavramadığını söyledi. Emniyette olmak istemiyor muydu? Oğlunun emniyette olmasını istemiyor muydu?

"Bütün bunlar benim iyiliğim için mi yani?" dedi annesi. Bir dilim yumurtalı ekmeği küp biçiminde kesiyordu.

“*Bizim* iyiliğimiz için. Bizim için.”

“Katılmıyorum."

“Katılsan şaşardım zaten” dedi Jimmy'nin babası.

Jimmy’nin annesine göre telefonları dinleniyor, elektronik postaları okunuyordu. Ayrıca haftada iki kez evlerine gelen iri yarı, ketum HelthWyzer temizlikçileri casustu (hep çifter çifter gelirlerdi). Jimmy’nin babası ona paranoyaklaştığını söyledi. Hem gizleyecek bir şeyleri yoktu ki. Neden korksunlardı?

HelthWyzer Sitesi, OrganLtd’ninkinden hem daha yeni hem de daha büyüktü. İçinde bir değil iki süpermarket vardı... Ayrıca daha iyi bir hastane, üç dans kulübü, hatta bir golf sahası. Jimmy Özel HelthWyzer Okulu’na gitmeye başladı. Orada ilk başta kimseyi tanımıyordu. Yalnızlık çekti ama buna pek aldırmadı. Aslında iyi olmuştu, çünkü bildiği eski şakaları burada tekrar yapabiliyordu. OrganLtd’deki çocuklar onun şakalarından sıkılmışlardı. Şempanze taklidinden, kusma ve boğularak ölme taklitlerine geçti (ikisi de popülerdi). Ayrıca karnına çıplak kız resmi çiziyordu, kızın kasığı tam göbeğine denk gelecek şekilde. Sonra da ona kalça kıvırtıyordu.

Artık öğle yemeklerini evde yemiyordu. Okulun güneş enerjisiyle çalışan servis arabası onu sabah alıp gece geri getiriyordu. Okulun eğlenceli bir kafesi vardı. Orada çocuklar dengeli besleniyorlardı. Etnik seçeneklerin (Rus, Ortadoğu) yanı sıra koşer ve vejetaryenler için soya ütünleri sunuluyordu. Jimmy ebeveyni olmadan öğle yemeği yiyebildiği için çok sevinçliydi. Biraz kilo bile aldı. Böylece sınıfın en zayıf çocuğu olmaktan kurtuldu. Öğle yemeğinden sonra boş zamanı kalırsa ve yapacak işi yoksa kütüphaneye gidip eski öğretici CD-ROM’ları izliyordu. Favorisi, Hayvan Davranışları Çalışmaları Klasiklerindeki Papağan Alex’ti. Alex'in yeni sözcükler icat etmesine bayılırdı (mesela, bademe mantar fındığı diyordu). Ama en güzeli Alex’in mavi üçgenle sarı dörtgen egzersizinden sıkıldığı bölümdü: Ben gidiyorum. Hayır Alex, geri dön! Mavi üçgen hangisi? Hayır, mavi üçgen! Ama Alex kapıdan çıkıp gidiyordu. Alex’e beş yıldız.

Bir gün Jimmy’nin Katil’i okula getirmesine izin verildi. O dişi yaratık (artık cinsiyeti anlaşılmıştı) olay oldu. “Ah Jimmy, ne şanslısın” dedi Wakulla Price, Jimmy’nin hoşlandığı ilk kız. Katilin kürkünü, kahverengi elini, pembe tırnaklarını okşarken Jimmy ürperdi. Sanki kızın parmakları kendi bedeninde geziniyordu.

Jimmy’nin babası işte giderek daha çok zaman geçiriyor ama işinden giderek daha az bahsediyordu. NooSkins’de domuzonlar vardı, tıpkı OrganLtd Çiftliklerindeki gibi. Ama bunlar daha küçüktü ve deriyle ilgili biyoteknolojilerde kullanılıyorlardı. Ana hedef eskiyen epidermiyi yenilemenin yolunu bulmaktı. Lazerle inceltmek ya da ilaçlarla kısa ömürlü yeni bir tabaka oluşturmak değil, kırışıksız ve lekesiz yepyeni bir deri yaratmaktı. Bunun için derilere yerleştirildiğinde yıpranmış hücreleri yiyerek yerlerine kendi kopyalarını koyacak, deniz yosunlarına benzer genç, sağlıklı deri hücreleri yaratmak işe yarayabilirdi.

Jimmy’nin babası bunu başarmanın ödüllerinin muazzam olacağını açıkladı. Son günlerde benimsediği, Jimmy ile erkek erkeğe konuşma numarasını yaparak. Eskiden genç ve güzel olan ama artık aynaya bakamaz hale gelmiş, hormon takviyesinden ve vitamin iğnelerinden medet uman hangi zengin kadın ya da erkek cinsellik oyununa tekrar katılabilmek için evini, bahçeli emeklilik villasını, çocuklarını ve ruhunu satmazdı ki? Şık logoda "Yaşlılar İçin NooSkins” yazıyordu. Gerçi henüz yüzde yüz etkili bir yöntem bulunmuş değildi. Para ödemeyen ama dava açma haklarından feragat etmiş bir düzine umutlu denek, Uzaydan Gelen Kil Yaratık'a benzemişti. Derileri rengârenk olmuştu. Yer yer yeşildi, yer yer kahverengi. Ayrıca şerit şerit soyuluyordu.

Ama NooSkins'de başka projeler de vardı. Jimmy’nin babası bir akşam eve geç ve çakırkeyif geldi. Elinde bir şişe şampanya vardı. Jimmy, babasının halini görür görmez ortadan kayboldu. Salondaki kumsal tablosuyla mutfaktaki duvar saatinin (her saat başı farklı bir kuş sesi çıkaran o sinir bozucu saatin) arkasına minik birer mikrofon yerleştirmişti, kendisini ilgilendirmeyen şeyleri işitebilmek için. Mikrofonları okulda, Neoteknoloji dersinde yapmıştı. Mini mikrofon parçalarını kablosuz bilgisayar kumandalarıyla birleştirince sonuç mükemmel olmuşa.

“Bu ne?” dedi Jimmy’nin annesinin sesi. Şampanyayı kastediyordu.

“Başardık" dedi babasının sesi. “Küçük bir kutlama yapmanın yeridir diye düşündüm.” Hışırtılar. Belki de babası annesini öpmeye çalışmıştı.

‘‘Neyi başardınız?’

Şampanya şişesi açıldı. “Hadi. Korkma ısırmaz.” Sessizlik. Babası şampanya koyuyor olmalıydı. Evet. Tokuştorulan kadehler. “Bize içelim.”

“Neyi başardınız? Neye içtiğimi bilmeliyim.”

Yine sessizlik. Jimmy babasının yutkunduğunu hayal etti... Adem elmasının inip çıktığını. “Nöro-rejenerasyon projesi. Bir domuzonda insan neo-korteks dokusu üretmeyi başardık. Bütün o başarısızlıklardan sonra nihayet! Bunun nerelerde kullanılabileceğini düşünsene. Kalp krizi geçi-ren..."

"Hah, tam da buna ihtiyacımız vardı" dedi annesi. “Domuz beyinli insanlara. Ortalıkta yeterince yok mu zaten?"

“Bir kereliğine pozitif olamaz mısın? Öyle negatifsin ki. *Bunu beğenmedim, şunu beğenmedim.* Hiçbir şeyi beğenmiyorsun!"

“Neyi beğeneyim? Umutsuz insanları soymanın yeni bir yolunu bulmanızı mı?" dedi Jimmy’nin annesi, son günlerde edindiği sakin, öfkesiz ses tonuyla.

“Tanrım, ne kadar inançsızsın!"

“Hayır, sensin inançsız. Sen ve o zekâ küpü iş arkadaşların. Meslektaşların. Yaptıklarınız yanlış. Etik değil. Bunu sen de biliyorsun."

“İnsanlara umut verebiliriz. Umut vermek onları soymak demek değil!"

“NooSkins’in koyduğu fiyatlar soygun ama. Ürünlerinizi allayıp pullayıp satıyorsunuz. İnsanları soyup soğana çeviriyorsunuz. Paraları kalmayınca da tedaviyi kesiyorsunuz. Onlar umrunuzda değil. Eskiden neler konuşurduk hatırlasana. Bütün insanların hayatını güzelleştirmekten söz ederdik... Yalnızca zenginlerin değil. Sen eskiden öyle... eskiden ideallerin vardı.”

“Evet” dedi Jimmy'nin babası bezgin bir sesle. “Hâlâ var. Ama onların peşinden gitmeyi göze alamam artık.”

Sessizlik. Jimmy’nin annesi bunu düşünüyor olmalıydı. “Olabilir” dedi. İç geçirdi. Pes etmeyeceğinin göstergesiydi bu. “Olabilir. Ama araştırmadan araştırmaya fark var. Bu yaptığınız şey... Domuz beyinleriyle oynamak. Hayatın yapı taşlarıyla oynuyorsunuz. Etik değil bu. Kâfirlik.”

Bam! Masaya vurulmuştu. Yumruk değildi. Şişe mi? “Böyle konuştuğuna inanamıyorum. Kimleri dinliyorsun ha? Okumuş birisin sen. Eskiden sen de bu işi yapıyordun! Sözünü ettiğin şey yalnızca proteinler, bunu biliyorsun! Hücrelerle dokuların kutsal bir yanı yok. Yalnızca... "

“İşin teorisini biliyorum.”

“Her neyse. Başını sokacak bir evin varsa, karnın doyuyorsa bunu işime borçlusun. Burnu büyüklük edecek durumda değilsin.”

“Biliyorum” dedi Jimmy’nin annesinin sesi. “İnan bana, gerçekten bildiğim tek şey bu. Niye temiz bir iş bulmuyorsun? Daha basit bir şey.”

“Mesela ne? Nerede? Irgatlık mı yapayım istiyorsun?”

“En azından vicdanın rahatlar.”

“Hayır, *seninki* rahatlar. Nörotik suçluluk hisleri duyan sensin. Asıl sen ırgatlık yapsana. En azından biraz kıçını kaldırırsın. Hem belki sigarayı da bırakırsın. Anfizem fabrikası gibisin. Sigara şirketleri sırf senin sayende ayakta duruyor. Madem o kadar etiksin bunu bir düşün. Asıl onlar altı yaşındaki küçücük çocuklara bedava sigara dağıtıp onları ömür boyu bağımlı yapıyorlar.”

“Biliyorum.” Sessizlik. “Sigara içiyorum çünkü depresyondayım. Beni depresyona sokan bir sürü şey var. Sigara şirketleri sokuyor, *sen* sokuyorsun, Jimmy sokuyor. Jimmy’nin...”

“Madem depresyondasın ilaç kullansana kahrolası!”

“Ağzını bozmana gerek yok.”

“Bence var!” Jimmy’nin babasının bağırması yeni bir şey değildi ama küfretmesiyle birleşince Jimmy’nin pür dikkat kesilmesine yol açtı. Belki de aksiyon olacaktı. Bardaklar kırılacaktı. Jimmy korktu (midesi yine buz kesmişti). Ama aynı zamanda dinlemek istiyordu. Bir felaket olacaksa, her şey bitecekse buna mutlaka tanık olmalıydı.

Ama hiçbir şey olmadı. Yalnızca odadan çıkan birinin ayak sesleri işitildi. Hangisiydi acaba? Hangisi olursa olsun, şimdi yukarı çıkıp Jimmy'nin uyuyup uyumadığını, konuşulanları işitip işitmediğini kontrol edecekti. Kafalarının içindeki Mükemmel Ebeveynlik kuralları bunu yapmaya yöneltiyordu onları. Jimmy'yi asıl kızdıran yaptıkları kötü şeyler değil, iyi şeylerdi. Güya iyi olan, en azından onun için iyi olması gereken şeyler. Kendi kendilerini kutlamalarına yol açan şeyler. Jimmy hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı oysa. Neyi sevdiğini, neyi sevmediğini, neyi arzuladığını bilmiyorlardı. Onun yalnızca görebildiklerinden ibaret olduğunu sanıyorlardı. İyi bir çocuk ama biraz salak. Bir hayal kırıklığı. Evrendeki en parlak yıldız değildi. Sayılarla arası yoktu. Ama insan her istediğine sahip olamazdı. Jimmy en azından sebil değildi. En azından yaşıtı bir sürü çocuk gibi alkolik ya da keş değildi. Aman tahtaya vur. Babasının bunu dediğini işitmişti: *Tahtaya vur.* Sanki Jimmy eninde sonunda yoldan çıkacaktı. Henüz zamanı gelmemişti o kadar. İçinde gizlenen farklı insandan tamamen habersizdiler.

Bilgisayarını kapadı, kulaklıklarını çıkardı, ışığı söndürdü ve usulca yatağa girdi. Aynı zamanda dikkatle, çünkü Katil oradaydı. Yatağın ucunda yatıyordu. Orayı seviyordu. Jimmy’nin ayaklarını yalamaya alışmıştı. Tuzu seviyordu çünkü. Jimmy gıdıklandı. Başı yorganın içinde, sessiz kahkahalar attı, sarsıla sarsıla.

Çekiç

Yıllar geçti. Herhalde geçmişlerdir, diye düşünüyor Kar Adamı. Onlar hakkında pek bir şey hatırlamıyor çünkü, sesinin çatlaması ve vücudunun kıllanmaya başlaması dışında. O sıralarda pek hoşuna gitmeseler de, bunların olmaması daha da kötü olacaktı. Biraz kaslanmıştı da. Cinsel rüyalar görmeye ve dermansızlık çekmeye başlamıştı. Sık sık hülyalara dalıyor, kızları düşünüyordu (başsız kızları). Wakulla Price'ı ise başıyla birlikte düşünüyordu, kız onunla çıkmayı reddetse de. Sivilceleri mi vardı? Sorun bu muydu acaba? Sivilceli olduğunu hatırlamıyor. Ama rakiplerinin sivilcelerle kaplı olduğunu hatırlıyor.

Mantar fındığı, derdi kafasını bozan herkese. Kızlar hariç. Mantar fındığının anlamını kendisiyle papağan Alex'ten başka bilen yoktu, bu yüzden oldukça ezici bir küfürdü. HelthWyzer Sitesi'ndeki çocukların diline dolandı. Böylece Jimmy az çok popüler bir çocuk haline geldi. *Hey, mantar fındığı!*

Katil en iyi ve gizli dostuydu. Konuşabildiği tek kişinin bir rakunk olması ne zavallılıktı. Ebeveyninden olabildiğince uzak duruyordu. Babası bir mantar fındığıydı, annesiyse somurtkan. Onların negatif elektrik sahalarından korkmuyordu artık. Can sıkıcı buluyordu o kadar. En azından kendine böyle diyordu.

Okulda onlara karşı büyük bir ihanette bulundu. İşaret parmaklarının eklemlerine gözler çiziyor, başparmaklarını kıvırıp yumruklarının içine alıyordu. Sonra başparmaklarını kaldırıp indirme yoluyla ağız hareketlerini taklit ederek, o iki el kuklasını birbirleriyle tartıştırıyordu. Sağ elinin adı İblis Baba, sol elininkiyse Doğrucu Anne'ydi. İblis Baba bağırıp çağırıyor, teoriler yumurtluyor, kibirle saçmalıyordu. Doğrucu Anne'yse yakınıyor ve suçluyordu. Doğrucu Anne'nin kozmolojisinde basurun, kleptomanlığın, küresel savaşların, ağız kokusunun, fay hattı kırılmalarının ve tıkanan tuvaletlerin, ayrıca migrenin ve âdet sancılarının tek suçlusu İblis Baba'ydı. Öğle teneffüsünde yaptığı bu kukla oyunu çok tutuldu. Çevresinde bir sürü çocuk toplanıyor, ondan isteklerde bulunuyorlardı. *Jimmy, Jimmy, İblis*

Baba'yı yapsana! Diğer çocuklar kendi ebeveynlerinden gördükleri çeşitli varyasyon ve rutinleri öneriyorlardı. Aralarından kendi parmak eklemlerine göz çizmeyi deneyenler çıktı ama diyaloglarda Jimmy kadar başarılı olamadılar.

Jimmy bu kukla oyunlarından sonra bazen kendini suçlu hissediyor, fazla ileri gittiğini düşünüyordu. Mesela Doğrucu Anne'yi yumurtalıkları patladığı için mutfakta ağlatması hoş değildi. Özel Pazartesi Balık Köftesi Şovu'nu (% 20 Gerçek Balık) yapması da yanlıştı. Bu gösteride İblis Baba balığın üstüne şehvetle atlayıp parçalıyordu, Doğrucu Anne boş bir Twinkies paketine girmiş surat asıyor, çıkmayı reddediyor diye. Şerefsizce gösterilerdi bunlar. Gerçi Jimmy sırf bu yüzden vazgeçmezdi. Ama incelemekten kaçındığı, rahatsız edici gerçeklere fazla yakındılar aynı zamanda. Ama diğer çocukların dolduruşuna geliyor, alkışlara direnemiyordu.

"Fazla mı ileri gittim Katil?" diye soruyordu. "Çok mu fesadım?" *Fesat,* yeni keşfettiği bir sözcüktü. Doğrucu Anne'nin son günlerde sık sık kullandığı bir sözcük.

Böyle anlarda Katil, Jimmy'nin burnunu yalardı. Onu hep affederdi.

Bir gün Jimmy okuldan eve döndüğünde mutfak masasında bir not buldu. Annesindendi. Notun dış tarafındaki el yazısını görünce neden söz ettiğini anladı (Jimmy'ye yazıyordu ve altı kara kalemle iki kez çizilmişti).

Sevgili Jimmy, diyordu notta. *Bla bla bla, yeterince vicdan azabı çektim, bla bla, artık bir parçası olmak istemediğim bu hayat tarzı yalnızca sıkıcı olmakla kalmayıp bla bla bla. Annesi Jimmy'nin bla blalar'ın önemini kavrayacak yaşa geldiğinde kendisine katılacağını ve onu anlayacağını biliyordu. Onunla ileride temas kuracaktı, fırsat bulursa. Bla bla. Peşine düşeceklerdi mutlaka, bu yüzden saklanmak zorundaydı. Bu kararı ruhunu derinlemesine inceledikten ve çok düşünüp acı çektikten sonra almıştı, ama bla. Jimmy'yi hep sevecekti.*

Belki de Jimmy'yi cidden sevmişti, diye düşünüyor Kar Adamı. Kendi tarzında. Gerçi Jimmy o zamanlar buna inanmamıştı. Ama annesi Jimmy'yi sevmemiş de olabilirdi. Yine de ona karşı olumlu hisler beslemişti mutlaka. Sonuçta analık bağı vardı değil mi?

Not, diyordu annesi. *Katil'i yanıma aldım, onu kurtarmak için. Ormanda doğal, özgür bir hayat sürerse daha mutlu olacağına inanıyorum.*

Jimmy buna da inanmamıştı. Hiddetlenmişti. Buna nasıl cüret ederdi? Katil Jimmy'nindi! Hem Katil evcil bir hayvandı. Tek başına mahvolurdu. Kendini savunmayı bilmiyordu. Aç yaratıklar o siyah beyaz postunu parçalayıverirdi. Ama Jimmy'nin annesi ve onun gibiler haklıydı herhalde, diye düşünüyor Kar Adamı. Katil ve diğer serbest kalan rakunklar doğayla uyum sağlamışlardı. Ormanın bu bölgesinde sayılarının bu kadar fazla olması başka nasıl açıklanabilirdi ki?

Jimmy haftalarca yas tutmuştu. Hayır, aylarca. Hangisini daha fazla özlemişti? Annesini mi, yoksa genleriyle oynanmış o kokarcayı mı?

Annesi bir not daha bırakmıştı. Hayır, not değil... Sözsüz bir mesaj. Jimmy'nin babasının ev bilgisayarını parçalamıştı. Yalnızca içindekileri silmekle kalmamıştı. Bilgisayarı çekiçle de parçalamıştı. Aslında Jimmy'nin babasının pek başvurmasa da içini düzenli tuttuğu Tamirat Gereçleri Kutusu'ndaki hemen her aleti kullanmıştı ama en çok da çekici. Kendi bilgisayarını da parçalamıştı, diğerinden de fazla. Bu yüzden ne Jimmy'nin babası, ne de kısa süre sonra gelen güvenlik görevlileri Jimmy'nin annesinin bilgisayarlardan şifreli mesajlar gönderip göndermediğini ya da içlerindeki bilgileri disklere yükleyerek yanına alıp almadığını anlayabildiler.

Jimmy'nin annesinin denetim noktalarından ve kapılardan nasıl geçebildiğine gelince... Modüllerden birindeki bir dişçiye kanal tedavisi yaptırmaya gittiğini söylemişti. Yanında bütün gerekli belgeler vardı. Bahanesi de akla yakındı. HelthWyzer diş kliniğindeki kanal tedavisi uzmanı kalp krizi geçirdiğinden ve yerine henüz yenisi gelmediğinden, bu tedaviler dışarıda yaptırılıyordu. Modül'deki dişçiden randevu bile almıştı. Dişçi onu beklemekle harcadığı zamanın faturasını Jimmy'nin babasına gönderdi. (Jimmy'nin babası ödeme yapmayı reddetti, çünkü randevuya gelmeyen kişi kendisi değildi. Daha sonra dişçiyle telefonda bağrıştılar.) Jimmy'nin annesi yanına valiz almamıştı. Bunu yapmayacak kadar akıllıydı. İzole edilmiş tren istasyonuyla Modül'ün dış duvarı arasındaki kısa yolda yapacağı taksi yolculuğu için yanına şirketin güvenlik görevlilerinden birini almıştı. Normalde yapılan bir şeydi bu. Kimse ondan şüphelenmemişti. Tanınan bir simaydı. İzin belgeleri filan da tamdı. Site

kapısındaki hiç kimse ağzını incelememişti. Gerçi inceleseler de pek bir şey anlaşılmazdı, çünkü sinir acısı gözle görülemezdi.

Güvenlik görevlisi ya onunla işbirliği yapmış ya da ölmüştü herhalde. Her halükârda geri dönmedi ve asla bulunamadı. Ya da en azından söylenen buydu. Bu gerçekten ortalığı ayaklandırdı. İşin içinde başkalarının da olduğu anlamına geliyordu çünkü. Ama kimler? Amaçları neydi? Jimmy'yi sorguya çeken güvenlik görevlileri bu soruların cevaplarının hemen bulunması gerektiğini söylediler. Jimmy'nin annesi ona herhangi bir şey söylemiş miydi?

"Nasıl şeyler?' diye sordu Jimmy. Mini-mikrofonları sayesinde kulak misafiri olduğu konuşmalar vardı ama bunlardan söz etmek istemiyordu. Annesinin bazen söylediği laflar da vardı... Mesela her şeyin bozulduğunu, bir daha asla eskisi gibi olamayacağını söylerdi. Çocukluğunda ailesinin sahip olduğu sahil evi gibi. Deniz seviyesinin hızla yükselmesi ve ardından Kanarya Adaları'ndaki volkanın patlamasıyla oluşan tsunami yüzünden, pek çok doğu kıyısı şehri gibi o kumsal da sular altında kalmıştı. (Bunu okulda görmüşlerdi, jeolonomi dersinde. Jimmy video simulasyonunu çok heyecanlı bulmuştu.) Annesi ayrıca dedesinin Florida'daki greyfurt bahçesindeki ağaçların yağmurlar kesilince kuruduğundan, greyfurtların kuru üzüme benzediğinden yakınırdı. O yıl Okeechobee Gölü kuruyup pis kokulu bir çamur gölüne dönüşmüş ve Everglades bataklığı tam üç hafta yanmıştı.

Ama herkesin ebeveyni böyle şeylerden yakınırdı. *Eskiden arabayla istediğin yere gidebilirdin, hatırlıyor musun? Eskiden herkes Halk Diyarları'nda yaşardı, hatırlıyor musun? Eskiden dünyanın her yerine uçakla, hiç korkmadan gidebilirdin, hatırlıyor musun? Hamburgerci zincirlerini biliyor musun! Hep gerçek et kullanırlardı. Sosisli sandviç büfelerini hatırlıyor musun? New York'un, Yeni New York olmadan önceki halini hatırlıyor musun? Oy kullanmanın işe yaradığı günleri hatırlıyor musun?* Bütün bunlar öğle teneffüslerinde kukla oynatırken kullanılacak malzemelerdi o kadar. *Ah, eskiden hayat ne güzeldi. Ühü ühü. Şimdi Twinkies paketine giriyorum. Bu gece seks yok!*

Jimmy güvenlik görevlisine annesinin sıradan bir kadın olduğunu söyledi. Diğer annelerin yaptıklarını yapardı. Çok sigara içerdi.

"Peki, bir örgüte filan üye miydi? Eve tuhaf yabancılar gelir miydi? Cep telefonuyla çok konuşur muydu?"

“Hatırlayabileceğin her şey bizim için çok önemli evlat” dedi diğer görevli. “Evlat” lafı Jimmy için bardağı taşıran son damlaydı. Başka bir şey hatırlamadığını söyledi.

Jimmy’nin annesi ona yeni giysiler bırakmıştı. Bunları büyüyünce giyebileceğini söylemişti. Annesinin aldığı bütün giysiler gibi iğrençti. Üstelik ona küçük geliyordu. Jimmy o giysileri bir dolaba tıktı.

Babasının alt üst olduğu belliydi. Korkuyordu. Karısı bütün kuralları çiğnemişti. Demek ki bambaşka bir hayatı vardı, kendisinin hiç bilmediği bir hayat. Böyle şeyler bir erkeğin adını lekelerdi. Karısının parçaladığı bilgisayarda önemli bir bilgi bulundurmadığını söyledi. Ama tabii ki öyle diyecekti. Aksini ispatlamanın yolu yoktu ki. Sonra onu başka bir yerde uzun süre tekrar sorguya çektiler. Belki de işkence görüyordu, eski filmlerdeki ya da bazı kötü *web* sitelerindeki gibi. Belki de vücuduna elektrik veriliyor, coplarla dövülüyor, tırnakları sökülüyordu. Jimmy kaygılandı ve kendini kötü hissetti. Niye fesat bir vantrolog olmak yerine bütün bunları engelleyememişti?

Jimmy’nin babası sorgudayken zebella gibi iki kadın güvenlik görevlisi Jimmy’ye “bakmak için” yanında kaldı. Biri gülümsüyordu, diğeriyse suratsızdı. Cep telefonlarıyla bir sürü arama yaptılar. Fotoğraf albümlerini ve Jimmy’nin annesinin çekmecelerini karıştırdılar. Jimmy’yi konuşturmaya çalıştılar. *Çok güzel görünüyor. Erkek arkadaşı var mıydı sence? Halk Diyarı’na sık gider miydi*? Niye gitsin ki, dedi Jimmy. Bazı insanlar oraya gitmeyi sever, dediler. Ama niye, dedi Jimmy. Suratsız kadın, bazı insanlar manyaktır dedi. Gülümseyen kadınsa kahkahayı bastı ve yüzü kızardı. Dışarıda burada olmayan şeyler bulunduğunu söyledi. Neler, diye sormak istedi Jimmy ama sormadı, çünkü alacağı cevap annesinin neleri sevdiğine ya da dışarıda ne bulmak isteyebileceğine dair yeni sorular doğurabilirdi. Jimmy, HelthWyzer okulunun kantininde annesine yeterince ihanet etmişti zaten. Daha fazla ihanet etmeyecekti.

İki kadın Jimmy’nin karnını doyurup çenesini açmak için inanılmayacak kadar berbat, kösele gibi bir omlet yaptılar. Bunun işe yaramayacağını anlayınca, mikrodalgada donmuş yemekler ısıttılar ve pizza sipariş ettiler. Demek annen sık *sık markete* giderdi ha? Dans etmeye gider miydi peki? Eminim *giderdi*. Jimmy onları dövmek istedi. Kız olsa ağlayabilirdi. Böylece ona acır ve çenelerini kaparlardı.

Jimmy’nin babası götürüldüğü yerden döndükten sonra bir terapistle görüşmeye başladı. Buna ihtiyacı var gibi görünüyordu. Yüzü yeşil, gözleriyse kırmızı ve şişkindi. Jimmy de terapi gördü ama zaman kaybıydı bu.

Annenin gittiğine üzülme.

Hı hı.

Kendini suçlama evlat. Gitmesi senin suçun *değil.*

Nasıl yani?

Çekinme. Duygularını ifade edebilirsin.

Hangi duygularımı ifade etmemi istersiniz?

Saldırganlaşmana gerek yok Jimmy. Neler hissettiğini biliyorum.

Madem biliyorsunuz, neden soruyorsunuz? Böyle devam ederdi.

Jimmy’nin babası ona, iki dost olarak hayatlarına birlikte, olabildiğince iyi devam edeceklerini söyledi. Böylece çabalamaya başladılar. Çabaladılar, çabaladılar. Sabahları portakal sularını kendileri sıktılar. Akıllarına geldikçe bulaşıkları bulaşık makinesine koydular. Birkaç haftalık çabalamadan sonra Jimmy’nin babasının yüzündeki yeşil renk kayboldu. Ayrıca tekrar golf oynamaya başladı.

Artık kendini çok kötü hissetmediği belliydi. En kötü günler geride kalmıştı. Tıraş olurken tekrar ıslık çalmaya başladı. Daha sık tıraş oluyordu. Yeterince zaman geçtikten sonra evlerine Ramona taşındı. Hayatları değişti. Artık kapalı ama ses geçirmez olmayan kapıların ardından sık sık kıkırtılı, homurtulu sevişme sesleri geliyordu. Jimmy bunları işitmemek için müziğin sesini açıyordu. Odalarına bir gizli kamera yerleştirip onları izleyebilirdi ama bunu yapmak istemiyordu. Aslında sevişmelerini utandırıcı buluyordu. Bir keresinde üst katta zor anlar yaşadı. Jimmy’nin babası bir banyo havlusuna sarınmıştı. Az önce seviştiği için çenesi kıpkırmızıydı. Jimmy de utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Fark etmemiş gibi yapmaya çalışmıştı. Hormonları azmış o iki aşk tavşanı neden bu işi garajda, adam gibi yapmak yerine sürekli Jimmy’ye dinletiyorlardı ki? Kendisini görünmez hissetmesine yol açıyorlardı. Gerçi başka türlü olmak istediği yoktu ya.

Ne zamandır birlikteydiler acaba? diye merak ediyor Kar Adamı şimdi. Laboratuvar giysileri giymiş, mikropları süzen yüz maskelerini takmış halde, domuzon ağıllarının ardında mı sevişmişlerdi önceden? Sanmıyor:

Babası alçak değildi. Salaktı o kadar. Gerçi insan her ikisi de olabilir: Salak bir alçak ya da alçak bir salak. Ama babası böylesine büyük bir ihaneti Jimmy'nin annesine sezdirmeden yapabilecek kadar usta bir oyuncu ve yalancı değildi (en azından o böyle düşünüyor).

Belki de annesi sezmişti. Belki de bu yüzden kaçmıştı. Ya da nedenlerden biri buydu. Birinin bilgisayarını çekiçle (ve tornavida ve boru anahtarıyla) parçalamak için ona epey kızmış olmanız gerekir.

Gerçi annesi sürekli kızgındı. Kızgınlığının belirli bir nedeni yoktu artık.

Kar Adamı bu konu üstünde düşündükçe, Ramona'yla babasının kendilerini tuttuklarına emin oluyor. Birbirlerinin kollarına koşmadan önce Jimmy'nin annesinin kaçmasını beklemişlerdi. Aksi takdirde OrganLtd'deki Andre'nin Bistrosu'nda birbirlerine öylesine masum gözlerle bakamazlardı. İlişkileri olsa başkalarının yanında birbirlerine kaba ve soğuk davranırlardı. Birbirlerinden uzak dururlardı. Pis mekânlarda alelacele sevişmek için buluşurlardı. Büro halısının üstünde düğmelerini kopartarak, fermuarlarını sıkıştırarak sevişirlerdi. Park yerlerinde birbirlerinin kulaklarını çiğnerlerdi. O antiseptik öğle yemeklerini birlikte yemek zahmetine girmezlerdi... Ramona'nın çiğ havuçları sıvılaştırdığı ve babasının masaya baktığı o yemekleri. Salataların ve domuz etli böreklerin üstünden, Jimmy'yi canlı bir kalkan gibi kullanarak birbirlerini kesmezlerdi.

Gerçi Kar Adamı yargılamıyor. Böyle şeylerin nasıl olduğunu, yani eskiden nasıl olduğunu biliyor. Artık yetişkin biri o. Çok daha kötü şeyler yapmış biri. Onları suçlamaya hakkı var mı?

(Onları suçluyor.)

Ramona Jimmy'yi oturtup iri, siyah, buğulu, samimi gözlerle ona bakarak bütün bunların onun için çok zor olduğunu bildiğini, hepsinin travma geçirdiklerini, kendisinin de iyi durumda olmadığını (her ne kadar Jimmy aksini sanabilir olsa da), gerçek annesinin yerini alamayacağını bildiğini ama belki de dost olabileceklerini söyledi. *Tabii, Neden olamasın,* dedi Jimmy, çünkü onu seviyordu ve mutlu etmek istiyordu.

Ramona elinden geleni yaptı. Jimmy'nin şakalarına güldü, bazen biraz geç kalsa da (Jimmy onun sözcük oyunlarından pek anlamadığını hatırlattı kendine). Bazen Jimmy'nin babası evde yokken kendisiyle Jimmy'ye mikrodalgada yemek ısıttı. Yaptığı yemekler genellikle lazanya ve Sezar salatasıydı. Bazen onunla kanepede oturup DVD izliyordu. Önce bir kase

dolusu patlamış mısır yapıyor, üstüne erimiş suni tereyağı döküyor, korkunç sahnelerde mısırları yağlı parmaklarını yalaya yalaya yiyordu. Bu arada Jimmy onun memelerine bakmamaya çalışıyordu. Ramona ona sormak istediği şeyler olup olmadığını soruyordu... Mesela kendisi ve babasıyla ya da ebeveyninin evliliklerine ne olduğuyla ilgili. Jimmy sorusu olmadığını söylüyordu.

Geceleri gizlice Katil’i özlüyordu. Tuhaf, yetersiz, bunalımlı öz annesini de özlüyordu (bunu pek kabullenmese de). Nereye gitmişti acaba? Nasıl tehlikelerle karşı karşıyaydı? Tehlikede olduğu kesindi. Onu arıyor olmalıydılar. Jimmy annesinin yerinde olsa kendisini bulmalarını istemezdi.

Ama onunla temasa geçeceğini söylediği halde geçmiyordu. Neden? Jimmy bir süre sonra kartpostallar almaya başladı. İlk baştakiler İngiltere pulları taşıyordu. Daha sonrakilerse Arjantin. *Monica Hala'n* imzasını taşıyorlardı ama Jimmy annesinden geldiklerini biliyordu. Hepsinde de yalnızca şu yazılıydı: *Umarım iyisindir.* Bu karpostalların Jimmy’ye ulaşmadan önce yüz kişi tarafından okunduğunun farkındaydı mutlaka. Her kartpostaldan sonra bir güvenlik görevlisi gelip Monica Hala’nın kim olduğunu soruyordu. Jimmy bilmediğini söylüyordu. Annesinin o pulların ait olduğu ülkelerden herhangi birinde olduğunu sanıyordu, çünkü zeki bir kadındı o. Kartpostalları başkalarına göndertmiş olmalıydı.

Jimmy’ye güveniyor muydu? Belli ki hayır. Jimmy onu hayati bir meselede hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordu. Kendisinden ne beklendiğini asla anlayamamıştı. Ah, onu mutlu etmek için bir fırsat daha geçseydi eline.

“Ben çocukluğumdaki ben değilim” diyor Kar Adamı yüksek sesle. Anılardan nefret ediyor. Anılarını engelleyemiyor, konuyu değiştiremiyor, çekip gidemiyor. Daha sıkı bir içsel disipline ya da dikkatini odaklamakta kullanabileceği, içinden durmadan tekrarlayacağı bir sözcüğe ihtiyacı var. Onlara ne diyorlardı? Mantra. İlkokulda öğretmişlerdi bunu. Haftanın Dini. Tamam *çocuklar, susun artık. Sana diyorum Jimmy. Bugün Hindistan'daymışız gibi yapacağız. Bir mantra seçeceğiz. Çok eğleneceğiz, değil mi? Şimdi hepimiz birer sözcük seçelim. Farklı birer sözcük. Hepimizin özel birer mantrası olsun.*

“Sözcüklere tutun” diyor kendine. Tuhaf sözcüklere, eski sözcüklere, az bilinen sözcüklere. *Değerlik. Norn. Baht. Gayda. Kösnül.* Bu sözcükleri

unuttuğunda, sonsuza dek yok olacaklar, her yerde. Sanki hiç varolmamışlarcasına.

Flurya

Jimmy’nin annesinin ortadan kaybolmasından birkaç hafta önce Flurya çıkageldi. O yıl iki önemli şey oldu. Aradaki bağlantı neydi? Aslında yoktu, Flurya ile annesinin iyi anlaşmaları dışında. Annesinin sevdiği, nadir arkadaşlarından biriydi Flurya. Annesi genellikle erkek arkadaşlarını fazla çocuksu, kız arkadaşlarınıysa havai ya da hoppa bulurdu. Bu sözcükleri asla söylemezdi ama fikrini belli ederdi.

Ama Flurya farklıydı. Onun büyümüş de küçülmüş olduğunu söylemişti annesi. Pek çok yetişkinden daha olgun olduğunu söylemişti. Onunla nesnel sohbetler yapılabilirdi. Olaylar ve hipotezler mantıksal olarak irdelenebilirdi. Gerçi Jimmy o ikisinin böyle bir sohbet yaptıklarına tanık olmamıştı ama yapmış olmalıydılar, yoksa annesi öyle konuşmazdı. Bu mantıklı, yetişkin sohbetlerini ne zaman ve nerede yapmışlardı acaba? Jimmy bunu sık sık merak ediyordu.

“Arkadaşın onurlu bir entelektüel” dedi Jimmy’nin annesi. “Kendisini kandırmıyor.” Sonra mavi gözlerini Jimmy’ye çevirip gücenmiş gibi baktı. Jimmy’nin çok iyi bildiği bir bakıştı bu. Keşke *Jimmy'de* onurlu bir entelektüel olabilseydi. Annesinin zihninde taşıdığı gizli karnedeki not kıstaslarından biriydi bu... Jimmy’nin genellikle ancak geçer not alabildiği o karnedeki. Jimmy *çok* çalışsa onurlu *entelektüellik* notlarını *yükseltebilir.* Bunun anlamını da öğrenmesi gerekiyordu tabii.

“Akşam yemeği istemiyorum" dedi annesine tekrar. “Bir şeyler atıştırırım." Annesi küskün gözlerle bakmak istiyorsa, mutfaktaki duvar saatine bakabilirdi. Jimmy saatin ayarlarını değiştirmişti. Böylece artık kızılgerdan kuşu *huu huu,* baykuşsa *gak gak* diyordu. Annesi bu kez onlara gücensindi bakalım.

Flurya bir entelektüel olsa da olmasa da, Jimmy onun onurlu olduğundan şüpheliydi. Flurya’yı annesinden daha iyi tanıyordu.

Jimmy’nin annesi çekiçle evi parçalayarak ortadan kaybolunca Flurya pek bir şey demedi. Şaşırmış ya da afallamış görünmüyordu. Bazı

insanların değişime ihtiyacı duyduğunu, değişmek içinse başka yerlere gitmeleri gerektiğini söyledi o kadar. İnsanların başkalarının hayatlarından çıkabildiğini söyledi. Jimmy’nin stoacılar hakkında okuması gerektiğini söyledi. Bu sonuncusu biraz sinir bozucuydu. Flurya bazen fazla *emredici* olabiliyordu. Ama yine de Jimmy onun sessiz sakin halini beğeniyordu.

Flurya o zamanlar Flurya değildi henüz. Adı Glenn’di. Niye sonunda çift n vardı ki? “Babam müziği severdi" demişti Flurya cevap olarak, Jimmy ona tanışmalarından epey sonra bunu sorduğunda. “Bana ölü bir piyanistin adını verdi. İsminin sonunda çift n olan dahi bir çocuğun.”

“Sana müzik dersleri aldırdı mı peki?”

“Hayır” dedi Flurya. “Bana pek bir şey yaptırmazdı.”

“Öyleyse ne gereği var?”

“Neyin?"

“Adının. Çift n’nin."

“Jimmy, Jimmy" dedi Flurya. “Her şeyin bir gereğinin olması gerekmez."

Kar Adamı, Flurya’yı Glenn olarak düşünmekte zorlanıyor. Flurya’nın daha sonraki kişiliği önceki kişiliğini neredeyse tamamen silmiş. Flurya en başından beri onun içindeydi herhalde, diye düşünüyor Kar Adamı. Aslında Glenn diye biri yoktu. Glenn bir maskeydi o kadar. Bu yüzden Kar Adamı anılara daldığında Flurya’yı asla Glenn olarak düşünmüyor... yada *Glenn, yani Flurya* ya da *Flurya/Glenn* ya da *Flurya*, *önceki adıyla Glenn* şeklinde. Onu yalnızca Flurya olarak düşünüyor.

Her neyse, hem *Flurya* zamandan tasarruf sağlıyor, diye düşünüyor Kar Adamı. Gerekmedikçe sözcükleri çoğaltmanın, parantezler açmanın ne anlamı var?

Flurya, HelthWyzer okuluna eskiden *sonbahar* denen aylardan birinde, Eylül ya da Ekim’de gelmişti. Aydınlık, sıcak, sıradan bir gündü. Başka bir okuldan gelmişti. Sitelerde böyle şeyler normaldi. Bir sürü çocuk gelip giderdi. Sıralar sık sık dolup boşalırdı. Arkadaşlıklar rastlantılara bağlıydı hep.

Edebiyat ve ultrametin hocaları Kavun Riley, Flurya’yı sınıfa tanıştırdığında Jimmy pek ilgilenmedi. Kadının gerçek adı Kavun değildi. Öğrencilerin taktığı bir lakaptı bu. Ama Kar Adamı kadının gerçek adını hatırlamıyor. Jimmy’nin yanında durup o iri, dolgun memelerini neredeyse omzuna değdirecek kadar eğilmemeliydi. NooSkins tişörtünü şortunun içine

o kadar sıkıştırmamalıydı. Fazla dikkat dağıtıcı şeylerdi bunlar. Bu yüzden Kavun, Jimmy'nin yeni sınıf arkadaşları Glenn'e okulu gezdireceğini söylediğinde çöken sessizlikte Jimmy kadının ne dediğini tahmin etmeye çalıştı.

"Jimmy, senden bir şey istedim" dedi Kavun.

"Tabii, sizin için her şeyi yaparım" dedi Jimmy gözlerini devirip pis pis sırıtarak ama fazla abartmadan. Sınıfta gülüşmeler oldu. Bayan Riley bile hafifçe, gönülsüzce gülümsedi. Jimmy'nin böyle konuşmasına pek kızmazdı. Jimmy onunla ilgili hayaller kurardı. Aralarında öğrenci-öğretmen ilişkisi olmasa, kurallar onları ayırıyor olmasa, kadının yatak odasına gelip genç bedenini okşayacağını hayal ederdi.

Jimmy o zamanlar kendine amma güveniyormuş, diye düşünüyor Kar Adamı hoşgörüyle ve biraz da kıskançlıkla. Kendine güvenmesinin yanı sıra mutsuzdu da. Mutsuzluğunu kendi yaratıyordu tabii. Mutsuz olmak için çok çaba harcıyordu.

Jimmy nihayet Flurya'yla tanıştığında ondan pek hoşlanmadı. Flurya, Jimmy'den beş santim kadar uzundu. Ondan zayıftı. Saçları düz ve koyu kahverengi, teni esmer, gözleri yeşildi. Sürekli hafifçe gülümser gibiydi. Bakışları sakindi. Koyu renk, logosuz, resimsiz, yazısız giysiler giyerdi. Markasız giyinirdi. Hepsinden büyüktü herhalde ya da öyle davranmaya çalışıyordu. Jimmy onun hangi sporları yaptığını merak etti. Futbol gibi güç gerektiren oyunlar olamazdı. Basketçi olamayacak kadar da kısaydı. Jimmy'ye takım oyuncusu gibi gelmedi. Yaralanma riskine girecek kadar aptal da değildi. Tenis oynuyor olabilirdi. (Jimmy hiç tenis oynamamıştı.)

Öğle teneffüsünde Jimmy, Flurya'yı yanına aldı. Birlikte yemek yediler. (Flurya iki tane dev gibi, soya sosisli sandviç ve koca bir dilim hindistan cevizli kek yedi. Belki de kilo almaya çalışıyordu). Sonra okulu gezmeye başladılar. Koridorlarda yürüdüler, sınıflara ve laboratuvarlara girip çıktılar. Jimmy ona gezdikleri yerleri tanıttı. *Burası spor salonu, burası kütüphane, şunlar okuma aletleri. Bunları kullanmak için öğleden önce adını kaydettirmen gerek. Şurası kızların duş odaları. Duvarında bir delik var diyorlar ama ben bulamadım. Esrar içmek istiyorsan tuvaleti kullanma. Havalandırma ızgarasında detektör var. Ayrıca gizli bir güvenlik kamerası da var. Yani oraya bakma, yoksa bildiğini anlarlar.*

Flurya her şeye baktı ve hiçbir şey söylemedi. Kendisi hakkında hiçbir bilgi vermedi. Söylediği tek şey kimya laboratuvarının çöplüğe benzediğiydi.

Kendi bilir, diye düşündü Jimmy. Götün teki olmak istiyorsa olsun tabii. Burası özgür bir ülke. Onun tercihini daha önce milyonlarca kişi yaptı. Jimmy fazla konuştuğu için kendine kızdı. Flurya ona arada sırada kayıtsız bakışlar fırlatıyor ve ağzının bir kenarıyla hafifçe gülümsüyordu o kadar. Ama etkileyici bir havası vardı. Jimmy sessiz sakin insanlardan etkilenirdi. Onların enerjilerini daha önemli kişilere harcamak üzere sakladıklarını düşünürdü.

Jimmy, Flurya'nın zırhını delmek, ondan bir tepki almak istediğini fark etti. Başkalarının kendisi hakkındaki fikirlerini umursamak zayıf yönlerinden biriydi. Bu yüzden okuldan sonra onu markete davet etti. Birlikte takılabileceklerini, gezebileceklerini söyledi. Belki etrafta kızlar da olurdu. Flurya, neden olmasın, dedi. HelthWyzer Sitesi'nde de, diğer bütün sitelerde olduğu gibi, yaşıtlarının okuldan sonra grup halinde yapabilecekleri faaliyetler pek yoktu. Halk Diyarı gibi değildi burası. Halk Diyarı'nda çocukların sürü halinde gezdiği rivayet edilirdi. Birinin evine gidip ebeveynin gitmesini bekledikten sonra hemen işe koyuluyor... Yüksek sesle müzik dinliyor, esrar ve içki içiyor, evin kedisi de dahil olmak üzere her şeyi düzüyor, eşyaları parçalıyor, eroin enjekte ediyor, aşırı dozdan geberiyorlardı. Harika, diye düşünürdü Jimmy. Oysa Siteler'de ipler sıkı tutuluyordu. Geceleri devriyeler gezerdi. Gençlere geceleri sokağa çıkma yasağı vardı. Bekçi köpekleri ağır uyuşturucular arardı. Bir keresinde gevşek davranmış, gerçek bir çetenin kurulmasına izin vermişlerdi (adı Halk Diyarı Pislikleri idi) ama isyana benzer bir şey çıkınca bir daha tekrarı olmamıştı. Yine de Flurya'dan özür dilemeye gerek yoktu. Sonuçta o da bir Site çocuğuydu. Durumu biliyordu.

Jimmy alışveriş merkezinde Wakulla Price'ı görmeyi umuyordu. Ona hâlâ aşık sayılırdı ama kızın kendisini arkadaş olarak sevdiğini söylemesi Jimmy'yi yıkmıştı. Daha sonra çeşitli kızlara takılmıştı. Şimdiki LyndaLee adlı bir sarışındı. LyndaLee kürek takımındaydı. Kaslı bacakları ve etkileyici göğüsleri vardı. Jimmy'yi birkaç kez gizlice yatak odasına almıştı. Ağzı bozuktu. Jimmy'den daha tecrübeliydi. Jimmy ona her gidişinde kendini bir tilt makinesinin içine çekilmiş gibi hissediyordu. Işıklar yanıp sönüyor, rastgele yuvarlanılıyor, toplar tutuluyordu. Jimmy ondan pek

hoşlanmasa da, yine de birlikte olmayı sürdürmek istiyordu. Belki Flurya'nın da onunla yatmasını sağlayarak minnetini kazanabilirdi. Flurya nasıl kızlardan hoşlanıyordu acaba? Henüz bir ipucu vermemişti.

Merkezde Wakulla yoktu. LyndaLee de. Jimmy LyndaLee'yi cebinden aramayı denedi ama telefonu kapalıydı. Bu yüzden Jimmy ile Flurya üç boyutlu Waco oyunundan birkaç el oynayıp birer Soyoburger (tebeşirle yazılmış menüde o ay etsiz hamburgerler yapıldığı yazılıydı) yediler ve buzlu Happicuppuchino içip, enerji ve steroid kazanmak için yarımşar Joltbar'ı mideye indirdiler. Sonra fıskiyeli, plastik çimenli kapalı koridordan geçip, orada hep çalınan ılık banyo suyu kıvamındaki müziği dinlediler. Flurya pek konuşmuyordu. Jimmy tam ödevlerini yapmak için eve gitmesi gerektiğini söyleyecekken ilginç bir şey gördü. Kavun Riley yanında bir adamla birlikte yetişkinlere özel bir dans kulübüne doğru yürüyordu. Okul giysilerini değiştirmişti. Şimdi üstünde dar bir siyah elbiseyle bol bir kırmızı ceket vardı. Adamın kolu ceketinin altından beline dolanmıştı.

Jimmy, Flurya'yı dirsekledi. "Kıçını elliyor mudur dersin?"

"Geometrik bir problem bu" dedi Flurya. "Hesaplamak gerek."

"Ne?" dedi Jimmy. Sonra: "Nasıl?"

"Nöronlarını kullan" dedi Flurya. "Birinci adım: Adamın görünen tek kolunu baz alarak, kol uzunluğunu hesapla. İki kolunun da aşağı yukarı aynı uzunlukta olduğunu varsayalım. İkinci adım: Adamın dirseğinin kırılma açısını hesapla. Üçüncü adım: Kadının kıçının kavisini hesapla. Elimizde belirli rakamlar bulunmadığından, tahminde bulunmak zorunda kalabiliriz. Dördüncü adım: Adamın görünen elinden yola çıkarak, elinin büyüklüğünü hesapla, birinci adımdaki gibi."

"Sayılardan pek anlamam" dedi Jimmy gülerek. Ama Flurya devam etti: "Şimdi her türlü potansiyel el pozisyonunu dikkate almalıyız. Belde... olamaz. Sağ kalçanın üst kısmında... olamaz. Sağ kalçanın alt kısmı ya da üst bacak mümkün görünüyor ama bu pozisyon kadının yürümesini güçleştirir. Oysa topallıyor gibi görünmüyor." Kimya öğretmenlerinin iyi bir taklidini yapmaktaydı. O da nöronlarınızı kullanın der, soğuk bir sesle, havlarcasına konuşurdu. Çok iyi bir taklitti bu.

Jimmy, Flurya'yı sevmeye başlamıştı. Ortak bir noktaları vardı galiba. En azından onun da mizah duygusu vardı. Ama Jimmy kendini biraz da tehdit altında hissetti. İyi bir taklitçiydi. Hemen bütün hocaların taklidini

yapabiliyordu. Ama ya Flurya ondan da iyi çıkarsa? Flurya’yı sevmenin yanı sıra, ondan nefret de etmeye başlamıştı şimdiden.

Ama daha sonraki günlerde Flurya başkalarının yanında gösteriler yapmadı.

Flurya o zamanlar bile etkileyiciydi, diye düşünüyor Kar Adamı. Popüler değildi ama insanlar ona saygı duyardı. Yalnızca çocuklar değil, öğretmenler de. Onlara cidden dinliyormuş, söylediklerine bütün dikkatini veriyormuş gibi bakardı, bunu asla açıkça belirtmese de insanlarda hayranlık uyandırırdı... Fazla değil ama yeterince. Potansiyel sahibi olduğu hissini uyandırırdı... Ama ne potansiyeli? Kimse bilmiyordu. Bu yüzden insanlar ondan çekiniyordu. Üstelik sürekli siyah, sade giysiler giyerdi.

Brainfrizz

Wakulla Price, Nanotek Biyokimya dersinde Jimmy'nin laboratuvar partneriydi. Ama babası kıtanın diğer ucundaki bir Site tarafından daha çok maaş ve sorumluluk vaatiyle kandırılınca bir trene atlayıp gitti ve bir daha dönmedi. Jimmy bir hafta onun yasını tuttu. Ağzı bozuk LyndaLee'yle yaptığı sevişmeler bile onu avutamadı.

Laboratuvarda Wakulla'nın yerini Flurya doldurdu. Böylece sınıfın en arkasındaki, yeni gelenlere ayrılan sıradan kurtulmuş oldu. Flurya çok akıllıydı. Dahilerle ve bilgi küpleriyle dolu HelthWyzer okulunda bile birinci olmakta zorlanmadı. Nanotek Biyokimya dersinde çok iyiydi. Jimmy ile birlikte tek katmanlı moleküler birleşim projesinde çalıştı. İlkel bir deniz yosununun renk kodunu kullanarak, istenen mor nematodu zamanından önce, neredeyse kusursuzca üretmeyi başardılar.

Jimmy ile Flurya öğle teneffüslerinde birlikte takılmaya başladılar. Sonra okul çıkışlarında da görüşür oldular (her gün değil tabii, ne de olsa ibne değillerdi ama haftada en az iki kez). İlk başlarda Flurya'nın evinin arkasındaki toprak kortta tenis oynadılar. Ama Flurya mantıkla yöntemliliği birleştiren, kaybetmekten nefret eden biriydi. Jimmy ise atılgan ve kabaydı. Bu yüzden tenis oynamanın onlara iyi gelmediğini anlayıp bıraktılar. Bazen ödev yapma bahanesiyle (ki gerçekten ödev yaptıkları da oluyordu) Flurya'nın odasına kapanıp bilgisayarda satranç, üç boyutlu oyunlar ya da Kwiktime Usame oynuyor, Kâfirler'i avlıyorlardı. Flurya'nın iki bilgisayarı olduğundan sırt sırta verip birlikte oynayabiliyorlardı.

"Niye gerçek bir takım kullanmıyoruz?" diye sordu Jimmy günün birinde, satranç oynarlarken. "Eskiden olduğu gibi. Plastik taşlarla." Aynı odada olup da sırt sırta vererek bilgisayarda oynamaları tuhaf geliyordu.

"Niye ki?" dedi Flurya. "Bu da gerçek bir takım."

"Hayır, değil."

"Tamam, değil. Ama plastik taşlar da değil."

'Ne?"

"Gerçek takım, kafanın içindekidir."

“Saçma!” diye bağırdı Jimmy. Bu hoş sözcüğü eski bir DVD’den öğrenmişti. Şimdi birbirlerine karşı kullanıyorlardı. “Saçma!”

Flurya güldü.

Flurya bir oyuna kafayı taktı mı, saldırıda kusursuzlaşana, en azında on oyundan dokuzunu kazanabilecek hale gelene dek oynardı. Bir ay boyunca Barbaric Stomp oynadılar (Bakalım Geçmişi Değiştirebilecek misiniz!). Bir tarafta zengin şehirler, diğer taraftaysa vahşi (çoğunlukla) barbarlar vardı. Ya barbarlar şehirlileri yeniyordu ya da yeniliyorlardı. Ama oyuna tarihsel gerçeklere uygun koşullarda başlamak zorundaydınız. Romalılar’la Vizigotlar, Eski Mısırlılar’la Hiksoslar, Aztekler’le İspanyollar savaşabiliyordu. Bu sonuncusu hoştu, çünkü Aztekler medeniyeti, İspanyollar’sa barbarları temsil ediyordu. Gerçek toplumları ve kabileleri kullandığınız sürece, oyunu istediğiniz biçimde değiştirebiliyordunuz. Flurya'yla Jimmy bir ara en tuhaf çifti yaratmak için birbirleriyle yarıştılar.

"Peçenekler’le Bizanslılar” dedi Jimmy unutulmaz bir gün.

"Peçenek de ne oluyor? Uydurma” dedi Flurya.

Ama Jimmy bu adı Brittanica Ansiklopedisi'nin nedense okul kütüphanesindeki bir CD-ROM'a kaydedilmiş 1957 basımında bulmuştu. Hangi bölümde bulunduğunu ve yazılanları ezberlemişti. “Urfalı Mateos onlardan kana susamış hayvanlar olarak söz ederdi” dedi kendinden emin bir edayla. “Çok acımasızdılar. Hiçbir iyi yönleri yoktu.” Böylece yazı tura attılar. Jimmy Peçenekler’i aldı ve oyunu kazandı. Bizanslılar’ın katledilmesinin normal olduğunu, çünkü Peçenekler'in herkesi hemen katlettiklerini söyledi. Daha doğrusu erkekleri hemen katlediyorlardı... Kadınlarıysa daha sonra.

Flurya oyunu kaybedince bir süre surat astı. Sonra Kan ve Güller oyunuyla ilgilenmeye başladı. Bu oyunun daha kozmik olduğunu söyledi. Savaş alanı da daha genişti... Hem mekansal hem de zamansal açıdan.

Kan ve Güller Monopoli’ye benzer bir oyundu. Kan tarafı büyük katliamlardan puan topluyordu. Bireysel tecavüzler ve cinayetler sayılmıyordu. Çok sayıda insanın öldürülmesi gerekiyordu. Katliamlar, soykırımlar filan yapılmalıydı. Güller tarafıysa insani başarılar üstüne oynuyordu. Sanat eserleri, bilimsel keşifler, devasa mimari yapılar, yararlı buluşlar. *Ruhun görkeminin anıtları*, deniliyordu oyunda. Yandaki tuşlar sayesinde, mesela *Suç ve Ceza'nın, Görecelik Teorisinin, Gözyaşı Yolu’nun,*

Madam Bovary'nin, Yüz Yıl Savaşları ya da *Mısır'a Kaçış'ın* ne olduğunu bilmiyorsanız, çift tıklamayla iki seçenekli ve ilüstrasyonlu açıklamalar edinebiliyordunuz. R tuşundaki açıklamalar çocuklar içindi. KMÇ tuşundaki harfler ise Kabalık, Müstehcenlik ve Çıplaklığı temsil ediyordu. Flurya tarihte bu üçünden de bulunduğunu söyledi.

Sanal zarları attığınızda ya bir Gül ya da bir Kan maddesi geliyordu. Kan maddesiyse, Gül oyuncusunun o katliamı engelleme şansı vardı. Ama karşılığında bir Gül maddesi vermek zorundaydı. Bunun üzerine o katliam tarihten, en azından sanal tarihten siliniyordu. Kan oyuncusuysa bir Gül maddesini satın alabilirdi ama ancak karşılığında bir katliam vererek. Böylece kendi cephanesi azalırken Gül oyuncusununki artıyordu. İyi bir oyuncuysa Gül tarafına elindeki katliamlarla saldırabilir, insani başarıları yağmalayabilir ve tahtada kendi tarafına geçirebilirdi. Süre dolduğunda kimin elinde daha fazla insani başarı varsa o kazanmış oluyordu. Yanlışlıkla yok ettiği başarılar puanından düşülüyordu tabii.

Oyunda değiştokuş kurları öneriliyordu (mesela bir *Mona Lisa*, Bergen-Belsen'e eşitti. Bir Ermeni katliamı, *Dokuzuncu Senfoni* artı üç Büyük Piramit değerindeydi). Ama pazarlık yapılabiliyordu. Bunun için sayıları bilmek zorundaydınız... Katliamlardaki toplam ceset sayısını, sanat eserlerinin serbest pazardaki son değerini ya da eğer çalınmışlarsa sigorta poliçesinin ödediği parayı. Şeytani bir oyundu.

"Homeros" diyor Kar Adamı, ıslak bitkilerin arasında yürürken. "*İlahi Komedya. Yunan heykelleri. Su kemerleri. Yitik Cennet. Mozart'ın müziği. Shakespeare'in bütün eserleri. Bronte Kardeşler. Tolstoy. İncili Camii. Chartres Katedrali. Bach. Rembrandt. Verdi. Joyce. Penisilin. Keats. Turner. Kalp nakli. Çocuk felci aşısı. Berlioz. Baudelaire. Bartok. Yeats. Woolf.*"

Daha fazlası olmalıydı. Daha fazlası vardı.

Troya'nın yağmalanması, diyor bir ses kulağına. *Kartaca'nın yok edilmesi. Vikingler. Haçlı seferleri. Cengiz Han. Hun Attila. Katharlar'ın katli. Cadı avlarında yakılan insanlar. Aztekler'in yok edilişi. Mayalar'ın yok edilişi. İnkalar'ın yok edilişi. Enkizisyon. Kazıklı Voyvoda. Huguenot'ların katli. Cromwell'in İrlanda'da yaptıkları. Fransız Devrimi. Napolyon Savaşları. İrlanda Kıtlığı. Güney Amerika'da kölelik. Kongo'da*

Kral Leopold. Rus Devrimi. Stalin. Hitler. Hiroşima. Mao. Pal Pot. İdi Amin. Sri Lanka. Doğu Timor. Saddam Hüseyin.

"Yeter" diyor Kar Adamı.

Kusura bakma şekerim. Yardım etmeye çalışıyordum.

Kan ve Güller'in sorunu buydu işte. Kanlı olayları hatırlamak daha kolaydı hep. Bir başka sorunsa, genellikle Kan oyuncusunun kazanmasıydı. Ama kazananın eline çoğunlukla bir çöl geçiyordu yalnızca. Jimmy'nin şikayetlerine karşılık olarak Flurya, oyunun anlamının zaten bu olduğunu söyledi: Anlamsız oluşu. Jimmy, Flurya'ya korkunç kabuslar gördüğünü söylemek istemedi. Nedense bu kabuslardan en kötüsü, kesik kellelerle süslenmiş Partenon'du.

Sözsüz bir anlaşmaya vararak Kan ve Güller oyunundan vazgeçtiler. Flurya buna sevindi, çünkü Extinctathon adlı yeni bir oyun keşfetmişti. İnternette bulduğu bu oyun, interaktif bir biyolojik savaş oyunuydu. *EXTINCTATHON, DelliAddem'in Gözetiminde. Âdem canlı hayvanlara ad koymuştu, DelliÂddem ise ölü hayvanlara ad koyuyor. Oynamak ister misin*? Siteye girince bu soru çıkıyordu. Evet tuşuna basıp kod adı girmek, sonra da iki sohbet odasından birini (Hayvanlar Âlemi, Bitkiler Âlemi) seçmek gerekiyordu. Sonra kod adlı bir başkası gelip (mesela Komodo, Rhino, Manatee, Hippocampus Ramulosus gibi) meydan okuyordu. *Oyun başlıyor. Kaç ayağı var?* Kast edilen canlı, son elli yıl içinde soyu tükenmiş bir biyoformdu. Yani T-Rex, anka kuşu, dodo olamazdı. Başka bir döneme ait bir hayvan söylenirse puan düşülüyordu. Sonra seçenekler daraltılmaya başlanıyordu. Filum Sınıfından. Sonra doğal ortamına, en son ne zaman görüldüğüne ve soyunun neden tükendiğine geliyordu sıra. (Çevre kirliliği, doğal yaşama alanının yok edilmesi, boynuzlarını yemenin cinsel gücü arttırdığına inanan moronlar.) Oyuncu, oynama süresi arttıkça puan kazanıyordu. Aynı zamanda hızlı cevaplar için büyük bonuslar vardı. DelliÂddem'in soyu tükenmiş bütün canlıların listesini vermesi işe yarıyordu ama bu listede yalnızca Latince adlar vardı. Ayrıca içinde adını kimsenin duymadığı tuhaf böceklerin, çalıların ve kurbağaların bulunduğu yüzlerce sayfalık bir listeydi... Beyinleri arama motorlarına benzeyen Extinctathon Büyük Ustaları dışında kimsenin.

Onlardan biriyle oynadığını hemen fark edebiliyordun, çünkü ekranda minik bir Koleakant sembolü beliriyordu. Koleakant. *Tarih öncesinde*

yaşamış bir deniz balığı. Uzun süre soyunun tükendiği sanıldı, bin dokuz yirmilerin ortalarında canlı örneklerine rastlanana dek. Şimdiki statüsü bilinmiyor. Extinctathon epey öğretici bir oyundu. Jimmy'ye göreyse, okul servisinde geveze bir ukalanın yanına düşmek gibiydi. Susmak bilmiyordu.

"Nesini seviyorsun ki?" diye sordu Jimmy günün birinde, Flurya'nın iki büklüm olmuş sırtına bakarak.

"Çünkü iyi oynuyorum" dedi Flurya. Jimmy onun Büyük Usta seviyesine çıkmak istediğinden şüpheleniyordu... Herhangi bir anlamı olduğundan değil, sırf böyle bir seviye var diye.

Onların kod adlarını Flurya seçmişti. Jimmy'ninki Thickney idi. Eskiden mezarlıklarda yaşayan soyu tükenmiş, çift eklemli bir Avustralya kuşunun adıydı. Jimmy, Flurya'nın bu adı kendisininkiyle kafiyeli olduğu için seçtiğinden şüphelendi. Flurya'nın kod adıysa Flurya idi... Yine bir Avustralya kuşu olan Kızıl Gerdanlı Flurya. Flurya bu kuşların sayısının hep çok az olduğunu söyledi. Bir süre birbirlerine Flurya ve Thickney diye hitap ettiler. Ortak bir şakaydı bu. Flurya, Jimmy'nin Extinctathon'dan pek hoşlanmadığını fark ettiğinde ve bu oyunu oynamaktan vazgeçtiklerinde, Thickney adı unutuldu. Ama Flurya kaldı.

Oyun oynamadıkları zamanlarda internette sörf yapıyorlardı. Eski favorilerine bakıyor, yeni siteler arıyorlardı. Açık kalp ameliyatlarını naklen izliyorlardı. Ya da haberlerin çıplak sunulduğu Noodie Haberleri'ni seyrediyorlardı. Bu haberleri izlemek en azından birkaç dakikalığına zevkliydi. Çünkü insanlar her şey normalmiş gibi davranıyor, birbirlerinin göğüslerine bakmaktan kaçınıyordu.

Ya da yasadışı hayvan videosu sitelerine giriyorlardı. Mesela Felicia'nın Ezik Kurbağalar Sitesi gibi. Ama bunlardan çabucak sıkıldılar: Bütün ezilen kurbağalar ve elle parçalanan kediler birbirlerine benziyordu çünkü. Bazen de dirtysockpuppets.com'a giriyorlardı. Burası güncel siyasi olaylar ve dünya liderleriyle ilgili bir siteydi. Flurya dijital efektlerin böylesine geliştiği bir dönemde, bütün o generallerin ve diğer liderlerin artık yaşayıp yaşamadığını, yaşıyorlarsa bile gerçekten o lafları edip etmediklerini bilemeyeceklerini söyledi. Zaten konumlarını öyle çabuk yitiriyorlardı ki, bunun önemi yoktu aslında.

Bazen hedstoff.com'u izliyorlardı. Burada Asya'daki idamlar naklen veriliyordu. Çin'e benzer bir yerde halk düşmanlarının kılıçla

öldürüldüğünü, binlerce kişinin alkışladığını görüyorlardı. Ya da alibooboo.com'a gidebiliyorlardı. Bu sitede Ortadoğu'daki köktendinci ülkeler olduğu iddia edilen yerlerde, hırsız olduğu iddia edilen kişilerin elleri kesiliyor, zinacılar ve ruj sürenlerse uluyan güruhlar tarafından taşlanıyordu. Oradaki videoların kalitesi genellikle düşüktü. Böyle olayların çekilmesinin yasak olduğu söyleniyordu. Bu yüzden çekimler genellikle kirli Batı parası için canını tehlikeye atarak mini video kameralar kullanan dilenciler tarafından yapılıyordu. Onları izlemek dev bir giysi dolabının içinde kısılı kalmak gibiydi. Adam yakalanırsa hızla hareket eden eller ve kumaşlar görülüyor, sonra da görüntü kararıyordu. Flurya o kanlı şenliklerin muhtemelen Kaliforniya'da gizli bir yerlerde çekildiğini, çekimlerde birkaç kuruşa getirilmiş sokak serserilerinin kullanıldığını söyledi.

Amerikan siteleri daha da iyiydi. Bunların yorumcuları spor sunucuları gibi konuşurdu: "İşte geliyor! Evet! Siz izleyicilerimizin oylarıyla birinci seçilen, 'Mandal' Joe Ricardo geliyor!" Sonra suçlarının listesi ve kurbanlarının mide bulandırıcı resimleri verilirdi. Böyle sitelerde otomobil aküsü ve sakinleştirici ilaç gibi ürünlerin reklamlarıyla arka planda parlak sarı logolar bulunurdu. En azından Amerikalılar'ın bir tarzı var, demişti Flurya.

En güzelleri shortcircuit.com, brainfrizz.com ve deathrowlive.com'du. Elektrikle ve zehirli iğneyle yapılan idamları gösteriyorlardı. idamların naklen yayımlanması yasallaşınca, böyle sitelerin sayısı artmıştı. İdamı gösterilen kişilerin çoğu erkekti. Arada sırada kadınlara da rastlanıyordu ama Jimmy bunları izlemekten hoşlanmıyordu. Bir kadının ölümü iç karartıcı bir olaydı. Genellikle ağlıyor, ellerinde yanan mumlarla ve çocuklarının resimleriyle duruyor ya da kendi yazdıkları şiirleri okuyorlardı. Erkeklerin ölümüyse eğlenceli olabiliyordu. Yüzlerini biçimden biçime soktuklarını, muhafızlara orta parmaklarını gösterdiklerini, şakalar yaptıklarını, bazen kaçıp odada kovalandıklarını, kayışlarını yerlerde sürükleyerek küfürler savurduklarını görebilirdiniz.

Flurya böyle olayların düzmece olduğunu söylüyordu. Adamlara ya da ailelerine bunun için para ödendiğini iddia ediyordu. Sponsorlar onlardan iyi gösteriler sunmalarını bekliyorlardı, yoksa izleyiciler sıkılıp gidebilirdi. İzleyiciler idam görmek istiyorlardı, evet ama bunlar bir süre sonra

monotonlaşabilirdi. Bu yüzden son anda direnmek gibi şaşırtıcı şeyler yapmalıydılar. O idamların yüzde ellisi önceden prova edilmişti.

Jimmy bunun *şahane* bir teori olduğunu söyledi. Şahane de DVD arşivlerinden öğrendiği bir sözcüktü, tıpkı saçma gibi. “Gerçekten idam ediliyorlar mı sence?" diye sordu. “Çoğu simülasyon gibi görünüyor."

"Belli olmaz” dedi Flurya.

"Ne belli olmaz?”

“Gerçeklik nedir ki?”

“Saçma! ”

Nitee-nite.com diye bir intihar sitesi vardı. Hayatınız buydu bölümünde aile fotoğraf albümleri, akrabalarla yapılan röportajlar, org müziği eşliğinde intihar edilirken bir kenarda yiğitçe duran arkadaşlar gösteriliyordu. Mahzun gözlü doktor hayat belirtilerinin kesildiğini söyledikten sonra katılımcıların intihar etme nedenlerini açıkladıkları kayıtlar gösteriliyordu. Bu site açıldıktan sonra intihar sayısı arttı. Bir sürü insanın bu siteye çıkarak görkemli bir biçimde ölmek için büyük paralar önerdikleri iddia ediliyordu. Katılımcılar kurayla belirleniyordu.

Flurya o siteyi izlerken sık sık sırıtırdı. Nedense çok komik bulurdu, Jimy’nin tersine. Jimmy böyle bir şeyi yapabileceğini hayal bile edemiyordu. Oysa Flurya insanın, artık yeter demeyi bilmesi gerektiğini söylerdi. Peki Jimmy’nin gönülsüzlüğü korkaklığından mı kaynaklanıyordu, yoksa org müziğinin berbatlığından mı?

Bu planlı ölümler Jimmy’yi huzursuz ediyordu. Papağan Alex’in *"Ben gidiyim"* demesini hatırlatıyorlardı. Papağa Alex, o planlı intiharcılar, annesi ve ona bıraktığı not... Bütün bunlar arasında rahatsız edici bir bağlantı vardı. Üçü de niyetlerini bildirdikten sonra ortadan kaybolan kişilerdi.

Bazen Anna K.’nın Evinde'yi izliyorlardı. Anna K. koca memeli bir sanatçıydı. Dairesine kameralar yerleştirmişti, hayatının her anını milyonlarca röntgenciye izletmek için. "Ben Anna K., Mutluluğumu ve mutsuzluğumu düşünüyorum sürekli” yazısı çıkıyordu sitesine bağlandığınızda. Sonra kirpiklerini kıvırışını, bikini izlerini kremle ovuşunu, iç çamaşırlarını yıkayışını izliyordunuz. Bazen eski piyeslerden sahneleri yüksek sesle okur, altında eski moda kot pantolonuyla oturarak bütün rolleri oynardı. Jimmy, Shakespeare ’le böyle tanıştı: Anna K.’nın *Macbeth* yorumu sayesinde.

Yarın, yarın, yarın.
Sıradan adımlarla yaklaşıyor sinsice
Günden güne
Kayıtlı zamanın son hecesine.
Dünlerimizin hepsinde aydınlık budalalar var
Tozlu ölüme giden yolda...

diye okumuştu Anna K. Oyunculuğu berbattı ama Kar Adamı ona hep minnet duydu, çünkü onun sayesinde pek çok şey öğrenmişti. Mesela *Dağlanılmak* sözcüğünü. Ya da *Pembemsi*'yi. ‘'Ne boktan şey!” derdi Flurya. “Çabuk değiştir!”

“Hayır, dur, dur" derdi Jimmy. Kendini kaptırmış olurdu... Ama neye? İşitmek istediği şeylere. Flurya dururdu, çünkü bazen Jimmy’ye hoşgörülü davranırdı.

Bazen de Queek Geek Şovu’nu izlerlerdi. Bu sitede canlı hayvan ve kuş yeme yarışmaları yapılırdı. Kronometre tutulurdu. Ödüller nadide yiyeceklerdi. İnsanların iki kuzu pirzolası ya da bir parça halis krem peynir için neler yapabileceğini görmek şaşırtıcıydı.

Porno siteleri de izliyorlardı. Bunlardan bir sürü vardı tabii.

Vücudu ne zaman kendi maceralarının peşine düşmüştü? Kar Adamı düşünüyor. Bedeni eski yol arkadaşları zihin ve ruhtan kurtulmuştu önce. İkisi onu eskiden pis bir araç ya da onların oyunlarını oynayan basit bir kukla olarak görürlerdi. Ya da onları yoldan çıkaran kötü bir arkadaş. Bedeni sonunda ruhundan sürekli azar ve şikâyet dinlemekten, ne zaman dişlerini leziz ya da parmaklarını hoş bir şeye geçirse zihninin kaygıyla entelektüelce laflar etmesinden bıkmış olmalıydı. Sonunda diğer ikisini geride bırakmıştı... Rutubetli bir sığınakta ya da kalabalık bir konferans salonunda. Kendisiyse striptiz barlarına takılmaya başlamıştı. Kültüre de boşvermişti: Müziğe, resme, şiire, tiyatroya. Bedenine göre bütün bunlar

cinsel arzuların toplum tarafından kabul edilir hale sokulmuş ifadeleriydiler o kadar. Onlarla niye vakit harcasındı ki?

Ama bedeninin de kendi kültürel formları vardı. Kendi sanatı vardı. Onun trajedileri idamlar, aşk maceralarıysa pornografiydi.

Flurya daha iğrenç ve yasak sitelere (on sekiz yaşından büyük ve özel bir şifreye sahip olmanızı gerektiren sitelere) girebilmek için Pete Amca'sının özel şifresini, zambak yaprağı labirenti adını verdiği karmaşık bir yöntemle kullandı. İnternette dolambaçlı yollardan geçiyor, kolay erişilebilen ticari sitelere giriyor, sonra geri dönüp izlerini siliyordu. Böylece Pete Amca faturayı aldığında kredi kartını kimin kullandığını bulamıyordu.

Flurya, Pete Amca'sının buzdolabındaki portakal suyu kutularında sakladığı birinci sınıf Vancouver otunu da keşfetmişti. Kutulardaki otların dörtte birini alıp okulda torbası elli papele satılan düşük oktanlı otlarla harmanlıyordu. Pete Amca'sının bunu asla fark etmeyeceğini, çünkü ancak Flurya'nın annesiyle seks yapmak istediğinde ot içtiğini söylüyordu. Portakal suyu kutularının sayısına ve boşalma hızlarına bakıldığında, onunla pek sık sevişmediği anlaşılıyordu. Flurya, Pete Amca'sının en büyük zevkinin ofiste insanları yönetmek, o maaşlı köleleri kırbaçlamak olduğunu söyledi. Eskiden bilim adamıydı, ama artık HelthWyzer'ın mali işleriyle ilgilenen üst düzey bir yöneticiydi.

Oturup birkaç esrarlı sigara sarıyor ve bunları içerek idamları ve pornoları izliyorlardı... Ekranda ağır çekim hareket eden vücutları, etle kanın stres altında yaptığı su altı balesini, sertlikle yumuşaklığın birleşmesini, homurtuları ve çığlıkları, yakın çekim gösterilen yumulmuş gözleri, fışkıran sıvıları. Hızlı çekimde izlerseniz, hepsi birbirine benziyordu. Bazen farklı ekranlarda farklı sahneler izledikleri oluyordu.

Bu seansları genellikle sessiz geçiyordu, makinelerden gelen ses efektleri dışında. Neyi ne kadar izleyeceklerine Flurya karar veriyordu. Sonuçta bilgisayarlar onundu. Bazen değiştirmeden önce "Tamam mı?" diye sorardı. Gördüğü hiçbir şeyden etkilenmez gibiydi, komik buldukları dışında. Ayrıca ottan hiç etkilenmiyordu sanki. Jimmy onun dumanı içine çekmediğinden şüpheleniyordu.

Jimmy ise esrarın etkisiyle evine yalpalayarak dönüyordu. Kendini bir seks partisinden çıkmış gibi hissediyordu... Kendisine yapılanlar üstünde hiçbir kontrole sahip olmadığı bir parti. Ayrıca hafiflemiş gibi oluyordu. İçi

hava doluyordu sanki. Çöplerden oluşma bir Everest Dağı’nın tepesindeki seyrek ve baş döndürücü havayla dolmuş gibi oluyordu. Ama evine döndüğünde ebeveyni (evdeyseler) hiçbir şey fark etmiyor gibiydiler.

“Karnını doyurdun mu?" derdi Ramona bazen. Jimmy’nin mırıltılarını “Evet" olarak yorumlardı.

HottTotts

Böyle şeyleri Flurya’nın evinde yapmanın en iyi zamanı ikindilerdi. O sıralar kimse onları rahatsız etmezdi. Flurya’nın annesi genellikle dışarıda olurdu. Evdeyse bile telaşlı görünürdü. Hastanede teşhis mütehassıslığı yapıyordu. Küçük memeli, gergin, siyah saçlı, çenesi köşeli bir kadındı. Jimmy’nin onu gördüğü ender zamanlarda pek konuşmamıştı. Mutfak dolaplarını karıştırarak onlara ("Siz çocuklara” derdi) verecek yiyecekler arardı. Bazen yiyecek hazırlarken (bayat krakerleri bir tabağa koyarken, turunculu beyazlı peynirleri dilimlerken) birden donup kalıverirdi, sanki odada başka birini görmüşçesine. Jimmy kadının onun adını hatırlamadığını düşünüyordu. Üstelik Flurya’nın adını da hatırlamadığına inanıyordu. Kadın bazen Flurya’ya odasını toplayıp toplamadığını sorsa da, oraya hiç girmezdi.

“Çocukların özel hayatlarına saygılı olmak gerektiğine inanıyor" dedi Flurya ciddi bir suratla.

“Bence pis kokan çorapların yüzünden girmiyor” dedi Jimmy. “Arabistan'ın bütün parfümleri bile, bu minik çorapların kokusunu bastıramaz.” Alıntı yapmanın hazzını yeni keşfetmişti.

“Çorap kokusu için oda spreyi kullanıyoruz” dedi Flurya.

Pete Amca’ya gelince... Eve yediden önce döndüğü enderdi. HelthWyzer, helyum misali genişlediğinden, sürekli yeni sorumluluklar yükleniyordu sırtına. Flurya’nın öz amcası değildi. Annesinin ikinci kocasıydı o kadar. Bu statüye Flurya on iki yaşındayken kavuşmuştu... Flurya’nın ona "amca” demeyi çok salakça bulacağı bir yaşta. Ama Flurya statükoyu kabullenmişti ya da en azından öyle görünüyordu. Adamı gördüğünde gülümsüyor, *tamam, Pete Amca* ya da *haklısın Pete Amca,* gibi laflar ediyordu. Oysa Jimmy, Flurya'nın o adamı sevmediğini biliyordu.

Bir ikindi vakti Flurya’nın odasında porno izliyorlardı (aylardan neydi? Mart mıydı? Herhalde, çünkü dışarısı cayır cayır yanıyordu). Porno izlemek şimdiden heyecanını yitirmişti. Artık nostalji olsun diye yaptıkları bir şeydi.

Sanki artık büyümüş, Halk Diyarı'ndaki gençlerin takıldığı kulüplere giden orta yaşlı adamlar gibi olmuşlardı. Yine de her zamanki gibi bir esrarlı sigara yakıp yeni bir labirent yoluyla Pete Amca'nın dijital kredi kartını kullanarak sörfe başladılar. Günün Turtası'na baktılar. Burada her zamanki gibi çeşitli vücut deliklerine şekerlemeler sokuluyordu. Sonra Süper Yutucular'a, ardından da eski akrobatları, balerinleri ve cambazları çalıştıran bir Rus sitesine girdiler.

"Kim demiş bir erkek kendi aletini ememez diye?" dedi Flurya. Altı yanan meşalenin ışığında yapılan o ip gösterisi iyiydi ama böyle şeyleri daha önce de görmüşlerdi.

Sonra HottTotts adlı bir porno siteye gittiler. Reklamında "Neredeyse orada olmak kadar iyi" deniyordu. Gerçek turistlerin anavatanlarında kanun dışı olan şeyleri başka ülkelerde yapmalarının gösterildiği iddia ediliyordu. O kişilerin yüzleri gösterilmiyor, adları kullanılmıyordu. Ama Kar Adamı onlara şantaj yapmanın ne kadar kolay olduğunu fark ediyor şimdi. Çekimlerin yapıldığı yerlerin fakir, çocuk nüfusunun bol olduğu, paranın her şeyi satın alabildiği ülkeler olduğu öne sürülüyordu.

Antilop'u ilk kez orada gördüler. Henüz sekizindeydi, en azından sekizinde gibi görünüyordu. O sırada kaç yaşında olduğunu asla öğrenemediler. Adı Antilop değildi. Adı yoktu. Bir porno sitesindeki küçük kızlardan biriydi o kadar.

O kızlardan hiçbiri Jimmy'ye gerçek gibi görünmemişti (onun gözünde sayısal klonlardılar) ama nedense Antilop en başından beri üç boyutluydu. İnce kemikli, zarif bir kızdı. Diğerleri gibi çıplaktı. Boynunda bir çelenk, saçındaysa pembe bir şerit vardı o kadar... Çocuk pornosu sitelerinde genellikle olduğu gibi. İki kızın ortasında, dizlerinin üstünde duruyordu. Karşılarında heybetli bir erkek gövdesi vardı. Standart "Gulliver Lilliput'ta" sahnesi. Güzel cücelerle dolu bir adaya düşmüş ya da kaçırılıp büyülenerek üç ruhsuz orman ciniyle ıstırap verici hazlar yaşamaya zorlanan normal bir insan. Adamın yüzü gizlenmişti. Kafasında göz delikleri açılmış bir torba, dövmeleriyle yaralarının üstündeyse siyah bantlar vardı. O tipler genellikle memleketlerindeki kişiler tarafından tanınmak istemezlerdi. Ama tanınma olasılığından heyecan duyuyorlardı herhalde.

O sahnede bol miktarda kremşantiyi yalanıyordu. Hem masumca hem de müstehcen bir görüntüydü bu. Üç kız, yavru kedilerinkini andıran dilleriyle minik parmaklarını adamın vücudunda gezdiriyorlardı, inlemeler ve

kıkırtılar eşliğinde. Kıkırtılar kaydedilmiş olsa gerekti, çünkü kızlardan gelmiyorlardı. Kızlar korkmuş görünüyorlardı. Bir tanesi ağlıyordu.

Jimmy ne düşünmesi gerektiğini biliyordu. Öyle görünmeleri rol icabıydı. Aksiyonu keserlerse dışarıdan biri onları bastonla dürtüyordu. Sitenin özelliğiydi bu. En az üç tane birbiriyle çakışan numara katmanı vardı. *istiyorum, istemiyorum, istiyorum.*

Antilop duraksadı. Gülümsedi. Onu çok daha büyük gösteren, sert bir gülümsemeydi bu. Ağzındaki kremşantiyi sildi. Sonra dönüp kameraya, izleyicilere baktı. Jimmy’nin gözlerine, içindeki gizli kişiye baktı. *Seni görüyorum,* diyordu o bakış. *İzlediğini görüyorum. Seni tanıyorum. Ne istediğini biliyorum.*

Flurya geri sarma, duraklatma ve ardından kaydetme tuşlarına bastı. Bazı sahneleri kaydederdi. Elinde küçük bir arşiv oluşmuştu. Bazılarının çıktısını alıp Jimmy'ye verirdi. Tehlikeli bir şeydi bu (labirentte izlerini sürmeyi başarmış herhangi birine delil olabilirdi). Ama Flurya yine de verirdi. Şimdiyse o anı, Antilop'un baktığı anı kaydetmişti.

O bakış Jimmy'nin içini asit gibi yaktı. Kız onu öyle küçük görüyor olmalıydı ki. İçtiği esrarlı sigarada esrar değil, normal bahçe otu vardı herhalde. Yoksa, daha güçlü olsa Jimmy’nin suçluluk duymamasını sağlayabilirdi. Ama Jimmy ilk kez bu yaptıklarının yanlış olduğu hissine kapıldı. Daha önce hep bir eğlence, en azından kendi denetiminin çok dışında olarak gördüğü şeyler, şimdi kendini suçlu hissetmesine yol açıyordu. Ama bir yandan da bağımlı olmuştu. O an Antilop’un bulunduğu yere ışınlanması önerilse, gözünü kırpmadan kabul ederdi. Oraya götürülmek için yalvarırdı. Her şey karmakarışıktı.

“Bunu saklayalım, mı?” diye sordu Flurya. “ister misin?”

“Evet” dedi Jimmy güçlükle, sesinin normal çıktığını umarak.

Böylece Flurya, Antilop’un baktığı resmin çıktısını aldı. Kar Adamı o resmi sakladı ve yıllar sonra Antilop’a gösterdi.

“Bu ben değilim” dedi Antilop ilk başta.

“Sensin!” dedi Jimmy. “Bak! Senin gözlerin!”

“Bir sürü kızın gözleri var” dedi Antilop. “Bir sürü kız böyle şeyler yaptı. Bir sürü.” Sonra Jimmy’nin hayal kırıklığını görünce ekledi: “Ben olabilirim. Belki de benim. Bu seni mutlu eder miydi Jimmy?”

“Hayır” dedi Jimmy. Yalan mı söylemişti?

“Niye sakladın?"

“Ne düşünüyordun?’’ dedi Kar Adamı cevap yerine.

Antilop'un yerinde başka bir kadın olsa o resmi görünce yıkılır, ağlar, Jimmy'ye küfreder ve bir cani olduğunu söyler, hayatı hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia eder, olay çıkarırdı. Antilop ise parmaklarını bir zamanlar kendisine (mutlaka) ait olan o horgörülü çocuk yüzünde usulca gezdirdi.

"Düşündüğümü mü sanıyordun?” dedi Antilop. "Ah Jimmy! Hep birilerinin bir şeyler düşündüğünü sanıyorsun. Belki de hiçbir şey düşünmüyordum.”

"Düşünüyordun, biliyorum” dedi Jimmy.

"Uydurayım mı? Yalan mı söyleyeyim istiyorsun?”

“Hayır. Gerçeği söyle.”

"Neden?”

Jimmy bunu düşündü. Onu izleyişini hatırladı. Antilop’a öyle bir şeyi nasıl yapabilmişti? Ama ona bir zararı dokunmamıştı, değil mi? “Çünkü duymaya ihtiyacım var." İyi bir neden değildi ama aklına başka bir şey gelmemişti.

Antilop iç geçirdi. “Şunu düşünüyordum” dedi, tırnağıyla Jimmy’nin derisinde ufak bir çember çizerek. "Seçme şansım olsa, orada diz çöken kişi ben olmazdım.”

“Başkası mı olurdu?” dedi Jimmy. “Kim? Kim olurdu?”

“Sende her şeyi bilmek istiyorsun” dedi Antilop.

V

Kızarmış ekmek

Kar Adamı sırtına lime lime çarşafını dolamış, ormanın kenarında, çayırların, çalıların ve asmaların kumla karıştığı yerde oturuyor. Hava serinlediğinden morali biraz düzeldi. Ayrıca karnı acıktı. Açlık insanın en azından kendini canlı hissetmesini sağlıyor.

Tepesindeki yapraklar bir esintiyle hışırdıyor. Böcekler ötüyor. Batan güneşin kızıl ışığı denizdeki kulelere vuruyor, kırılmamış pencereleri aydınlatıyor, sanki bir sürü lamba yanmış izlenimi yaratıyor. Binaların çoğunun çatısında eskiden bahçeler vardı. Şimdiyse çalılarla kaplılar. Gökyüzünde yüzlerce kuş oraya, tüneklerine süzülüyor. Çeltik kargaları mı? Balıkçıllar mı? Siyahların karabatak olduğu kesin. Ötüşerek karanlık çalıların arasına yerleşiyorlar. Kar Adamı, guanoya ihtiyaç duyarsa nereden bulabileceğini biliyor.

Güneydeki açık araziden bir tavşan hoplaya zıplaya geliyor. Bir an durup dev dişleriyle çimenleri kemiriyor. Alacakaranlıkta parlıyor. Eski bir deneyin ürünü. Bir denizanasının iridisitlerini aldığı için yeşil bir ışık saçıyor. Loşlukta tavşan yumuşak, neredeyse yarı şeffaf görünüyor... Bir parça Türk lokumu gibi. Kürkü şeker gibi. Parlak tavşanlar, Kar Adamı'nın çocukluğunda bile vardı. Ama bunun kadar iri değillerdi. O zamanlar henüz kafeslerinden kaçıp yaban tavşanlarıyla çiftleşerek zararlı hale gelmemişlerdi.

Bu tavşan ondan korkmuyor. Oysa Jimmy'nin iştahını kabartıyor. Jimmy ona bir taşla vurmak, sonra elleriyle parçalayıp etini postuyla birlikte çiğ çiğ yemek istiyor. Ama tavşanlar Antilop'un Çocukları'na ait. Antilop için kutsallar. Kadınları kızdırmak iyi olmaz.

Hep onun suçu. Kuralları koyarken zil zurna sarhoştu herhalde. Tavşanları yenebilir kılmalıydı, en azından kendisi için. Ama artık çok geç. Antilop'un muzipçe bir kahkaha attığını duyar gibi oluyor.

Antilop'un Çocukları, Flurya'nın Çocukları. Bir şeyler uydurmak zorundaydı. Hikayen basit olsun. Sakın açık verme. Eskiden avukatlar hapisteki suçlulara bu tavsiyeleri verirdi. *Flurya, sahildeki mercanlardan*

Flurya'nın Çocuklarının kemiklerini yarattı. Etlerini de mangodan yarattı. Antilop'un Çocukları'ysa Antilop'un yumurtladığı dev bir yumurtadan çıktılar. Aslında Antilop iki yumurta yumurtlamıştı: Biri hayvanlarla, kuşlarla ve balıklarla, diğeriyse sözcüklerle doluydu. Ama sözcüklerle dolu yumurta önce çatladı. Flurya'nın Çocukları o sırada çoktan yaratılmış olduklarından bütün sözcükleri yediler, çünkü karınları açtı. Böylece ikinci yumurta çatladığında ortada hiç sözcük kalmamıştı. Hayvanlar işte bu *yüzden konuşamaz.*

İçsel tutarlılık en iyisidir. Kar Adamı bunu gençliğinde öğrenmişti. O zamanlar yalan söylemek daha zordu. Şimdiyse ufak tefek çelişkileri yakalansa bile bir masal uydurabiliyor, çünkü insanlar ona güveniyor. Flurya'yı şahsen tanıyan bir tek o kaldı geride. Bu yüzden istediğini söyleyebilir. Tepesinde Flurya Diyarı'nın, Yüce Flurya'nın, Flurya Birliği'nin görünmez sancağı dalgalanıyor, yaptığı her şeyi kutsuyor.

İlk yıldız beliriyor. "Yıldız ışığı, parlak yıldız" diyor. İlkokul öğretmenlerinden biri. Koca Kıçlı Sally. *Şimdi gözlerinizi sımsıkı yumun! Daha sıkı! Çok sıkı! İşte! Dilek yıldızını görüyor musunuz? Şimdi hepimiz hayatta en çok, ama en çok istediğimiz şeyi dileyeceğiz. Ama şşşşt! Sakın kimseye söylemeyin, yoksa gerçekleşmez!*

Kar Adamı gözlerini sımsıkı yumuyor. Üstlerine yumruklarını bastırıyor, suratını çarpıtıyor. İşte dilek yıldızı: Mavi. "N'olur bu geceki dileğim gerçek olsun" diyor.

Hiç şansı yok.

"Hey Kar Adamı, niye kimseyle konuşmuyorsun?" diyor bir ses. Kar Adamı gözlerini açıyor. Biraz ötesinde üç büyük çocuk durmuş, ona ilgiyle bakıyorlar. Loşlukta sessizce gelmiş olmalılar.

"Flurya'yla konuşuyorum" diyor Kar Adamı.

"Ama Flurya'yla konuşurken o parlak aletini kullanırdın! Yoksa bozuldu mu?"

Kar Adamı sol kolunu kaldırıp saatini gösteriyor. "Bu Flurya'yı *dinlemek* için. Onunla *konuşmaksa* daha farklı."

"Niye onunla yıldızlar hakkında konuşuyorsun? Flurya'ya ne diyorsun Kar Adamı?"

"Gerçekten ne diyorum?" diye düşünüyor Kar Adamı. *Yerlilerle uğraşırken,* diyor zihnindeki kitap (bu kez daha modern bir kitap, yirminci

yüzyılın sonlarından, okuyansa kendinden emin bir kadın) *geleneklerine saygı göstermeye çalışmalı ve açıklamalarınızı onların inanç sistemlerine uyacak biçimde basitleştirmelisiniz.* Kadın koltukaltları fileli, yüzlerce cebi olan haki orman giysileri giymiş, hevesli bir yardım kuruluşu görevlisi. Kendini beğenmiş, kibirli öküz. Her şeyi bildiğini sanıyor. Oysa burada olsa *yerli* anlayışını tamamen değiştirmek zorunda kalırdı.

“Ona çok fazla soru sorduğunuzu söylüyordum” diyor Kar Adamı. Saatini kulağına götürüyor. “O da, bana bunu yapmayı kesmezlerse onları ezip kızarmış ekmeğe çeviririm diyor.”

“Ey Kar Adamı, lütfen söyle, kızarmış ekmek ne demek ?”

Yine hata yaptım, diye düşünüyor Kar Adamı. Böyle eski metaforlar kullanmamalı. "Kızarmış ekmek” diyor, "çok, çok kötü bir şeydir. Öyle kötüdür ki anlatamam. Hadi şimdi gidin. Yatma vaktiniz geldi.”

"Kızarmış ekmek nedir?” diye soruyor Kar Adamı kendine, çocuklar koşarak uzaklaşınca. *Kızarmış ekmek, ekmek dilimlerini alıp...* Ekmek nedir? *Ekmek,un alıp...* Un nedir? *Boşver, çok karışık. Ekmek, bir yer bitkisinden yapılan, taşa benzer bir yiyecektir. Pişirilip...* Niye pişiriyorsun? N’olur söyle. Niye doğrudan bitkiyi yemiyorsun? *Boşver... Beni iyi dinle. Pişirirsin, sonra dilimlersin, sonra ekmek kızartma makinesine koyarsın. Ekmek kızartma makinesi metal bir kutudur. Elektrikle ısınır...* Elektrik nedir? *Boşver. Dilimler ekmek kızartma makinesindeyken, tereyağı alırsın. Tereyağı sarı bir hayvansal... neyse, tereyağını boşver. Ekmek kızartma makinesi, dilimlerin iki tarafını da ısıtıp karartmaya başlar. Duman çıkar. O zaman dilimleri havaya fırlatır. Yere düşerler...*

"Boşver” diyor Kar Adamı. “Baştan başlayalım.” *Kızarmış ekmek, Karanlık Çağlar'ın gereksiz bir icadıydı. Kızarmış ekmek, insanların geçmiş yaşamlarındaki günahlarını ve suçlarını itiraf etmelerini sağlayan bir işkence aletiydi. Kızarmış ekmek, kinetik ve cinsel güçleri arttırdığına inanan fetişistler tarafından yenen bir ayinsel öğeydi. Kızarmış ekmeğin mantıklı bir açıklaması yoktur.*

Kızarmış ekmek *gibi yamyassı oldum.*

Kızarmış *ekmek oldum.*

Balık

Gökyüzü karardıkça, lacivertten çivit mavisine dönüşüyor. Tanrı yağlıboya renklerine ve kaliteli bayan iç çamaşırlarına ad takanları kutsasın, diye düşünüyor Kar Adamı. Gül Pembesi, Kızıl Göl, Şeffaf Sis, Koyu Ombra, Olgun Erik, Çivit Mavisi, Lacivert... Böyle sözcüklerin ve terimlerin hepsi birer fantezi. *Homo sapiens sapiens'in* bir zamanlar sözcükleri kullanmakta usta olduğunu anımsamak rahatlatıcı. Yalnızca sözcükleri de değil. Her konuda ustaydılar.

Flurya, maymun beyni derdi. Maymun pençeleri, maymun merakı. Parçalayıp didik didik etme, koklama, elleme, ölçme, geliştirme, parçalama, atma arzusu... Bütün bunlar maymun beyinlerinden kaynaklanıyordu. Gelişkin maymun beyinlerinden. Ama sonuçta maymun beyniydiler. Flurya çok zeki olmasına karşın, insan zekasına fazla güvenmezdi.

Köyden uğultular geliyor... Daha doğrusu içinde ev olsa köy denebilecek yerden. İşte tam zamanında geliyorlar... Meşaleli adamlar, peşlerinde kadınlarla.

Kar Adamı kadınları her görüşünde şaşırıyor. Simsiyahtan bembeyaza dek, bilinen her türlü renklerdeler. Boyları farklı ama hepsinin de vücutları muhteşem. Hepsinin de dişleri parlak, tenleri yumuşak. Belleri ince, yağsız. Selülitleri yok. Kılları yok. Manken gibiler. Pahalı bir egzersiz programının reklamındaki kızlar gibi.

Belki de Kar Adamı'na hiç çekici gelmemelerinin nedeni bu. Onu insan tasarımındaki kusurlar etkilerdi: Çarpık gülümseyişler, göbeklerdeki sivilceler, benler, morluklar. Bunları seve seve öperdi. Karşısındakini avutmak mı isterdi acaba? Öperek yarayı iyileştirmek mi isterdi? Sekste hep melankoli vardı. Sönük ergenlik döneminden sonra üzgün, narin, kırılgan, dağılmış, ona ihtiyaç duyan kadınları yeğlemişti. Onları rahatlatmaktan, ilk başta hafif hafif okşamaktan, güvenlerini kazanmaktan hoşlanırdı. Bir anlığına da olsa mutlu etmekten. Kendisi de mutlu olurdu tabii. Asıl amaç buydu. Minnettar bir kadın çabalardı.

Ama bu yeni kadınlar ne kusurlular ne de üzgün. Canlanmış heykeller gibi sakinler. Kar Adamı'nın kanını donduruyorlar.

Kadınlar ona haftalık balığını getiriyor. Onlara öğrettiği biçimde kızartmış ve yapraklara sarmışlar. Balık kokusu alınca ağzı sulanıyor. Balığı getirip önüne, yere bırakıyorlar. Bir kıyı balığı herhalde. Arzulanacak, satılacak ve nesli tüketilecek kadar lezzetli olmayan, değersiz ve lezzetsiz bir balık. Ya da derinlerde yaşayan toksin dolu bir balık. Ama Kar Adamı’nın umrunda değil. Her şeyi yiyebilir.

"İşte balığın, ey Kar Adamı” diyor adamlardan biri, Abraham. Abraham Lincoln. Flurya yaratıklarına ünlü tarihsel kişiliklerin adlarını vermekten hoşlanırdı. O zamanlar masum bir heves gibi görünmüştü.

“İşte bu gece senin için seçilen balık” diyor kadın, balığı alıp uzatarak. İmparatoriçe Josephine, Madam Curie ya da Sojourner Truth. Gölgede durduğundan yüzü seçilemiyor. “İşte Antilop'un sana verdiği balık.”

Harika, diye düşünüyor Kar Adamı. Günün menüsü.

Kadınlar her hafta, ayın evrelerine göre (karanlık, ilk dördün, dolunay, ikinci dördün) sahilde durup talihsiz balığı çağırıyorlar. Yalnızca *balık* diyorlar. Sonra balığı gösteriyorlar. Erkekler de gidip onu kayalarla ve sopalarla öldürüyor. Böylece balığın kanını dökmekle yaptıkları kötülüğü aralarında paylaşmış oluyorlar.

İşler Flurya’nın istediği gibi gitse, insanlar artık hayvan öldürmeyeceklerdi. Ama Kar Adamı'yla hayvansı iştahını göz önüne almamıştı. Kar Adamı yoncalarla beslenemez. Bu insanlar asla balık yemezler ama ona her hafta bir tane getirmek zorundalar, çünkü onlara Flurya'nın böyle buyurduğunu söyledi. Kar Adamı’nın bu canavarca yönünü kabullendiler. Onun farklı bir varlık olduğunu en başından beri biliyorlardı zaten. Bu yüzden şaşırmadılar.

Ne aptalım, diye düşünüyor Kar Adamı. Günde üç balık demeliydim. Sıcak balığı saran yaprakları açıyor, ellerinin titremesini engellemeye çalışarak. Kendini fazla kaptırmamalı. Ama hep kaptırıyor.

Balığın etlerini avuç avuç ağzına atarken, gözleriyle yanaklarını emerken, hazdan inlerken diğerleri ötede durup ona bakmamaya çalışıyorlar. Belki de hayvanat bahçesindeki bir arslanın beslenmesini dinlemek gibi bu. Eskiden hayvanat bahçeleri vardı. Arslanlar vardı (etleri parçalar, çiğner, korkunç seslerle yutar ve yutkunurlardı). Tıpkı artık

geçmişte kalmış olan hayvanat bahçesi ziyaretçileri gibi, Flurya'nın Çocukları da göz ucuyla bakmadan edemiyor. Düşkünlük sahneleri onlara bile ilginç geliyor anlaşılan, klorofille arındırılmış olmalarına karşın.

Kar Adamı yemeğini bitirince parmaklarını yalayıp çarşafına siliyor. Sonra kılçıkları denize geri götürülmek üzere yapraklara sarıyor. Onlara Antilop'un bunu istediğini söyledi... Çocuklarının kemiklerine ihtiyaç duyduğunu. O kemiklerden yeni çocuklar yapacak. Bunu sorgusuz sualsiz kabullendiler, tıpkı Antilop hakkında söylediği diğer her şey gibi. Aslında Kar Adamı'nın kurnazca buluşlarından biri bu: Kılçıkları karada bırakmanın âlemi yok. Yoksa rakunk, kurtek ve domuzon gibi leş yiyicileri çekebilirler.

Kadınlar ve erkekler yaklaşıyor, çevresinde toplanıyorlar.

Loşlukta yeşil gözleri parlıyor, tıpkı o tavşan gibi. Aynı denizanası genine sahipler çünkü. Böyle hep birlikte otururken portakal kokusu yayıyorlar. Flurya'nın yaptığı bir ekleme bu. O kimyasalların sivrisinekleri uzak tutacağını düşünmüştü. Belki de haklıydı, çünkü etraftaki bütün sivrisinekler Kar Adamı'na saldırıyor sanki. Onları öldürme güdüsüne karşı koyuyor. Kan kokusu iyice azmalarına yol açıyor çünkü. Meşalelerin dumanına yaklaşmak için sola dönüyor.

"Kar Adamı, lütfen Flurya'nın yaptıklarını anlat bize."

Öldürdükleri her balığın karşılığında bir öykü istiyorlar. Onlara borçluyum, diye düşünüyor Kar Adamı. Saçmalıklar Tanrısı, yüzümü kara çıkarma.

"Bugün hangi kısımdan anlatmamı istersiniz?" diyor.

"Başlangıçtan" diyor biri. Tekrarlardan hoşlanıyorlar. Öğrenmeye hevesliler.

"Başlangıçta kaos vardı" diyor Kar Adamı.

"Bize kaosu göster Kar Adamı! N'olur!''

"Bize kaosun resmini göster!"

Başlangıçta resimleri anlamakta zorlanmışlardı... Sahile vuran losyon şişelerindeki çiçekleri, meyve suyu kutularındaki meyveleri. *Bu gerçek mi? Hayır, gerçek değil. Gerçek değilse ne peki? Gerçek olmayan şeyler bize gerçek şeyleri anlatabilir.* Vesaire. Ama artık bu kavramı anlamış gibiler.

"Evet! Evet! Kaosun resmi!" diyorlar hevesle.

Kar Adamı bunu isteyeceklerini biliyordu (ne de olsa bütün öyküleri kaosla başlıyor). Bu yüzden hazırlıklı. Zulasından ganimetlerinden birini çıkarıyor... Turuncu bir plastik kova. Rengi solup pembeye çalsa da, kova sağlam. Kar Adamı bu kovanın eski sahibinin (herhalde bir çocuktu) başına ne geldiğini düşünmemeye çalışıyor. “Su getirin" diyor kovayı uzatarak. Meşaleli halkada itişip kakışmalar oluyor. Eller uzanıyor. Ayaklar karanlıkta koşarak uzaklaşıyor.

“Kaosta her şey iç içeydi" diyor. “İnsanların sayısı çok fazlaydı, bu yüzden çamura karışmışlardı.” Kova geri getirilip ışık halkasının ortasına bırakılıyor. İçi su dolu. Kar Adamı kovaya bir avuç toprak döktükten sonra bir sopayla karıştırıyor. “İşte" diyor. “Kaos. Bunu içemezsiniz...”

“İçemeyiz!" diyorlar hep bir ağızdan.

“Yiyemezsiniz.”

“Yiyemeyiz!" Kahkahalar.

“İçinde yüzemezsiniz, üstünde duramazsınız..."

"Yüzemeyiz! Duramayız!" Bu kısma bayılıyorlar.

“Kaos ta insanlar kaosla doluydu. Kaos onlara kötü şeyler yaptırıyordu. Başka insanları öldürüyorlardı sürekli. Antilop ’un Çocukları’nı yiyorlardı, Antilop ile Flurya’nın arzularına karşı gelerek. Her gün Antilop’un Çocukları’nı yiyorlardı. Onları durmadan öldürüyor, durmadan yiyorlardı. Aç değilken bile yiyorlardı."

Hayret nidaları atılıyor. Gözler faltaşı gibi açılıyor. Dramatik bir an. Bu nasıl bir kötülük! Kar Adamı devam ediyor: “Antilop’un tek bir arzusu vardı. O, insanların mutlu olmalarını, barış içinde yaşamalarını, çocuklarını yemeyi kesmelerini istiyordu. Ama insanlar kaos yüzünden mutlu olamıyordu. Bu yüzden Antilop, Flurya’ya, *Kaostan kurtulalım*, dedi. Böylece Flurya kaosu alıp etrafa saçtı." Kar Adamı kovadaki suyu bir kenara saçıyor. Sonra boş kovayı yere ters koyuyor. “İşte. Boşaldı. Flurya, Büyük Yeni Düzen’i işte böyle getirdi. Büyük Boşluğu işte böyle yarattı. Pislikleri temizledi, yer açtı...” “Çocukları için! Flurya’nın Çocukları için!”

“Evet ve...”

“Ve Antilop’un Çocukları için!”

“Doğru” diyor Kar Adamı. Utanmadan söylediği yalanların sonu gelmeyecek mi? Ağlamak istiyor.

“Flurya, Büyük Boşluğu yarattı” diyor adamlar.

“Bizim için! Bizim için!" diyor kadınlar. Olay bir ayine dönüşmeye başladı. “Ey müşfik, merhametli Flurya!"

Flurya’yı övmeleri Kar Adamı’nı sinirlendiriyor. Oysa buna yol açan kendisiydi. Övdükleri Flurya kendi hayal gücünün ürünü. Biraz fesatça bir kurgu: Flurya Tanrı kavramına ve herhangi bir Tanrı’ya karşıydı. Kendisinin tanrılaştırıldığını görse çok kızardı herhalde.

Burada olsaydı görürdü. Ama burada yok. Kar Adamı ona tapmalarına kızıyor. Niye Kar Adamı’na tapmıyorlar ki? Tapılmayı daha çok hak eden müşfik, merhametli Kar Adamı’na? Ne de olsa onları kurtaran, buraya getiren, kollayan kendisiydi. Yani bir biçimde kollayan. Bütün bunları yapan Flurya değildi. Kar Adamı neden mitolojiyi değiştiremiyor? *Bana teşekkür edin, ona değil! Benim egomu yalayın!*

Ama şimdilik bu acı hisleri bastırmak zorunda. “Evet" diyor. "Müşfik, merhametli Flurya.” Ağzını çarpıtıyor. Canayakın, iyi bir insan gibi gülümsemeye çalışıyor.

Başlangıçta doğaçlama yapıyordu. Ama artık dogmalar istiyorlar. Kabul edilmiş olandan saparsa başı belaya girer. Canını yitirmese de (bu insanlar şimdilik kan dökücü ya da intikamcı değiller) dinleyicilerini yitirir. Ona sırt çevirip giderler. O artık Flurya’nın peygamberi, istese de istemese de. Antilop'un da peygamberi. Bunu kabullenmekten başka çaresi yok. Yoksa bir hiç olur. Hiç olmaya, hiç olduğunu bilmeye katlanamaz. Dinlenmeye, işitilmeye ihtiyacı var. En azından anlaşılıyormuş ilüzyonuna ihtiyacı var.

“Ey Kar Adamı, bize Flurya’nın doğuşunu anlat" diyor kadınlardan biri. Bu yeni bir talep. Kar Adamı gafil avlanıyor. Oysa bu soruyu tahmin etmesi gerekirdi. Bu kadınlar çocuklarla çok ilgileniyor. Dikkat et, diyor kendine. Onlara bir anneden, bir doğumdan ve Flurya’nın bebekliğinden söz ederse, daha fazlasını öğrenmek isteyecekler. Flurya’nın ilk dişinin ne zaman çıktığını, ilk kez ne zaman konuştuğunu ve kök yediğini, böyle küçük ayrıntıları öğrenmek isteyecekler.

“Flurya asla doğmadı" diyor Kar Adamı. “Gökyüzünden geldi o, gök gürültüsü gibi. Artık gidin lütfen. Yoruldum.” Bu efsaneyi daha sonra geliştirecek. Belki Flurya'yı boynuzlu yapar. Ona alev alev yanan kanatlar ve bir kuyruk verir.

Şişe

Flurya'nın Çocukları meşalelerini alıp gidince, Kar Adamı ağacına tırmanıp uyumaya çalışıyor. Etrafı seslerle dolu: Dalga şıpırtıları, böcek ötüşleri ve vızıltıları, şakımalar, vıraklamalar, yaprak hışırtıları. Kulakları onu yanıltıyor. *Caz* çalan bir boru sesi işittiğini sanıyor. Ritmik davullar. Sanki bir gece kulübünden gelen boğuk bir müzik. Sahilde bir yerlerden bir böğürtü yükseliyor. Yine ne oldu? Böyle bir sesi nasıl bir hayvanın çıkarmış olabileceğini kestiremiyor. Belki de bir timsahtır. Artık çalışmayan bir Küba el çantası çiftliğinden kaçıp kıyı boyunca kuzeye gitmiştir. Bu doğruysa, yüzen çocuklar için kötü bir haber. Tekrar kulak kabartıyor, ama o ses geri gelmiyor.

Uzaklardan, köyden huzur verici bir uğultu işitiliyor: insan sesleri. Onlara insan denebilirse tabii. Şarkı söylemedikleri sürece denilebilir. Şarkı söyleyişleri Kar Adamı'nın yitik hayatındaki hiçbir şeye benzemiyor. İnsan düzeyinin ya ötesinde ya da altında. Sanki kristaller şarkı söylüyor. Ama o da değil aslında. Belki de eğrelti otları. Eski, kömürlü ama aynı zamanda da yeni doğmuş, mis kokulu, diri yaratıkların sesleri. Onda istemediği bir sürü hissi uyandırıyorlar. Kendini dışlanmış hissediyor. Sanki asla davet edilmeyeceği bir parti var. Oraya giderse, ateşe doğru yürürse, halka biçiminde dizilmiş oturan herkes susup ona bakacak. Etrafa bir sessizlik çökecek, tıpkı çok eskiden yazılmış trajik piyeslerin felakete mahkûm kahramanları, kötü haberler taşıyarak gelince olduğu gibi. Kar Adamı bu insanların bilinçaltlarında nahoş anılar uyandırıyor olmalı. Onların bir zamanlar olabileceği şey kendisi. *Ben sizin geçmişinizim*, diyebilir. *Ben atanızım. Ölüler diyarından geldim. Ama kayboldum. Geri dönemiyorum. Burada kısılı kaldım. Yapayalnızım. Beni aranıza alın!*

Ey Kar Adamı, sana nasıl yardımcı olabiliriz! Hafif gülümsemeler, nezaket, şaşkınlık, iyi niyet.

Boşverin, derdi o zaman. Ona yardım edemezlerdi ki.

Soğuk bir rüzgâr esiyor. Çarşaf ıslak. Kar Adamı titriyor. Keşke burada bir termostat olsaydı. Belki ağacında küçük bir ateş yakmanın yolunu bulabilir.

"Uyu" diye emrediyor kendine. Nafile. Uzun süre dönüp durduktan ve kaşındıktan sonra zulasındaki viski şişesini aramak için aşağı iniyor. Gökyüzü yıldızlı olduğundan etrafı az çok görebiliyor. Bu yolculuğu daha önce defalarca yaptı. ilk bir buçuk aydan sonra, biraz gevşemenin güvenli olduğundan emin olunca her gece kafayı çeker oldu. Evet, olgunca ya da bilgece bir şey değildi yaptığı ama olgunluğun ve bilgeliğin ona şimdi ne faydası var ki?

Her gece tek kişilik partiler düzenlemişti. Daha doğrusu içkisi olduğu her gece. Civardaki terk edilmiş Halk Diyarı binalarında alkol bulabildiğinde. Önce yakındaki barları yağmaladı, sonra restoranları ve ardından evlerle karavanları. Öksürük şurubu, tıraş losyonu, saf alkol içti. Ağacının arkasında büyük bir boş şişe yığını oluştu. Bazen esrar bulunca onu da içiyordu. Genellikle küflenmiş olsa da, yine de kafa yapıyordu. Bazen de haplar buluyordu. Ama kokain ya da eroin değil. Bunlar son *carpe diem* dalgasında tüketilmiş olmalıydı... Burundan, damardan. O koşullar altında insanların gerçeklerden kaçmak için her yola başvurmaları doğaldı. Her yerde boş BlyssPluss şişeleri vardı, aralıksız seks partileri için gerekli tek şey. Alemciler bütün içkileri tüketmeyi başaramamışlardı. Ama Kar Adamı av ve yağma seferlerinde genellikle gittiği yerlere kendisinden önce başkalarının uğramış olduğunu görüyor, kırık şişelerden başka bir şey bulamıyordu. İnsanlar kendilerini tamamen eğlenceye vermiş olmalıydılar, ta ki sonunda eğlenecek kimse kalmayana dek.

Yer seviyesi zifiri karanlık. Şimdi bir el feneri işine yarardı. Gözünü dört açmalı. El yordamıyla zulasına doğru giderken, yere dikkatle bakıyor. Karanlıkta yuvalarından çıkıp etrafta gezinen pis, beyaz kara yengeçlerine bakınıyor (kapınca fena acıtıyorlar). Bir çalılığa daldıktan sonra nihayet ayağını zulasının üstündeki beton parçasına çarpıyor. Küfretmek istemiyor, çünkü etrafta vahşi hayvanlar olabilir. Zulasını açıp içinden el yordamıyla üçüncü viski şişesini çıkarıyor.

Bu şişeyi şimdiye kadar saklamıştı, bir tür tılsım niyetine. Orada olduğunu bildiği sürece zaman daha kolay geçiyordu. Artık başka viski bulamayabilir. Bir günlük mesafedeki her yeri aradı. Şimdi kendini sabırsız hissediyor. Niye malını saklasın ki? Niye beklesin ki? Hem hayatının ne

değeri var ki? Kimin umurunda? Bir mum gibi sönmeye mahkûm. Evrimsel rolünü tamamladı. Kahrolası Flurya biliyordu bunu. Çocukları kurtardı.

“Kahrolası Flurya!" diye bağırıyor elinde olmadan.

Şişeyi tek eliyle tutarak ve diğer eliyle etrafı yoklayarak ağacına geri dönüyor. Tırmanmak için iki eline de ihtiyaç duyduğundan, şişeyi çarşafa sıkıca sarıyor. Yukarı çıkınca oturup viskisini içmeye ve yıldızlara ulumaya başlıyor *(Auu! Auu!)*. Ta ki ağacın yanından karşılıklar gelene dek.

Şunlar göz pırıltıları mı? Kesik soluk sesleri duyuyor.

"Selam tüylü dostlarım” diye sesleniyor aşağıya. "İnsanoğlunun en iyi dostu olmayı isteyen var mı aranızda?” Karşılık olarak mütevazı bir inilti geliyor. Kurteklerin en kötü yönü bu. Hâlâ köpeğe benziyor, köpek gibi davranıyor, kulaklarını dikiyor, oyuncu encikler gibi hoplayıp zıplıyor, kuyruk sallıyorlar. Seni aşağı çekecekler. Sonra da üstüne saldıracaklar. insanoğluyla köpekler arasındaki elli bin yıllık ilişkinin izlerinin silinmesi uzun sürmedi. Gerçek köpeklere gelince, hiç şansları yoktu: Kurtekler evcillik belirtisi gösteren bütün köpekleri öldürüp yediler. Kar Adamı bir kurteğin dostça havlayan bir Pekin köpeğine yaklaştığını, kıçını kokladığını, sonra boğazından kaptığı gibi sallayarak öldürdükten sonra leşi alıp götürdüğünü görmüştü.

Etrafta bir süreliğine az sayıda da olsa kederli evcil hayvanlar gezinmişti. Sıskaydılar. Topallıyorlardı. Kirliydiler. Şaşkın gözleriyle insanların, herhangi bir insanın onları yanlarına alması için yalvarıyorlardı. Flurya’nın Çocukları’ndan uzak durmuşlardı. Belki de kokularını tuhaf bulmuşlardı. Yürüyen meyve ağaçları gibiydi onlar, özellikle de alacakaranlıkta, sinek kovucu portakal yağı salgılamaya başladıklarında. Hem onlar da evcil köpek beslemeye meraklı değillerdi. Bu yüzden başıboş hayvanlar Kar Adamı’nda odaklanmışlardı. Kar Adamı birkaç kez neredeyse kendini tutamayacaktı. Acı acı inleyen o sevimli hayvanlara direnmekte zorlanmıştı. Ama onları besleyemezdi. Hem işine yaramazlardı. “Ya yüzersin ya da boğulursun” derdi onlara. “Kusura bakma ahbap." Onları taşlarla kovarken kendini bok gibi hissederdi. Son günlerde gelmez olmuşlardı.

Ne aptaldı. Onları harcamıştı. Oysa yemeliydi. Ya da birini alıp tavşan avlamaya eğitmeliydi. Ya da kendisini savunmaya. Ya da herhangi bir şeye.

Kurteklerin ağaçlara tırmanamaması iyiydi. Sayıları çoğalınca ve fazla ısrarcı olduklarında, Kar Adamı'nın Tarzan gibi sarmaşıklarla gezinmeye başlaması gerekecekti. Bu komik bir fikir. O yüzden gülüyor. “Tek

istediğiniz vücudum!" diye bağırıyor onlara. Sonra şişeyi fondipleyip aşağı fırlatıyor. Bir inilti ve koşuşturma sesleri işitiliyor. Fırlatılan şeylerden hâlâ korkuyorlar. Ama bu ne kadar sürebilir ki? Zekiler. Yakında Kar Adamı'nın zayıflığını sezecek, onun peşine düşecekler. O zaman ağaçsız hiçbir yere gidemeyecek. Tek yapmaları gereken onu bir açıklıkta yakalayıp çevresini sarmak ve sonra üstüne atlayıp öldürmek. Böyle bir durumda taşlarla sopalar pek işe yaramaz. Gerçekten yeni bir sprey tabancası bulması gerek.

Kurtekler gittikten sonra platforma sırt üstü uzanıp, hafifçe sallanan yaprakların arasından yıldızlara bakıyor. Yakın görünüyorlar, oysa çok uzaktalar; Işıkları milyonlarca, milyarlarca yıl öncesine ait. Göndereni olmayan mesajlar.

Zaman geçiyor. Şarkı söylemek istiyor ama aklına şarkı gelmiyor. Eski parçaları hatırlar gibi oluyor. Ama yalnızca perküsyonlarını işitiyor. Belki bir daldan ya da kökten flüt yapabilir. Bıçak bulabilse.

"Yıldız ışığı, parlak yıldız" diyor. Sonrası neydi? Tamamen unutmuş.

Bu gece ay görünmüyor. Ama yine de gökyüzünde yükseliyor olmalı. Dev, görünmez bir taştan top. Dev bir çekimli kütle. Ölü ama güçlü. Denizi kendine çekiyor. Bütün sıvıları çekiyor. *İnsan vücudunun yüzde doksan sekizi sudur,* diyor zihnindeki kitap. Bu kez bir erkek sesi, ansiklopedik bir ses. Tanıdığı biri değil. *Kalan yüzde ikisiyse minerallerden oluşur,* ki *en önemlileri kanındaki demirle, iskelet yapısıyla dişleri oluşturan kalsiyumdur.*

"Kimin umrunda?" diyor Kar Adamı. Kanındaki demirle ya da iskelet yapısındaki kalsiyumla hiç ilgilenmiyor. Kendisi olmaktan bıktı. Başka biri olmak istiyor. Bütün hücrelerini vermek, kromozom nakli yaptırmak, kafasını bir başkasının kafasıyla değiş tokuş etmek istiyor... Daha iyi şeylerle dolu bir kafayla. Üstünde gezinen parmaklar hissetmek istiyor... Oval tırnaklı, olgun erik ya da kızıl göl ya da gül pembesi ojeli minik parmaklar. *N'olur bu geceki dileğim gerçek olsun.* Parmaklar, bir ağız. Kasıkları sızlamaya başlıyor.

"Antilop" diyor. "Oradasın biliyorum." Bu adı tekrarlıyor. Oysa onun gerçek adı bile değil. Gerçek adını hiç öğrenmedi zaten. Yalnızca bir sözcük o kadar. Bir mantra.

Bazen onu gözlerinin önünde canlandırabiliyor. İlk başta soluk ve karanlık. Ama adını yeterince kez tekrarlarsa, belki Kar Adamı'nın

bedenine girip onunla birlikte yaşayabilir. Böylece Kar Adamı'nın kendisine dokunan eli onun eline dönüşür. Ama hep ele avuca sığmaz biriydi o. Tutmak imkânsızdır. Bu gece maddeleşmiyor. O yüzden yalnız kalan Kar Adamı, karanlıkta komik bir biçimde inleyerek tek başına otuz bir çekiyor.

VI

Antilop

Kar Adamı ansızın uyanıyor. Ona biri mi dokundu? Ama yanında hiç kimse yok. Hiçbir şey yok.

Ortalık zifiri karanlık. Yıldızlar görünmüyor. Araya bulutlar girmiş olmalı.

Dönüp çarşafını üstüne çekiyor. Titriyor. Gece rüzgârı yüzünden. Herhalde hâlâ sarhoş. Bazen anlamakta zorlanıyor. Yukarı, karanlığa bakıyor. Ne zaman sabah olacağını merak ediyor. Tekrar uyuyabilmeyi umuyor.

Bir yerlerde bir baykuş ötüyor. O titreşimli ses hem yakından hem uzaktan geliyor sanki. Bir Peru flütünün en tiz notası gibi. Belki de avlanıyor. Ama ne avlıyor?

Antilop'un havada ona doğru süzüldüğünü hissediyor. Yumuşacık, tüylü kanatları var sanki. Şimdi iniyor, yerleşiyor. Ona çok yakın. Yalnızca bir ten mesafesinde yan yatıyor. Platform küçük olsa da, mucizevi bir biçimde Kar Adamı'nın yanına sığabiliyor. Kar Adamı'nın bir mumu ya da el feneri olsa onu görebilirdi, karanlıkta donuk donuk parlayan ince bedenini. Elini uzatsa ona dokunabilir. Ama bunu yaparsa Antilop kaybolur.

"Önemli olan seks değildi" diyor ona. Antilop cevap vermiyor. Ama Kar Adamı ona inanmadığını seziyor. Antilop'u üzüyor, çünkü onun bilgilerinin, gücünün bir kısmını çalıyor. "Yalnızca seks değildi." Antilop'un yüzünde karanlık bir gülümseme beliriyor. Bu daha iyi. "Seni seviyorum biliyorsun. Tek aşkım sensin." Bunu söylediği ilk kadın değil o.

Bu lafları gençliğinde tüketmemeliydi. Kadınları açmak için bir alet, kama, anahtar niyetine kullanmamalıydı. İçten söylemeye başladığında kendini sahtekar gibi hissetmeye başlamış, onları söylemekten utanmıştı. "Çok ciddiyim" diyor Antilop'a.

Cevap gelmiyor. Karşılık gelmiyor. Antilop en iyi zamanlarında bile konuşkan olmamıştı zaten.

"Tek bir şey söyle" derdi Kar Adamı, Jimmy iken.

"Bir şey sor" diye karşılık verirdi Antilop.

O zaman sorardı. Bunun üzerine Antilop “Bilmiyorum, unuttum” diyebilirdi. Ya da “Sana söylemek istemiyorum.” Ya da “Jimmy, çok kötüsün. Seni ilgilendirmez.” Bir keresinde de şöyle demişti: “Kafanda bir sürü resim var Jimmy. Onları nereden buldun? Niye benim resimlerim olduklarını düşünüyorsun?’

Jimmy onun kaçamak laflarını anladığını düşünürdü. “Boşver” derdi, Antilop’un saçını okşayarak. “Hiçbiri senin suçun değildi.”

“Neyin hiçbiri Jimmy?”

Antilop’u özenle toplayıp biriktirdiği kırıntılardan yaratması ne kadar sürmüştü? Flurya’nın ona dair bir hikâyesi vardı. Jimmy’nin de öyle. Onunki daha romantik bir versiyondu. Bir de Antilop’un kendi hikâyesi vardı, ki diğer ikisinden de farklıydı ve romantik filan değildi. Kar Adamı bu üç hikâyeyi hatırlıyor. Eskiden başka versiyonları da vardı herhalde: Antilop’un annesinin hikâyesi, onu satın alan adamın hikâyesi, daha sonra satın alan adamın hikâyesi, üçüncü adamın hikâyesi... Bu en kötüsüydü, San Francisco’da yaşayan o bağnaz, kabiliyetsiz ressam. Ama Jimmy onların hikâyelerini hiç duymamıştı.

Antilop öyle narindi ki. Minik bedeninin içindeki kemiklerini telkari olarak düşünürdü Jimmy. Üçgen bir yüzü vardı (iri gözleri, minik bir çenesi). Bir zarkanatlının yüzüydü, bir peygamber devesinin, bir Siyam kedisinin yüzü. Pürüzsüz, yarı saydam, donuk sarı teni eski, pahalı porselenleri andırırdı. İnsan ona bakınca böylesine güzel, zarif ve bir zamanlar fakir olan bir kadının zor bir hayat geçirdiğini anlardı. Ama o hayatın yerleri silmekten ibaret olmadığı belliydi.

“Hiç döşeme sildin mi?” diye sormuştu bir keresinde Jimmy.

“Döşeme mi?” Antilop bir dakika kadar düşündü. "Bizim döşememiz yoktu. Döşemelerin bulunduğu yerlere geldiğimdeyse, onları silen ben değildim.” Döşemesiz hayatına dair bir şey söyledi: Toprak zeminler her gün silinirdi. O zeminlere oturup yemek yer, onların üstünde uyurlardı, bu yüzden temiz tutulmaları önemliydi. Kimse üstüne başına yemek artığı bulaşmasını istemezdi. Kimse pirelenmek istemezdi.

Antilop doğduğunda Jimmy yedi, sekiz ya da dokuz yaşındaydı. Nerede doğmuştu? Bilinmiyordu. Uzak, yabancı bir diyarda.

Ama bir köydü, dedi Antilop. Etrafı ağaçlarla çevrili, yakınlarda tarlalar olan bir köy. Herhalde pirinç tarlalarıydı. Kulübelerin damları bir tür sazdan yapılmaydı. Palmiye yaprağı olabilir miydi? Ama en iyi kulübelerin damları kalaydandı. Bir Endonezya ya da Myanmar köyü olabilir miydi? Hayır, dedi Antilop. Ama emin değildi. Yine de Hindistan olmadığı kesindi. “Vietnam?” diye tahmin yürüttü Jimmy. Kamboçya? Antilop başını eğip ellerine, tırnaklarına baktı. Önemi yoktu.

Çocukken konuştuğu dili hatırlamıyordu. O zamanlar çok küçüktü. Bütün sözcükleri unutmuştu. Ama ilk gittiği şehirde konuşulan dilden ve şiveden farklıydı, çünkü o dili öğrenmek zorunda kalmıştı. Bunu hatırlıyordu: Telaffuzda zorlandığını, kendini salak gibi hissettiğini.

O köyde herkesin fakir olduğunu ve bir sürü çocuk bulunduğunu söyledi. Satıldığında kendisi de çok küçüktü. Annesinin bir sürü çocuğu vardı. iki büyük erkek çocuğu yakında tarlalarda çalışabilecekti. Bu iyiydi çünkü babaları hastaydı. Öksürüp duruyordu. O öksürükler Antilop'un ilk anıları arasındaydı.

Herhalde ciğerlerinde sorun vardı, diye tahmin etti Jimmy. Hepsi de sigara bulunca manyak gibi içiyorlardı herhalde. Sigara içmek can sıkıntılarını azaltıyordu. (Bu tahmininden dolayı kendini kutlamıştı.) Köylüler babasının mikroplu sular, kötü alınyazısı, kötü ruhlar yüzünden hasta olduğunu söylüyordu. Hastalık utanç verici bir şeydi. Kimse başkasından hastalık kapmak istemezdi. Bu yüzden Antilop’un babasına hem acıyor hem de onu suçluyor ve yanına yaklaşmıyorlardı. Annesi ona sessiz bir metanetle bakıyordu.

Yine de çanlar çalındı. Dualar okundu. Ateşlerde küçük kuklalar yakıldı. Bunların hiçbiri para etmedi. Babası öldü. Köydeki herkes şimdi ne olacağının farkındaydı. Çünkü tarlalarda çalışacak erkek olmazsa, başka bir geçim kaynağı bulunması zorunluydu.

Antilop, kardeşlerinin çoğundan küçüktü. Genellikle itilip kakılırdı. Ama birden el üstünde tutulmaya başlandı. Ona güzel yemekler verildi. Bir de özel bir mavi ceket. Çünkü diğer köylü kadınlar yardım ediyorlardı. Onun güzel ve sağlıklı görünmesini istiyorlardı. Çirkin ya da sakat çocuklar, zeki olmayan ya da güzel konuşamayan çocuklar daha ucuza giderdi. Bazen de elde kalırlardı. Köylü kadınlar günün birinde kendi çocuklarını da satmak zorunda kalabilirlerdi. Yardım ederlerse zamanı gelince kendilerine de yardım edileceğini umuyorlardı.

Köyde bu işe “satmak” denmiyordu. Çırak vermek deniyordu. Çocuklar meslek edinecekti. Söylenen yalan buydu. Hem köyde kalsalar ne yapacaklardı ki? Özellikle kızlar, dedi Antilop. Evlenip çocuk doğuracaklardı o kadar. O çocuklar da zamanı gelince satılacaktı. Satılacak ya da nehre atılacaklardı. Cesetleri denize gidecekti. Çünkü etrafta yiyecek azdı.

Bir gün köye bir adam geldi. Hep gelen adamdı bu. Genellikle çamurlu, tümsekli yoldan arabasıyla gelirdi. Ama bu kez çok yağmur yağdığından yol fazla çamurluydu. Her köyün böyle bir adamı vardı. Düzensiz aralıklarla şehirden gelirlerdi. Tehlikeli yolculuklar yaparlardı. Gelecekleri hep önceden bilinirdi.

“Hangi şehirden ?” diye sordu Jimmy.

Ama Antilop gülümsemekle yetindi. Bunlardan söz etmenin karnını acıktırdığını söyledi. Niye tatlı Jimmy telefonla pizza sipariş etmiyordu? Mantarlı, enginarlı, ançüezli, sosissiz. “Sen de ister misin?” diye sordu.

“Hayır” dedi Jimmy. “Niye söylemiyorsun ?"

“Niye merak ediyorsun ki?” dedi Antilop. "Benim umrumda değil. Aklıma bile getirmem. Aradan çok zaman geçti.”

O adamın yanında iki adam daha olurdu (Antilop bunu söylerken pizzasını sanki bir yapboz oyunuymuş gibi inceledi. Sonra mantarlarını topladı. Bunları önce yemeyi severdi). Adamlar onun uşaklarıydı. Haydutlardan korunmak için tüfek taşırlardı. Adamın üstünde pahalı giysiler olurdu. Çamurlanmış ve tozlanmış da olsalar (köy yolunda herkes çamura ve toza bulanırdı) adam yine de temiz ve şık görünürdü. Sık sık baktığı, etrafa sergilediği altın rengi parlak bir kol saati vardı. O saat bir kalite nişanı gibiydi. Güven vericiydi. Belki de gerçekten altındı. Öyle olduğunu iddia edenler vardı.

Bu adam kesinlikle bir suçlu olarak görülmezdi. Düzenbazlık yapmayan ya da en azından fazla yapmayan, nakit ödeme yapan dürüst bir işadamı olarak görülürdü. Bu yüzden ona hürmette kusur edilmezdi. Köydeki hiç kimse onunla arasını bozmak istemezdi. Ya gelmeyi keserse? Ya bir ailenin çocuğunu satmaya ihtiyacı olur da, bu adam daha önceki ziyaretinde bir şeye kızdığı için gelmeyi reddederse? Köylülerin bankasıydı o, sigorta poliçesiydi, iyi kalpli zengin amcasıydı, kötü talihe karşı tek tılsımıydı.

Hem son zamanlarda ona giderek daha fazla ihtiyaç duyar olmuşlardı, çünkü hava tuhaflaşmıştı. Sağı solu belli olmuyordu artık. Bazen çok fazla yağmur yağıyor, bazense hiç yağmıyordu. Bazen fazla rüzgâr esiyor, bazen çok sıcak oluyordu. Ekinler zarar görüyordu.

Adam bol bol gülümser, köylü erkeklerin çoğunu adlarıyla selamlardı. Mutlaka kısa bir konuşma yapardı. Her seferinde aynı konuşma. Herkesin mutlu olmasını istediğini söylerdi. Her iki tarafın da tatmin olmasını istiyordu. Gücenme, darılma olmasını istemiyordu. Onlar için bir sürü zahmete katlanmıyor muydu? Onları kendilerinin olan salak çocuklarından kurtarmıyor muydu? Eğer yaptığı işe itirazları varsa söylesinlerdi. Ama kimse itiraz etmezdi, arkasından homurdananlar olsa da. Asla gereğinden fazla para vermediği söylenirdi. Ama bu yüzden ona saygı duyuyorlardı: İşinde iyi olduğunu, çocukların becerikli birinin elinde olacaklarını gösteriyordu.

O altın saatli adam köye her gelişinde bir sürü çocuğu götürürdü, şehir sokaklarında turistlere çiçek satmaları için. Annelerine bunun kolay bir iş olduğunu, hem çocuklarına iyi bakılacağını söylerdi. O aşağılık bir haydut, yalancı, pezevenk değildi. Çocuklar çok iyi beslenecek, emniyetli bir yerde uyuyacak, özenle bakılacak, iyi para kazanacaklardı. Kazandıkları paraları ailelerine gönderebilirlerdi. Ya da ne isterlerse yapabilirlerdi. Çalışarak elde ettikleri paranın belirli bir yüzdesi, yemek ve oda masrafları düşüldükten sonra onlara verilecekti. (Köye asla para gönderilmezdi. Gönderilmeye-ceğini herkes bilirdi.) Adam çocukların çıraklık bedeli olarak babalarına ya da dul analarına iyi para vereceğini söylerdi. Gerçekten de fena para sayılmazdı verdiği, köydeki hayat standartı göz önüne alındığında. Çocuklarını satan anneler bu parayla geride kalan çocuklarını daha iyi yetiştirebilirlerdi. En azından birbirlerine öyle diyorlardı.

Jimmy bunu ilk işittiğinde çok sinirlendi. O zamanlar sinirli biriydi. Ayrıca Antilop ile ilgili her konuda salakça davranırdı.

“Anlamıyorsun” dedi Antilop. Hâlâ yatakta pizza yiyordu. Yanında patates kızartması yiyip Cola içiyordu. Mantarları bitirmiş, enginar göbeklerini mideye indirmekteydi. Enginarın sadece göbeğini yerdi. Çöpe yiyecek atınca kendini çok zengin hissettiğini söylerdi. “Bunu bir sürü insan yapardı. Adettendi. ”

“Saçma bir âdet” dedi Jimmy. Yatağında yanında bir sandalyeye oturmuş, Antilop’un pembe diliyle parmaklarını kedi gibi yalamasını izliyordu.

“Jimmy, çok kötüsün. Hakaret etme. Pepperoni ister misin? Sipariş verirken söylememiştin ama yine de koymuşlar. Yanlış anlamışlardır herhalde.”

“Saçma dedim. Hakaret sayılmaz bu.”

“Yine de böyle şeyler söylememelisin.” Şimdi ançuezleri yiyordu. Onları hep sona saklardı.

“O herifi gebertmek istiyorum.”

“Kimi? Cola ister misin? Bitiremeyeceğim.”

“Demin anlattığın herifi.”

“Yapma Jimmy. Hepimiz açlıktan ölsek daha mı iyi olurdu?” dedi Antilop, usulca gülerek. Jimmy’nin en korktuğu gülüşüydü bu, çünkü altında keyifli bir horgörü yatıyordu. Kanını donduruyordu, ayışığının vurduğu bir gölde esen soğuk bir rüzgâr gibi.

Hemen gidip öfkesini Flurya’dan çıkardı tabii. Eşyalara vurdu. O zamanlar eşyalara vururdu. Flurya şöyle dedi: “Meseleye gerçekçi yaklaş Jimmy. Sınırlı yiyecek kaynakları, giderek artan bir nüfusu sonsuza dek besleyemez. *Homo sapiens*, ayağını yorganına göre uzatan bir canlı türü değil. Kaynaklar azalsa bile üremesini sınırlandırmayan birkaç türden biri. Bir başka deyişle, ne kadar az yersek o kadar çok düzüşüyoruz... bir noktaya kadar tabii.”

“Bunu nasıl açıklıyorsun?” dedi Jimmy.

“Hayal gücüyle” dedi Flurya. “İnsanlar kendi ölümlerini hayal edebilirler. Gelişini görebilirler. Ölüm fikri afrodizyak etkisi yapar. Oysa mesela köpekler, tavşanlar böyle davranmaz. Kuşları ele alalım. Kıtlık mevsiminde yumurtalarının sayısı azalır. Ya da hiç çiftleşmezler. Enerjilerini sağ kalmaya harcarlar, durum düzelene dek. İnsanlarsa ruhlarını bir başkasının, kendilerinin yeni bir versiyonunun bedenine geçirip sonsuza kadar yaşamayı umarlar.”

“Yani türümüz için umut bir felaket mi?”

“Umut diyebilirsin, evet. Ya da umutsuzluk.”

“Ama umutsuzluk da felaketimiz olur” dedi Jimmy. “Yalnızca bireyler için” dedi Flurya neşeyle.

“Boktan bir durum.”

“Büyü artık Jimmy.”

Flurya, Jimmy'ye bunu söyleyen ilk kişi değildi.

Kol saatli adam, silahlı iki adamıyla birlikte geceyi köyde geçirir, köylülerle yiyip içerdi. Etrafa paket paket sigara dağıtırdı... Selofanlı, sarı ve gri karton kutularda sigaralar. Sabahleyin satılmak istenen çocukları inceler, haklarında sorular sorardı. Hastalık geçirmiş miydiler? Söz dinler miydiler? Dişlerini kontrol ederdi. Dişlerinin güzel olması gerektiğini, çünkü sık sık gülümsemek zorunda kalacaklarını söylerdi. Sonra seçimlerini yapar, parayı öder, vedalaşırdı. Herkes onu yerlere kadar hürmetle eğilerek uğurlardı. Bir seferinde en fazla üç dört çocuk alırdı yanına... Asla daha fazla değil. Bu yüzden en iyilerini seçmek zorundaydı. Kendi bölgesindeki diğer köylerde de aynı şeyi yapardı. Zevk sahibi ve akıllı biri olarak tanınırdı.

Antilop, seçilmemenin bir çocuk için herhalde korkunç bir şey olduğunu söyledi. Çünkü o zaman köyde değeri düşerdi. Ona daha az yemek verilmeye başlanırdı. Antilop o gün seçilen çocukların ilki olmuştu.

Bazen annelerle çocuklar ağlardı ama anneler çocuklarına iyi bir şey yaptıklarını, ailelerine yardım ettiklerini, o adamla gidip her sözünü dinlemelerini söylerdi. Çocuklara şehirde bir süre çalışıp durumlarını düzelttikten sonra köye dönebileceklerini söylerlerdi. (Geri dönen çocuk olmamıştı.)

Bütün bunlar anlayışla karşılanırdı. Onaylanmasa da, en azından göz yumulurdu. Yine de adam gidince, çocuklarını satmış anneler kendilerini üzgün ve boş hissederdi. Tamamen kendi seçimleriyle yaptıkları o eylemi (kimse onları zorlamamış, tehdit etmemişti) istemeyerek yaptıkları hissine kapılırlardı. Kazıklandıklarını da düşünürlerdi. Niye daha fazlasını istememişlerdi ki? Yine de başka seçenekleri olmadığını söylerlerdi kendilerine.

Antilop'un annesi iki çocuğunu birden satmıştı. Bunun tek nedeni darda olması değildi. İki kardeşin birbirlerine arkadaşlık edip göz kulak olabileceğini düşünmüştü. Diğer çocuk Antilop'tan bir yaş büyük bir oğlandı. Oğlanlar kızlardan daha az satılırdı ama buna karşın fiyatları daha yüksek değildi.

(Antilop bu çifte satışı, annesinin ona beslediği sevginin bir kanıtı olarak gördü. Bu sevgiye ilişkin herhangi bir anısı, anlatabileceği herhangi bir

anekdot yoktu. Hafızadan çok inanca dayalıydı.)

Adam, Antilop'un annesine ona kıyak geçtiğini söylemişti. Çünkü oğlanlar daha çok sorun çıkarırdı. Söz dinlemezler, daha çok kaçarlardı. O çocuk kaçarsa adamın zararını kim karşılayacaktı? Hem huysuz bir çocuk olduğu belliydi. Ayrıca ön dişlerinden biri çürüktü. Haydut gibi görünmesine yol açıyordu. Ama adam çocuğun annesinin zor durumda olduğunu bildiğini, bu yüzden cömertlik edip onu oğlandan kurtaracağını söyledi.

Kuş ötüşü

Antilop köyden şehre yaptığı yolculuğu hatırlamadığını söyledi. Ama yolda olan bu şeyleri hatırlıyordu. Boş bir duvara asılı resimler gibiydiler. Başka insanların pencerelerinden bakmak gibiydiler. Rüya gibiydiler.

Kol saatli adam, adının En Amca olduğunu söylemişti. Ona artık böyle hitap etmeliydiler, yoksa çok fena olurdu.

“En miydi, N mi?” diye sordu Jimmy. “Adı mıydı, yoksa adının yalnızca baş harfi mi?”

“Bilmem” dedi Antilop.

“Yazılı halini gördün mü hiç?”

“Köyümüzde kimse okuma yazma bilmezdi” dedi Antilop. “Aç bakayım ağzını Jimmy. Son parçayı sana veriyorum.”

Kar Adamı bunu hatırlarken o pizzanın tadını neredeyse alabiliyor. Sonra da ağzına giren, Antilop’un parmaklarının tadını.

Sonra yere düşen Cola kutusunun sesini hatırlıyor. Vücudunu bir boğa yılanı gibi saran hazzı.

Ah, o gizli, kaçamak piknikler. Ah, o tatlı hazlar. Ah, berrak hafıza, ah, saf acı. Ah sonsuz gece.

O adam (diye devam etmişti Antilop, o gece ya da bir başka gece) artık amcaları olduğunu söylemişti. Köyden uzaklaşınca gülümsemeyi kesmişti. Hızlı yürümeleri gerektiğini, çünkü etraflarındaki ormanın kızıl gözlü, uzun sivri dişli vahşi hayvanlarla dolu olduğunu, koşar ya da fazla yavaş yürürlerse gelip onları parçalayacaklarını söylemişti. Antilop korkmuştu. Ağabeyinin elini tutmak istemiş ama yapamamıştı.

"Oralarda kaplan mı vardı?” diye sordu Jimmy.

Antilop hayır anlamında kafa salladı. Kaplan yoktu.

"Ne vardı peki?” diye sordu Jimmy. Oranın neresi olduğuna dair ipuçları toplamaya çalışıyordu. Oradaki hayvanların listesini çıkarırsa işi kolaylaşabilirdi.

"Adları yoktu” dedi Antilop. "ama ne olduklarını biliyordum.”

Önce çamurlu yolda tek sıra halinde yürümüşlerdi. Yolun yüksek tarafında yürüyor, yılanlardan sakınıyorlardı. En önde silahlı bir adam vardı. Onun arkasında En Amca, sonra Antilop’un ağabeyi, sonra yine satılmış olan iki çocuk (ikisi de kızdı, ikisi de Antilop'tan büyüktü), sonra da Antilop. En arkadaysa diğer silahlı adam yürüyordu. Öğle yemeği için mola verdikten sonra (köylülerin hazırlayıp paketlediği soğuk pilav) tekrar yürümeye koyulmuşlardı. Bir nehre vardıklarında, silahlı adamlardan biri Antilop'u karşı tarafa taşımıştı. Kıza çok ağır olduğunu, onu nehre atacağını, balıkların onu yiyeceğini söylemişti. Ama şaka yapıyordu. Terli kumaş ve tütün kokuyordu. Bir de saçından gelen losyon ya da biryantin kokusu vardı. Su adamın dizlerine kadar geliyordu.

Güneş alçalmaya ve Antilop’un gözlerini kamaştırmaya başladığında (demek ki batıya gidiyorlardı, diye düşündü Jimmy), kız artık iyice yorulmuştu.

Güneş batarken ormandaki ağaçların ve çalıların arasına gizlenmiş kuşlar şakımaya başlamıştı. Boğuk vıraklamalar ve ıslıklar işitiliyordu. Ayrıca peşpeşe gelen dört net ses.... Çan sesi gibi. Akşam çökerken ve şafaktan hemen önce hep öten kuşlardı bunlar. Sesleri Antilop’u rahatlatmıştı. Bu kuş ötüşleri tanıdıktı. Bildiği dünyanın bir parçasıydı. Bir tanesinin (çan gibi ses çıkaranın) annesinin ruhu olduğunu, kuş kılığına girip onu gözlediğini, *Geri döneceksin,* dediğini hayal etmişti.

Köyündeki bazı insanlar sağken bile ruhlarını kuş kılığına sokup gönderebiliyorlardı. Bunu herkes bilirdi. Nasıl yapılacağını öğrenmek mümkündü. Yaşlı kadınlar öğretirdi. Böylece insan her yere uçabilir, geleceği görebilir, mesajlar gönderebilir, başkalarının rüyalarına girebilirdi.

Kuş epey öttükten sonra susmuştu. Sonra güneş birden batıvermiş, ortalığa karanlık çökmüştü. O gece bir kulübede uyumuşlardı. Bir ahırdı herhalde. Öyle kokuyordu çünkü. İşemek için çalıların önünde sıraya dizilmek zorunda kalmışlardı. Başlarında silahlı bir adam beklemişti. Adamlar ahırın önünde ateş yakmış, konuşmuş, gülüşmüşlerdi. İçeri duman girmişti ama Antilop'un umrunda değildi çünkü uyumak istiyordu. Jimmy yerde mi, hamakta mı yoksa portatif yataklarda mı yattıklarını sordu. Antilop bunun önemli olmadığını söyledi. Ağabeyi yanında yatıyordu. Ona eskiden hiç ilgi göstermezdi ağabeyi. Oysa şimdi ona sokulmak istiyordu.

Ertesi sabah biraz daha yürüyerek, En Amca'nın arabasını bıraktığı küçük köye varmışlardı. Araba bir sürü insan tarafından korunuyordu. Bu köy

Antilop'unkinden daha küçük ve pisti. Kapılardan onlara bakan kadınlarla çocuklar gülümsemiyordu. Kadınlardan biri şeytan kovma hareketi yapmıştı.

En Amca arabadan bir şeyin kaybolup kaybolmadığını kontrol ettikten sonra adamlara para vermiş ve çocuklara arabaya binmelerini söylemişti. Antilop ilk kez bir arabaya biniyordu. Kokusunu sevmemişti. Güneş enerjisiyle değil, benzinle çalışan eski bir arabaydı. Adamlardan biri şoförlük yapmış, En Amca da onun yanına oturmuştu. Diğer adamsa arka koltukta dört çocuğun arasına sıkışmıştı. En Amca çok sinirliydi. Çocuklara soru sormamalarını söylemişti. Yol tümsekliydi. Arabanın içi sıcaktı. Antilop'un midesi bulanmıştı. Kusacak gibi olmuştu. Ama sonra uyuklamaya başlamıştı.

Araba epey uzun süre ilerlemiş olsa gerekti. Durduklarında tekrar geceydi. En Amca'yla öndeki adam, hana benzeyen alçak bir binaya gitmişlerdi. Diğer adamsa ön koltuğa uzanıp kısa sürede horlamaya başlamıştı. Çocuklar arka koltukta uyumaya çalışmışlardı. Arka kapılar kilitlenmişti. Arabadan çıkabilmeleri ancak adamın üstünden geçmeleriyle mümkündü. Bunu yapmaya korkuyorlardı, çünkü adam kaçmaya çalıştıklarını sanırdı o zaman. Geceleyin birisi altına yaptı. Antilop kokuyu alabiliyordu. Ama altına kaçıran o değildi. Sabahleyin hepsi binanın arka tarafındaki açık bir tuvalete götürüldü. Çömelip tuvaletlerini yaparlarken, diğer taraftaki bir domuz tarafından izlendiler.

Bozuk yollarda tekrar saatlerce yolculuk ettikten sonra, yol üstündeki bir kapının önünde durdular. Kapıda iki asker bekliyordu. En Amca askerlere çocukların kuzenleri olduğunu, anneleri öldüğü için onları bakmak üzere kendi evine, ailesine götürdüğünü söyledi. Tekrar gülümsüyordu.

"Amma çok kuzenin varmış" dedi askerlerden biri sırıtarak.

"Maalesef' dedi Ed Amca.

"Hepsinin de annesi ölmüş ha?"

"Ne yazık ki evet."

"Sana inansak mı ki?" dedi diğer asker. O da sırıtıyordu.

"Bakın" dedi En Amca. Antilop'u arabadan çıkardı. "Adım ne?" diye sordu ona, eğilip gülümseyen yüzünü yaklaştırarak.

"En Amca" dedi Antilop. iki asker kahkahayı bastılar. En Amca da gülüyordu. Antilop'un omzuna "pat pat" vurup, arabaya geri dönmesini söyledi. Askerlerle el sıkıştı, önce elini cebine sokarak. Sonra askerler

kapıyı açtılar. Araba tekrar ilerlemeye başlayınca, En Amca, Antilop'a limon biçimli minik bir şeker verdi. Antilop şekeri bir süre emdikten sonra, kalanını saklamak üzere ağzından çıkardı. Cebi olmadığından elinde tuttu. Parmakları yapış yapış oldu. O gece elini yalayıp durdu.

Çocuklar geceleyin usulca ağladılar. Korkuyorlardı. Nereye gittiklerini bilmiyorlardı. Bildikleri hayattan koparılıp alınmışlardı. Hem artık hiç sevgi görmüyorlardı. Gerçi eski hayatları da pek sevgi dolu sayılmazdı ya. Ama maddi değerleri vardı. Başkalarına para kazandırıyorlardı. Bunu hissetmiş olmalıydılar... Değerli olduklarını.

Ama maddi değer taşımak sevginin yerini tutamaz tabii (dedi Antilop). Her çocuk sevilmeliydi. Her insan sevilmeliydi. Antilop annesinin sevgisini hissetmek istiyordu. Hâlâ inandığı, ormanda korkmasın ve yalnızlık çekmesin diye ona kuş kılığında eşlik etmiş olan sevgiyi. Ama sevgiye güvenilmezdi. Gelip geçerdi. Bu yüzden maddi bir değer taşımak iyiydi, çünkü en azından o zaman sizden kazanç sağlamak isteyen kişiler karnınızı doyurur ve sizi korurlardı. Ayrıca hem sevgisiz, hem de maddi değer taşımayan bir sürü insan vardı. Bu ikisinden birine sahip olmak, hiçbirine sahip olmamaktan daha iyiydi.

Güller

Şehirde kaos vardı. İnsanlarla, arabalarla, pis kokularla doluydu. Gürültülüydü. İnsanlar anlaşılması zor bir dil kullanıyordu. Şehre yeni gelen dört çocuk, ilk başta afalladılar. Kendilerini bir kazan dolusu kaynar suya atılmış gibi hissettiler. Şehir fiziksel olarak canlarını acıtıyordu sanki. Ama En Amca deneyimliydi. Yeni çocuklara kediymişler gibi davrandı. Onlara yeniliklere alışmaları için zaman tanıdı. Onları üç katlı bir binanın en üst katındaki küçük bir odaya yerleştirdi. Odanın penceresi parmaklıklıydı. Dışarı bakabiliyor ama çıkamıyorlardı. Sonra En Amca onları arada sırada dışarı çıkarmaya başladı. İlk başlarda çok kısa süreliğine. Sonra birer saatliğine. Odada kalan beş çocuk daha vardı. Bu yüzden içerisi epey kalabalıktı. Ama her çocuk için ince birer şilte serecek kadar yer vardı. Geceleri döşeme tamamen şiltelerle ve çocuklarla kaplanıyordu. Şilteler gündüzleri toplanıp kaldırılıyordu. O şilteler eski ve lekeliydi. Çiş kokuyorlardı. Ama yeni çocukların öğrenmek zorunda kaldıkları ilk şey, onları düzgünce rulo yapıp kaldırmak oldu.

Kendilerinden daha tecrübeli olan diğer çocuklardan bir sürü şey öğrendiler. İlki şuydu: En Amca onları sürekli gözlüyordu, şehirde tek başına bıraktığı zaman bile. Nerede olduklarını hep bilirdi. Yapması gereken tek şey parlak kol saatini kulağına dayamaktı. Saat ona söylüyordu. Çünkü içinde her şeyi bilen bir ses vardı. Bu rahatlatıcıydı, çünkü başka kimse onlara zarar veremeyecekti. Öte yandan, yeterince çalışmazsanız, kaçmaya kalkarsanız ya da turistlerden aldığınız paraları saklarsanız, En Amca anlar ve sizi cezalandırırdı. En Amca'nın adamları sizi döverdi. Dayaktan yüzünüzü gözünüzü morartırlardı. Yakabilirlerdi de. Bazı çocuklar bu işkenceleri gördüklerini iddia ediyorlardı. Bununla övünüyorlardı. Yara izleri vardı. Bu yasak şeyleri (tembelliği, hırsızlığı, firarı) yapmakta ısrar ederseniz, En Amca'dan çok daha kötü birine satılırdınız. Ya da öldürülüp bir çöp yığınına atılırdınız. Kimsenin de umrunda olmazdı, çünkü kimse sizi tanımazdı.

Antilop, En Amca'nın cidden işini bildiğini söyledi. Çünkü çocuklar işkence konusunda yetişkinlerden çok diğer çocukların söylediklerine inanırlardı. Yetişkinler asla gerçekleştirmeyecekleri tehditler savururlardı, oysa çocuklar olacakları anlatırlardı. Ya da kendilerine ya da tanıdıkları çocuklara olmuş şeyleri.

Antilop'la ağabeyinin şilteli odaya gelişlerinden bir hafta sonra, büyük çocuklardan üçü alınıp götürüldü. En Amca çocukların başka bir ülkeye gittiklerini söyledi. Bu ülkenin adı San Francisco idi. Cezalandırılıyor muydular? Hayır, dedi En Amca. Tersine, iyi davrandıkları için ödüllendiriliyorlardı. Uslu ve itaatkar olan her çocuk bir gün oraya gidebilirdi. Antilop'un gitmek istediği tek yer eviydi, ama "evini" unutmaya başlamıştı. Annesinin ruhunun *geri döneceksin*, deyişini hâla işitebilse de, o ses giderek hafifliyor, belirsizleşiyordu. Artık çan sesi gibi değildi. Bir fısıltıydı. Artık bir ifade değil soruydu, cevapsız bir soru.

Antilop, ağabeyi ve diğer iki yeni gelen çocuk, daha tecrübeli çocukların çiçek satmalarını izlemeye götürüldüler. Çiçekler güllerdi: Kırmızı, beyaz ve pembe güller. Sabahları erkenden çiçek pazarından alınıyordu. Sapları dikenlerden temizleniyordu, elden ele geçerken batmasınlar diye. En lüks otellerin ön kapılarının civarında takılmanız (döviz alışverişi yapılan bankalarla lüks mağazalar da iyi mekanlardı) ve polislere dikkat etmeniz gerekiyordu. Bir polisin size yaklaştığını ya da dik dik baktığını gördünüz mü hemen ters yönde uzaklaşmalıydınız. Turistlere serbestçe çiçek satabilmek için resmi izin belgesi gerekiyordu. Bu belgeyse çok pahalıydı. Ama En Amca korkulacak bir durum olmadığını söylüyordu. Polisler her şeyi biliyordu. Bilmiyormuş gibi yapmaları gerekiyordu o kadar.

Bir yabancı, özellikle de yanında yabancı bir kadın olan bir yabancı gördüğünüzde yanına gidip gülümseyerek gülleri uzatmalıydınız. Gözlerinizi dikip bakmamalı, yabancının saçına ve su rengi gözlerine gülmemeliydiniz. Çiçek alıp fiyatını sorarlarsa daha da fazla gülümseyip avcunuzu uzatmalıydınız. Sizinle konuşurlarsa, soru sorarlarsa anlamamış gibi bakmalıydınız. Bu kısmı kolaydı. Size mutlaka çiçeğin değerinden fazla (bazen çok daha fazla) para verirlerdi.

Parayı giysilerinizin altındaki küçük bir keseye koymanız gerekiyordu, yankesicilerden ve kendilerine bakacak En Amca gibi hamilerden yoksun talihsiz sokak çocuklarından korumak için. Herhangi biri (özellikle de bir

adam) sizi elinizden tutup bir yerlere götürmeye çalışırsa elinizi geri çekmeliydiniz. Sizi bırakmazlarsa yere oturmalıydınız. Bu bir işaretti. Böylece En Amca ya da adamlarından biri gelirdi. Asla bir arabaya binmemeli, bir otele girmemeliydiniz. Bir erkek sizden bunu isterse hemen En Amca'ya söylemeliydiniz.

En Amca, Antilop'a yeni bir ad takmıştı. Bütün çocuklara yeni adlar verirdi. Eski adlarını unutmaları söylenirdi onlara. Kısa sürede de unuturlardı. Antilop artık SuSu idi. Gül satmakta iyiydi. Öyle ufak tefek ve narindi ki. Yüzü öyle güzel ve saftı ki. Ona kendisine büyük gelen bir giysi verilmişti. İçinde bez bir bebeği, bir melek bebeğini andırıyordu. Diğer çocuklar onu kolluyordu, çünkü en küçükleriydi. Geceleri sırayla yanında uyuyorlardı. Kucaktan kucağa geçiyordu.

Ona kim karşı koyabilirdi ki? Yabancıların pek azı. Gülümseyişi kusursuzdu. Ne kibirliydi, ne saldırgan. Tereddüdü, utangaç, güvensizdi. İçinde hiçbir kötülük olmayan bir gülümsemeydi. Öfke ya da kıskançlık barındırmayan, yalnızca içten bir minnet vaadi taşıyan bir gülümsemeydi. Yabancı hanımlar "Muhteşem" diye mırıldanırdı onu görünce. Yanlarındaki erkekler bir gül alıp bayana verirlerdi. Böylece onlar da muhteşem olurdu. Antilop ise bozuk paraları önündeki keseye koyardı. Bir gün için daha, güvende hissederdi kendini, çünkü satması gereken çiçekleri satmış olurdu.

Ağabeyinin durumuysa farklıydı. O şanssızdı. Çiçekleri kız gibi satmak istemiyordu. Gülümsemekten nefret ediyordu. Hem gülümsemesi hoş değildi, çürük dişleri yüzünden. Bu yüzden Antilop bazen onun elinde kalan çiçekleri alıp satmaya çalışırdı. En Amca ilk başlarda buna göz yumdu (sonuçta para paraydı). Ama sonra Antilop'un aynı mekânlarda fazla dolanmaması gerektiğini söyledi, yoksa insanlar ondan bıkardı.

Ağabeyinin başka bir iş yapması gerekiyordu. Başka bir yere satılması gerekiyordu. Odadaki büyük çocuklar kafa salladılar. Ağabeyinin bir pezevenge satılacağını söylediler... Kıllı beyaz yabancılara, sakallı kahverengi adamlara yada şişman sarı adamlara, her türlü oğlancıya hizmet veren bir pezevenge. O adamların yapacaklarını ayrıntılarıyla anlattılar. Güldüler. Ağabeyinin kavun kıçlı bir oğlan olacağını söylediler. Onun gibilere verilen isim buydu. Dışı sert ve yuvarlak, içiyse tatlı ve yumuşak. Güzel bir kavun kıç, parayı bastıran herkes için. Ya da ulak olarak kullanılacaktı. Sokaktan sokağa gönderilecek, kumarbazların ayakçısı olacaktı. Ama çok tehlikeli ve zor bir işti bu. Çünkü rakip kumarbazlar sizi

öldürebilirdi. Ya da ağabeyi hem ulak hem de kavun kıçlı oğlan olabilirdi. Muhtemelen öyle olacaktı.

Antilop ağabeyinin yüzünün karardığını, asıldığını gördü. Kaçmasına şaşırmadı. Yakalanıp yakalanmadığını, cezalandırılıp cezalandırılmadığını asla öğrenemedi. Sormadı da, çünkü soru sormanın iyi olmadığını öğrenmişti artık.

Bir gün adamın teki Antilop'u elinden tutup bir otele götürmeye kalktı. Antilop ona utangaççа gülümsedi, etrafa bakındı, hiçbir şey demedi ve elini çekti. Sonra En Amca'ya söyledi. O zaman En Amca tuhaf bir şey söyledi. Eğer adam bir daha aynı şeyi isterse, Antilop onunla otele gitmeliydi. Adam onu odasına götürmek isteyecekti. Antilop bunu kabul etmeliydi. Adamın her dediğini yapmalıydı. Ama kaygılanmasına gerek yoktu. Çünkü En Amca onları izleyecek, Antilop'u almaya gelecekti. Antilop'un başına kötü bir şey gelmeyecekti.

"Kavun mu olacağım?" diye sordu Antilop. "Kavun kıçlı bir kız mı olacağım?" En Amca güldü. Bu lafı nereden işittiğini sordu. Hayır, dedi. Böyle bir şey olmayacaktı.

Adam ertesi gün tekrar çıkagelip Antilop'a para kazanmak isteyip istemediğini sordu. Ona bütün güllerinin bedelinden daha fazla para verecekti. Uzun boylu, beyaz saçlı bir adamdı. Ağır aksanına karşın Antilop sözlerini anlayabiliyordu. Bu kez onunla gitti. Adam onu elinden tuttu. Bir asansöre bindiler. İşin en ürkütücü kısmı buydu. Kapıları kapanan, daracık bir odaydı orası. Kapılar tekrar açıldığında kendinizi başka bir yerde buluyordunuz. En Amca bundan söz etmemişti. Antilop kalbinin küt küt attığını işitiyordu. "Korkma" dedi adam, Antilop'un kendisinden korktuğunu sanarak. Oysa tam tersiydi. Adam ondan korkuyordu, çünkü eli tir tir titriyordu. Bir kapıyı anahtarla açtı. İçeri girdiler. Adam kapıyı kilitledi. Leylak ve sarı renkli bir odadaydılar. içinde dev bir yatak vardı. Devlere göre bir yatak. Adam Antilop'a soyunmasını söyledi.

Antilop itaat etti. Söyleneni yaptı. Adamın başka ne isteyeceği konusunda az çok fikir sahibiydi. Diğer çocuklar böyle şeyleri bilir, serbestçe konuşmaktan çekinmez, bunlara gülerlerdi. Bu adamın istediği şey için insanlar iyi paralar ödüyorlardı. Şehirde onun gibilerinin gidebileceği özel mekânlar vardı. Ama oralar fazla göz önündeydi. Onun gibiler oralara gitmekten utanır, salaklık ederek işlerini kendi başlarına halletmeye çalışırlardı. Antilop adamın soyunacağını, en azından bazı

giysilerini çıkaracağını biliyordu. Gerçekten de öyle oldu. Adam Antilop'un penisine bakmasından hoşlandı. Penisi kendisi gibi uzun ve kıllıydı. Kıvrıktı, minik bir dirsek gibi. Adam Antilop'un önünde diz çökerek yüzünü onunkine yaklaştırdı.

Yüzü nasıldı? Antilop hatırlamıyordu. Penisini hatırlıyordu ama yüzünü hatırlamıyordu. "Hiçbir surata benzemiyordu" dedi. "Yumuşaktı, hamur gibi. Havuç gibi burnu vardı. Penise benzeyen, uzun, beyaz bir burnu." Elleriyle ağzını kapayıp güldü. "Seninkiyle alakası yoktu Jimmy" diye ekledi, gücenmesin diye. "Senin burnun çok güzel. Hoş bir burun, inan bana."

"Canını acıtmayacağım" dedi adam. Şivesi öyle komikti ki Antilop kıkırdamak istedi ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Utangaçça gülümsedi. Adam Antilop'un bir elini tutup penisine koydu. Bum.! nazikçe yapmıştı ama sinirli gibiydi de. Sinirli ve telaşlı.

Tam o sırada odaya En Amca dalıverdi. Nasıl? Herhalde anahtarı vardı. Oteldeki birinden almış olmalıydı. Antilop'u kapıp kucakladı. Ona minik hazinem dedi. Adama bağırıp çağırdı. Ödü patlamış gibi görünen adam, telaşla giyinmeye çalıştı. Bacakları pantolonuna takılınca, odada tek ayak üstünde sekerek bozuk şivesiyle bir şeyler anlatmaya çalıştı. Antilop onun adına üzüldü. Sonra adam En Amca'ya para verdi. Çok para. Cüzdanındaki bütün parayı verdi. En Amca Antilop'u değerli bir vazoymuşçasına taşıyarak ve kaşlarını çatıp homurdanmayı sürdürerek odadan çıktı. Ama sokakta gülmeye başladı. Adamın odada tek ayak üstünde sekişiyle dalga geçti. Antilop'a iyi bir kız olduğunu söyledi. Bu oyunu tekrar oynamak istemez miydi?

Böylece Antilop bu oyunu oynamayı sürdürdü. Adamlar adına biraz üzülüyordu. En Amca ise başlarına geleni hak ettiklerini, polis çağırmadığı için şanslı olduklarını söylüyordu. Ama Antilop yaptıklarına yine de üzülüyordu. Öte yandan hoşuna da gidiyordu. Aciz olan o adamlardı. Birazdan salak şiveleriyle kekeleyerek özür dilemek zorunda kalacak, çıplak kıçlarıyla tek ayak üstünde sekecek (kiminin kıçı kıllı, kimininse kılsızdı... Boyutları ve renkleri farklıydı) olan onlardı, En Amca'dan azar işitirken. Bazen ağladıkları olurdu. Para meselesine gelince... Cüzdanlarındaki bütün parayı En Amca'ya verirlerdi, hem de kabul ettiği için teşekkürler ederek. Hapis yatmak istemiyorlardı, hele o şehirde asla.

Oranın kodesleri otele benzemezdi. Ayrıca davaların sonuçlanması çok uzun sürerdi. Adamlar bir an önce taksiye atlayıp dev uçaklara binerek uçup gitmek isterlerdi.

“Minik SuSu’m” derdi En Amca, Antilop’u otelin önünde yere bırakırken. “Akıllı kızsın sen! Keşke seninle evlenebilsem. Bunu ister miydin?”

Antilop’un görebildiği, sevgiye en yakın şeydi bu. Bu yüzden mutlu olurdu. Ama doğru cevap neydi? Evet mi, hayır mı? Bunun ciddi bir soru olduğunun farkındaydı. Daha beş yaşındaydı... ya da altı ya da yedi. Yani evlenemezdi. Hem diğer çocuklar En Amca’nın başka bir evde yaşayan yetişkin bir karısı olduğunu söylemişti. Ayrıca başka çocukları da vardı. Öz çocukları. Okula giden çocuklar.

“Saatini dinleyebilir miyim?” derdi Antilop, utangaç gülümsemesiyle. Demek istediği şuydu: *Seninle evlenmek yerine, sorunu cevaplanmak yerine, öz çocuğun olmak yerine.* En Amca tekrar gülerdi. Antilop'un kol saatini dinlemesine izin verirdi. Ama Antilop oradan ses filan geldiğini işitmezdi.

Pixieland cazı

Bir gün farklı bir adam geldi, daha önce görmedikleri bir adam. Zayıf ve uzundu. En Amca'dan uzundu. Giysileri üstüne oturmuyordu. Yüzü çiçek bozuğuydu. Hepsinin onunla gelmeleri gerektiğini söyledi. En Amca çiçek işini satmıştı. Çiçeklerini, çiçek satıcılarını, her şeyi satmıştı. Gitmişti. Başka bir şehre taşınmıştı. Patron artık bu uzun boylu adamdı.

Bir yıl kadar sonra Antilop gerçeğin bu olmadığını öğrendi (şilteli odada ilk birkaç hafta birlikte kaldığı, sonra yeni hayatında, yani filmlerde oynadığı hayatında tekrar karşısına çıkan bir kızdan). Gerçek şuydu: En Amca'nın cesedi şehrin kanallarından birinde yüzer halde bulunmuştu. Boğazı kesilmişti.

O kız cesedi görmüştü. Hayır, aslında görmemişti. Ama gören birini tanıyordu. En Amca olduğu kesindi. Karnı yastık gibi kabarmış, suratı şişmişti... Ama o olduğuna şüphe yoktu. Çırılçıplaktı... Giysilerini birileri almış olmalıydı. Boğazını kesen kişi almış olabilirdi. Sonuçta bir cesedin o şık giysilere ne ihtiyacı olurdu ki? Belki de başka biri almıştı. Saati de gitmişti. "Parası yoktu" demişti kız gülerek. "Cebi yoktu, bu yüzden parası da yoktu!"

"O şehirde kanallar mı vardı?" diye sordu Jimmy. Bunun şehri tespit etmekte kullanabileceği bir ipucu olduğunu umuyordu. O zamanlar Antilop hakkındaki, gittiği yerler hakkındaki her şeyi öğrenmek isterdi. Onu incitmiş ya da üzmüş herkesi arayıp teker teker bulmak ve cezalandırmak isterdi. Öğrendiği her bilgi içini dağlardı. Ne kadar çok acı çekerse, Antilop'u o kadar çok seviyordu (sevdiğine inanıyordu).

"Evet, kanallar vardı" dedi Antilop. "Çiftçiler ve çiçek satıcıları kullanırdı... Pazarlara gitmek için. Kayıklarını iskelelere bağlayıp mallarını oracıkta satarlardı. Bir sürü çiçek... Uzaktan bakınca öyle güzel görünürdü ki." Jimmy'ye baktı. Aklından geçenleri genellikle bilirdi. "Ama bir sürü şehirde kanal vardır" dedi. "Nehir de. Nehirler çok yararlıdır. Onlara çöp, ceset, bebek ve bok atılır." Antilop, Jimmy'nin kendi tabiriyle kötü sözler

söylemesinden hoşlanmasa da, bazen bunları kendisi kullanırdı, onu afallatmayı sevdiği için. Bir başladı mı, bir sürü kötü sözcüğü peş peşe sıralayıverirdi. “Takma kafana Jimmy” diye ekledi usulca. “Aradan çok zaman geçti." Çoğunlukla Jimmy’yi korumak ister gibi davranırdı... Kendi imajından, geçmişteki halinden. Ona yalnızca ışıltılı yüzünü göstermeyi severdi. Parlamayı severdi.

Yani En Amca kanalı boylamıştı. Talihi ters gitmişti. Doğru insanlara para yedirmemiş ya da yeterince yedirmemişti. Belki de işini satın almak istemişlerdi ama verdikleri parayı az bularak kabul etmemişti. Belki de kendi adamlarından biri onu satmıştı. Bir sürü ihtimal vardı. Belki de planlı bir olay değildi... Bir rastlantıydı o kadar. Basit bir hırsız tarafından işlenen tesadüfi bir cinayet. En Amca dikkatsizlik etmiş, tek başına yürüyüşe çıkmıştı. Dikkatsiz biri değildi oysa.
“İşitince ağladım” dedi Antilop. "Zavallı En Amca. ”
“Niye üzülüyorsun ki?” diye sordu Jimmy. “İğrenç herifin tekiydi o. Pis bir hamamböceğiydi!”
“Beni severdi.”
“Parayı severdi!”
“Tabii ki Jimmy” dedi Antilop. “Parayı herkes sever.
“Ama o bana çok daha kötü şeyler yapabilirdi ve yapmadı. Öldüğünü duyunca ağladım. Hüngür hüngür ağladım.”
"Çok daha kötü şeyler mi? Nasıl şeyler?”
"Boşver Jimmy.”

Çocuklar gri şilteli odadan çıkarıldılar. Antilop o odayı bir daha görmedi. Diğer çocukların çoğunu da görmedi. Birbirlerinden ayrılıp farklı yerlere gönderildiler. Antilop film çeken bir adama satıldı. Filmciyle giden tek çocuk oydu. Adam ona tatlı bir kız olduğunu söyledi. Yaşını sordu. Ama Antilop bilmiyordu. Adam ona bir filmde oynamak isteyip istemediğini sordu. Antilop hiç film izlememişti, bu yüzden hoşuna gidip gitmeyeceğini bilmiyordu. Ama seçme şansı yok gibiydi. Bu yüzden kabul etti. Ne zaman evet demesi gerektiğini öğrenmişti artık.
Adam onu tanımadığı üç dört kızla birlikte arabasına bindirip götürdü. Geceyi büyük bir evde geçirdiler. Zenginler için yapılmış bir evdi. Etrafı yüksek bir duvarla çevriliydi. Duvarın tepesinde kırık cam parçaları ve

dikenli teller vardı. İçeri bir bahçe kapısından girdiler. İçerisi çok güzel kokuyordu.

“Nasıl kokuyordu?” diye sordu Jimmy, ama Antilop bir cevap veremedi. Güzel kokuları fark edebilirdi o kadar. O ev daha önce gittiği lüks otellerden bile güzel kokuyordu. Antilop pişen bir sürü yemeğin, ahşap mobilyaların, cilaların, sabunların birbirine karışmış kokularını almıştı. Etrafta çiçek açan ağaç ya da çalı da olsa gerekti, çünkü çiçek kokuları da vardı. Yere halılar serilmişti ama çocuklar üstlerine basmamışlardı. Halılar geniş bir odadaydı. Odanın açık kapısının önünden geçerken içeri bakınca görmüşlerdi onları. Renkleri mavi, pembe ve kırmızıydı. Öyle güzeldiler ki.

Mutfağın yanındaki bir odaya sokulmuşlardı. Belki de depoydu ya da eskiden öyleydi. Pirinç ve çuval kokuyordu. İçi o sırada çuval doluydu ama pirinç yoktu. Beslenmişlerdi. (Yemek çok güzeldi, dedi Antilop. Tavukluydu.) Ses çıkarmamaları tembih edilmişti. Sonra kapı üstlerine kilitlenmişti. Evde köpekler vardı. Bahçeden gelen havlamalar işitiliyordu.

Ertesi gün aralarından bazıları bir kamyonun kasasına bindirilip götürülmüştü. İki çocuk daha vardı. İkisi de küçük kızlardı, Antilop gibi. Biri köyünden yeni gelmişti. Halkını özlüyordu. Yüzünü gizleyerek usulca ağlıyordu sık sık. Onları bir kamyonun kasasına koyup kilitlemişlerdi. İçerisi karanlık ve sıcaktı. Susamışlardı. Çişleri gelince oraya işemek zorunda kalmışlardı, çünkü kamyon durmuyordu. Neyse ki yukarıda küçük bir penceresi vardı. Oradan hava giriyordu.

Yolculuk birkaç saat sürmüştü. Ama daha uzun gibi gelmişti, sıcak ve karanlık yüzünden. Gidecekleri yere vardıklarında başka bir adama teslim edilmişlerdi. Kamyon gitmişti.

“Kamyonun üstünde yazı var mıydı?” diye sordu Jimmy hevesle.

“Evet. Kırmızı bir yazı vardı.”

“Ne yazıyordu?”

“Ne bileyim?" diye tersledi Antilop.

Jimmy kendini salak gibi hissetti. “Resim var mıydı peki ?"

“Evet. Resim vardı” dedi Antilop bir an düşündükten sonra.

“Ne resmiydi?”

Antilop düşündü. “Papağan resmiydi. Kırmızı bir papağan.”

‘‘Uçuyor muydu, duruyor muydu?”

“Jimmy, ne tuhafsın!”

Jimmy o kırmızı papağanı unutmadı. Aklında tuttu. Bazen rüyasında görüyordu. Gizemli, gizli bir anlamı vardı. Bütün bağlamlardan bağımsız bir semboldü. Bir marka logosu olsa gerekti. internette araştırmalar yaptı. Papağan, Papağan Markası, Papağan Şirketi, Kırmızı Papağan kelimelerini arattı. *Ben gidiyorum,* diyen mantar fındığı papağan Alex'i buldu. Ama işine yaramadı, çünkü Alex'in rengi farklıydı. Jimmy o kırmızı papağanın Antilop'un anlattığı öyküyle sözde gerçek dünya arasında bir bağ olmasını istiyordu. Sokakta yürürken ya da internette gezerken o kırmızı papağana rastlayıvermek istiyordu... o şifreye. Pek çok şey açıklığa kavuşacaktı o zaman.

Film çekimi yapılan bina bir başka şehirdeydi. Aynı şehrin bir başka semtinde de olabilirdi. Antilop o şehrin çok büyük olduğunu söyledi. Diğer kızlarla birlikte içinde kaldığı oda da o binadaydı. Dışarı neredeyse hiç çıkmıyorlardı, film çekimlerinin düz çatıda yapıldığı zamanlar dışında. Binaya gelen bazı insanlar, çekimler sırasında dışarıda olmak istiyorlardı. Hem görülmek, hem de gizlenmek istiyorlardı. Çatı duvarla çevriliydi. “Belki de Tanrı'nın onları görmesini istiyorlardı” dedi Antilop. “Ne dersin Jimmy? Tanrı'ya hava mı atıyorlardı sence? Bence evet.”

O adamların filmlerinde olmasını istedikleri bir sürü şeyler vardı. Arka planda masalar, ağaçlar istiyorlardı. Halatlar, çığlıklar, ayakkabılar istiyorlardı. Bazen, *hadi yap* şunu, *parasıyla değil mi,* gibi laflar ediyorlardı, çünkü o filmlerdeki her şeyin bir bedeli vardı. Saçlar, çiçekler, nesneler, hareketler... hepsi paraylaydı. Adamların aklına yeni bir fikir gelince, maliyeti hakkında tartışmaları gerekiyordu.

“Böylece hayatı öğrendim” dedi Antilop.

“Ne öğrendin ki?'' diye sordu Jimmy. O pizzayı yememeli, üstüne de ot içmemeliydi. Biraz midesi bulanıyordu.

“Her şeyin bir bedeli olduğunu.”

“Her şeyin değil. Bu doğru olamaz. Zamanı satın alamazsın. Şeyi de...” Aşkı diyecekken duraksadı. Basmakalıp laflardı bunlar.

“Zamanı satın alamazsın ama bedeli vardır” dedi Antilop. “Her şeyin bir bedeli vardır.”

“Benim yok” dedi Jimmy şaka yollu. “Benim fiyatım yok.”

Yanılıyordu, her zamanki gibi.

Antilop'un söylediğine göre bir filmde oynamak, söylenen her şeyi yapmak demekti. Gülümsemenizi istiyorlarsa gülümsemeliydiniz. Ağlamanızı istiyorlarsa ağlamalıydınız. Ne söylerlerse yapmalıydınız, çünkü yapmamaya korkardınız. Gelen adamlara yapmanızı söyledikleri şeyleri yapardınız. Bazen de o adamlar size bir şeyler yapardı. Filmler böyle çekilirdi. "Nasıl şeyler?" diye sordu Kar Adamı.

"Bilirsin" dedi Antilop. "Gördün ya. İzledin."

"O filmi gördüm o kadar" dedi Kar Adamı. "Senin oynadığın filmi."

"Başka filmlerimi de görmüşsündür eminim. Hatırlamıyorsundur. Belki onlarda farklı görünüyordum. Giysilerim farklıydı. Peruk takıyordum. Belki başka biriydim, başka şeyler yapan biri.

"Nasıl başka şeyler? Sana başka neler yaptırıyorlardı?"

"O filmlerin hepsi aynıydı" dedi Antilop. Ellerini yıkamıştı. Şimdi tırnaklarını boyuyordu, oval biçimli o zarif, kusursuz tırnaklarını. Şeftali rengine boyuyordu, sırtındaki çiçekli yeleğe uysunlar diye. Ojeyi kenarlara bulaştırmıyordu. Daha sonra sıra ayak tırnaklarına gelecekti.

Çocuklar için filmlerde oynamak, geri kalan zamanlarında yaptıkları şeyler kadar sıkıcı değildi. Geri kalan zamanlarında pek bir şey yapmıyorlardı aslında. Odalardan birindeki eski bir DVD oynatıcıda çizgi film izliyorlardı. Farelerle kuşların, onları asla yakalayamayacak hayvanlardan kaçmalarını seyrediyor, birbirlerinin saçını tarayıp örüyor, yemek yiyor ya da uyuyorlardı. Yetişkin kadınlar (memeli kadınlar) ve yetişkin erkekler geliyordu... aktörler. Bu kişilerin oynadığı filmlerin çekimlerini çocukların izlemesine izin veriliyordu, ayak altında dolanmadıkları sürece. Gerçi bazen aktörler itiraz ediyordu, küçük kızlar penislerine bakıp kıkırdadığı zaman (kocamanken ansızın ufalıveriyorlardı). O zaman çocuklar odalarına geri gönderiliyordu.

Sık sık yıkanıyorlardı... Çok önemliydi bu. Bir kova kullanarak duş yapıyorlardı. Tertemiz görünmeleri gerekiyordu. Yapacak iş olmayan sıkıcı günlerde birbirleriyle tartışıp kavga ediyorlardı. Bazen sakinleşmeleri için onlara esrarlı sigara ya da içki (bira gibi) veriliyordu. Ama onları yıpratacak ağır uyuşturucular verilmiyordu. Sigara içmelerine de izin yoktu. Patronları (asıl patronları, kameralı adam değil) sigara içmemelerini, yoksa dişlerinin sararacağını söylemişti. Yine de bazen içtikleri oluyordu, kameralı adam ikram ettiğinde.

Kameralı adam bir beyazdı. Adı Jack'ti. En sık gördükleri kişiydi. Saçı kavrulmuş halata benziyordu. Ayrıca pis kokuyordu, çünkü etoburdu. Öyle çok et yiyordu ki! Balık sevmezdi. Pirinç de sevmezdi ama erişteye bayılırdı. Bol etli erişteye.

Jack, memleketinde dünyanın en güzel filmlerinin çekildiğini söylerdi. Memleketine dönmek istediğini söyleyip dururdu. Bu berbat ülkenin yemeklerinden gebermemesini yalnızca talihine yorardı. Bir keresinde sudan mikrop kapıp hastalandığını ama çok içki içtiğinden iyileştiğini, çünkü alkolün mikropları öldürdüğünü söyledi. Sonra onlara mikrobun anlamını açıklamak zorunda kaldı. Mikroplar hakkında anlattıkları küçük kızları güldürdü, çünkü ona inanmadılar. Ama hastalandığına inandılar, çünkü hasta insanlar görmüşlerdi. Hastalıklara ruhların yol açtığını herkes bilirdi. Ruhların ve kötü talihin. Jack gerekli duaları etmemiş olmalıydı.

Jack gerçekten sağlam bir midesi olduğunu, yoksa bozuk yemekler ve su yüzünden daha çok hastalanacağını söyledi. Bu meslekte insanın midesinin sağlam olması gerektiğini söyledi. Video kamerasının antika bir alet olduğunu, ışıkların da berbat olduğunu, bu yüzden her şeyin ucuz ve boktan görünmesine şaşmamak gerektiğini söyledi. Bir milyon dolarının olmasını istediğini ama bütün parasını har vurup harman savurduğunu söyledi. Tutumlu olmayı beceremediğini, paranın avuçlarının arasından yağlanmış bir orospu gibi kayıverdiğini söyledi. “Sakın büyüyünce bana çekmeyin ha" derdi. Kızlar gülerdi, çünkü başlarına ne gelirse gelsin asla ona benzeme-yeceklerdi. Penisi pörsümüş havuca benzeyen, halat saçlı, devasa bir palyaçoya dönüşmeleri mümkün değildi.

Antilop o pörsümüş havucu yakından görme fırsatını sık sık bulduğunu söyledi. Film çekimi yokken bile Jack onunla film çekimlerinde yapılan şeyleri yapmak istiyordu çünkü. Sonra da üzülüyor ve özür diliyordu. Kafa karıştırıcıydı bu.

“Bedavaya mı yapıyordun yani?” dedi Jimmy. “Hani her şeyin bir bedeli vardı?" Para konusundaki tartışmayı kazanmış gibi hissetmiyordu kendini. Tekrar kapışmak istiyordu.

Antilop susup oje fırçasını kaldırdı. Kendi eline baktı. “Karşılığında bir şeyler alıyordum" dedi.

“Ne alıyordun?” dedi Jimmy. “O aşağılık, zavallı herif sana ne verebilirdi ki?”

“Niye kötü biri olduğunu düşünüyorsun?” dedi Antilop. “Senin yapmadığın hiçbir şeyi yapmadı bana. Hatta sen çok daha fazlasını yaptın!”

“Ama ben seni zorlamıyorum ki” dedi Jimmy. “Kendi rızanla yapıyorsun. Hem artık büyüdün.”

Antilop güldü. “Rızamın önemi var mı ki?" dedi. Ama Jimmy’nin üzüldüğünü fark etmiş olacak ki gülmeyi kesti. "Bana okumayı öğretti” dedi usulca. "İngilizce konuşmayı ve okumayı öğretti. Önce konuşmayı, sonra okumayı. Başlangıçta zorlandım. Hâlâ iyi konuştuğum söylenemez, ama bir yerden başlamak gerek, değil mi Jimmy?”

"Bence mükemmel konuşuyorsun” dedi Jimmy.

"Bana yalan söylemene gerek yok. Öğrenmem uzun sürdü ama o çok sabırlıydı. Bir kitabı vardı. Nereden buldu bilmiyorum ama çocuk kitabıydı. Kitapta saçı uzun ve örgülü, külotlu çoraplı bir kız vardı (külotlu çorabı öğrenmem ne zor olmuştu). Ortalıkta hoplaya zıplaya geziniyor, canının istediğini yapıyordu. O kitabı okuduk. Benim açımdan iyi bir alışverişti Jimmy. Düşünsene, kabul etmesem seninle konuşamazdım değil mi?”

“Neyi kabul etmesen?” dedi Jimmy. Artık dayanamıyordu. Jack denen o aşağılık herifi bir eline geçirse boynunu eski, kurtlu bir çorap gibi buruverirdi. “Ona neler yaptın ha? Emdin mi?”

“Flurya haklı” dedi Antilop soğuk bir sesle. “Zihnin zarif değil.”

Zarif zihin. Kibirli, inek matematikçilerin edeceği türden bir laftı. Yine de Jimmy’yi incitti. Hayır, onu asıl inciten, Antilop’la Flurya’nın, arkasından konuşmalarıydı.

“Özür dilerim” dedi Jimmy. Aklından geçenleri Antilop’a pat diye söylemekle hata etmişti.

“Şimdi olsa belki yapmazdım ama o zamanlar daha çocuktum” dedi Antilop, daha yumuşak bir sesle. “Niye kızdın ki?”

“Sana inanmıyorum” dedi Jimmy. Antilop’un öfkesi neredeydi? İçinde ne kadar derinlere gömülüydü? Jimmy o öfkeyi dışarı çıkarmak için ne yapmalıydı?

“Neye inanmıyorsun?’

“Bütün o yalanlarına. Her şey çok güzelmiş ve kendi rızanla olmuş gibi yapmana."

“Madem inanmıyorsun Jimmy" dedi Antilop, ona şefkatle bakarak, "neye inanmak istersin peki?"

Jack filmlerin çekildiği binaya bir ad takmıştı. Oraya *Pixieland*, yani Peri Diyarı diyordu. Çocuklardan hiçbiri bunun anlamını bilmiyordu, çünkü İngilizce bir terim ve İngilizce bir kavramdı... Jack'in açıklayamadığı. "Gelin bakalım periler” derdi. "Şeker saati!” Onlara bazen şeker verirdi. "Şeker ister misin şekerim?” derdi. Çocuklar bu şakayı da anlamazdı.

Canı isterse ya da uyuşturucu almışsa, çocukların kendi oynadıkları filmleri izlemelerine izin verirdi. Eroin ya da kokain kullandığı hemen anlaşılırdı, çünkü öyle zamanlarda daha mutlu olurdu. Çalışırlarken pop müzik çalmayı severdi. Tempolu şarkılar. Kendi tabiriyle neşeli. Mesela Elvis Presley. Altın klasikleri severdi. O zamanlar şarkılara gerçekten güzel sözler yazıldığını söylerdi. "Duygusalın tekiyim işte” derdi, çocukları şaşırtarak. Frank Sinatra’yla Duris Day’i de severdi. Antilop “Love Me Or Leave Me”nin sözlerini tamamen ezberlemişti, henüz anlamlarını bilmeden. Jack “Bize biraz pixieland cazı söyle bakalım” deyince Antilop o şarkıyı söylerdi. Jack’in çok hoşuna giderdi bu.

“O herifin adı neydi?” dedi Jimmy. O Jack denen herif piçin tekiydi. Piç Jack. Ona küfretmek rahatlatıcıydı. Herifin boynunu kırmak istiyordu.

“Adı Jack’ti. Söylemiştim ya. Bize adıyla ilgili İngilizce bir şiir okumuştu: *Çevik Jack / Hızlı Jack / Şamdanı uzun Jack.”*

“Soyadı neydi peki?”

“Soyadı yoktu.”

Jack kızların yaptıkları şeyi çalışmak olarak tanımlıyordu. Onlara *çalışan kızlar* derdi. *Çalışırken ıslık çalın,* derdi. *Daha çok çalışın,* derdi. *Ruh katın,* derdi. *İnandırıcı olun, yoksa canınızın yanmasını mı istiyorsunuz,* derdi. *Haydi seks cüceleri, daha iyisini yapabilirsiniz,* derdi. *Gençlik elden gitti mi gelmez,* derdi.

"Bu kadar” dedi Antilop.

“Ne demek bu kadar?”

“Yani söyledikleri bu kadardı” dedi Antilop. “Hep bunları söylerdi.”

“Peki size hiç...”

“Hiç ne?”

“Boşver. Çok küçüktünüz. Öyle bir şey yapmış olamazlar.”

“Lütfen Jimmy. Sorunu tamamla.” Ne kadar da sakindi. Jimmy onu sarsmak istedi.

“Size tecavüz ettiler mi?” dedi güçlükle. Nasıl bir cevap bekliyordu? Nasıl bir cevap istiyordu?

“Neden çirkin şeylerden bahsetmek istiyorsun?” dedi Antilop. Sesi mekanikti, bir müzik kutusunun tınıları gibi. Bir elini havada salladı, tırnaklarını kurutmak için. “Elimizden geldiğince güzel şeyler düşünmeliyiz. Bakmasını bilirsen, görülecek o kadar çok güzellik var ki dünyada. Ama sen yalnızca tabanlarındaki çamura bakıyorsun Jimmy. İyi bir şey değil bu.”

Jimmy’ye asla söylemedi. Bu neden Jimmy’yi çılgına çeviriyordu peki? “Gerçek seks değildi herhalde?” diye sordu. “Yani filmlerdeki. Yalnızca roldü. Değil mi?”

“Ama Jimmy, bilmen lazım. Seks her zaman gerçektir.”

VII

Sveltana

Kar Adamı gözlerini açıyor, kapıyor, açıyor, açık tutuyor. Berbat bir gece geçirdi. Hangisi daha kötü bilmiyor. Tekrar yaşayamayacağı bir geçmiş mi, yoksa fazla dikkatli bakarsa onu mahvedebilecek bir şimdi mi? Bir de gelecek var. Başdöndürücü bir uçurum.

Güneş ufukta yükseliyor. Bir makarayla çekiliyor sanki. Üstündeki ve altındaki pembeli morlu uzun bulutlar gökyüzünde hareketsiz duruyor. Dalgalar yükselip alçalıyor. Dalgaları düşünmek Jimmy'nin midesini bulandırıyor. Susuzluktan dili damağına yapışmış halde. Ayrıca başı çatlayacak gibi ağrıyor. Akşamdan kalma olduğunu fark etmesi dakikalar alıyor.

“Kendi suçun” diyor kendine. Dün gece aptalca davrandı. Çok içti, bağırıp çağırdı, saçma sapan laflar etti, anlamsız özlemlere kendini saldı. Eskiden o kadarcık içkiyle sarhoş olmazdı. Ama epeydir içmiyor. Sağlığı da bozuldu.

En azından ağaçtan düşmemiş. "Yarın yeni bir gün” diyor pembeli morlu bulutlara. Ama yarın yeni bir günse, bugün ne peki? Sıradan günlerden biri, Kar Adamı’nın akşamdan kalma olması dışında. Boş kulelerden peş peşe kuşlar havalanıyor... Martılar, balıkçıllar balık avlamak için sahile doğru uzaklaşıyor. Bir mil kadar güneyde, yarıya kadar suya gömülmüş kasaba evlerinin bulunduğu bir dolma arazide bir tuz bataklığı oluşmakta. Kuşlar işte oraya gidiyor: Küçük balıklar şehrine. Kar Adamı onlara hasetle bakıyor. Hayatlarından memnunlar. Dertleri tasaları yok. Yemek, düzüşmek, sıçmak, ötmek dışında bir şey yapmıyorlar. Eskiden olsa onları dürbünle gizlice izler, zarafetlerine hayran kalırdı belki. Ama hayır, bunu hiç yapmamıştı. Tarzı değildi. Doğuştan röntgenci olan bir ilkokul öğretmeni (Sally... Soyadı neydi?) onları sınıfça gezilere çıkarırdı. Avlanma bölgeleri golf sahasıyla zambaklı havuzlardı. *Bakın! Şu güzel ördekleri görüyor musunuz? Onlara yeşilbaş denir*! Kar Adamı o zamanlar da kuşları sıkıcı bulurdu ama incitmek istemezdi. Şimdiyse elinde koca bir sapan bulunmasını öyle istiyor ki.

Ağaçtan inerken her zamankinden tedbirli davranıyor. Hâlâ biraz başı dönüyor çünkü. Beyzbol kepini alıyor, içindeki kelebeği atıyor (tuza gelmiş olmalı) ve çekirgelerin üstüne işiyor. Her zamanki gibi. Gündelik bir rutinim var, diye düşünüyor. Rutinler iyidir. Kafasının dev bir buzdolabı mıknatısları deposuna dönüştüğünü hissediyor.

Beton zulasını açıp güneş gözlüğünü takıyor, bir bira şişesine sakladığı sudan içiyor. Keşke gerçek birası olsaydı. Ya da aspirini ya da biraz daha viskisi.

"Kahretsin” diyor bira şişesine. Fazla su içmemeli, yoksa kusar. Suyun kalanını kafasından aşağı boca ediyor, ikinci bir şişe alıyor ve sırtını ağaca verip oturarak midesinin yatışmasını bekliyor. Okuyacak bir şeyler arzuluyor. Okumak, izlemek, dinlemek, araştırma ve derleme yapmak istiyor. Zihninden sözcükler geçiyor: *Miyasmik, metronom, mastit, metatarsal, mahzun.*

"Eskiden bilgiliydim” diyor yüksek sesle. Bilgili. Anlamını yitirmiş bir sözcük. Bildiğini sandığı bütün o şeyler şimdi nerede? Nereye gittiler?

Biraz sonra karnı acıkıyor. Zulasında yiyecek ne var? Bir mango vardı galiba? Hayır, o dündü. Ondan geriye yalnızca karıncalarla kaplı yapış yapış bir naylon poşet kaldı. Çikolatalı enerji deposu Joltbar’ı var ama canı istemiyor. Bu yüzden Etsiz Sosis Kokteyli konservesini açıyor, paslı açacağıyla. Keşke daha iyi bir konserve açacağı olsaydı. Konservede diyet sosisler var, bej rengi ve nahoş bir biçimde yumuşak (bebek boku gibi, diye düşünüyor). Ama onları mideye indirmeyi başarıyor. Sveltanaları yerken bakmazsanız tadları daha güzeldir.

Proteinliler ama ona yetmez. Yeterince kalorili değiller. Ilık, leziz konserve suyunu içiyor, vitamin deposudur düşüncesiyle. Ya da en azından mineral. Ya da başka bir şey. Eskiden olsa bilirdi. Zihnine neler oluyor böyle? Boynunun tepesi, beynine açılan bir küvet deliğiymiş gibi geliyor. Sözcük parçacıkları, çözülen beyninin gri sıvısıyla birlikte oradan akıp gidiyor.

Gerçeklerle yüzleşmenin zamanı geldi. Açıkçası, ağır ağır açlıktan ölüyor. Haftada bir yediği balık dışında besin garantisi yok. O balığın da nasıl olacağı belli değil. Bazen iri balık geliyor, bazense sırf kemik ve dikenden ibaret ufak bir balık. Kar Adamı protein alımını nişasta ve benzeri şeylerle (mesela karbonhidratlarla... yoksa onlar nişastayla aynı mıydı?) dengelemezse vücut yağlarından geri kalanları ve ardından kaslarını

tüketmeye başlayacağını biliyor. Kalp bir kastır. Kalbinin ceviz kadar küçüldüğünü hayal ediyor.

İlk başlarda meyve bulabiliyordu... Yalnızca etraftan toplayabildiği konservelerden değil, kuzeyde bir saatlik uzaklıktaki terk edilmiş arboretumdan da. Nereden meyve bulacağını biliyordu. Haritası vardı. Ama onu kaybedeli epey oldu. Bir fırtınada rüzgâra kapılıp gitti. Dünya Meyveleri kısmına giderdi. Tropikaller kısmında çürümekte olan muzlar ve zehirli olmalarından korktuğundan yemediği yuvarlak, yeşil, yumru yumru meyveler bulmuştu. Ilıman iklim bölümünde üzüm vardı... Kafeslerden sarkan üzümler. Seranın içindeki güneş enerjisiyle çalışan havalandırma hâlâ çalışıyordu, cam levhalarından biri kırılmış olsa da. Kar Adamı kayısı da bulmuştu, bir duvara yaslanmış bir ağaçta. Gerçi yalnızca birkaç taneydiler. Çürümeye başlamışlardı. Eşek arılarının içlerini yediği kısımları kahverengileşmişti. Yine de onları yemişti, limonlarla birlikte. Limonlar çok ekşi olsa da, sularını içmeye zorlamıştı kendini. Iskorbüt hastalığını, eskiden izlediği deniz filmlerinden biliyordu. Diş etleri kanar, dişler avuç avuç dökülürdü. Kendisine henüz bunlar olmamıştı.

Dünya Meyveleri'nde artık meyve kalmadı. Yeni dünya meyvelerinin çıkıp olgunlaşması ne kadar sürer acaba? Hiçbir fikri yok. Yabani böğürtlenler vardır mutlaka. Çocuklar bir daha kendisini izlemeye geldiklerinde onlara soracak. Yabani böğürtlen olup olmadığını biliyorlardır. Ama sahilden gelen seslerini, kahkahalarını, birbirlerine seslenişlerini işitebilse de, bugün yanına gelmeyecek gibiler. Belki de ondan sıkılmaya başladılar. Sorularını cevapsız bırakmasından ya da anlamsız cevaplar vermesinden bıktılar. Belki de onu eski bir şapka gibi görüyorlar: ilginçliğini yitirmiş bir yenilik, sıkıcı bir oyuncak. Belki de Kar Adamı karizmasını yitirdi, yaşlanmış ve kelleşmiş bir pop yıldızı gibi. Yalnız kalma olasılığından hoşlanması gerekirdi, oysa bu düşünce içini karartıyor.

Bir kayığı olsa kule bloklarına gidebilirdi. Bir merdiveni olsa onlara tırmanarak kuş yuvalarını yağmalayabilir, yumurta çalabilirdi. Hayır, kötü bir fikir bu. O kuleler sağlam değil. Son birkaç ayda bir sürü kule yıkıldı. Bungalov ve karavan bölgesine gidip fare avlayarak onları kor kömürlerin üstünde kızartabilir. Fena fikir değil. En yakın Modül'e gitmeyi bile deneyebilir. Oraları karavanlardan daha bereketli, çünkü bulunabilecek güzel şeylerin sayısı daha fazla. Ya da emekli kolonilerine, komün merkezlerine gidebilir. Ama artık haritası yok. Kaybolup da karanlık

çöktükten sonra ortalıkta örtüsüz ve ağaçsız bir halde dımdızlak kalma riskini göze alamaz.

Bir domuzonu tuzağa düşürüp döverek öldürmeyi ve kuytu bir yerde parçalamayı düşünebilir. Artıklarını saklaması gerekir. Flurya'nın Çocukları hayvanın kanlı, parçalanmış organlarını görürlerse Kar Adamı'nın fazla ileri gittiğini düşünebilirler. Ama bir domuzon ziyafeti ne iyi gelir. Domuzonlar yağlıdır. Yağ karbonhidrat demektir. Yoksa öyle değil mi? Zihnini yoklayıp, bu sorunun cevabını verecek bir dersin ya da geçmişte kalmış bir çizelgenin anısını bulmaya çalışıyor. Eskiden böyle şeyleri bilirdi. Ama artık beynindeki dosya klasörleri bomboş.

"Beykın getirin" diyor. O beykının kokusunu alıyor neredeyse. Bir tavada yumurtayla pişiyor. Kızarmış ekmek ve bir fincan kahveyle servis yapılacak... *Krema ister misiniz,* diye fısıldıyor bir kadın sesi. Adsız, baştan çıkarıcı bir garson. Beyaz önlüğü ve kuş tüyü toz fırçasıyla, bir porno filmden çıkıp gelmiş. Kar Adamı ağzının sulandığını fark ediyor.

Yağ karbonhidrat değildir. Yağ yağdır. Avcuyla alnına vuruyor, omuzlarını kaldırıyor, ellerini açıyor. "Pekâlâ ukala şey" diyor. "Başka sorun var mıydı?"

Belki de ayaklarınızın dibinde bol miktarda bulunan bir besin kaynağını göz ardı etmeyin, diyor bir başka ses. Eskiden bir başkasının banyosundayken karıştırdığı bir sağ kalma kılavuzunun sinir bozucu, öğretici tonuyla. Bir köprüden atlarken kıçınızı büzün ki anüsünüze su kaçmasın. Bataklıkta boğuluyorsanız bir kayak sopası kullanın. Harika bir tavsiye! Sivri bir sopayla timsah avlanabileceğini iddia eden herifti bu. Beslenmek için solucan ve kurtçuk yemeyi de öneriyordu. isterseniz pişirip de yiyebilirdiniz.

Kar Adamı devrilmiş ağaç gövdelerinin altına baktığını hayal edebiliyor. Ama şimdilik yapmayacak. Önce denemek istediği başka bir şey var. RejoovenEsense Sitesi'ne geri dönecek. Uzun bir yolculuk olacak, şimdiye kadar çıktıklarının hepsinden uzun. Ama oraya varabilirse değecek. Orada hâlâ bir sürü şey bulabileceğinden emin: Yalnızca konserveler değil, aynı zamanda içki. Site sakinleri olup bitenleri kavrayınca her şeylerini bırakıp panik içinde kaçmışlardı. Süpermarketleri talan edecek kadar kalmış olamazlar.

Ama asıl ihtiyaç duyduğu şey bir sprey tabancası. Sprey tabancası olsa domuzon vurabilir ve kendini kurteklere karşı koruyabilir. (Aklına parlak

bir fikir geliyor! Kafasının üstünde bir ampul yanıyor!) Bir sprey tabancasını nereden bulabileceğini biliyor. Flurya'nın Kabarcık Kubbe'de bir silah deposu var. Hâlâ bıraktığı yerde olmalı. Oraya *CennetZarı* denirdi. Bir anlamda, kapıda nöbet tutan meleklerden biri de oydu, bu yüzden her şeyin yerini biliyor. Gerekli şeyleri kolayca bulabilecek. İçeri dalıp, ihtiyaç duyduklarını alıp çıkacak. Böylece her şeye karşı hazır olacak.

Ama oraya dönmek istemezsin değil mi, diye fısıldıyor bir ses usulca.

"İstemem."

Neden?

"Nedeni yok."

Söyle hadi.

"Unuttum."

Unutmadın. Hiçbir şeyi unutmadın sen.

"Ben hasta bir adamım" diyor Kar Adamı yalvarırcasına. "İskorbütten ölüyorum! Beni rahat bırak!"

Konsantre olmalı. Önceliklerini belirlemeli. Meselelerin temeline inmeli. Temel şu: *Yemezsen ölürsün.* Bundan temeli olamaz.

Rejoov Sitesi bir günde gidemeyeceği kadar uzakta. Bir geziden çok bir keşif seferine benzeyecek bu. Yolda geceyi geçirmek için mola vermesi gerekecek. Bu düşünce hoşuna gitmiyor (nerede uyuyacak?) ama dikkatli olursa sorun çıkmaz herhalde.

Sveltana sosislerini yiyip bir amaç belirleyince, kendini neredeyse normal hissetmeye başlıyor. Bir görevi var. Hatta sabırsızlanıyor. Bir sürü şey bulabilir. Konyakta muhafaza edilmiş kirazlar, kavrulmuş fıstıklar... Hatta şansı varsa bir kutu değerli, taklit Spam konserve. Bir kamyon dolusu içki. Sitedekiler yokluk çekmemişti. Başka yerlerde kıtlık varken bile onların hiçbir şeyleri eksik olmamıştı.

Ayağa kalkıyor, geriniyor, sırtındaki yara kabuklarının etrafını kaşıyor (yanlış yerde uzayan ayak tırnakları gibiler), sonra dün gece ağaçtan kurteklere fırlattığı boş viski şişesini alarak ağacının arkasındaki yolda yürüyor. Şişeyi özlemle kokladıktan sonra Sveltana kutusuyla birlikte çöplüğüne atıyor. Çöplüğün üstü haz sarhoşu sineklerle dolu. Bazen geceleri rakunkların çöplüğünü karıştırdığını, o felaket artıklarının arasında yiyecek bir şeyler aradıklarını işitiyor. Tıpkı kendisinin sık sık yaptığı ve şimdi tekrar yapacağı gibi.

Sonra hazırlıklara başlıyor. Çarşafını katlayıp bir ucunu omzundan, diğerini bacak arasından ve kemer altından geçirerek vücuduna bağlıyor. Çarşafının bir kenarını son çikolatalı enerji verici gofretine bağlıyor. Uzun ve sağlam bir sopa buluyor. Yanına yalnızca bir şişe su alıyor. Yolda su bulur herhalde. Bulamazsa da, ikindi vaktindeki fırtınanın artıklarını içebilir.

Flurya'nın Çocukları'na gittiğini söylemesi gerekecek. Ortadan kaybolduğunu fark edip onu aramaya çıkmalarını istemiyor. Başları belaya girebilir ya da kaybolabilirler. Sinir bozucu yönlerine karşın (mesela naifçe iyimserlikleri, dost canlılıkları, sakinlikleri ve kısıtlı söz dağarcıkları), onları korumak istiyor. istese de istemese de ona emanet edildiler ve bunun farkında değiller. Onlara göz kulak olamadığının da farkında değiller.

Elinde sopasıyla, çocuklara anlatacağı masalın provasını yaparak kamplarına doğru yola koyuluyor. Bu yola, Kar Adamı'nın Balık Yolu diyorlar. Çünkü her hafta bu yoldan geçerek ona balık getiriyorlar. Sahil kenarında uzanan bu yol gölgelik. Yine de Kar Adamı'na fazla aydınlık geliyor. Gözlerini korumak için beyzbol kepini indiriyor. Çocuklara yaklaşırken her zamanki gibi ıslık çalmaya başlayıp gelişini haber veriyor. Onları irkiltmek, nezaketlerini emrivakileştirmek, sınırları aşmak, davetsizce çıkagelmek, çalıların arasından kendini okul çocuklarına teşhir eden garip bir sapık gibi fırlayıvermek istemiyor.

Islığı bir cüzzamlının çanı gibi. Sakatlardan hazzetmeyen herkes ortadan kaybolabilir. Gerçi onda bulaşıcı bir şey yok. Sakatlığı asla onlara geçmeyecek. Ona karşı bağışıklılar.

Mırlamak

Erkekler iki taraflarındaki ağaçlıkların içine doğru kıvrılan uzun bir sıra halinde dizilmiş, sabah egzersizlerini yapıyorlar. Yabani manda resimlerindeki gibi aynı yöne dönmüş, bölgelerinin görünmez sınırına doğru işiyorlar. Yüzlerindeki ciddiyet yaptıkları işin önemiyle örtüşüyor. Kar Adamı'na babasının sabahları elinde çantasıyla, çatık kaşlar ve kararlı bir ifadeyle kapıdan çıkışını anımsatıyorlar.

Erkekler bunu günde iki kez yapıyorlar, kendilerine öğretilen şekilde. Hacmi sabit tutmak ve kokuyu tazelemek için gerekli. Flurya'nın modelinde köpekgiller ve mustelidler vardı, ayrıca başka familya ve cinslerden birkaç tür. Flurya kokuyla damgalamanın memelilerde sık görülen bir temel güdü olduğunu söylemişti. Yalnızca memelilerde değil, bazı sürüngenlerde, çeşitli kertenkelelerde de vardı.

"Kertenkeleleri boşver" dedi Jimmy.

Flurya'ya göre (ki Kar Adamı o zamandan beri aksini ispatlayan bir belirti görmüş değil) erkek sidiğine kattığı kimyevi maddeler kurteklerle rakunklara karşı etkili oluyor. Salkım kedileriyle domuzonlar üstünde de, daha düşük ölçüde etkili. Kurteklerle salkım kedileri kendi cinslerinin kokularına tepki verirler. Devasa, ürkütücü bir kurtek ya da salkım kedisi hayal ediyor olmalılar. Rakunlarla domuzonlarsa iri ve yırtıcı hayvanları canlandırıyorlar gözlerinde. En azından teori buydu.

Flurya özel sidiği sadece erkeklere tahsis etmişti. Çocuk doğurmayacaklarından, kendilerini önemli hissetmek için yapacak bir şeye ihtiyaç duyacaklarını söylemişti. Artık ağaç işçiliği, avcılık, tacirlik, askerlik ve golfçülük yapamayacaklarını söylemişti şaka yollu.

Bu planın pratikte bazı dezavantajları var (sidikle çizilen sınır halkası nadiren temizlenen bir hayvanat bahçesi gibi kokuyor) ama çember, içinde sidik kokmayan kısımların bulunacağı kadar geniş. Hem Kar Adamı o kokuya alıştı artık.

Erkeklerin işlerinin bitmesini bekliyor nazikçe. Aralarına davet etmiyorlar. Sidiğinin işe yaramaz olduğunu biliyorlar. Hem işlerini görürken konuşmamaları âdetten. Çişlerini tam gereken yere yapmakta odaklanmaları gerek. Her birinin birer metrekarelik sınır çizgisi var... sorumlu olduğu bölge. İlginç bir görüntü: Bu adamlar da kadınlar gibi heykellere benziyor (pürüzsüz tenli ve kaslılar) ve böyle grup halindeyken Barok bir fıskiyeli çeşmeyi andırıyorlar. Birkaç deniz kızı, yunus ve melek de olsa sahne tamamlanacak. Kar Adamı'nın zihninde çember halinde dizilmiş, ellerinde birer İngiliz anahtarı tutan çıplak otomobil tamircileri canlanıyor. Bir tamirciler alayı. Eşcinsel dergilerinde poster olarak verilecek türden. Kar Adamı eşzamanlı gerçekleştirdikleri rutinlerine tanık olurken, ucuz bir gece kulübündeymişçesine hep bir ağızdan bir kamp şarkısının nakaratını söylemelerini bekliyor neredeyse.

Adamlar aletlerini sallayarak çemberi bozuyor, birbirinin aynısı yeşil gözleriyle Kar Adamı’na bakıyor ve gülümsüyorlar. Kahrolasılar, dostanelikleri hiç eksik olmuyor.

"Hoşgeldin ey Kar Adamı” diyor Abraham Lincoln adlı kişi. "Evimize buyurmaz mısın?” Lider olmaya başladı. *Liderlere dikkat et,* derdi Flurya. *Önce liderler gelir, sonra yönetilenler, ardından de tiranlarla köleler ve nihayet katliamlar. Hep böyle olmuştur.*

Kar Adamı yerdeki ıslak hattın üstünden geçip adamlarla birlikte yürüyor. Aklına parlak bir fikir geldi. Yola çıkarken yanına biraz ıslak toprak alsa, korunma yöntemi olarak? Kurtekleri uzak tutabilir. Ama adamlar savunmalarındaki boşluğu fark edince onun yaptığını anlarlar. Yanlış yorumlayabilirler. Kalelerini zayıflattığından, çocuklarını tehlikelere karşı savunmasız kıldığından şüphelenebilirler.

Daha sonra Flurya’nın adına yeni bir emir uydurup onlara bildirmesi gerekecek. *Flurya ona kokunuzu adamanız gerektiğini söyledi.* Hepsini bir teneke kutuya işetebilir. Sonra sidiklerini uyuyacağı ağacın etrafına serper. Kuma çişten bir halka çizer, kendi halkasını.

Sınır halkasının ortasındaki açıklığa varıyorlar. Bir kenarda üç kadınla bir adam, yaralı bir çocukla ilgileniyorlar. Bu insanlar da yaralanabiliyor. Çocuklar ağaçlardan düşüyor ya da onlara kafalarını çarpıyor, kadınlar ateşle uğraşırken ellerini yakıyorlar. Derilerinin kesildiği, sıyrıldığı oluyor.

Ama şimdilik ciddi bir yara alan olmadı. Yaralananlar mırlamalarla kolayca tedavi ediliyor.

Flurya mırlama üstünde yıllarca çalışmıştı. Kedi familyasının mırlamasının, kemik çatlaklarıyla deri yaralarında kullanılan ultrasonla aynı frekansta olduğunu, böylece kendi kendilerini iyileştirebildiklerini keşfedince, bu özelliği yaratıklarına eklemek için canla başla çalışmıştı. işin püf noktası, konuşma yetisine zarar vermeden dil kemiğinde değişiklik yapmak, istemli sinir yollarını birbirine bağlamak ve neokorteks kontrol sistemlerini uyumlu kılmaktı. Kar Adamı, Flurya’nın pek çok başarısız deney yaptığını hatırlıyor. Denek çocuklarından birinde kedi bıyıkları görülmüş, perdelere tırmanma eğilimi ortaya çıkmıştı. Başka birkaç tanesindeyse konuşma güçlükleri belirmişti. Bir tanesi sadece isimlerle fiilleri söyleyebiliyor ve kükreyebiliyordu.

Ama Flurya başardı, diye düşünüyor Kar Adamı. Sonunda başardı. Şu dördüne bak. Nasıl da çocuğun başında toplanmış, araba motoru gibi mırıldıyorlar.

“Ona ne oldu ki?” diye soruyor.

“Isırıldı” diyor Abraham. “Antilop’un Çocuklarından biri ısırdı.”

Yeni bir durum bu. “Hangi cins?”

“Bir salkım kedisi. Durup dururken.”

“Çemberimizin dışındaydı, ormandaydı” diyor kadınlardan biri (Eleanor Roosevelt mi? İmparatoriçe Josephine mi?) Kar Adamı adlarını hatırlamakta zorlanıyor.

“Taşlarla vura vura kaçırmak zorunda kaldık" diyor Leonardo da Vinci, o mırlayan dörtlüdeki adam.

Demek salkım kedileri artık çocukları avlıyor, diye düşünüyor Kar Adamı. Belki onlar da açlık çekmeye başladı...

Kendisi gibi. Ama avlayabilecekleri bir sürü tavşan varken, tek neden açlık olamaz. Belki de Flurya'nın Çocuklarını, en azından küçük olanları, yakalanması kolay bir tür tavşan olarak görüyorlar.

"Bu gece Antilop'tan özür dileyeceğiz” diyor kadınlardan biri (Sacajawea?) "Taş kullandığımız için özür dileyeceğiz. Ayrıca çocuklarına bizi ısırmamalarını söylemesini rica edeceğiz.”

Kar Adamı kadınların bunu yapışına (Antilop’a ayin yapmalarına) hiç tanık olmadı. Sık sık söz ederler oysa. Nasıl bir şey acaba? Antilop’un karşılarına insan suretiyle çıkacağına inanmaları pek mümkün olmadığına

göre, bir tür dua okuyor olmalılar. Belki de transa geçiyorlardır. Flurya bütün bunları ortadan kaldırdığını, beynin G noktası dediği kısmını yok ettiğini sanmıştı. *Beyin bir nöronlar kümesidir,* derdi. Ama hassas bir sahaydı bu. O bölgeden fazla doku alınırsa kişi bir zombiye ya da psikopata dönüşebilirdi. Ama bu insanlar ikisi de değil.

Yine de Flurya'nın öngöremediği bir şeyler yapıyorlar. Görünmezle konuşuyor, din kavramını geliştiriyorlar. Aferin onlara, diye düşünüyor Kar Adamı. Flurya'nın haksız çıkması hoşuna gidiyor. Ama onların resim çizmeye başladıklarını görmüş değil henüz.

"Çocuk iyileşecek mi?" diye soruyor.

"Evet" diyor kadınlardan biri sakince. "Diş izleri kapanmaya başladı bile. Görüyor musun?" .

Diğer kadınlar sabahları genellikle yaptıkları şeyleri yapıyor. Bir kısmı ortadaki ateşi besliyor. Diğerleriyse etrafına çömelmiş ısınıyorlar. Vücut termostatları tropikal koşullara ayarlı olduğundan, bazen sabahları üşüyorlar. Ateş irili ufaklı dal parçalarıyla besleniyor, ama en çok da dışkıyla. Dışkılar hamburger biçim ve boyutunda parçalara ayrılıp öğlen güneşinde kurutuluyor. Flurya'nın Çocukları vejetaryen oldukları ve genellikle ot, yaprak ve kökle beslendikleri için, bu materyal iyi yanıyor. Kar Adamı'nın görebildiği kadarıyla, ateşi beslemek kadınların yaptığı iş denebilecek tek faaliyet. Haftalık balığının tutulmasına yardım etmeleri dışında tabii. Yemek pişirmiyorlar.

"Hoşgeldin ey Kar Adamı" diyor yanına geldiği bir kadın. Çiğnediği kahvaltısı ağzını yeşile boyamış. Bir yaşındaki bir oğlana meme emziriyor. Çocuk başını kaldırıp Kar Adamı'na bakıyor, ağzındaki meme ucunu bırakıyor ve ağlamaya başlıyor. "Merak etme, Kar Adamı o" diyor kadın. "Sana zarar vermez."

Kar Adamı bu çocukların büyüme hızına hâlâ alışabilmiş değil. Bir yaşındaki o çocuk beş yaşında gibi görünüyor. Dört yaşında ergenlik çağına girecek. Flurya çocuk yetiştirmekle çok zaman harcandığını söylerdi. Çocuk yetiştirmekle ve doğurmakla. Başka hiçbir canlı türü bu işler için on altı yıl harcamıyordu.

Daha büyük başka çocuklar onu fark edip yaklaşıyor, hep bir ağızdan "Kar Adamı, Kar Adamı!" diyerek. Kar Adamı henüz cazibesini yitirmiş değil. Şimdi herkes ona merakla bakıyor. Burada ne aradığını merak ediyorlar. Asla nedensiz gelmez. İlk ziyaretlerinde karnı aç sanıp

(görünüşüne bakarak) ona yiyecek ikram etmişlerdi (birkaç avuç dolusu leziz yaprak, kök ve ot ile ona ayırdıkları gece dışkılarını). Kar Adamı onlarla aynı tarzda beslenemeyeceğini uzun uzadıya açıklamak zorunda kalmıştı.

Gece dışkılarını iğrenç buluyor. Ne de olsa anüsten çıkarılan ve haftada iki üç kez tekrar yenen yarı sindirilmiş bitkilerden oluşuyorlar. Flurya'nın parlak fikirlerinden biriydi bu da. Gerekli organı yapmak için apandisi kullanmıştı. Evrimin ilk safhalarından birinde, atalarımızın bol selülozlu yiyeceklerle beslendiği zamanlarda apandisin böyle bir işlevi olduğunu öne sürmüştü. Ama fikrin temelini Leporidae'lerden, yani geviş getirenler gibi birden fazla mide kullanmak yerine gece dışkılarıyla beslenen tavşanlardan almıştı. Salkım kedilerinin genç Flurya Çocukları'nı avlamaya başlamalarının nedeni budur belki de, diye düşünüyor Kar Adamı. Meyve kokusunun altındaki, gece dışkısının tavşansı kokusunu alabiliyorlar.

Jimmy, Flurya ile bu konuda tartışmıştı. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, sonuçta insanın kendi bokunu yemesiydi bu. Ama Flurya gülümsemekle yetinmişti. Besinlerinin çoğu ham bitkisel materyallerden oluşan hayvanlar için böyle bir mekanizmanın selülozu parçalamak açısından gerekli olduğunu, aksi takdirde insanların öleceğini söylemişti. Hem örneğin *Leporidae*'lerin gece dışkılarında Bl vitamini ve ayrıca sıradan dışkı materyallerindekinden dört beş kat daha çeşitli vitaminler ve mineraller vardı. Gece dışkıları beslenme ve sindirim süreçlerinin bir parçası, eldeki besinlerden maksimum yarar sağlamanın bir yoluydular o kadar. Onlara ancak tamamen estetik açılardan itiraz edilebilirdi.

Jimmy zaten bunu yaptığını belirtmişti.

Flurya bu durumda haksız olduğunu söylemişti.

Şimdi Kar Adamı'nın çevresi dikkatli izleyicilerden oluşma bir çemberle çevrili. "Merhaba Flurya'nın Çocukları" diyor. "Size bir yolculuğa çıkacağımı söylemeye geldim." Yetişkinler uzun sopasına ve çarşafını bağlama biçimine bakarak bunu tahmin etmiş olmalılar. Daha önce de yolculuğa çıkmıştı. Kendi deyimiyle yağma akınları yapmak üzere karavan parklarıyla civardaki halk diyarlarına gitmişti.

"Flurya'yı mı göreceksin?" diye soruyor bir çocuk.

"Evet" diyor Kar Adamı. "Onu görmeye çalışacağım. Bulabilirsem göreceğim."

“Neden?” diyor büyükçe bir çocuk.

“Ona sormam gereken şeyler var" diyor Kar Adamı ihtiyatla.

“Ona çocuğu ısıran salkım kedisinden söz etmelisin" diyor İmparatoriçe Josephine.

“Bu Antilop’u ilgilendiren bir mesele” diyor Madam Curie. "Flurya’yı ilgilendirmez.” Diğer kadınlar kafa sallıyor.

“Biz de Flurya’yı görmek istiyoruz” diyor çocuklar. “Biz de, biz de! Biz de Flurya’yı görmek istiyoruz!" En sevdikleri fikirlerden biri bu: Flurya’yı görmeye gitmek. Kar Adamı kendini suçluyor. Daha en başından onlara bu kadar ilginç yalanlar söylememeliydi. Flurya’yı Noel Baba’ya çevirdi.

"Kar Adamı’nı rahatsız etmeyin” diyor Eleanor Roosevelt usulca. "Bu yolculuğa bize yardım etmek için çıkıyor mutlaka. Ona teşekkür etmeliyiz.”

"Flurya çocuk görmek istemez” diyor Kar Adamı, olabildiğince sert görünmeye çalışarak.

"Biz de gelelim! Flurya’yı görmek istiyoruz!”

"Flurya’yı yalnızca Kar Adamı görebilir” diyor Abraham Lincoln sakince. Çocuklar susuyor.

"Bu seferki daha uzun bir yolculuk olacak” Kar Adamı. "Öncekilerden uzun olacak. iki gün dönmeyebilirim.” iki parmağını kaldırıyor. “Ya da üç" diye ekliyor. "Beni merak etmeyin. Ama ben yokken burada, evinizde oturup Flurya’yla Antilop’tan öğrendiğiniz her şeyi yapmayı ihmal etmeyin."

Hep bir ağızdan "peki” deyip kafa sallıyorlar Kar Adamı yolculuğun tehlikeli olabileceğinden söz etmiyor. Belki akıllarına bile gelmeyen bir ihtimal bu. Hiç açmamayı yeğliyor. Onu yenilmez sanmaları daha iyi.

"Seninle geleceğiz” diyor Abraham Lincoln. Erkeklerden çoğu ona bakıp kafa sallıyorlar.

"Hayır!” diyor Kar Adamı irkilerek. “Yani, sizler Flurya’yı göremezsiniz. Yasak.” Peşine takılmalarını istemiyor, hem de hiç! Onun zayıf yönlerine, başarısızlıklarına tanık olmalarını istemiyor. Ayrıca yolda görecekleri bazı şeyler kafalarını karıştırabilir. Eninde sonunda onu soru yağmuruna tutarlar. Hem onlarla bütün bir günü geçirmek çok can sıkıcı olur.

Canın var mı ki sıkılsın, diyor kafasında bir ses. Bu kez küçük bir çocuğun üzgün sesi. *Şaka şaka. Sakın öldürme beni!*

Lütfen, şimdi olmaz, diye düşünüyor Kar Adamı. Başkalarının yanında olmaz. Başkaları varken karşılık veremez ki.

"Seni korumak için gelmek istiyoruz” diyor Benjamin Franklin, Kar Adamı’nın uzun sopasına bakarak. "Isıran salkım kedilerinden, kurteklerden korumak için.”

"Kokun çok hafif’ diye ekliyor Napolyon.

Kar Adamı bunu küstahlık olarak görüyor. Kibarca bir hakaret gibi. Kokusunun güçlü olduğunu hepsi biliyor. işe yarayacak türden bir koku değil o kadar. "Sorun çıkmaz” diyor. "Siz burada kalın.”

Adamlar kararsız görünüyor ama sözünü dinleyecek gibiler. Otoritesini güçlendirmek için saatini kulağına dayıyor. "Flurya sizleri koruyacağını söylüyor” diyor. "Güvende olacaksınız.” *Kollayacak, koldaki saatle,* diyor o çocuk sesi. *Kelime oyunu yaptım, mantar fındığı seni.*

"Bizi gündüzleri Flurya korur, geceleri Antilop” diyor Abraham Lincoln ezbere. Pek ikna olmuşa benzemiyor.

"Flurya bizi hep korur” diyor Simone de Beauvoir sakince. Kar Adamı’nı çocukluğundaki dadısı Dolores'i hatırlatan, sarımtırak tenli bir kadın. Kar Adamı bazen karşısında diz çöküp beline sarılmamak için kendini güç tutuyor.

"O bize iyi bakıyor” diyor Madam Curie. "Kendisine minnettar olduğumuzu söyle.”

Kar Adamı, Kar Adamı'nın Balık Yolu'ndan dönüyor. Kendini aşırı duygusal hissediyor. Bu insanların cömertliği, yardımseverliği kadar dokunaklı bulduğu başka bir şey yok. Flurya'ya besledikleri minnet dışında. Öyle etkileyici ki. Öyle yanılıyorlar ki.

"Flurya, salak herif' diyor. Ağlamak istiyor. Sonra *ühüü, ühüü* diyen bir ses işitiyor (kendi sesi!) Sanki bir çizgi romanın konuşma balonuna yazılmış gibi görünüyor. Yüzünden yaşlar süzülüyor.

"Yine mi?” diyor. Nasıl bir his bu? Öfke değil tam olarak. *Mihnet.* Eski ama işe yarar bir sözcük. *Minnet,* Flurya'dan fazlasını kapsıyor. Hem niye yalnızca Flurya’yı suçlamalı ki?

Belki de kıskanıyor o kadar. Yine kıskanıyor. O da görünmez olmak ve tapılmak istiyor. O da başka bir yerde olmak istiyor. Ama bu imkansız. Buraya ve şimdiki zamana boğazına dek batmış durumda.

Giderek yavaşlıyor ve sonunda duruyor. *Ühüü, ühüü!* Niye kendini kontrol edemiyor? Ama niye uğraşsın ki? Nasılsa gören yok. Yine de duyduğu ses bir palyaçonun abartılı ulumasına benziyor... Alkış almak için yapılan bir üzüntü rolü gibi.

Zırlamayı kes evlat, diyor babasının sesi. *Kendini topla. Sen erkeksin.*

"Haklısın!” diye haykırıyor Kar Adamı. “Ne önerirsin peki? Sen tam bir erkektin! Bana iyi örnek olmuştun!"

Ama yaptığı ironi ağaçların arasında yitip gidiyor. Sopa tutmayan serbest eliyle burnunu silerek yürümeye devam ediyor

Mavi

Kar Adamı’nın Balık Yolu'ndan ayrılıp iç bölgelere yöneldiğinde zaman güneş saatine göre sabahın dokuzu. Deniz rüzgârından uzaklaşır uzaklaşmaz havanın sıcaklığını hissediyor ve küçük, yeşil, ısıran sinekleri üstüne çekiyor. Yalınayak yürüyor (ayakkabıları çoktan parçalandı, hem zaten fazla terletiyorlardı). Artık ayakkabıya ihtiyacı yok, çünkü tabanları eski kauçuk gibi sertleşti. Yine de ihtiyatlı yürüyor. Yerde cam ya da metal parçaları veya yılan gibi ısıran yaratıklar olabilir. Sopası dışında silahı yok.

Önce eskiden park olan ağaçlık bir yerden geçiyor. Uzaktan bir salkım kedisinin öksürüğe benzer sesi geliyor. Uyarı sesi bu: Belki de bir erkek ve bir başka erkek salkım kedisiyle karşılaştı. Dövüşecekler. Kazanan her şeyi alacak (bölgedeki bütün dişileri) ve elinden gelirse bütün yavru kedileri öldürüp kendi çocuklarına yer açacak.

Bu kediler fazla doğurgan ve dirençli olan iri yeşil tavşanları kontrol altına almak için yaratılmıştı. Vaşaktan daha ufak ve daha az saldırganlar... En azından salkım kedileri hakkında yapılan resmi açıklama buydu. Vahşi kedileri yok ederek, soyları tükenmek üzere olan ötücü kuşları kurtaracaklardı güya. Salkım kedileri kuşları pek rahatsız etmeyecekti, çünkü onları yakalayamayacak kadar hantal olacaklardı. En azından teoride.

Bütün bunlar gerçekleşti ama salkım kedileri de bir süre sonra kontrolden çıktılar. Evlerin arka bahçelerinden köpekler, çocuk arabalarından bebekler kaybolmaya başladı. Kısa boylu koşucular pençelendi. Sitelerde değil tabii. Modüllerde de bu olaylara pek rastlanmıyordu. Ama Halk Diyarları’ndan epey şikâyet gelmişti. Kar Adamı ayak izlerine ve dallara dikkat etmek zorunda. O yaratıklardan birinin, kafasına atlamasını istemez.

Kurtekler de bir endişe kaynağı tabii. Ama kurtekler gece avcılarıdır. Gündüz sıcağında genellikle uyurlar, çoğu kürklü hayvan gibi.

Arada sırada yoluna açıklıklar çıkıyor. Arabayla gelinen bir kamp yerinin kalıntıları... Piknik masaları ve açıkhava barbeküleriyle birlikte. Gerçi hava ısınıp da her ikindi vakti yağmur yağar olunca onları kimse kullanmaz

olmuştu. Şimdi de bunlardan birini görüyor. Çürüyen masa mantarlarla, barbeküyse gündüzsefalarıyla kaplanmış.

Yan taraftan, muhtemelen eskiden çadırların kurulduğu ve karavanların park edildiği bir açık alandan kahkaha ve şarkı sesleriyle takdir ve destek haykırışları geliyor. Bir çiftleşme yapılıyor herhalde. Ender rastlanan bir durum. Flurya'nın yaptığı hesaba göre, her dişinin üç yılda bir çiftleşmesi yeterli.

Her zamanki gibi beş kişiler herhalde. Dört erkekle azmış bir kadın. Kadının azdığı kalçalarıyla karnının parlak mavi renginden kolayca anlaşılmış olmalı. Babunlardan kopya edilen bir değişken pigmenrasyon numarası. Ahtapotların genişleyebilen kromosforlarının da katkısı var. Flurya'nın dediği gibi, *Bir adaptasyon düşün, herhangi bir adaptasyon... Aklına ne gelirse gelsin, mutlaka daha önce bir yerlerde bir hayvan tarafından akıl edilmiştir.*

Erkekleri yalnızca mavi dokuyla ondan salgılanan feromonlar tahrik ettiğinden, karşılıksız aşk diye bir şey kalmadı artık. Tatminsiz şehvet kalmadı. Şehvetle çiftleşme arasında engel kalmadı. Mavi renk belirir belirmez flört başlıyor. Erkekler dişilere çiçek veriyor. Tıpkı erkek penguenlerin yuvarlak taşlar vermeli gibi, demişti Flurya. Ya da erkek gümüşbalıklarının sperm paketleri sunması gibi. Ötücü kuşlar misali şarkı da söylüyorlar. Penisleri dişilerin karnı gibi parlak maviye dönüyor. Sertleşmiş aletlerini hoplata hoplata, hep birlikte dans ediyorlar. Flurya bu hususta yengeçlerin çiftleşme danslarından esinlenmişti. Dişi kendisine sunulan çiçekler arasından dördünü seçiyor. Reddedilen erkeklerin cinsel arzuları sönüveriyor, darılma gücenme olmadan. Sonra, dişinin karnının mavisi iyice koyulaştığında, o ve dörtlüsü kuytu bir köşe bularak kadın hamile kalıp da karnının mavisi solana dek çiftleşiyorlar. Hepsi bu kadar.

Hayır, artık evet demek değil, diye düşünüyor Kar Adamı. Fahişelik kalmadı, çocuklara cinsel taciz kalmadı, pazarlık kalmadı, pezevenkler kalmadı, seks köleleri kalmadı. Tecavüz kalmadı. O beş kişi saatlerce çiftleşecek. Erkeklerden üçü nöbet tutup dans ederek şarkı söylerken, dördüncüsü çiftleşecek. Sırayla yer değiştirecekler. Flurya bu kadınları çok güçlü ferçlerle donattı (fazladan deri katmanlarıyla, fazladan kaslarla). Böylece o maratonlara dayanabiliyorlar. Döllenmesi kaçınılmaz çocuğun babasının kim olacağı artık önemli değil, çünkü artık miras bırakılacak mülk de yok, savaşlarda gerekli olan baba-oğul bağlılığı da. Seks artık

şüpheyle ya da tiksintiyle bakılan, karanlıkta yapılan ve intiharlara, cinayetlere yol açan gizemli bir ayin değil. Artık bir atletizm gösterisine, hoyrat bir oyuna benziyor daha çok.

Belki de Flurya haklıydı, diye düşünüyor Kar Adamı. Eskiden daimi ve zalimce bir cinsel rekabet vardı. Her mutlu çifte karşılık reddedilmiş, dışlanmış bir seyirci vardı. Aşk saydam bir Kabarcık Kubbe'ydi. içindeki iki kişiyi görebilir ama oraya giremezdiniz.

Daha kötüsü de olabiliyordu. Pencere kenarında oturmuş, kederli tango ezgileri dinleyerek kafayı çeken hüzünlü erkekler. Ama böyle şeyler şiddete yol açabilirdi. Fazla yoğun hisler ölümcül olabilirdi. *Seni kimseye yar etmem, vb.* insanlar ölebilirdi.

"Biyolojik uyuşmazlıklar" demişti Flurya bir öğle yemeğinde (o sırada yirmili yaşlarının başlarındaydılar herhalde ... Flurya Watson-Crick Enstitüsü'ne girmişti bile) "hormonlarla feromonların uyuşmazlığı ne çok acıya, ne çok gereksiz sıkıntıya yol açmıştır kimbilir. Tutkuyla sevdiğin kişinin seni sevmemesine ya da sevememesine yol açarlar. Biyolojik bir tür olarak bu açıdan acınacak durumdayız. Kusurlu bir biçimde tek eşliyiz. Şebekler gibi hayat boyu tek eşli olabilsek ya da rastgele cinsel ilişkilerden suçluluk duymasak, sorun kalmazdı. Bu işi diğer memeliler gibi belirli dönemlerde ve kesinkes yapabilsek, daha da iyi olurdu. Kimse sahip olamayacağı birini istemezdi."

"Haklısın" dedi Jimmy. Aslında adı artık Jim'di. Ama bütün ısrarlarına karşın, herkes hâlâ Jimmy diyordu ona. "Ama nelerden vazgeçmek zorunda kalırdık bir düşünsene."

"Mesela?"

"Kur yapma davranışlarından. Senin planın işlese, hormondan robotlara dönüşürdük." Jimmy, Flurya'nın diliyle konuşması gerektiğini düşünüyordu. *Kur yapma davranışları* demesinin nedeni buydu. Aslında kast ettiği o uğraş, o heyecan, o takipti. "Hür irade kalmazdı."

"Planımda kur yapma davranışları da var" dedi Flurya. "Tek farkı, her zaman başarılı olmaları. Hem bizler zaten hormondan oluşan robotlarız. Kusurluyuz o kadar."

"Peki ya sanat?" dedi Jimmy, biraz umutsuzca. Sonuçta Martha Graham Akademisi'nde öğrenciydi. Bu yüzden sanatı ve yaratıcılığı savunma ihtiyacı duyuyordu.

"Ne olmuş sanata?" dedi Flurya, her zamanki gibi sakin gülümsemesiyle.

“Bahsettiğin bütün o uyumsuzluklar. ilham kaynağı oluyorlar. En azından öyle deniyor. Şiirleri düşün. Petrarca’yı, John Donne’ı düşün. Vita Nouva’yı...”

“Sanat" dedi Flurya. “Senin okulda hâlâ epey söz ediliyor galiba. Byron ne demiş? Falanca kişi yazmak zorunda olmasa yazar mıymış? Falan filan.”

"Evet, kast ettiğim bu” dedi Jimmy. Byron’dan bahsedilmesi paniklemesine yol açmıştı. Flurya’nın onun küçük, popüler olmayan ilgi alanına el atmaya ne hakkı vardı? Yasak bölgeye girmişti. Flurya bilimle ilgilenmeli, zavallı Byron’ı Jimmy’ye bırakmalıydı.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Flurya, bir kekemeyi eğitircesine.

“Yani *seçenekler* ortadan kalkarsa...”

"Düzüşmek istemiyor musun?” dedi Flurya. Kendini bu soruya dahil etmiyordu. Sesi kayıtsız ama hafifçe ilgili bir tondaydı. Sanki insanların burun karıştırmak gibi, sevimsiz kişisel alışkanlıkları üstüne bir anket yapıyordu

Flurya müstehcenleştikçe Jimmy yüzünün kızardığını ve sesinin çatladığını fark etti. Bundan nefret ediyordu. "Her uygarlık yok olduğunda” dedi, "geride sadece sanat kalır. Resimler, sözcükler, müzik. İyi planlanmış yapılar. Anlam (yani insani anlam) bunlarla tanımlanır. Bunu kabul edersin.” "Yalnızca onlar kalmaz” dedi Flurya. "Arkeologlar bugünlerde kemirilmiş kemiklerle, eski mağaralarla ve taşlaşmış boklarla da aynı biçimde ilgileniyor. Hatta bazen daha da fazla. İnsani anlamın böyle şeylerle de tanımlandığını düşünüyorlar.”

Jimmy, *neden beni hep haksız çıkarıyorsun,* demek istedi. Ama alabileceği cevaplardan korktu. Mesela, *çünkü çok kolay,* cevabından. Bu yüzden "Neden bu kadar karşısın?” demeyi yeğledi.

"Neye karşıyım? Taşlaşmış boklara mı?”

"Sanata.”

"Karşı değilim” dedi Flurya bezgince. "İnsanlar kendilerini istedikleri gibi eğlendirebilir. Başkalarının yanında mastürbasyon yapmak, kalemleriyle otuz bir çekmek istiyorlarsa bu onların bileceği iş. Hem biyolojik bir fonksiyonu da var."

"Nasıl yani?" Jimmy her şeyin sakin olmasına bağlı olduğunu biliyordu. Bu tartışmalar oyun gibiydi. Sinirlenirse, Flurya kazanırdı.

"Erkek kurbağalar” dedi Flurya, “çiftleşme mevsiminde avazları çıktığı kadar bağırırlar. Dişiler en gür, en kalın sesli kurbağaya gider. Çünkü onun

sesi, diğer kurbağalardan daha güçlü olduğunu, daha üstün genlere sahip olduğunu gösterir. Küçük erkek kurbağalarsa (bu kanıtlanmıştır), boş su borularında dururlarsa borunun seslerini yükselttiğini ve olduklarından iri sanılmalarını sağladığını keşfetmişlerdir."

"Eee ?”

"Eee’si, sanatçı için sanat budur” dedi Flurya. “Boş bir su borusu. Bir yükseltici. Yatacak birini bulma girişimi.”

“Ama yaptığın benzetme kadın sanatçılara uymuyor" dedi Jimmy. “Onlar yatacak birini bulmak için sanat yapmıyorlar. Kendilerini yükseltmekten biyolojik bir kazanç elde edemezler, çünkü o tarz bir yükseltme, potansiyel partnerleri çekeceğine aksine kaçırır. Erkekler kurbağa değildir. Kendilerinden on kat iri kadınlar istemezler.”

“Kadın sanatçıların biyolojik açıdan kafaları karışıktır” dedi Flurya. “Bunu artık öğrenmiş olmalısın.’’ Jimmy’nin o sıradaki çapraşık ilişkisine yaptığı bir imaydı bu. Jimmy’nin sevgilisi sarışın bir şairdi. Kendine Morgana adını vermişti. Ona gerçek adını söylemeyi reddediyordu. Şu sıralar soya fasulyeleriyle tavşanların koruyucusu, Yüce Ay Tanrıçası Oestre’nin onuruna yirmi sekiz günlük bir cinsel perhiz yapmaktaydı. Martha Graham böyle kızları çekiyordu işte. Jimmy, Flurya’ya bu ilişkisinden bahsetmekle hata etmişti.

Zavallı Morgana, diye düşünüyor Kar Adamı. Ona ne oldu acaba? Yapmacık tavırlarıyla bana ne kadar yardımcı olduğunu asla bilemeyecek. Jimmy, Morgana'nın uydurduğu saçmalıkları kendi yarattığı mitolojide kullandığı, Flurya'nın Çocuklarına kozmogoni niyetine anlattığı için biraz suçluluk duyuyor. Ama onlar hallerinden memnun gibiler.

Kar Adamı bir ağaca yaslanıp sesleri dinliyor. Aşkım mavi, masmavi bir gül gibidir. Ay yükselir, hasat parlar. Sonunda Flurya’nın istediği oldu, diye düşünüyor. Bravo ona. Artık kıskançlık kalmadı, karılarını öldürenler kalmadı, kocalarını zehirleyenler kalmadı. Herkes öyle iyi niyetli ki. itişme kakışma yok. Bir Yunan frizindeki, hoppa perilerle tanrıların oynaştığı bir altın çağ resmindeki gibi her şey.

Öyleyse kendini niye bu kadar dışlanmış, yapayalnız hissediyor peki? O tarz davranışları anlamadığı için mi? Anlayamayacağı için mi? Yoksa aralarına katılamadığı için mi?

Denese ne olur acaba? Çalıların arasından fırlayıverse, pis ve yırtık pırtık gömleğiyle, leş gibi kokarak, kıllı ve şişmiş bir halde, keçi taşaklı ve çatal tırnaklı bir satir ya da eski bir korsan filminden çıkıp gelmiş tek gözlü bir korsan gibi pis pis sırıtarak (*vay, fıstıklar!)* O mavi kıçlı şehvet düşkünlerinin arasına karışsa? Kıyamet kopar herhalde. Bir orangutan, resmi bir vals partisine dalıp güzel, solgun bir prensesi kaçırmış gibi olur. Kendisinin de epey canı sıkılır. Pis, yozlaşmış benliğiyle ruhunu o masum yaratıklara dayatmaya ne hakkı var?

"Flurya?" diye inliyor. "Bu dünyada ne işim var? Neden yalnızım? 'Frankenstein'ın Gelini' nerede?"

O moral bozucu yerden kaçmak zorunda. *Yapma tatlım,* diye fısıldıyor bir kadın sesi. *Neşelen biraz! iyimser ol! Pozitif düşünmelisin!*

Kararlı adımlarla yürümeye başlıyor, kendi kendine mırıldanarak. Orman sesini yutuyor. Sözcükler ağzından renksiz ve sessiz kabarcıklar halinde, peş peşe çıkıyor, boğulanların ağzından çıkan hava gibi. Kahkahalar ve şarkılar giderek geride kalıyor. Bir süre sonra onları işitemez oluyor.

VIII

SoYummie

Jimmy ile Flurya Şubat başında sıcak ve nemli bir günde HelthWyzer Lisesi'nden mezun oldular. Eskiden mezuniyet törenleri Haziran'da yapılırdı, çünkü o zamanlar hava güneşli ve ılık olurdu. Ama artık Haziran ayları doğu kıyısına dek yağışlı geçiyordu. Şimşeklerin altında açık hava törenleri yapmak akıl karı değildi. Şubat başı bile riskliydi. Törenin ertesi günü kasırga kopmuştu.

HeltWyzer Lisesi'nde eski adetler sevilirdi. Törende çadırlar, tenteler, çiçekli şapkalı anneler, Panama şapkalı babalar, alkollü ve alkolsüz meyve punçları, Happicuppa kahvesi, ayrıca HelthWyzer'ın kendi ürünü olan, minik plastik tüplere konmuş soya çikolatalı, soya mangolu ve haşlanmış soya karahindibayla soya yeşil çaylı SoYummie Dondurması vardı. Tam bir şenlik ortamıydı.

Flurya sınıf birincisiydi. Öğrenci Açık Arttırması'nda, rakip EduCompounds şirketi hemen tekliflere başladı. Sonunda Watson-Crick Enstitüsü onu yüksek bir fiyata kaptı. Orada öğrenci oldunuz mu, geleceğiniz güvencede demekti. Eskiden Harvard'a gitmek gibi bir şeydi... Kapanmadan önce.

Jimmy ise vasat bir öğrenciydi. Sözcüklerle arası iyi, sayılarla ise zayıftı. Düşük matematik notlarını bile Flurya'nın yardımıyla alabilmişti. Flurya hafta sonları Jimmy'ye zaman ayırarak onu çalıştırmıştı. Zaten kendisinin fazladan çalışmaya ihtiyacı yoktu. O bir tür mutanttı. Diferansiyel denklemleri uykuda bile çözebilirdi.

“Bunu niye yapıyorsun?” diye sordu Jimmy, yorucu ders çalışma seanslarından birinin ortasında. *(Farklı bir açıdan bakmalısın. Güzelliğini görmelisin. Satranç gibidir. Bak... Şunu dene. Gördün mü? Ardadaki bağlantıyı görüyor musun? Şimdi her şey açıklığa kavuşuyor.* Ama Jimmy görmüyordu ve her şey açıklığa kavuşmuyordu.) “Bana niye yardım ediyorsun ?”

“Çünkü sadıkım” dedi Flurya. “Acı çekmeni izlemek hoşuma gidiyor."

"Yine de sağol” dedi Jimmy. Ona gerçekten minnettardı. Bunun pek çok nedeni vardı. En önemlisi, Flurya'nın onu çalıştırdığı öğrenildiğinden beri, Jimmy'nin babasının, onun başının etini yemekten vazgeçmiş olmasıydı.

Jimmy bir Modül okulundan ya da (daha da iyisi) "kamu sistemi” dedikleri o çöplüklerden birinden gelme olsa, lağımdaki bir elmas gibi parlardı. Ama Site okulları dâhi genleriyle kaynıyordu. Jimmy ise salak, soğuk ebeveynlerinden tek bir dâhi geni bile almamıştı. Bu yüzden diğerlerine kıyasla yeteneksiz görünüyordu. Artık eskisi kadar komik de değildi. Dinleyicilere olan ilgisini yitirmişti.

Dâhilerin kapışılmasıyla, vasat öğrencilerin belgelerininse bir kenara atılıp üstlerine kahve dökülmesiyle ve yanlışlıkla yere atılmasıyla geçen aşağılayıcı bir bekleyişten sonra, Jimmy nihayet Martha Graham Akademisi’ne kabul edildi. Üstelik oraya alınması bile epey tartışıldı. Jimmy babasının torpil kullandığından şüphelendi. Babası Martha Graham’ın rektörünü bir yaz kampından tanıyordu. Hakkında şantaj yapabileceği bir şeyler biliyor olmalıydı. Belki de adamın küçük oğlanları düzdüğünü ya da ilaç karaborsacılığı yaptığını keşfetmişti. Jimmy’nin edindiği izlenim buydu, eli kabaca ve sertçe sıkıldığında.

"Martha Graham’a hoşgeldin evlat” dedi rektör, seyyar bir vitamin satıcısının sahte gülümsemesiyle.

Evlat olmaktan ne zaman kurtulacağım, diye düşündü Jimmy.

Henüz değildi. Kesinlikle değildi.

“Aferin Jimmy" dedi babası, daha sonraki bahçe partisinde kolunu yumruklayarak. Kanatlı domuz desenleriyle bezeli iğrenç kravatına soya çikolata damlamıştı.

"Seninle gurur duyuyoruz şekerim” dedi Ramona. Üstündeki açık boyunlu ve pembe fırfırlı elbise, bir orospunun abajuruna benziyordu. Jimmy ona benzer bir şeyi HottTotts’ta, sekiz yaşındaki bir kızın üstünde görmüştü. Ramona’nın dolgulu sütyen destekli göğüsleri güneşte fazla kalmaktan çillenmişti. Gerçi Jimmy’nin pek ilgisini çekmiyorlardı artık. Destekli göğüslere artık alışmıştı. Hem Ramona'nın son zamanlardaki anaç tavırlarından hoşlanmıyordu. Kadının ağız kenarlarında küçük kırışıklar belirmişti, kolajen iğnelerine karşın. Biyolojik saati çalışmayı sürdürüyordu, Ramona’nın sık sık belirtmekten hoşlandığı gibi. Yakında NooSkins BeauToxique tedavisine başlaması gerekecekti (Kırışıklıklar Sonsuza Dek Durdurulur, Çalışanlara Yarı Fiyatına). Beş yıl içinde de Total

Plunge Gençlik Pınarı tedavisine başlayacaktı. Üst derisi tamamen soyulacaktı. Jimmy'yi burnunun kenarından öperek, yüzünde kiraz kırmızısı ruj izleri bıraktı. Jimmy rujun yanağında bisiklet yağı gibi durduğunu hissedebiliyordu.

Ramona'nın biz demesine ve Jimmy'yi öpmesine izin vardı, çünkü artık resmen üvey annesiydi onun. Gerçek annesi ortadan kaybolduktan sonra babası ondan *boşanmıştı*. Kısa süre sonra da Ramona'yla evlenmişti. Jimmy öz annesinin bunu umursayacağını sanmıyordu. O aldırmazdı kesinlikle. Şimdi sıkıcı kutlamalardan uzakta, kendi maceralarını yaşamaktaydı. Jimmy ondan aylardır kartpostal almıyordu. Sonuncusunda bir Kornoda ejderi ve Malezya pulu vardı. O kartpostal güvenlik görevlilerinin tekrar gelmesine yol açmıştı.

Jimmy düğünde sarhoş olmuştu. Bir duvara yaslanıp salakça sırıtarak, mutlu çiftin şekerli pastayı kesmelerini izlemişti. Ramona pastada tamamen gerçek malzemelerin kullanıldığını herkese ilan etmişti. Taze yumurta bulması zor olmuştu. Ramona her an bebek yapmayı düşünmeye başlaya-bilirdi, Jimmy'den daha gurur verici bir çocuk.

"Umrumda değil, umrumda değil" diye mırıldanmıştı Jimmy kendi kendine. Baba da istemiyordu, baba olmak da. Oğul da istemiyordu, oğul olmak da. Tek başına olmak istiyordu... Yalnız, eşsiz, kendini yaratmış ve kendine yeten biri. Artık canının istediğini yapacak, hayat ağaçlarının meyvelerini koparacak, bir iki kez ısırıp suyunu emdikten sonra da posasını atacaktı.

Flurya onu odasına götürmüştü. Jimmy dalgın ve cansız görünüyordu. "İyi bir uyku çek" demişti Flurya, her zamanki canayakınlığıyla. "Sabah seni ararım."

Flurya şimdi bahçedeki mezuniyet töreni partisindeydi. Kalabalıktan uzakta durmuş, gururla gülümsüyordu. Hayır, gururlu değildi, diye düzeltiyor Kar Adamı. Sezar'ın hakkı Sezar'a. Zaferlerden gurur duymazdı o.

"Kutlarım" dedi Jimmy kendini zorlayarak. Aslında çok zorlanmamıştı, çünkü o partide Flurya'yı uzun süredir tanıyan tek kişi oydu. Pete Amca da vardı gerçi ama o sayılmazdı. Hem o Flurya'dan olabildiğince uzak duruyordu. Belki de İnternet faturalarını kimin yükselttiğini nihayet keşfetmişti. Flurya'nın annesine gelince... Geçen ay ölmüştü.

Bir kaza olduğu söyleniyordu. (Sabotaj sözcüğünden kimse hoşlanmazdı. Satışların azalmasına yol açardı.) Hastanede bir yerini kesmiş olmalıydı (gerçi Flurya'nın dediğine göre, işinde cerrah bıçağı kullanmazdı). Belki de kaşınmış veya dikkatsizlik edip kauçuk eldivenlerini çıkararak taşıyıcı bir hastanın yarasına dokunmuştu. Olabilirdi. Tırnaklarını yemeyi seven biriydi. Her halükârda, vücuduna giren sıcak bir biyoform, içini güneş enerjisiyle çalışan bir çim biçme makinesi gibi kemirmişti. Bir laboratuvar görevlisi, o biyoformun sümüksü kalıp familyasından, zeki bir genle karıştırılmış transgenetik bir staf olduğunu söylemişti. Ama bunu tesbit edip tedaviye başladıklarında, kadın çoktan karantinaya alınmış ve hızla kilo kaybetmekteydi. Flurya onu ziyaret edememişti tabii (Kimse edemezdi... Karantina odasında her şey robot kollarla yapılırdı, tıpkı nükleer materyallerin üretimindeki gibi). Ama gözlem penceresinden onu izleyebiliyordu.

"İlginçti" demişti Flurya, Jimmy'ye. "Ağzından köpük çıkıyordu. "

"Köpük mü?"

"Bir sülüğün üstüne tuz döktün mü hiç?"

Jimmy hayır demişti.

"Tamam. Şöyle diyeyim öyleyse. Diş macunu köpüğü gibi."

Flurya annesinin onunla bir veda konuşması yapmak istediğini ama dijital bir sorun çıktığını, bu yüzden dudaklarının kıpırdadığını görmesine karşın söylediklerini işitemediğini anlatmıştı. "Bunun dışında her şey gündelik hayattaki gibiydi" demişti Flurya. Zaten fazla bir şey kaçırmadığını, çünkü annesinin artık sayıklamakta olduğuu söylemişti.

Jimmy, Flurya'nın bu konudan öyle sakince söz edebilmesine anlam verememişti. Flurya'nın öz annesinin eriyip tükenmesini öylece izlemesi korkunç bir şeydi. Kendisi bunu yapamazdı. Ama herhalde Flurya rol yapıyordu o kadar. Vakarını korumaya çalışıyordu, çünkü aksi takdirde yitirmek zorunda kalacaktı.

Happicuppa

Mezuniyetten sonra Jimmy, Hudson Körfezi'nin batı kıyısındaki Moosonee HelthWyzer Tatil Kampı'na davet edilmişti. Orası HeltWyzer'ın ileri gelenlerinin tatile gittiği bir yerdi. Pete Amca'nın orada kendi deyimiyle "güzel bir yeri" vardı. Aslında bir türbeyle hafta sonlarında kullanılacak bir garsoniyer karışımı bir yerdi (geniş, dev yataklara sahip, her banyosunda perde bulunan bir yer). Gerçi Pete Amca'nın orada ilginç şeyler yaptığını hayal etmek zordu. Jimmy, Pete Amca'nın kendisini Flurya ile yalnız kalmamak için davet ettiğine emindi. Pete Amca zamanının çoğunun golf sahasında, geri kalanınıysa sıcak su dolu banyo küvetinde geçirdiğinden, Jimmy ile Flurya canlarının istediğini yapmakta özgürdüler.

Normalde finallerden sonra rahatlamak için interaktif oyunlara, devlet destekli *snuff* filmlere ve pornolara dönmeleri gerekirdi. Ama o yaz genetiği değiştirilmiş kahvelerin savaşı başladığından, onları izlemeyi yeğlemişlerdi. Savaşlar HelthWyzer'ın bir yan kuruluşunun geliştirdiği yeni bir Happicuppa çekirdeği yüzünden patlak vermişti. O zamana dek, her çalıdaki kahve çekirdekleri birbirinden farklı zamanlarda olgunlaşıyordu. Elle toplanıp işlenmeleri ve küçük miktarlarda nakledilmeleri gerekiyordu. Oysa Happicuppa kahve çalısı öyle tasarlanmıştı ki, bütün çekirdekleri aynı zamanda olgunlaşıyordu. Böylece dev plantasyonlarda yetiştirilip makinelerle toplanabiliyorlardı. Bu gelişme küçük yetiştiricileri iflas ettirdi. Onların da, işçilerinin de açlıkla karşı karşıya kalmasına yol açtı.

Dünya çapında bir direniş kampanyası başladı. İsyanlar çıktı, ekinler yakıldı, Happicuppa kafeleri yağmalandı. Happicuppa çalışanlarının arabaları bombalandı. Aralarından kaçırılanlar, keskin nişancılar tarafından vurulanlar, güruhlar tarafından öldüresiye dövülenler oldu. Öte yandan ordu, köylüleri katletmeye başladı. Daha doğrusu ordular. işin içine pek çok ülkenin ordusu karışmıştı çünkü. Ama askerlerle ölü köylüler dünyanın her yerinde aynı görünüyordu. Tozlu görünüyorlardı. Böyle olaylar sırasında o kadar toz kalkması şaşırtıcıydı.

"Bunları eşek sudan gelene dek dövmeli" dedi Flurya.

"Hangilerini? Köylüleri mi? Yoksa onları öldürenleri mi?”

"İkincisi. Köylüleri öldürdükleri için değil. Köylüler her zaman ölür. Ama o çalıları ekmek için bulut ormanlarını nükleer bombayla bombalıyorlar.”

"Ellerinden gelse köylüler de aynısını yapar” dedi Jimmy.

"Kesinlikle. Ama ellerinden gelmiyor.”

"Taraf mı tutuyorsun?”

"Aslında taraf filan yok.”

Buna pek bir şey denemezdi. Jimmy *saçma* diye bağırmayı düşündü ama yersiz olabileceğini düşünerek vazgeçti. Hem o sözcükten sıkılmışlardı artık. "Kanal değiştirelim” dedi.

Ama hangi kanalı açsalar karşılarına Happicuppa’yla ilgili bir haber çıkıyordu. Protestolar ve gösteriler yapılıyordu. Gözyaşartıcı bombalar atılıyor, ateş ediliyor, cop kullanılıyordu. Sonra tekrar protestolar ve gösteriler yapılıyor, tekrar gözyaşartıcı bombalar atılıyor, ateş ediliyor, cop kullanılıyordu. Günlerce sürüp gitti bu. Yüzyılın ilk on yılından beri görül-meyen bir durumdu. Flurya tarih yazıldığını söyledi.

"Ölümü içmeyin!” yazıyordu posterlerde. Avustralya’daki sendikalı liman işçileri (orada hâlâ sendikalar vardı) Happicuppa kargolarını yüklemeyi reddettiler. Birleşik Devletlerde, bir Boston Kahve Partisi kuruldu. Medyanın teşvikiyle bir yürüyüş düzenlendi ama sıkıcıydı çünkü şiddet olayı olmadı.

Yürüyüşe modası geçmiş dövmeler ya da dövmelerinin silindiği yerlerde beyaz izler taşıyan kel adamlar, sert görünüşlü ve sarkık göğüslü kadınlar ve üstünde kuşlarla birlikte uçan, gülümseyen meleklerin ya da çiftçilerle el tutuşan İsa'nın resimlerini ya da ön tarafında Tanrı Yeşildir yazısını taşıyan tişörtler giymiş, marjinal ve kâr amacı gütmeyen dini gruplara mensup çok şişman ya da sıska insanlar katıldı. Limandan denize Happicuppa ürünlerini atmaları filme çekildi ama sandıkların hiçbiri batmadı. Bu yüzden ekranda, denizde salınan bir sürü Happicuppa logosu belirdi. Bir reklam gibiydi.

“Beni susattı” dedi Jimmy.

"Salaklar” dedi Flurya. “Taş koymayı unutmuşlar. ”

Gelişmeleri internetten, Noodie Haberleri’nden düzenli olarak takip ediyorlardı. Ama bazen Pete Amca’nın deri kanepeli TV odasının bir duvarını kaplayan plazma ekrandan da izledikleri oluyordu. Sunucuların

takımları, gömlekleri, kravatları Jimmy'ye tuhaf geliyordu, özellikle de esrarla hafiften kafayı bulmuşsa. O ciddi ifadeli sunucuları Noodie Haberleri'nde, çırılçıplak halde hayal etmek tuhaftı.

Pete Amca da bazen haber izliyordu, akşamları golf sahasından döndüğünde. Kendine bir içki koyduktan sonra yorumlara başlıyordu. "Hep aynı şey" diyordu. "Şimdi bağırıp çağırıyorlar ama eninde sonunda sıkılıp sakinleşecekler. Herkes ucuz kahve istiyor. Buna karşı çıkılamaz."

"Haklısın" diyordu Flurya uysalca. Pete Amca'nın elinde oldukça değerli Happicuppa hisseleri vardı. ''Ölü yatırım diye buna derim" derdi Flurya, bilgisayardan amcasının hisselerini tararken.

"Onları satabilirsin" dedi Jimmy. "Happicuppa'yı satıp amcanın cidden nefret ettiği bir şeyler al. Mesela rüzgar gücü. Hayır, daha da iyisi... Kurbağa balığı hisseleri al. Güney Amerika'nın gelecekteki favori etinin hisselerini al."

"Hayır" dedi Flurya. "Bir labirentle bu riske giremem. Fark eder. Bilgisayarına girdiğimi anlar."

Happicuppa karşıtı bir örgütün çılgın fanatikleri Lincoln Anıtı'nı bombalayıp, bir Demokrasi Turu'yla oraya gelmiş beş Japon öğrenciyi öldürünce ortalık iyice karıştı. Güvenli bir mesafeye bırakılan notta *İkiyüzlüğü Durdurun* yazılıydı.

"Zavallılar" dedi Jimmy. "Doğru dürüst yazmayı bile bilmiyorlar."

"Yine de mesajlarını verdiler" dedi Flurya.

"Cehennemde yanasıcalar" dedi Pete Amca.

Jimmy karşılık vermedi, çünkü televizyonda Maryland'deki Happicuppa merkez bürosuna yapılan abluka gösterilmekteydi. Bağrışan kalabalığın arasında, Happicup İğrençcup yazılı bir pankart taşıyan, burnuyla ağzını yeşil bir bandanayla örtmüş bir kadın vardı: Jimmy'nin kayıp annesi (oydu değil mi?). Bandana bir anlığına aşağı kayınca Jimmy annesinin yüzünü tamamen gördü... O çatık kaşları, parlak mavi gözleri, azimli ağzı, içi sevgiyle doldu... Ani ve acı verici sevgiyle. Hemen ardından öfke geldi. Tekme yemiş gibiydi. inlemiş olsa gerekti. Sonra koruma görevlileri saldırıya geçti. Ortalığı gözyaşartıcı gaz dumanı kapladı. Silah sesine benzer gürültüler duyuldu. Jimmy tekrar baktığında annesi ortadan kaybolmuştu.

"Görüntüyü dondur!” dedi. "Geri dön!” Emin olmak istiyordu. Annesi nasıl böyle bir riske girebilirdi? Onu yakalarlarsa bu kez cidden ortadan kaybolurdu hem de sonsuza dek. Ama Flurya, Jimmy’ye bir an dönüp baktıktan sonra kanalı değiştirdi.

Keşke bir şey demeseydim, diye düşündü Jimmy. Dikkat çekmemeliydim. Korkudan eli ayağı buz kesmişti. Ya Pete Amca aradaki bağlantıyı kurup güvenlik görevlilerini ararsa? Hemen annesinin peşine düşerlerdi. Onu buldukları yerde öldürürlerdi.

Ama Pete Amca fark etmemiş gibiydi. Bardağına tekrar viski dolduruyordu. “Hepsine sprey tabancalarıyla ateş açmalılar” dedi. "Kameraları parçaladıktan sonra. Hem bu görüntüleri kim çekmiş ki? Bazen iplerin kimin elinde olduğunu merak etmiyor değilim.”

"Neden öyle yaptın?” dedi Flurya yalnız kaldıklarında.

“Hiç" dedi Jimmy.

“Görüntüyü dondurdum” dedi Flurya. “O sahnenin tamamını kaydettim.”

“Silsen iyi olur” dedi Jimmy. Korkusu artık iç sıkıntısına dönüşmüştü. Pete Amca’nın o anda cep telefonunun tuşlarına basmakta olduğuna emindi. Birkaç saat sonra güvenlik görevlileri yine onu sorgulamaya gelecekti. Annesi hakkında sorular sorup duracaklardı. Buna tekrar katlanmak zorunda kalacaktı.

“Rahat ol” dedi Flurya. Jimmy şunu demek istediğini düşündü: *Bana güvenebilirsin.* Sonra Flurya devam etti: “Tahmin edeyim: *Chordata Filumu’ndan, Omurgalılar Sınıfı’ndan, Memeliler Türü’nden, Primat Familyası’ndan, Homo Cinsi’nden, sapiens sapiens*’in bir altcinsi... Annen.”

“On puan” dedi Jimmy soğuk bir sesle.

“Zor değildi” dedi Flurya. “Onu hemen fark ettim. O iri mavi gözlerinden tanıdım. Ya annendi ya da bir klonu.”

Flurya onu tanımışsa, başka kim tanımış olabilirdi acaba? HelthWyzer Sitesi’ndeki herkese fotoğraflar gösterilmişti mutlaka: *Bu kadını gördünüz mü?* Yoldan çıkan annesinin öyküsü Jimmy’yi istenmeyen bir köpek gibi takip etmişti. Öğrenci Açık Arttırması’nda kötü bir okula düşmesinde de payı vardı muhtemelen. Jimmy güvenilir değildi. Bir güvenlik riskiydi. Lekeliydi.

“Babam da öyleydi” dedi Flurya. "O da kaçtı.”

“Öldü sanıyordum” dedi Jimmy. Daha önce babası hakkında Flurya'nın ağzından alabildiği tek laf buydu. Babam öldü. Nokta. Konuyu değiştir. Flurya’nın konuşmak istediği bir konu değildi.

"Ben de onu diyorum. Bir Halk Diyarı üstgeçidinden düştü. İş çıkışı saatiydi. Ona ulaştıklarında çoktan kedi mamasına dönmüştü.”

"Yoksa atladı mı?” dedi Jimmy. Flurya bu konudan rahatsız olmamış gibiydi, bu yüzden sormakta sakınca görmedi.

"Genel kanı buydu” dedi Flurya. "Batı HelthWyzer’ın en saygın araştırmacılarından biri olduğundan, muhteşem bir cenaze töreni düzenlendi. Herkes öyle ihtiyatlıydı ki. Kimse intihar lafını ağzına almadı. ‘Babanın geçirdiği kaza' dediler." "Üzüldüm” dedi Jimmy.

"Pete Amca’m sürekli bize gelmeye başladı. Annem onun çok *destekleyici* olduğunu söyledi." Flurya *destekleyici* sözcüğünü bir alıntı gibi söylemişti. "Amcanın babanın hem patronu hem de en yakın dostu olduğunu, şimdiyse tam bir aile dostu gibi davranmaya başladığını söyledi. Pete Amca’mı daha önce pek görmezdim. işlerimizi *halletmek* istediğini söyledi. Benimle samimi konuşmalar yapmaya çalışıp duruyordu. Babamın *sorunlarından* bahsedip durdu.”

“Yani babanın zırdeli olduğunu söylemeye çalışıyordu” dedi Jimmy.

Flurya kısık, yeşil gözlerini Jimmy’ye çevirdi. “Evet. Ama babam deli değildi. Son zamanlarda biraz kaygılı görünse de, *sorunları* yoktu. Aklından öyle bir şey geçmiyordu. Yani atlamak gibi. Geçse anlardım.”

“Düşmüş olabilir mi sence ?’

“Düşmek mi?”

"Yani üstgeçitten.” Jimmy, Flurya’ya babasının bir Halk Diyarı üstgeçidinde ne aradığını sormak istedi ama bunun sırası değil gibi geldi. "Üstgeçitte parmaklık var mıydı?”

"Babam biraz dalgındı” dedi Flurya tuhaf bir gülümsemeyle. "Adımlarına dikkat etmezdi. Aklı havadaydı. İnsanlığın gelişimine katkıda bulunmaya çalışırdı.”

"Onunla iyi anlaşır mıydın?”

Flurya duraksadı. "Bana satranç oynamayı öğretti. Ölmeden önce.”

“Öldükten sonra öğretecek hali yoktu ya” diye espri yaptı Jimmy. Çünkü Flurya’ya acımaya başlamıştı ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

Nasıl anlayamadım? diye düşünüyor Kar Adamı. Bana söylediklerini. Nasıl o kadar aptal olabildim?

Hayır, aptallık değildi. O zamanki halini tanımlayamıyor. Toy değildi. Çeşitli tecrübeler yaşamış, yaralar almıştı. Karanlık hislere sahipti. Belki de cahildi. Bilgisiz, gelişmemiş.

Ama cehaletinde kasıtlı bir yön vardı. Daha doğrusu yapısal. Dört duvar arasında büyümüştü. Sonra kendi etrafına da duvar örmüştü. Dünyayı dışarıda bırakmıştı.

Uygulamalı retorik

O tatilin sonunda Flurya Watson-Crick’e, Jimmy ise Martha Graham'a gitti. Hızlı tren istasyonunda el sıkıştılar. “Görüşürüz” dedi Jimmy.

“Elektronik postayla yazışırız” dedi Flurya. Sonra Jimmy’nin üzüntüsünü fark edince, “Yapma, sen de iyi bir yere gidiyorsun” dedi. “Ünlü bir yere.”

“Ünlüydü” dedi Jimmy.

“Sandığın kadar berbat bir yer değil."

Flurya bir kez olsun yanılmıştı. Martha Graham dökülüyordu. En sefilinden Halk Diyarı semtleriyle çevriliydi: Kullanılmayan depolarla, yanmış apartmanlarla, boş otoparklarla (Jimmy tren dururken fark etti bunu). Çöplerden toplanmış materyallerle (teneke ve kontrplak levhalarla) yapılmış gecekondular görülüyordu yer yer. Gecekonducular... Böyle insanlar nasıl var olabiliyordu ki? Jimmy’nin aklı ermiyordu. Oysa vardılar işte, jilet gibi keskin dikenli tellerin ardındaydılar. İki tanesi trene orta parmaklarını kaldırarak bir şeyler haykırdı. Kurşun geçirmez cam, seslerini engelledi.

Martha Graham’ın giriş kapısındaki güvenlik şaka gibiydi. Muhafızların yarısı uyukluyordu. Duvarlarsa tek bacaklı bir cüce tarafından bile aşılabilirdi (üstleri solmuş grafitilerle kaplıydı). İçerideki Bilbao tarzı betonarme binalar rutubetliydi. Çimenlikler çamur deryasıydı. Mevsime göre ya kurumuş ya da sulu oluyorlardı. Öğrencilerin ders dışında kullanabileceği tek eğlence mekânı yüzme havuzuydu... O da dev bir sardalye konservesi kutusu gibi kokuyordu. Yatakhanelerin klimaları sık sık bozuluyordu. Sık sık elektrik kesiliyordu. Kafeteryadaki yemekler genellikle bej rengiydi ve rakunk boku gibi kokuyordu. Yatak odalarında *artropoda* aileleri yaşıyordu. Bunların yarısı hamamböceğiydi. Jimmy okulu iç karartıcı buldu. Görünüşe göre oradaki, sinir sistemi bir laleninkinden gelişkin herkes kendisiyle hemfikirdi. Ama hayatın ona dağıttığı kartlar böyleydi işte, babasının sıkıntılı vedalaşmaları sırasında söylediği gibi. Jimmy elindeki kartları olabildiğince iyi kullanmak zorundaydı.

Haklısın baba, diye düşünmüştü Jimmy. Bilgece tavsiyeler konusunda sana hep güvenebileceğimi biliyordum.

Martha Graham Akademisi, adını herhalde vaktiyle epey ünlü olan yaşlı bir dans tanrıçasından almıştı. Yönetim binasının önünde kadının korkunç bir heykeli duruyordu. Heykeldeki tunç plakada, kadının bu sahnede Holofernes adlı cüppeli birini öldüren Judith adlı bir karakteri canlandırdığı yazılıydı. Öğrenciler bunun modası geçmiş, boktan bir feministlik örneği olduğunu söylüyordu. Arada sırada heykelin göğüslerine çizimler yapılıyor ya da kasık bölgesine çelik yün yapıştırılıyordu (bunu Jimmy de yapmıştı). idareciler öyle ilgisizdi ki, heykelin durumunu ancak aylar sonra fark ediyorlardı. Öğrencilerin aileleri o heykelden şikayet edip duruyorlardı (kötü bir örnek model olduğunu söylüyorlardı. Fazla agresif, fazla kana susamış vb). Öğrencilerse hep bir ağızdan heykeli savunuyordu. İhtiyar Martha'nın maskotları olduğunu söylüyorlardı... Çatık kaşlarıyla, o kanlı kelleyle. Hayat ya da sanat gibi bir şeyi temsil ediyordu o. Martha'ya dokunmayın. Onu rahat bırakın.

Akademi yirminci yüzyılın sonlarına doğru, Eski New York'lu bir grup hayırsever zengin liberal tarafından (şimdi hepsi ölüydü) bir sanat ve beşeri bilimler üniversitesi olarak kurulmuştu. Özellikle gösteri sanatlarına ağırlık verilmişti (tiyatro, şarkıcılık, dans vb). 1980'lerde sinema ve ardından video sanatları bölümleri de eklenmişti. Martha Graham'da böyle şeyler hâlâ öğretiliyordu. Hâlâ piyesler sahneleniyordu. Jimmy orada oyununu izledikten sonra Anna K.'nın, röntgenciler için açtığı web sitesinde tuvaletini yaparken Leydi Macbeth rolünü çok daha inandırıcı oynadığını düşündü.

Müzik ve dans öğrencileri şarkı söyleyip dans etmeyi sürdürüyordu ama bu faaliyetler canlılığını yitirmişti ve sınıflar küçüktü. Yirmi birinci yüzyılın başlarındaki sabotaj paniği, canlı performansların gözden düşmesine yol açmıştı. Kimse kapalı, karanlık, kolayca yok edilebilecek bir mekânda kalabalık gruplar halinde toplanmayı istemez olmuştu... En azından saygın ya da popüler hiç kimse. Teatral faaliyetlerden geriye yalnızca hep bir ağızdan söylenen şarkılar, domates savaşları ve ıslak tişört yarışmaları kalmıştı. Her ne kadar pek çok eski form varlığını sürdürse de (komedi dizileri, rock videoları), bunların meraklısı yaşlı insanlardı ve genellikle ancak nostaljiden ötürü izleniyordu.

Yani Martha Graham'da yapılanların çoğu Latince ya da kitap ciltlemeyi öğrenmek gibiydi: Düşününce hoş geliyordu ama artık pek önemli değildi. Yine de rektörün arada sırada öğrencilere sanatın önemi ve küt küt atan insan yüreğinin kırmızı kadife amfiteatrındaki karşı konulmaz, rezerve edilmiş yeri üstüne sıkıcı konuşmalar yaptığı oluyordu.

Sinema ve Video Sanatları bölümlerine gelince... Bunlara kimin ihtiyacı vardı ki? Bilgisayarı olan herkes istediği görüntüleri kesip birleştirebilir, eski materyalleri dijital yöntemlerle değiştirebilir ya da yeni animasyonlar yaratabilirdi. İnternetten standart ana temalardan birini indirip istediğiniz suratları ve gövdeleri ekleyebilirdiniz. Jimmy sırf eğlence olsun diye *Gurur ve Önyargı* ile *Deniz Feneri*'nin çıplak oyunculu versiyonlarını yaratmıştı. HelthWyzer'daki VizArts'ın ikinci sınıfında da *Malta Şahini*'ne Kate Freenaway'in kostümlerini ve Rembrandt aydınlatmasını uygulamıştı. O film gerçekten güzel olmuştu. Tonlaması karanlık, ışık ve gölge oyunları muhteşemdi.

Bu yıpratıcı faktörlerden (eski entelektüel sahasının erozyona uğramasından) dolayı, Martha Graham'ın sunabileceği cazip bir paket yoktu artık. Kurucular ölünce, sadık sanatseverlerin bağışları kesilince, insanlar daha pratik uğraşlara ilgi duyar olunca, müfredat programı başka alanlara kaymıştı. Bunlara *çağdaş alanlar* deniyordu. Örneğin Web Oyunu Dinamikleri. Hâlâ para kazandırabiliyordu. Ya da Görsel ve Plastik Sanatlar'ın bir alt kolu kabul edilen Görüntü Sunumu. GörPla Sanatlar'dan (öğrencilerin tabiriyle) mezunsanız, reklam piyasasında rahatça iş bulabilirdiniz.

Ya da Sorunbilim'den. Sorunbilim sözcüklerle arası iyi olan kişiler içindi. Bu yüzden Jimmy onu seçti. Öğrenciler bu derse Salla ve Sırıt adını takmıştı. Martha Graham'daki her şey gibi, faydacı amaçlara yönelikti. Okulun Latince düsturu olan *Ars Longa Vita Brevis'in* altında, Mezunlarımız İş Bulmakta Zorlanmaz sloganı yazılıydı.

Jimmy fazla hayale kapılmıyordu. Sorunbilim bölümünden mezun olunca kendisini neyin beklediğini biliyordu. En iyi ihtimalle göz boyamacılık yapabilirdi ... Soğuk, sert, sayısal gerçek dünyayı iki boyutlu şık cümlelerle süsleyebilirdi. Sorunbilim derslerinden aldığı notlara göre (Uygulamalı Mantık, Uygulamalı Retorik, Tıp Etiği ve Terminolojisi, Uygulamalı Anlambilim, Görecebilim ve İleri Düzey Farklı Betimleme) ya büyük bir

şirkette dolgun maaşla göz boyamacılık yapacak ya da küçük bir şirkette düşük ücretle çalışacaktı. Geleceği bir hüküm gibi uzanıyordu önünde... Daha doğrusu gereksiz yarı cümlelerle fazlasıyla uzamış bir cümle gibi. Jimmy kısa sürede kampüs barlarına dadanıp, ucuz içki saatlerinde esprileri art arda patlatır olmuştu. Hayatının geri kalanını hevesle beklediği söylenemezdi.

Yine de, Martha Graham'a bir sipere girercesine atladı ve mezun olana dek ayağa kalkmadı. Yatakhane suitini (iki küçük odanın ortasında gümüşbalığı desenleriyle bezeli bir banyo) Bernice adlı katı vejetaryen kızla paylaşıyordu. Bernice ince telli saçını tukan şeklindeki tahta bir tokayla geriye yatırır ve Tanrı'nın Bahçıvanları yazan tişörtler giyerdi. Koltukaltı deodorantı gibi kimyasal bileşiklerden tiksindiğinden, tişörtleri yeni yıkanmış olsa bile pis kokardı.

Bernice, Jimmy'ye etoburluğunu hiç onaylamadığını bildirmek için, deri sandaletlerini çaldı ve çimenlikte yaktı.

Jimmy onların gerçek deri olmadığını söyleyince, Bernice deri gibi göründükleri için yakılmayı hak ettikleri karşılığını verdi. Jimmy odasına birkaç kız getirdiğindeyse, Bernice onun bütün sliplerini yakmak suretiyle evlilik dışı cinsel ilişkiler konusundaki görüşlerini belirtti (oysa onu hiç ilgilendirmezdi. Kızlar hiç ses çıkarmamıştı, hap kullandıkları için kıkırdamak ve elbette bol bol inlemek dışında).

Jimmy Öğrenci Hizmetleri'ne şikâyette bulundu. Birkaç denemeden sonra (Martha Graham Öğrenci Hizmetleri personelinin sevimsizliği meşhurdu, ne de olsa gözden düşmüş ve bundan bütün dünyayı sorumlu tutan Lo dizisi oyuncularından oluşuyorlardı) tek kişilik bir oda almayı başardı. (*Önce sandetlerim, sonra külotlarım. Yakında sıra bana gelecek. O kadın bir piroman. Tekrar söylüyorum, kafadan çatlak. Yaktığı donlarımın artıklarını görmek ister misiniz? İşte bu minik zarfın içindeler. Yakında küllerimi ve dişlerimi bir kavanozun içinde bulursanız şaşmayın. Sorumlusu siz olursunuz. Bunu ister misiniz? Hey, ben öğrenciyim. Sizler de bana hizmet etmekle yükümlüsünüz. Bakın, şu sağdaki tabelada yazıyor, gördünüz mü? Bu konuyu rektöre de bildirdim. Kendisine bir elektronik posta attım.)*

(Aslında bunları demedi tabii. Demeyecek kadar akıllıydı. Gülümseyip mantıklı biri gibi konuşarak sempatilerini kazandı.)

Yeni odasına geçince işler biraz düzeldi. En azından artık hayatını rahatça yaşayabiliyordu. Martha Graham'da bol miktarda bulunan yarı-sanatçı,

bilge ve yaralı kadın tipine çekici gelen bir tür melankoliye sahip olduğunu keşfetmişti. Kar Adamı o kadınların cömert, şefkatli, idealist olduğumu düşünüyor şimdi. Kendi yaralarını iyileştirmeye çalışıyorlardı. Jimmy ilk başlarda hemen yardımlarına koşuyordu. İyi kalpli ve şövalye ruhlu olduğu söylenmişti ona. Onlara yaralarının öykülerini anlattırıyor, sonra da merhemlik yapıyordu. Ama kısa süre sonra durum tersine dönüyordu. Jimmy doktorken hastaya dönüşüveriyordu. O kadınlar Jimmy'nin ne kadar incinmiş olduğunu fark edince, ona hayatı tanıtmaya ve ruhsal dünyasının olumlu yönlerini göstermeye çalışıyorlardı. Onu yaratıcı bir proje olarak görüyorlardı: Şimdiki hüzünlü haliyle Jimmy hammaddeydi, işlendiğindeyse mutlu bir Jimmy olacaktı.

Jimmy kendisinin üstünde çalışmalarına izin verdi. Onları neşelendiren, kendilerini yararlı hissetmelerini sağlayan bir şeydi. Gösterdikleri çaba dokunaklıydı. Bu onu mutlu eder miydi? Yada şu? Şuna ne derdi peki? Ama Jimmy melankolisini kalıcı bir biçimde azaltmaktan özenle kaçınıyordu. Bunu yaparsa bir ödül ya da en azından bir sonuç bekleyeceklerdi. Bir sonraki adımı, ardından da bir taahhütü talep edeceklerdi. Ama Jimmy aptal mıydı ki, o kadınların ilgisini çekmiş olan gri ve yağmurlu gün hüznünden, alacakaranlık özünden, sis halesinden vazgeçsindi?

"Umutsuz vakayım ben" diyordu onlara. "Duyusal açıdan sakatım." Güzel olduklarını ve kendisini tahrik ettiklerini de söylüyordu. Bu konuda asla yalan söylemezdi. Onlara kendisine fazla duyusal yatırım yapmamalarını, ruhunun derin bir çukur olduğunu, yalnızca şu anın tadını çıkarmalarını söylüyordu.

Er geç Jimmy'nin ilişkilerini ciddiye almadığından yakınmaya başlıyorlardı, hem de önce biraz neşelenmesi gerektiğini söyledikten sonra. Nihayet enerjileri tükendiğinde ve ağlamaya başladıklarında, Jimmy onları sevdiğini söylüyordu. Bunu umutsuzluk yüklü bir sesle söylemeye özen gösteriyordu. Onun tarafından sevilmek, zehirli bir hap yutmaktı. Ruh için zehirliydi. Jimmy'nin tutsak olduğu bataklığa gömülmelerine yol açardı. Onları çok seviyordu, bu yüzden zarar görmelerini istemiyor, yani sefil hayatından çıkarmayı arzuluyordu. Bazıları numarasını fark ettiyse de *(Büyü artık Jimmy!)*, çoğu yuttu.

Kadınların gidişine hep üzülürdü. Ona kızmalarından nefret ediyordu. Kadınların öfkelenmesinden rahatsızlık duyardı. Ama kendilerini dizginleyemeyecek kadar sinirlendiklerinde, ilişkinin bittiğini anlardı. Terk

edilmekten nefret ediyordu, her ne kadar bunu bizzat ustaca ayarlamış olsa da. Ama kısa süre sonra ilginç zayıflıklara sahip bir başka kadın çıkardı yoluna. Bulunduğu ortam bereketliydi.

Ama sürekli yalan söylemiyordu. O kadınlara gerçekten bir tür sevgi beslerdi. Hayatlarını gerçekten güzelleştirmek isterdi. İlgisi çabuk sönen biriydi o kadar.

"Seni hergele” diyor Kar Adamı yüksek sesle. Hoş bir sözcük. *Hergele.* Altın klasiklerden biri.

O kadınlar annesi hakkındaki skandalı biliyordu tabii. Kötü şöhret çabuk yayılır. Kar Adamı o öyküyü nasıl kullandığını (imalarla, duraksamalarla) hatırlayınca utanç duyuyor. Kadınlar hemen onu avutmaya başlardı. Sempatilerine gömülür, bundan haz duyardı.

Annesi artık mitsel bir varlığa dönüşmüştü. Kara kanatlı, gözleri adaletin alevlerini saçan, eli kılıçlı, insanüstü bir yaratığa. Annesinin giderken rukunku Katil'i yanında götürdüğünü söylerken, dinleyicilerine bir iki damla gözyaşı döktürmeyi başarıyordu genellikle.

Ne *yaptın peki*? (Faltaşı gibi açık gözler, Jimmy’nin koluna tek bir kez hafifçe vuran bir el, sempati dolu bakışlar.)

Şey, bilirsin işte. (Omuz silk, başka tarafa bak, konuyu değiştir.)

Aslında tamamen rol yapmıyordu.

Jimmy'nin tüylü, korkunç annesinden etkilenmeyen tek kadın Antilop oldu. *Yani annen başka bir yere mi gitti Jimmy? Olur böyle şeyler. Belki de geçerli nedenleri vardı. Bunu hiç düşündün mü?* Antilop ona acımamıştı. Kendine de acımazdı. Duygusuz değildi. Tersine. Ama Jimmy'nin hissettirmek istediği duyguları hissetmeyi reddetmişti. Jimmy’nin ona kapılmasının nedeni bu muydu? Başka kadınlardan rahatça alabildiği şeyi ondan alamamış olması mı? Antilop'un sırrı bu muydu?

Asperger Sendromlular Okulu

Flurya ile Jimmy *e-mail* yoluyla yazışıyorlardı. Jimmy, Martha Graham'dan, eğlenceli olduğunu umduğu bir üslupla yakınıyor, profesörlerini ve öğrenci arkadaşlarını ilginç ve aşağılayıcı sıfatlarla tasvir ediyordu. Sık sık *botulin* ve *salmonella* zehirlenmesi yaşadıklarını anlatıyor, odasında bulduğu çok bacaklı yaratıkların listelerini gönderiyor, iç karartıcı okul bahçesinde satılan bilinç yükseltici maddelerin kalitesizliğinden şikayet ediyordu. Kendini koruma içgüdüsü, cinsel hayatının ayrıntılarını gizlemesine, yalnızca ufak imalarda bulunmasına yol açıyordu. *(Tamam, o piliçler ona kadar saymayı bilmiyor olabilir ama* en *azından benim ufaklığı kaldırmayı biliyorlar, haha, şaka,* ☺.)

Biraz övünmekten alamıyordu kendini, ne de olsa Flurya'dan üstün olduğu tek uğraş sahası buydu (şimdiye dek edindiği bütün izlenimlere göre). Flurya, HelthWyzer'dayken cinsel açıdan pek aktif sayılmazdı. Kızlar onu sinir bozucu bulurdu. Ona tapan, peşinden ayrılmayan, hisli ve ateşli e-mail'ler gönderen, onun için bileklerini kesme tehditleri savuran birkaç saplantılı tip çıkmıştı gerçi. Belki bazılarıyla yattığı bile olmuştu. Flurya aşka inanırdı. Ne de olsa vücut kimyasını değiştirirdi. Bu yüzden gerçekti. Ama aşkın hormonların yol açtığı bir delilik hali olduğunu düşünürdü. Ayrıca küçük düşürücü bir şeydi, çünkü kişiyi dezavantajlı duruma düşürür, sevgi nesnesini aşırı güçlü kılardı. Seks ise kolay ve banaldı. Kuşaklararası gen transferi sorununa son derece kusurlu bir çözümdü.

Jimmy'nin sevgilileri Flurya'yı ürkütücü bulurdu. Jimmy arkadaşını savunurken kendini üstün hissederdi. "Aslında iyi biridir. Uzaylı o kadar" derdi.

Flurya'nın şimdi neler yaptığını nasıl öğrenecekti peki? Flurya neler yaptığından pek söz etmiyordu. Oda arkadaşı, sevgilisi var mıydı? Söylememişti ama bu bir şey ifade etmezdi. E-mail'lerinde muhteşem okul kampüsünden söz ediyordu (biyoloji meraklıları için Alaaddin'in hazinesi

gibiydi). Başka? Flurya Watson-Crick Enstitüsü'nden gönderdiği o ilk, kısa mektuplarda başka nelerden bahsetmişti? Kar Adamı hatırlayamıyor.

Uzun satranç oyunları oynamışlardı. Günde iki hamle. Jimmy artık satrançta daha iyiydi. Flurya karşısındayken dikkati dağılırdı, çünkü arkadaşı parmaklarıyla masaya vurarak şarkılar mırıldanıp dururdu, sanki otuz hamle öncesini görmüş ve Jimmy'nin kaplumbağa gibi yavaş beyninin bir sonraki kale fedasına doğru ağır ağır ilerlemesini sabırla beklercesine. Ayrıca Jimmy artık hamleler arasında İnternet programlarından eski ustaları hamlelerini ve ünlü oyunları araştırabiliyordu. Gerçi Flurya da aynı şeyi yapıyordu.

Flurya beş altı ay sonra açılmaya başladı. Yeni okulunda HelthWyzer Lisesi'ndekinden daha sıkı çalışmak zorunda kalıyordu, çünkü burada rekabet çok daha fazlaydı. HelthWyzer'de Watson-Crick'e Asperger Sendromlular Okulu denirdi, koridorlarında gezinen tuhaf dâhilerin çokluğundan dolayı. Bunlar genetik açıdan yarı-otistik kişilerdi. Meselelere at gözlüğüyle, saplantılı bir biçimde bakarlardı. Sosyal ilişkilerde beceriksizdiler (doğru dürüst giyinmeyi bile bilmezlerdi). Diğerlerinin şansına neyse ki toplum içinde sıradışı davranışlara karşı toleransları yüksekti.

Yani HelthWyzer'dan da mı fazla, diye sordu Jimmy.

Buranın yanında HelthWyzer, Halk Diyarı gibi kalır, diye karşılık verdi Flurya. *Orası NT'lerle doluydu.*

NT?

Nörotipiklerle.

Yani?

Dahi geni eksik.

Sen nörotipik misin peki, diye sordu Jimmy ertesi hafta, bu konuyu düşünme fırsatı bulduktan sonra. Ayrıca kendisinin de nörotipik olup olmadığı üstüne kafa yormuştu. Gerçekten öyle miydi? Eğer öyleyse, Flurya'nın geştaltına göre kötü bir şey miydi bu ? İki sorunun da cevabının evet olduğundan şüpheleniyordu.

Ama Flurya asla cevap vermedi. Hep böyle yapardı: Cevaplamak istemediği sorular varsa, hiç sorulmamış gibi davranırdı.

Gelip burayı görmelisin, dedi Jimmy'ye, üniversitedeki ikinci yıllarının Kasım sonunda. *Hayatın boyunca unutamayacaksın. Sıkıcı, normal bir*

kuzenimmişsin gibi davranırım. Şükran Günü haftasında gelsene.

Jimmy diğer seçeneğinin hindi ebeveyniyle hindi yemek olduğunu *(şaka, haha,* ☺) ve bunu istemediğini yazdı. Bu yüzden teklifini memnuniyetle kabul ediyordu. Kendi kendine, Flurya'nın arkadaşı olduğu için ona kıyak geçtiğini söyledi. Ne de olsa Flurya'yı tatillerde kim ziyarete gelirdi ki, gerçek amcası olmayan o sıkıcı *australopithecus* Pete Amca'sından başka? Ama aynı zamanda Flurya'yı özlediğini fark etti. Onu bir yıldan fazladır görmüyordu. Flurya değişmiş miydi acaba?

Jimmy'nin tatilden önce bitirmesi gereken birkaç dönem ödevi vardı. Bunları internetten birilerine parayla yazdırabilirdi tabii (Martha Graham böyle konularda çok gevşekti, fikir hırsızlığı normal karşılanırdı) ama ilkeleri bunu yapmasına engeldi. Tuhaf gibi görünse de, dönem ödevlerini kendi yazacaktı. Martha Graham tipi kadınların hoşuna gidiyordu bu. Orijinal, risk alabilen, kafasını çalıştırmaktan kaçınmayan erkekleri seviyorlardı.

Yine aynı nedenden dolayı, kütüphanenin ücra köşelerinde saatler geçirip, unutulmuş bilgiler aradı. Daha zengin enstitülerin daha büyük kütüphanelerindeki kitaplar çoktan yakılmış, yerlerini CD-ROM'lar almıştı. Ama Martha Graham bu konuda da her şeyde olduğu gibi çağın gerisinde kalmıştı. Jimmy burnuna küften koruyucu huni şeklinde bir filtre takarak, eski kitaplarla dolu rafları rastgele karıştırdı.

Bunu yapmasının nedenlerinden biri de inatçılığı, hatta öfkesiydi. Sistem onu toplumdışıların arasına atmıştı. Okuduğu bölüm artık geçerliliği kalmamış bir alan, bir zaman kaybı olarak görülüyordu (kararları veren, gerçek güce sahip kişiler tarafından.) Madem öyle, Jimmy gereksiz konuları araştırmayı kendine gaye edinecekti. Gereksizliğin şampiyonu, koruyucusu ve savunucusu olacaktı. Sanatın tamamen gereksiz olduğunu söyleyen kimdi? Jimmy bunu kimin söylediğini hatırlamıyordu ama o kişiyi kutluyordu. Bir kitap ne kadar tanınmamışsa, Jimmy için o kadar ilginçti.

Eski sözcüklerin de listesini çıkarmaya başladı... Günümüz dünyasında (Jimmy bazen dönem ödevlerinde gülünüz dünyası diye yazardı, güya yanlışlıkla... Profesörler yazım hatası diye not düşer, ne kadar dikkatli olduklarını kanıtlarlardı) artık yeri olmayan, net ve zengin anlamlar barındıran sözcüklerin. O eski tabirleri konuşmalarda kullanırdı: *Rot balansçı, mıknatıs taşı, abus, kurumlu.* Böyle sözcüklere karşı tuhaf bir

sevgi beslemeye başlamıştı. Sanki ormanda kaybolmuş çocuklardılar da, görevi onları kurtarmaktı.

Dönem ödevlerinden birinin (Uygulamalı Retorik dersi için yazmıştı) adı "Yirminci Yüzyılın Kişisel Gelişim Kitapları: Umudun ve Korkunun Sömürüsü" idi. Bu ödev sayesinde, öğrenci barlarında sık sık kullandığı eğlenceli bilgiler edinmişti. Çeşitli kitaplardan alıntılar yaparak (Öz *İmajınızı Geliştirin, On İki Derste İntihar, Arkadaş Edinme ve İnsanları Etkileme Yolları, Beş Haftada. Düz Karınlar, Her Şeyi Elde Edebilirsiniz, Kadınsız Yaşamak, Aptallar İçin Üzüntüyle Başa Çıkma Yöntemleri)* çevresindekileri kahkahadan kırıp geçiriyordu.

Artık yeni bir arkadaş çevresi vardı. Bu hazzı tekrar keşfetmişti. *Hey Jimmy, Herkes İçin Estetik Ameliyat'tan alıntı yapsana! İçinizdeki Çocuğu Keşfedin'den alıntı yap! Kadınlığınızı Keşfedin'i anlat! Para ve Zevk İçin Kunduz Besleyin'den bahset! Flörtte ve Sekste Sağ Kalma Yöntemleri El Kitabı'nı anlat!* İnsanları eğlendirmeye her zaman hazır olan Jimmy, bu talepleri yerine getiriyordu. Bazen kitap isimleri uyduruyordu *(Dua Yoluyla Divertiküliti İyileştirmek*, en iyi yaratılarından biriydi). Kimsenin ruhu duymuyordu.

O dönem ödevini daha sonra mezuniyet tezine dönüştürdü. En yüksek notu aldı.

Martha Graham'dan Watson Crick'e yalnızca bir kez aktarma yaparak hızlı trenle gidilebiliyordu. Jimmy üç saatlik yolculuğun çoğunu pencereden dışarıya, içinden geçtikleri Halk Diyarları'na bakmakla geçirdi. Sıra sıra dizili kirli binalar, küçük balkonlu apartman daireleri, parmaklıklara asılmış çamaşırlar, bacalarından duman tüten fabrikalar, taş ocakları. Atık fırınına benzeyen bir şeyin yanındaki dev bir çöp yığını. HelthWyzer'dakine benzer bir süpermarket (ancak park yerinde elektrikli golf arabaları yerine otomobiller vardı). Neon ışıklarıyla bezeli bir sokaktaki barlar, kızların takıldığı kafeler ve tarihi bir eser gibi görünen bir sinema. Birkaç karavan görünce, onlardan birinde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Bu düşünce biraz başını döndürdü, sanki denizde ya da çöldeymiş gibi. Halk Diyarları'nda her şey öyle sınırsız, öyle çeşitli, öyle serbest, öyle açık görünüyordu ki. Değişime öyle açıklardı ki.

Sitelerdeki inanışa göre, Halk Diyarları'nda ticaret dışında ilginç hiçbir şey yapılmazdı. Zihinsel bir hayat yaşanmazdı. Ticaret yapılırdı ve bir sürü

suç işlenirdi o kadar. Oysa Jimmy'ye, güvenlik bariyerlerinin arkası gizemli ve heyecan verici görünürdü. Ayrıca tehlikeli. Orada olsa ne yapacağını, nasıl davranacağını bilemezdi. Kız tavlamayı bile beceremezdi. Onu iki dakikada şapşala çevirirlerdi. Ona gülerlerdi. Rezil ederlerdi.

Watson-Crick'deki güvenlik önlemleri, Martha Graham'dakinin tersine çok sıkıydı. Fanatiğin tekinin gizlice içeri sızıp yeni neslin en parlak zihinlerini bombalayarak yok etmesinden, böylece bir şeylere büyük bir darbe indirmesinden çekiniyorlardı besbelli. Girişte sprey tabancalı ve lastik coplu düzinelerce güvenlik görevlisi durmaktaydı. Watson-Crick armasını taşısalar da, aslında ne oldukları belliydi. Jimmy'nin gözünün irisinin resmini çekip sistemde araştırdılar. Sonra iki somurtkan vücut geliştirmeci onu sorgulamak üzere bir kenara çektiler. Jimmy nedenini hemen tahmin etti.

"Kaçak anneni son günlerde gördün mü?"

"Hayır" dedi Jimmy gerçeği söyleyerek.

"Haber aldın mı peki? Telefon etti mi ya da yeni bir kartpostal gönderdi mi?" Demek hâlâ ona gelen mektupları kontrol ediyorlardı. Gelen bütün kartpostalları bilgisayarlarına kaydetmiş olmalıydılar. Ayrıca şimdi nerede kaldığını da biliyorlardı, sormadıklarına göre.

Hayır, dedi tekrar. Yalan söylemediğinden emin olmak için onu nöro-tepki monitörüne bağladılar. Bu sorunun sinirini bozduğunu fark etmişlerdi herhalde. *Oradan haber alsam bile sana söylemezdim, maymun suratlı*. Ama böyle konuşmanın ona hiçbir şey kazandırmayacağını, tersine bir sonraki trenle Martha Graham'a geri yollanmasına ya da daha kötüsüne yol açacağını bilecek kadar büyümüştü artık.

"Annen neler yapıyor biliyor musun? Kimlerle takılıyor?"

Bilmiyordu ama onlar biliyorlardı galiba. Yine de Maryland'daki Happicuppa protestosu yürüyüşünden söz etmemişlerdi. Belki de korktuğu kadar bilgili değildiler.

"Buraya niye geldin evlat?" Artık sıkılmışlardı. Sorgulamanın önemli kısmı sona ermişti.

"Şükran Günü Haftası'nda eski bir dostumu ziyaret etmek istedim" dedi Jimmy. "HelthWyzer Lisesi'nden bir arkadaşımı. Kendisi burada okuyor. Beni davet etti." Flurya'nın ismini ve kendisine verdiği ziyaretçi onay numarasını söyledi.

‘‘Ne öğrencisi? Ne okuyor?”

Transgenetik, dedi Jimmy.

Flurya’nın dosyasını çıkarıp baktılar. Kaşları çatıldı. Etkilendikleri belliydi. Sonra cep telefonuyla bir görüşme yaptılar, Jimmy’ye inanmamışçasına. Tavırlarıyla şu soruyu sorar gibiydiler: Senin gibi bir serf, soyluları neden ziyaret etsin ki? Ama nihayet geçmesine izin verdiler. Flurya çıkış bariyerine yaslanmış sırıtıyordu. Üstünde markasız, siyah giysiler vardı. Eskisinden de yaşlı, zayıf ve zeki görünüyordu.

“Selam mantar fındığı” dedi Flurya. Jimmy nostaljiye kapıldı, ansızın açlık duyarcasına. Flurya’yı gördüğüne öyle sevinmişti ki, neredeyse ağlayacaktı.

Kurtekler

Martha Graham’a kıyasla Watson-Crick bir saraydı. Giriş yolunda enstitünün maskotu keçicekin tunç bir heykeli vardı. Keçicek, yapılan ilk başarılı genetik birleştirmelerden biriydi. O yüzyılın başında Montreal’de, süte esnek ve ipeksi örümcek ağları katmak için yaratılmış, keçiyle örümcek karışımı bir yaratıktı. Bugünlerdeyse en çok kurşun geçirmez yelek üretiminde faydalanılıyordu. Güvenlik görevlilerinin taptığı bir hayvandı.

Güvenlik duvarının iç tarafındaki engin arazi muhteşem görünüyordu. Flurya buranın tasarımını JigScape Fakültesi’nin yaptığını söyledi. Botanik Transgenetik (Süsleme Bölümü) öğrencileri kuraklığa ve sele dayanıklı çok sayıda tropik karışım yaratmıştı. Bunların donuk krom sarısı, parlak alev kırmızısı, fosforlu mavi ve neon moru renklerde yaprakları, çiçekleri vardı. Yollar düzgün ve genişti, Martha Graham’ın çatlak beton yollarının tersine. Öğrenciler ve çalışanlar bu yollardan elektrikli golf arabalarıyla geçiyordu.

Yer yer devasa yapay kayalar görülüyordu. Bunlar geri dönüşümlü plastik şişelerle dev kaktüslerin ve çeşitli lithop bitkilerinin *(Mesembryanthemum* familyasının canlı taş türlerinin) karışımından yapılmışlardı. Flurya, Watson-Crick’te geliştirilen bu orijinal karışımın patentli olduğunu ve artık epey para kazandırdığını söyledi. Yapay kayalar gerçek kayalar gibi görünüyordu ama daha hafiftiler. Ayrıca nemli hava-larda su emiyor ve kuraklık dönemlerinde salıyorlardı. Böylece doğal çimenlik regülatörleri vazifesi görüyorlardı. Onlara Kayalatör deniyordu. Ama sağanak sırasında onlardan uzak durmak gerekirdi, çünkü bazen patlayabiliyorlardı.

Ama artık sorunların çoğu halledildi, dedi Flurya. Her ay yeni gelişmeler ekleniyordu. Öğrenci ekibi Musa Modeli diye bir şey geliştirmeyi planlıyordu. Kriz zamanlarında kullanılacak tatlı içme suyu depoları olacaktı bunlar. Asanızla Vurun Yeter, diye bir slogan kullanılacaktı.

"Nasıl çalışıyor peki?" diye sordu Jimmy, hayranlığını belli etmemeye çalışarak.

"Bilmem” dedi Flurya. "NeoJeoloji bölümünde okumuyorum ki."

“Şu kelebekler... Onlar da mı yeni?” diye sordu Jimmy biraz sonra. Baktığı kelebeklerin krep boyutunda kanatları vardı. Renkleri pespembeydi. Mor çalılardan birinde toplanmışlardı.

“Yani doğa tarafından mı yaratıldılar, yoksa insanoğlu tarafından mı diye mi soruyorsun? Bir başka deyişle, gerçekler mi yoksa yapaylar mı?"

“Hımm" dedi Jimmy. Flurya ile *gerçek nedir,* tartışmasına girmek istemiyordu.

“Hani insanlar saçlarını boyatır ya da dişlerini yaptırır. Ya da kadınlar göğüslerini büyültür, bilirsin."

“Eee?"

“Bunları yaptırdıktan sonra, yapılan şey doğal gibi olur. Sürecin bir önemi kalmaz."

“Yapay göğüsler kesinlikle doğal göğüsler gibi değil" dedi Jimmy. Tecrübenin konuştuğunu düşünüyordu.

“Yapay olduklarını fark edebildiysen kötü yapılmışlar demektir. Bu kelebekler uçuyor, çiftleşiyor, yumurtluyorlar. Yumurtalardan tırtıllar çıkıyor."

“Hımm" dedi Jimmy tekrar.

Flurya’nın oda arkadaşı yoktu. Jaluzileri uzaktan kumandalı, havalandırması gerçekten çalışan, ahşap tonlarının hâkim olduğu süitinde yalnızdı. Suit geniş bir yatak odasından, buharlı duşlu kapalı bir banyodan, çekyatlı bir yemek salonundan (Flurya, Jimmy'nin orada yatacağını söyledi) ve son derece ileri bir bilgisayar ve ses sistemi teknolojisiyle donatılmış bir çalışma odasından oluşuyordu. Suitte hizmetçi servisi de vardı. Kadınlar kirli çamaşırları alıp yıkadıktan ve ütüledikten sonra geri getiriyorlardı. (Bunu işitmek Jimmy'nin moralini bozdu. Martha Graham’da çamaşırlarını bizzat yıkamak zorunda kalıyordu, eski ve gürültülü çamaşır makineleriyle, giysileri kavuran kurutucuları kullanarak. Makinelere plastik jetonlar atmak gerekiyordu, çünkü bozuk paralar sıkışabiliyordu.)

Flurya'nın küçük ve sevimli bir mutfağı da vardı. “Mikrodalgayı pek kullanmıyorum gerçi” dedi Flurya. “Yalnızca hafif bir şeyler atıştırmak istediğimde. Genellikle yemekhanede karnımızı doyururuz. Her fakültede bir tane var.”

“Yemekler nasıl peki?’’ diye sordu Jimmy. Kendini giderek bir mağara adamı gibi hissediyordu. Mağarada yaşayan, haşeratla boğuşan, bulabildiği kemikleri kemiren biri gibi.

“Gıda işte” dedi Flurya.

İlk gün, Watson-Crick’in harikalarından bir kısmını gezdiler. Flurya her şeyle ilgileniyordu... Sürdürülen bütün projelerle. “Geleceğin dalgası" deyip duruyordu, ki üçüncü seferden sonra sinir bozucu olmaya başladı.

Önce Botanik Dekor'a gittiler. Burada son sınıf öğrencilerinden oluşma beş kişilik bir ekip, rengi insanın ruh haline göre değişecek bir Akıllı Duvarkâğıdı üstünde çalışıyordu. Bu duvar kâğıdının içinde (Jimmy’ye söylediklerine göre) enerjiyi hisseden Kirilia yosunlarının değiştirilmiş bir formu ve altlarında yosun besinlerinden ibaret bir tabaka vardı. Ama bazı sorunların giderilmesi gerekiyordu henüz. Duvar kâğıdı rutubetli havada kısa ömürlü oluyordu, çünkü besinler çabucak tükeniyor, böylece kağıdın rengi griye dönüyordu. Ayrıca şehvetle cinayet arzusu arasındaki farkı ayırt edemiyordu. Mesela donuk, yeşilimsi kırmızı, damarlı bir desen istediğinizde, karşınızda erotik bir pembe bulabilirdiniz.

O ekibin bir başka projesi de yine aynı şeyi yapacak olan banyo havlularıydı. Ama yosunlar ıslanınca şişip büyümeye başlıyorlardı. Deneklerden hiçbiri sabah kalkınca havlularının dörtköşe mantarlar gibi şişip banyo zemininde süründüğünü görmekten hoşlanmamıştı şimdiye dek.

"Geleceğin dalgası” dedi Flurya.

Sonra NeoZiraat'a gittiler. Öğrenciler buraya Nakış Çiftliği diyordu kendi aralarında. Tesise girmeden önce biyogiysiler giymek, ellerini yıkamak ve koni biçimli burun filtreleri takmak zorunda kaldılar, çünkü görecekleri şeyler tamamen zararsızlaştırılamamıştı henüz. Woody Woodpecker gibi gülen bir kadın onları çeşitli koridorlardan geçirdi.

"Bu en sonuncusu” dedi Flurya.

Baktıkları şey sarımtırak, benekli deriyle kaplı gibi görünen, ampüle benzer bir nesneydi. İçinden yirmi kadar kalın et borusu çıkıyordu. Her borunun ucunda bir başka ampül büyümekteydi.

“Bu da ne böyle?" diye sordu Jimmy.

“Bunlar tavuk" dedi Flurya. “Tavuk organları. Ama bu yalnızca ciğer. But uzmanları da var. Normalden on iki kat hızlı but üretebiliyorlar."

“Ama kafaları yok" dedi Jimmy. Meseleyi kavrayabilmişti (ne de olsa çocukluğu *sus multiorganifer*’lerle geçmişti), ama buradakiler işi biraz abartmışlardı doğrusu. Çocukluğundaki domuzonların en azından kafaları vardı.

"Şu ortadaki kafası" dedi kadın. “Tepesinde bir ağız var. Besinler oradan içeri atılıyor. Gözleri ve gagası yok, çünkü böyle şeylere ihtiyacı yok."

“Çok korkunç" dedi Jimmy. Bir kâbustaydı sanki. Karşısında canlı, borulu bir protein makinesi duruyordu.

"Deniz anemonu planını hatırla” dedi Flurya. "Daha iyi anlayacaksın.”

"Peki ama bu yaratık neler düşünüyor?” dedi Jimmy.

Kadın yine ağaçkakan gibi güldü. Sonra sindirim, asimilasyon ve büyümeyle ilgisi olmayan bütün beyin fonksiyonlarını iptal ettiklerini açıkladı.

“Tavukla kancalı kurt arası bir yaratık diyebiliriz” dedi Flurya.

“Büyüme hormonları eklemeye gerek yok” dedi kadın. "Hormon üretimi normalden fazla zaten. Tavuk göğsü iki haftada yetişiyor. Bilinen en başarılı hızlı tavuk yetiştirme çiftliği operasyonundan üç hafta daha hızlıyız. Hayvan hakları savunucuları da ağızlarını açamaz, çünkü bu yaratık acı hissetmiyor."

“O çocuklar köşeyi dönecek” dedi Flurya dışarı çıktıklarında. Watson-Crick'teki öğrenciler, orada yaptıkları icatların gelirlerinin yarısını alıyorlardı. Flurya bunun iyi bir teşvik olduğunu söyledi. “O icada ChickieNob demeyi düşünüyorlar."

“Satılmaya başlandı mı?" diye fısıldadı Jimmy. Bir ChickieNob yiyebileceğini sanmıyordu. Dev bir siğili yemekten farksızdı bu. Ama belki de yapay göğüslerde olduğu gibi (yani kaliteli olanlarda), farkı ayırt etmek imkânsızdı.

“Hazır yemek satıcıları şimdiden projeyle ilgilenmeye başladı" dedi Flurya. "Yatırımcılar kuyruğa girdi. Fiyatları epeyce düşürecek bir buluş."

Jimmy, Flurya’nın kendisini takdim etme tarzını sinir bozucu bulmaya başladıysa da (“Bu nörotipik Jimmy"), bunu belli etmeyecek kadar akıllıydı. Yine de kendisine Cro Magnon denmesi gibi bir şeydi bu. Yakında onu bir kafese kapatıp muz yedirmeye ve elektropodlarla dürtüklemeye başlarlardı herhalde.

Watson-Crick kadınlarından da pek hoşlanmamıştı. Belki hoşlansa da fark etmezdi ya. Akılları başka şeylerde gibiydi. Jimmy birkaç asılma denemesinde şaşkın bakışlarla karşılaştı (şaşkın ve ters, sanki o kadınların halılarına işemişti).

Oysa o kadar bakımsız, o kadar pis ve rüküştüler ki, Jimmy'nin ayaklarına kapanmaları gerekirdi. Ekose gömlekler giyiyorlardı. Saçlarına muhteşem denemezdi. Çoğununki mutfak makasıyla kesilmiş gibiydi. Jimmy'ye piroman vejetaryen, Tanrı'nın Bahçıvanı Bernice'i hatırlatıyorlardı. Bernice modeli Martha Graham'da bir istisnaydı. Orada kızlar, eskiden ya da şimdi sanatla (mesela dans, oyunculuk, şarkıcılık, performans sanatları, kavramsal fotoğraf gibi şeylerle) ilgilendikleri ya da gelecekte ilgilenecekleri izlenimini uyandırmaya çalışırlardı. Zarif olmaya çalışır, tarz peşinde koşarlardı. Başarılı olup olmamaları ayrı bir meseleydi. Oysa burada Bernice tipi istisna değil kuraldı. Buradakilerin tek farkı, çoğunun dinsel mesajlı tişörtler giymemesiydi. Genellikle üstlerinde karmaşık matematik denklemleri yazılı tişörtler giyiliyordu, ki bunları anlayabilenler kıs kıs gülüyorlardı.

“Şu tişörtte ne yazıyor?" diye sordu Jimmy artık kendini tutamayınca. İnsanlar birbirlerine “Çak dostum!" deyip gülüşürken, o sanki demin parasını çaldırmış gibi aval aval bakınmaktan sıkılmıştı.

“O kız fizikçi" dedi Flurya, bu her şeyi açıklarmışçasına.

“Yani?’’

“Yani, tişörtü on birinci boyutla ilgili."

“Espri ne peki?"

“Biraz karışık" dedi Flurya.

“Anlatsana."

“Boyutları bilmen gerekiyor. Bildiğimiz boyutların içinde güya nasıl kıvrılmış halde olduklarını."

“Eee?’’

“Şöyle demek gibi: Seni bu dünyanın dışına çıkarabilirim ve bu yalnızca birkaç nanosaniye sürer ama bizim boyutumuzda bu nanosaniyeleri ölçmenin bir yolu yok.”

“Bütün bunları semboller ve sayılarla mı söylüyor?”

“Kısaca evet.”

“Hımm.”

“Komik demedim" dedi Flurya. “Onlar fizikçi. Sırf onlara komik geliyor. Sorduğun için söyledim.”

“Yani şöyle demek istiyor: Penisini beğenseydim çıkabilirdik ama beğenmiyorum. Öyle mi?” dedi Jimmy epey düşündükten sonra.

“Jimmy, sen bir dahisin" dedi Flurya.

“Burası BiyoSavunma" dedi Flurya. “Son durak. Söz.” Jimmy'nin sıkılmaya başladığını sezmişti. Aslında bütün bunlar ona çocukluğunu hatırlatıyordu fazlasıyla. Laboratuvarlar, tuhaf biyoformlar, sosyal açıdan spastik bilim adamları. Çocukluğuysa dönmek istediği en son yerdi. Martha Graham’ı bile yeğlerdi.

Sıra sıra kafeslerin önünde duruyorlardı. Her birinde birer köpek vardı. Cinsleri ve boyutları farklıydı ama hepsi de Jimmy’ye sevgiyle bakıp kuyruk sallıyorlardı.

“Köpek çiftliği" dedi Jimmy.

“Pek sayılmaz" dedi Flurya. “Sakın parmaklığın arkasına geçme. Sakın elini uzatma."

“Ama çok sevimliler" dedi Jimmy. Eskiden duyduğu hayvan besleme arzusu depreşivermişti. “Satılıklar mı?”

“Köpek değiller. Köpeğe benziyorlar o kadar. Bunlar kurtek. Aldatıcı olmak için yaratıldılar. Elini uzatıp seveyim desen kolunu koparırlar. Şu iri pitbull karmasına bak mesela."

“Niye böyle bir köpek yapmışlar ki?" dedi Jimmy bir adım gerileyerek. “Bunu kim ister?"

"Güvenlik görevlileri istedi" dedi Flurya. “Sipariş ettiler. Epeyce fon ayrıldı. Bunları hendeklere filan koymayı düşünüyorlar galiba.”

"Hendeklere mi?”

“Evet. Alarm sisteminden daha iyi. Bu yaratıkları etkisiz hale getirmek imkânsız. Dost olmak da mümkün değil. Gerçek köpekler gibi değiller."

“Ya kaçarlarsa? Etrafa saldırırlarsa? Üremeye başlarlarsa. Üremeleri durdurulamazsa? O iri, yeşil tavşanlar gibi?"

“Can sıkıcı olur" dedi Flurya. “Ama kaçamazlar. Tanrı kiliseler için neyse, doğa da hayvanat bahçeleri için odur."

“Yani ne demek istiyorsun?” dedi Jimmy. Flurya’yı dikkatli dinlemiyordu. ChickieNoblar ve kurtekler kaygılandırmıştı onu. Neden

aşılmaması gereken bir sınır aşılmış gibi hissediyordu? Aşırı nedir? Abartmak nedir?

“Şu duvarlarla parmaklıkların bulunmasının bir nedeni var" dedi Flurya. “Girmemizi önlemek için değil, onların çıkmasını önlemek için konuldular. İnsanlara engeller gerekir, her iki durumda da.”

“Onlara karşı mı?”

“Doğa ve Tanrı.”

‘‘Tanrı’ya inanmazsın sanıyordum" dedi Jimmy.

“Doğa’ya da inanmam" dedi Flurya. “En azından baş harfi büyük yazılana.”

Varsayımsal

“Eee, kız arkadaşın var mı?’ dedi Jimmy dördüncü gün. Bu soruyu sormak için uygun anı beklemişti. “Yani, ortalık piliçten geçilmiyor da.” Alaycı olmak istemişti. Şahsen o Woody Woodpecker gibi gülen kadınla da ya da göğüsleri sayılarla kaplı kızlarla çıktığını hayal edemiyordu ama Flurya'yı da onlardan biriyle düşünemiyordu. Flurya o kadar midesiz değildi.

“Var denemez” dedi Flurya kısaca.

"Ne demek var *denemez?* Yoksa sevgilin var da, insan mı değil?”

"Bu aşamada partnerlik bağları kurmamız hoş karşılanmaz” dedi Flurya. Bir el kitabı gibi konuşmuştu. "Derslerimizde odaklanmamız gerekiyor.”

"Ama sağlığın bozulur” dedi Jimmy. "Biraz eğlenmelisin.”

"Söylemesi kolay” dedi Flurya. "Sen ağustosböceğisin, ben karınca. Verimsiz, rastgele arayışlara harcayacak zamanım yok.”

Jimmy hayatında ilk kez Flurya'nın kendisini kıskanıp kıskanmadığını merak etti (doğru olabilir miydi?). Ama belki de Flurya kasıntılık yapıyordu o kadar. Belki de Watson- Crick ona yaramamıştı. *Eee, süper serebellumlu triatlancumuzun ultra yaşamsal gayesi nedir peki,* demek geldi içinden. *Benimle paylaşmayı lütfeder misiniz?* Ama bunun yerine “Bence zaman kaybı denemez" dedi. “Yatağa atmayı başaramazsan o başka tabii." Flurya’yı neşelendirmeye çalışmıştı.

“Gerçekten böyle bir şeye ihtiyacın varsa, Öğrenci Hizmetleri yardımcı oluyor” dedi Flurya soğuk bir sesle. “Ücretini bursundan düşüyorlar, tıpkı oda ve yemek masrafları gibi. İşçiler Halk Diyarı’ndan geliyor. Profesyoneller. Hastalık testinden geçiyorlar tabii."

“Öğrenci Hizmetleri mi? Ciddi olamazsın! *Ne yapıyorlar* dedin?"

“Gayet mantıklı" dedi Flurya. “Sistemde enerjinin yön değiştirip verimsiz kanallara akmasını engelliyor ve can sıkıntısına mani oluyor. Kız öğrenciler de bu hizmetten aynı biçimde faydalanabiliyor tabii. Her renkten, her yaştan birini bulabilirsin... Yani hemen hemen. Her vücut tipinden. İste-

diğin her şeyi önüne getiriyorlar. Eşcinsel ya da fetişist filansan, öyle şeyleri de ayarlıyorlar.”

Jimmy önce Flurya'nın şaka yaptığını düşündü. Ama Flurya şaka yapmıyordu. Jimmy ona neler denediğini sormak istedi. Mesela grup seks yapmış mıydı? Ama ansızın münasebetsizce bir soru gibi geldi bu. Hem Flurya onunla dalga geçtiğini sanabilirdi.

Flurya’nın fakültesinin yemekhanesindeki yemekler muhteşemdi. Martha Graham’daki Soya Kabuğu’nun yerine, gerçek karidesler veriliyordu burada. Tavuk da gerçeğe benziyordu ama Jimmy gördüğü o ChickieNoblar’ı aklından çıkaramadığından elini sürmedi. Peynir de gerçek gibiydi ama Flurya deneme aşamasındaki yeni bir tür kabaktan yapıldığını söyledi.

Tatlılarda bol miktarda çikolata vardı... Gerçek çikolata. Kahvede bol miktarda kahve vardı. Yanmış tahıl ürünleri değil, melas katkılı değil. Gerçi Happicuppa’ydı ama kimin umurundaydı ki? Bira da gerçekti. Kesinlikle gerçekti.

Martha Graham’dan sonra bütün bunlar iyi gelmişti. Gerçi Flurya’nın öğrenci arkadaşları çatal bıçağı unutup elleriyle yemek, ağızlarını da kollarına silmek eğilimindeydiler. Jimmy hanımevladı değildi ama yine de midesi kalktı. Ayrıca durmadan konuşuyorlardı, dinleyen olsa da olmasa da. Hep kendi fikirlerinden söz ediyorlardı. Jimmy’nin o okuldan *olmadığını* (üstelik açıkça horgördükleri bir okulda okuduğunu) öğrenince onunla ilgilenmeyi kestiler. Kendi fakültelerinden öğrencilere türdeş, geri kalan bütün insanlaraysa tanımsızlar diyorlardı. Yaygın bir şakaydı bu.

Jimmy okul saatleri dışında onlarla kaynaşma arzusu duymadı. Flurya’nın suitinde oturup ona satrançta ya da Üç Boyutlu Waco'da yenilmekten ya da Flurya'nın buzdolabı mıknatıslarını inceleyip, numarasız ve sembolsüz olanların anlamlarını çözmeye çalışmaktan gayet memnundu. Watson- Crick'te bir buzdolabı mıknatısı kültürü vardı: İnsanlar onları satın alıyor, takas ediyor, kendi mıknatıslarını yapıyorlardı.

Beyinsizler Acı Çekmez (yeşil bir beyin hologramıyla birlikte).
Silikonlu beyinler.
Uzaydan uzaya geziyorum.

Bir Et Makinesiyle Tanışmak İster misin?
Zamanımı Harcamak İçin Acele Etme.
Minik keçicek, kim yarattı seni?
Hayat, oyuncu bir rakunk gibi deneyler yapar.
Düşünüyorum, o halde saçmalıyorum.
İnsanı incelemek için her şeyi incelemeli.

Bazen TV seyrediyor ya da internette geziniyorlardı, eski günlerdeki gibi. Noodie Haberleri'ni izliyor, *brainfrizz, alibooboo, comfort, eyefood* gibi sitelere giriyorlardı. Mikrodalgada patlamış mısır yapıyor, Botanik Transgenetik öğrencilerinin seralardan birinde yetiştirdiği zenginleştirilmiş ottan içiyorlardı. Sonra Jimmy kanepede sızıyordu. Bu beyin hapishanesindeki konumuna, yani bir saksı bitkisinin konumu, alıştıktan sonra o kadar da kötü olmadı. Tek yapması gereken gevşemek ve egzersiz yaparken olduğu gibi nefesini ayarlamaktı. Birkaç gün sonra buradan gidecekti. O zamana dek Flurya'yı dinlemek zevkliydi, yalnızken ve konuşma modundayken.

Sondan bir önceki akşam Flurya "Sana varsayımsal bir senaryo anlatayım" dedi.

"Tamam" dedi Jimmy. Aslında uykusu vardı (patlamış mısırla birayı fazla kaçırmıştı) ama doğrulup dikkatini verme ifadesini takındı (lisede kusursuzlaştırdığı ifade.) Flurya varsayımsal senaryolara bayılırdı.

"Aksiyom: Hastalık kazançlı bir şey değildir. Kendi başına ticari bir getirisi olmaz. Dolayısıyla para kazandırmaz. Pek çok faaliyete bahane olsa da, mali açıdan yaptığı tek şey servetin hastalardan sağlıklılara akmasına yol açmaktır. Hastalardan doktorlara, müşterilerden şifacılara. Para geçişmesi diyebiliriz."

"Tamam" dedi Jimmy.

"Şimdi, diyelim ki sen HelthWyzer diye bir şirketsin. Diyelim ki hasta insanları iyileştiren ya da (daha iyisi) hastalanmalarını önleyen ilaçlardan ve prosedürlerden para kazanıyorsun."

"Eee?" dedi Jimmy. Bu varsayımsal değildi: HelthWyzer'ın gerçekten yaptığı bir şeydi.

"Peki, er geç neye ihtiyacın olacak?"

“Yeni tedavi yöntemlerine mi?"

“Daha sonra."

"Ne demek daha sonra?’’

“Her şeyin tedavisini bulduktan sonra."

Jimmy düşünür gibi yaptı. Düşünmesine gerçekten gerek yoktu: Flurya'nın kendi sorusuna çapraşık bir cevabı olduğu belliydi.

“Yeni gargara çıkınca dişçiler ne zor duruma düşmüştü hatırlıyor musun? Hani şu ağız denen ekolojik oyuktaki bakteri plaklarını yararlı bakterilerle değiştiren gargara? Bir daha kimsenin dolguya ihtiyacı olmadı. Bir sürü dişçi iflas etti."

“Eee?’’

“Yani, daha çok hasta insana ihtiyacın olur. Ya da daha çok hastalığa (ki ikisi aslında aynı şey olabilir). Yeni, farklı hastalıklara. Değil mi?’'

“Mantıklı” dedi Jimmy bir anlık tereddütten sonra. Sahiden öyleydi. “Ama yeni hastalıklar keşfedip durmuyorlar mı zaten?"

"Keşfetmiyorlar" dedi Flurya. *“Yaratıyorlar.”*

"Kim?" dedi Jimmy. Flurya sabotajcıları, teröristleri mi kastediyordu? Onların böyle şeyler yaptıklarını ya da yapmaya çalıştıkları herkes biliyordu. Henüz pek başarılı sayılmazlardı: Yarattıkları hastalıklar Site jargonuyla basit ve önemsizdi. Kontrol altına alınmaları kolaydı.

"HelthWyzer” dedi Flurya. "Bunu yıllardır yapıyor. Sırf bu işle ilgilenen gizli bir ekipleri var. Sonra dağıtım kısmı var. Dinle bak, bu gerçekten dahice. Saldırgan biyoformları vitamin tabletlerine koyuyorlar. Kendi ürettikleri, eczanelerde satılan o pahalı vitamin tabletlerinin içine. Gerçekten zekice bir dağıtım sistemleri var. Taşıyıcı bir bakterinin, bir koli basili kırmasının içine bir virüs yerleştiriyorlar. Hazmedilmiyor, mide kapısında patlıyor ve... Bingo! Bütün tabletlere koymuyorlar tabii. Sürekli de yapmıyorlar, yoksa yakalanırlardı, çünkü Halk Diyarları’nda bile bunu fark edebilecek insanlar var. Ama halk nüfusuna saldırgan bir biyoformu bir kez saldın mı, insandan insana geçiyor. Oralılar pek titiz sayılmaz. Hastalık geliştirilirken tedavisi de geliştiriliyor tabii ama bunu saklı tutuyorlar. Kıtlık ekonomisi uyguluyorlar, böylece yüksek kazancı garantiliyorlar."

“Bunu uyduruyor musun?” dedi Jimmy.

“Ticari açıdan baktığımızda” dedi Flurya, “en iyi hastalıklar uzun süreli olanlardır. İdeal olarak (yani kârı en üst düzeye çıkarmak için), hasta parası bitmeden hemen önce ya iyileşmeli ya da ölmelidir. İnce hesaplar gerekir.”

“Bu gerçekten şeytanca bir şey” dedi Jimmy.
“Babam da öyle düşünüyordu” dedi Flurya.
"Biliyor muydu?” Jimmy şimdi gerçekten pür dikkat kesilmişti.
“Keşfetti. Onu bu yüzden bir köprüden ittiler.”
“Kimler?” dedi Jimmy.
"Aşağıdaki trafiğe.”
“Paranoyaklaşmaya mı başladın?”
"Kesinlikle hayır” dedi Flurya. “Bu gerçek. Babamın elektronik postalarını okudum, onlar bilgisayarında derin temizlik yapmadan önce. Topladığı kanıtlar oradaydı. Vitamin hapları üstünde yaptığı testler. Her şey.”
Jimmy ürperdi. "Bildiğini kim biliyor?”
"Bil bakalım başka kime söyledi” dedi Flurya. "Annemle Pete Amca'ma. Bir web sitesinde gerçeği açıklayacaktı, çok okunan bir sitede. HelthWyzer vitaminlerinin Halk Diyarları'ndaki satışları kesilecekti. Tezgahın ortaya çıkması mali bir yıkıma yol açacaktı. İşlerini kaybedecek insanları düşün. Babam onları önce uyarmak istedi.” Flurya duraksadı. “Pete Amca'nın bilmediğini sanıyordu.”
“Vay canına” dedi Jimmy. “Demek ikisinden biri...”
"İkisi birden de olabilir” dedi Flurya. “Pete Amca işini kaybetmek istemezdi. Annemse korkmuş olabilir. Kendisini de öldürebileceklerinden çekindi belki de. Belki de güvenlik görevlileri durumu anladı. Babam işyerinde tuhaf davranışlar sergilemiş olabilir. Şüphelenip araştırma yapmışlarsa bilgisayarına girmişlerdir, ben girebildiğime göre.”
“Bu çok tuhaf’ dedi Jimmy. “Yani onlar babanı mı öldürdü?"
"İdam ettiler" dedi Flurya. “Öyle demişlerdir herhalde. Zarif bir kavramı yok etmek üzere olduğunu söylemişlerdir. Çoğunluğun iyiliğini istediklerini söylemişlerdir."
Karşılıklı öylece oturdular. Flurya tavana bakıyordu, hayran kalmışçasına. Jimmy başka ne diyeceğini bilemiyordu. Flurya’yı avutmaya çalışması anlamsızdı.
Nihayet Flurya konuştu: “Annen neden kaçtı?"
“Bilmiyorum” dedi Jimmy. “Bir sürü nedeni vardı. Bu konuyu konuşmak istemiyorum."
"Bahse girerim baban da öyle bir tezgahın içindeydi. Annen keşfetmiştir."

"Hımm, sanmam” dedi Jimmy. "Bence annem şu Tanrı’nın Bahçıvanları gibi tiplerle tanıştı. Bir grup zırdeliyle. Her neyse, babam...”

"Bence annen durumu bildiğinin fark edilmeye başlandığını fark etmişti.”

"Gerçekten çok yorgunum” dedi Jimmy. Esnedi. Birden sahiden yorgun hissetti kendini. "Uyusam iyi olacak."

Extinctathon

Son akşamlarında Flurya “Extinctathon oynamak ister misin?” dedi.

“Extinctathon mu?" dedi Jimmy. O soyları tükenen hayvan ve bitkilerle dolu interaktif web oyununu hatırlaması bir an sürdü. “Ne zaman oynardık ki? Hâlâ oynuyor olamasın."

“Hiç bırakmadım” dedi Flurya. Jimmy ne demek istediğini anladı: Flurya oynamayı hiç kesmemişti. Yıllardır tek başına oynuyor olmalıydı.

“Eee, toplam puanın kaç oldu?” diye sordu, kibarlık etmek için.

“Üç bine ulaşınca Büyük Usta oluyorsun.” Demek ki Flurya Büyük Usta olmuştu, yoksa söz etmezdi.

“Güzel" dedi Jimmy. “Eee, ödül verdiler mi? Kuyruk, kulak filan?"

“Sana bir şey göstereyim" dedi Flurya. internete girip siteyi buldu. Kapısı değişmemişti: *EXTINCTATHON, DelliAddem'in Gözetiminde. Adem canlı hayvanlara ad koymuştu, DelliAddem ise ölü hayvanlara ad koyuyor. Oynamak ister misin*?

Flurya Evet'e basıp kod adını girdi: Kızıl Gerdanlı Flurya. Adının üstünde minik koleakant sembolü belirdi. Bu onun Büyük Usta olduğu anlamına geliyordu. Sonra yeni bir şey belirdi, Jimmy'nin daha önce görmediği bir şey: *Hoşgeldin Büyük Usta Kızıl Gerdanlı Flurya. Genel bir oyun mu oynamak istersin, yoksa bir* başka *Büyük Usta ile* mi?

Flurya ikinciye tıkladı. *Güzel. Oyun odanı bul. DelliAddem seninle orada, buluşacak.*

“DelliAddem diye biri mi var?" diye sordu Flurya.

“Bir grup" dedi Flurya. “Ya da gruplar."

“Bu DelliAddem ne yapıyor peki?" Jimmy kendini salak gibi hissetmeye başlamıştı. James Bond filan gibi eski, saçma sapan bir casus DVD’sini izlemek gibiydi bu. Kafatası ve post saymak dışında tabii.

“Şunu izle." Flurya, Extinctathon’dan çıkıp, yerel bir halk bankasına gizlice girdi. Sonra bir güneş enerjili araba parçaları satıcısına geçti. Bir jant kapağı resmine tıklayınca bir klasör açıldı. Adı HottTotts Posterleri’ydi. İçindeki dosyalarda ad değil, yalnızca tarih vardı. Flurya birini seçip

zambak yaprağı yöntemiyle bir başka dosyaya geçmekte kullanarak izlerini sildikten sonra ikinci dosyayı açıp bir resim yükledi.

Antilop'un fotoğrafıydı bu. Yedi sekiz yaşlarındaki haliydi. Antilop çıplaktı, kurdeleleriyle çiçekleri dışında. Jimmy'ye çok eskiden bakarkenki ifadenin, o sert, küçümseyici, bilgiç bakışın fotoğrafıydı. Jimmy o zamanlar kaç yaşındaydı? On dört mü? O resmin katlanmış çıktısını hâlâ saklıyordu. Özel bir resimdi onun için. Onun mahremiydi, suçluluk duygusu, utancı, arzusuydu. Flurya o resmi neden saklamıştı ki? *Neden çalmıştı!*

Jimmy tuzağa düşürüldüğünü hissetti. *Burda ne arıyor,* diye bağırmak istedi. *O benim! Geri ver onu!* Karşısında sıraya dizilmiş insanlar vardı sanki. Parmaklarıyla onu gösteriyor, kaşlarını çatıyorlardı. Kuduz bir Bernice klonuysa donlarını yakıyordu. Cezasını çekecekti ama neyin cezasını? Suçu neydi ki? Hiçbir şey. Yalnızca bakmıştı o kadar.

Flurya kızın sol gözünün irisine tıkladı. Bir kapıydı orası. Oyun odası açıldı.

Selam *Büyük Usta Flurya. Şimdi şifreyi gir.*

Flurya şifreyi girdi. Yeni bir cümle belirdi: *Adem hayvanlara ad koymuştu. DelliAddem ise onları ihtiyaca göre değiştiriyor.*

Sonra bir dizi e-bülten belirdi, yerleri ve tarihleriyle birlikte. Güvenlik görevlilerinin bildirilerine benziyorlardı. Yanlarında Yalnızca Yetkili Kişiler İçin yazılıydı.

Çok sayıda ChickieNob tesisi küçük, parazit eşek arılarının saldırısına uğramıştı. Suçiçeğinin değiştirilmiş, yalnızca ChickieNob'a uyarlanmış, ölümcül bir versiyonunu taşıyorlardı. Salgın ancak tesislerin yakılmasıyla kontrol altına alınabilmişti.

Elektrik tellerine bağımlı yeni bir ev faresi türü, Cleveland'ı istila ederek çok sayıda evde yangına yol açmıştı. Alınacak tedbirler hâlâ deneme safhasındaydı.

Happicuppa kahve çekirdeği ürünleri, bilinen bütün böcek ilaçlarına dayanıklı yeni bir tür ekin kurdunun tehdidi altındaydı.

Kuzeybatıda beliren, oklukirpiyle kunduz karışımı ufak bir kemirgen, park edilmiş araçların içine girerek pervane kayışlarıyla şanzımanlarını kemiriyordu.

Asfalttaki katranı yiyen bir mikrop, pek çok eyaletlerarası otoyolu kuma dönüştürmüştü. Bütün eyaletlerde alarm verilmiş, bir karantina kuşağı oluşturulmuştu.

“Neler oluyor?" dedi Jimmy. “Bunları yazan kim?"

Haberler kayboldu ve yeni bir yazı belirdi: *DelliAddem'in yeni girişimlere ihtiyacı* var. *Parlak bir fikrin var mı? Bizimle paylaş.*

Flurya yazdı: *Kusura bakmayın. Biri geldi. Gitmeliyim.*

Tamam Büyük Usta Kızıl Gerdanlı Flurya. Sonra konuşuruz. Flurya bilgisayarı kapadı.

Jimmy’nin içi buz kesmişti, tıpkı annesi evi terk ettiğinde olduğu gibi. Yasak bir şeyle karşı karşıya olduğu, kilitli kalması gereken bir kapının açıldığı, yeraltındaki, ayaklarının altındaki gizli hayatların sergilendiği hissine kapılmıştı yine. “Onlar neydi öyle?” dedi. Belki de hiçbir şey değildi. Belki de Flurya hava atmak istemişti o kadar. Belki de onu korkutmak için zahmetli bir şaka yapmıştı.

“Emin değilim" dedi Flurya. “İlk başta yalnızca o kaçık Hayvanları Koruma derneklerinden biri olduklarını düşünmüştüm. Ama o kadar basit değil. Mekanizmayı yok etmek istiyorlar sanırım. Bütün sistemi çökertmek istiyorlar. Henüz kimseyi öldürmediler ama bunu yapabilecekleri ortada.”

“Onlara bulaşma!" dedi Jimmy. “Onlarla aranda bir bağ olmamalı! Yoksa onlardan biri olduğun sanılabilir. Ya yakalanırsan? İdamını Brainfrizz’de gösterirler!" Artık korkuya kapılmıştı.

“Yakalanmam" dedi Flurya. “İzliyorum o kadar. Ama bana bir iyilik yap. Mektuplarında sakın bunlardan bahsetme."

“Elbette" dedi Jimmy. “Ama niye böyle bir riske giriyorsun ki?"

“Merakımdan" dedi Flurya. “Beni bekleme odasına aldılar. Daha ileri gitmeme izin vermiyorlar. Sitelerden gelme ya da öyle yerlerde eğitilmiş olmalılar. Karmaşık biyoformlar oluşturuyorlar. Halk Diyarı’ndan kişilerin öyle şeyler yapabileceğini sanmıyorum." Yeşil gözleriyle Jimmy’ye yan yan baktı (Kar Adamı şimdi o bakışın güven ifadesi olduğunu düşünüyor). Flurya ona güveniyordu. Yoksa gizli oyun odasını göstermezdi.

“Güvenlik görevlilerinin tuzağı olabilir" dedi Jimmy.

Güvenlik görevlileri böyle tuzaklar kurardı, potansiyel suçluları yakalamak için. Zararlı otları ayıklamak diyorlardı bu işe. Sitelerde böyle bir sürü tuzak kurulduğu söylenirdi. “Adımlarına dikkat etmelisin.”

“Elbette” dedi Flurya.

Jimmy'nin asıl bilmek istediği şuydu: *Elinde onca seçenek, onca kapı varken neden onu seçtin?*

Ama soramadı. Kendini ele veremezdi.

O ziyaret sırasında bir şey daha oldu. Önemli bir şey, her ne kadar Jimmy o sırada bunu fark etmese de.

İlk gecesinde, Flurya'nın çekyatında uyurken haykırışlar duymuştu. Dışarıdan geldiklerini sanmıştı (Martha Graham'da olsa, şakacı öğrencilerin işi olduğunu düşünürdü), oysa aslında Flurya'nın odasından geliyorlardı. Flurya'dan geliyorlardı.

Haykırıştan da öteydiler: Çığlıktılar. Herhangi bir söz söylenmiyordu. Bu durum oradaki her gecesinde tekrarlandı.

İlk kez olduğunda ertesi sabah Jimmy “Kabus gördün herhalde” dedi.

“Hiç rüya görmem” dedi Flurya. Ağzı doluydu. Pencereden dışarı bakıyordu. Zayıf olmasına karşın çok yerdi. Ama metabolizması hızlı çalışıyordu.

“Herkes rüya görür” dedi Jimmy. “HelthWyzer Lisesi'ndeki REM uykusu araştırmalarını hatırlıyor musun?" “Kedilere işkence yapmıştık hani?”

“Sanal kedilere, evet. Rüya göremeyen kediler deliriyordu.”

“Rüyalarımı hiç hatırlamam” dedi Flurya. “Biraz daha kızarmış ekmek alsana.”

“Ama görüyorsundur mutlaka.”

“Tamam, haklısın, yanlış kelimeler kullandım. *Hiç rüya görmem* demek istemedim. Deli değilim. Demek ki rüya görüyor olmalıyım. Hipotez, ispat, sonuç. A ise, B değildir. Tatmin oldun mu?” Flurya gülümseyip fincanına kahve koydu.

Demek Flurya rüyalarını hiç hatırlamazdı. Kar Adamı’ysa hatırlıyor. Hatırlamaktan da kötü. İçlerinde yaşıyor, geziniyor, kapana kısılıyor. Son birkaç aydır yaşadığı her anı Flurya rüyalarında görmüştü. O kadar çığlık atmasına şaşmamalı.

IX

Yürüyüş

Kar Adamı bir saatlik yürüyüşten sonra eski parktan çıkıyor. Harap olmuş Halk Diyarı bulvarlarından, caddelerinden, sokaklarından geçerek, kara içlerine doğru ilerlemeyi sürdürüyor. Etrafta bir sürü kaza yapmış, güneş enerjisiyle çalışan araba var. Bazıları üst üste yığılmış, bazıları yanmış, bazılarıysa sanki geçici olarak park edilmişçesine sapasağlam duruyor. Kamyonlar ve minibüsler var. Bazıları benzin hücreli modeller. Bazılarıysa eski, gaz ya da dizel modelleri. Dört tekerlekli motosikletler de görülüyor. Birkaç bisiklet, birkaç motosiklet... O sıralar trafiğin günlerce sıkıştığı düşünülürse fena bir seçim değil aslında. İki tekerlekli bir araçla, daha büyük taşıtların arasından geçip gidebilirdiniz. Birileri sizi vurana, size çarpana ya da siz aracınızdan düşene dek.

Bu bölgede eskiden evler ve dükkanlar vardı. Zemin katındaki dükkanlar yağmalanmış. Üstlerinde küçük, loş daireler var. Tabelaların çoğu mermilerle delik deşik olmalarına karşın hâlâ yerlerinde duruyor. Sprey tabancaları çıktıktan sonra insanlar kurşun mermilerini saklamıştı. Halk Diyarı sakinlerinin herhangi bir tür tabancaya sahip olmasının yasaklanmasına karşın. Kar adamı hiç mermi bulamadı. Gerçi bulsa da paslı, eski model bir tabancası bile yok.

Yanmamış ya da patlamamış binalar hâlâ ayakta duruyor, her çatlaklarından bitkiler çıksa da. Bitkiler zamanla asfaltları yaracak, duvarları devirecek, çatıları kenara itecek. Bir asma türü her yerde büyüyor. Denizliklerden sarkıyor, kırık pencerelerden giriyor, parmaklıklara tırmanıyor. Bu bölge yakında kalın bir bitki örtüsüyle kaplanacak. Kar Adamı bu yolculuğu biraz daha ertelese, burası geçilmez hale gelecekti. İnsanlara dair bütün izlerin silinmesine az kaldı.

Ama diyelim ki (diye düşünüyor Kar Adamı), o türünün son örneği değil. Diyelim ki başkaları da var. Onların var olmasını istiyor... İzole gruplar halinde sağ kalmayı başarmış, iletişim ağlarının çökmesi yüzünden birbirleriyle bağlantı kuramamış, bir biçimde sağ kalabilmiş o muhtemel

kalıntıların. Salgın hastalıkların uğramadığı çöl sığınaklarındaki keşişler. Dağlarda yaşayan, vadi insanlarıyla hiç temas kurmamış keçi çobanları. Ormanlardaki yitik kabileler. Olacakları önceden görüp yeraltı sığınaklarına gizlenen, gelen herkesi vuran, sağ kalmaya kararlı insanlar. Orman köylüleri, münzeviler, koruyucu halüsinasyonlarla sarmalanmış gezgin kaçıklar. Eski âdetlere göre yaşayan göçebe gruplar.

Bu nasıl oldu, diye soracak torunları, harabeleri tesadüfen keşfedince. Kanıtları görünce. *Bunları kim yapmış! İçlerinde kimler yaşamış! Kim yıkmış?* Taç Mahal, Louvre, piramitler, Empire State Binası... Kar Adamı'nın televizyonda, eski kitaplarda, kartpostallarda, Blood&Roses'da gördüğü şeyler. Karşınıza çıkıverdiklerini düşünün. Üç boyutlu. Gerçek boyutlarında. Ansızın. Korkardınız, kaçardınız, sonra da bir açıklama arardınız. Önce onlara devler ya da tanrılar denilecek. Ama eninde sonunda gerçeğin peşine düşülecek. Kar Adamı gibi, geleceğin insanları da meraklı bir maymunun beynine sahip olacak.

Bunlar gerçek değil, diyecekler belki de. Yalnızca *hayal. Rüyalarda oluştular. Şimdi kimse rüya görmediğinden, giderek yok oluyorlar.*

"Diyelim ki" dedi Flurya bir akşam, "uygarlığımız yok oldu. Patlamış mısır ister misin?"

"Tereyağıyla mı yaptın?" dedi Jimmy.

"Watson-Crick'in en iyi tereyağıyla" dedi Flurya. "Uygarlığımız yıkıldı mı bir daha kurulması imkânsız."

"Neden? Tuz var mı?"

"Çünkü yeryüzündeki metaller tüketildi" dedi Flurya. "Metal olmazsa demir çağı, tunç çağı, çelik çağı ve gerisi olmaz. Yeraltının derinliklerinde metaller var ama onları çıkarmak için gerekli ileri teknoloji ortadan kalkmış olur."

"Bu teknoloji tekrar geliştirilebilir" dedi Jimmy patlamış mısır çiğnerken. Böylesine lezzetlisini yemeyeli hayli oluyordu. "Gerekli bilgilere hâlâ sahip oluruz."

"Aslında hayır" dedi Flurya. "Tekerlek gibi değil ki. Fazla karmaşık. Diyelim ki bilgiler kaybolmadı ve onları okuyabilecek insanlar sağ kaldı. Bu insanlar hem sayıca az hem de birbirlerinden uzakta olurdu. Ayrıca ellerinde gerekli aletler bulunmazdı. Elektrik yok, unutma. O insanlar ölünce her şey biterdi. Geride çırakları filan kalmazdı. Bira ister misin?"

"Soğuk mu?"

“Tek bir kuşağın yok olması yeterli” dedi Flurya. “Herhangi bir şeyin tek bir neslinin. Kınkanatlıların, ağaçların, bilimadamlarının, Fransızca bilenlerin, herhangi bir şeyin. İki kuşak arasındaki zaman bağını kesersen, oyun sonsuza dek biter.”

“Oyun demişken” dedi Jimmy. "Hamle sırası sende.”

Kar Adamı’nın yürümesi giderek zorlaşıyor. Karşısına çıkan engellerin etrafından dolanmak zorunda kaldı defalarca. Şimdi asmalarla kaplı dar bir yan sokakta. Sokağı çatılara dek kaplamışlar. Kar Adamı tepesindeki yeşillikler arasındaki boşluklardan bakınca, gökyüzünde ağır ağır daireler çizen bir avuç akbaba görüyor. Onlar da kendisini görüyor. Gözleri on büyüteç keskinliğinde. Cebinizdeki bozuk paraları bile görebilirler. Kar Adamı akbabalar hakkında bir şeyler biliyor. “Henüz değil" diye sesleniyor onlara.

Ama niye onları hayal kırıklığına uğratıyor ki? Düşüp bir yerini kanatsa, bayılsa, üstüne kurtekler ya da domuzonlar saldıracak. Ne fark eder ki? Yalnızca kendisi için fark eder. Flurya’nın Çocukları kendi başlarının çaresine bakabiliyorlar. Artık ona ihtiyaçları yok. Bir süre onu merak ederler. Ama nereye gittiğini söyledi zaten. Flurya’nın yanına gitti. Mitolojilerinde ikincil bir figüre dönüşür. Onu yanlış bir biçimde hatırlarlar. Yasını tutmazlar.

Güneş giderek yükseliyor. Işınları giderek parlaklaşıyor. Kar Adamı’nın başı dönüyor. Kalın bir yılan, dilini çıkararak yanından geçiyor. Kar Adamı neredeyse onun üstüne basıyor. Daha dikkatli olması gerek. Bu yılanlar zehirli mi acaba? Neredeyse üstüne bastığı o uzun kuyruğun ilerisinde ufak, tüylü bir gövde mi vardı? Kar Adamı net göremedi. Olmadığını umuyor. Bütün yarelerin yok edildiği söylenmişti. Ama yalnızca bir çift yarenin sağ kalmış olması yeterli. Yarelerin Adem’le Havva’sı. Manyağın teki onlara gidip üremelerini söylemiş olabilir. Su borularından kıvrıla kıvrıla geçmelerini düşünmek hoşuna gitmiştir. Uzun, yeşil kuyrukları pullarla kaplı, çıngıraklı yılanların azı dişlerine sahip fareler. Kar Adamı böyle şeyler düşünmemeye karar veriyor.

Neşelenmek için bir şarkı mırıldanmaya başlıyor. Neydi adı? “Winter Wonderland.” Her Noel’de alışveriş merkezlerinde bunu çalarlardı, epeydir

kar yağmasa bile. Bir kardan adama erimesinden önce yapılan eşek şakalarını anlatan bir şarkı.

Belki de o, Korkunç Kar Adamı değil aslında. Belki de bir kardan adam. Şaka olsun diye yapılan, eğlence için devrilen, sırıtan bir salak. Çakıllardan yapılma gülümseyişi, havuçtan burnuyla alaylara ve tacizlere davetiye çıkaran bir salak. Belki de onun, son *Homo sapiens'in* gerçek kimliği bu aslında. Beyaz bir insan illüzyonu. Bugün var, yarın yok. Devrilmesi, güneşin altında erimeye terk edilmesi çok kolay. Eriyip durur, ta ki sıvılaşana ve dağılana dek. Tıpkı Kar Adamı'nın şimdiki hali gibi. Duraksıyor, yüzünün terini siliyor, şişedeki suyunun yarısını içiyor. Yakında bir yerlerden su bulabilmeyi umuyor.

İleride evler giderek azalıyor. Park yerleri ve depolar başlıyor. Sonra beton direklerin arasına gerilmiş dikenli teller var. Zarif bir kapı menteşelerinden sökülmüş. Halk şehrinin sınırı. Site bölgesinin başlangıçı. İşte tünelli hızlı trenin son istasyonu. Renkleri pastel. *Burada risk yok,* diyor renkler. *Yalnızca çocuk eğlenceleri var.*

Ama asıl tehlikeli kısım burası. Şimdiye kadar yandan saldırıya uğrarsa tırmanabileceği, üstüne çıkabileceği ya da arkasına kaçabileceği bir şeyler vardı hep. Oysa karşısında açık bir arazi uzanıyor. Güneşten korunmak için çarşafını beyzbol kepinin üstüne çekiyor. Bu haliyle bir Arap'a benziyor. Olabildiğince hızlı yürümeye başlıyor. Güneş altında fazla kalırsa, çarşafa karşın derisinin yanacağını biliyor. Hızlı olmak tek şansı. Öğleden önce bir sığınak bulmak zorunda. Yoksa aslfalt, üstünde yürünemeyecek kadar ısınacak.

Sitelere ulaştı. Küçük yan kuruluşlardan biri olan CryoJeenyus'a giden yolun yanından geçiyor. Elektrik kesilince, dirilmeyi bekleyen o iki bin donmuş milyonerin karanlıkta erimeye başlamasını izlemek isterdi. Sırada Genie-Gnomelar. Şirketin maskotunu görüyor: Bir test tüpünden çıkan sivri kulaklı bir elf. Neon ışıkları yanıyor. Güneş enerjili jeneratörü hâlâ çalışıyor olmalı, kusursuzca olmasa da. O ışıkların normalde yalnızca geceleri yanması gerekirdi.

Nihayet RejoovenEsense. Kar Adamı'nın bir sürü hata yaptığı, bir sürü şeyi yanlış anladığı, son kez eğlendiği yer. OrganLtd Çiftlikleri'nden de, HelthWyzer'dan da büyük. Hepsinin en büyüğü.

İlk barikatı geçiyor. Saptayıcılar ve projektörler kırılmış. Sonra denetim noktası kabininin yanından geçiyor. Yerde yatan bir muhafızın gövdesinin yarısı kabinden dışarı çıkmış. Kar Adamı muhafızın başsız oluşuna şaşırmıyor. Kriz zamanlarında insanlar duygularının esiri olur. Adamın sprey tabancasının ortalarda olup olmadığına bakıyor ama hiç şansı yok.

Sonra karşısına boş bir arazi çıkıyor. Flurya buraya Sahipsiz Arazi derdi. Ağaç yok. Arkasına saklanılabilecek her şeyi yıkmışlardı. Araziyi ısı ve hareket saptayıcılarından oluşan hatlarla parsellemiş, karelere bölmüşlerdi. O tuhaf satranç tahtası etkisi çoktan kaybolmuş. arazinin her yerinde kedi bıyığı gibi otlar bitmiş. Kar Adamı birkaç dakika durup araziyi tarıyor ama yerdeki bir nesne için didişen birkaç kara kuş dışında hiçbir şey kımıldamıyor. Yürümeye başlıyor.

Artık hedefine yaklaştı. Yolda insanların herhalde kaçarken düşürdüğü nesneler var. Sanki tersine çevrilmiş bir hazine avı. Bir çanta, içinden giysilerle değersiz takılar saçılmış bir sırt çantası, bir valiz ve yanında pembe bir diş fırçası, bir bilezik, kelebek biçimli bir saç tokası, sayfaları ıslanmış, içindeki el yazısı okunmaz hale gelmiş bir not defteri.

Kaçakların ilk başta umudu vardı herhalde. Böyle şeylerin işlerine yarayacağını sanmışlardı. Ama sonra fikirlerini değiştirip atmışlardı.

RejoovenEsense

RejoovenEsense Sitesi'nin etrafını saran duvara ulaştığında soluk soluğa ve kan ter içinde. Bu duvar hâlâ üç buçuk metre yükseklikte ama artık elektrikli değil. Tepesindeki sivri demir çubuklar paslanmış. Kar Adamı dış kapıdan giriyor. Kapı bombayla parçalanmışa benziyor. Kapının gölgesinde durup enerji verici çikolatalı gofretini yiyor ve kalan suyunu içiyor. Sonra yola devam ediyor. Hendeği aşıyor, bir zamanlar silahlı güvenlik görevlilerinin içinde durduğu nöbetçi kulübelerinin ve saptayıcı aletlerin başında oturdukları camlı kabinlerin yanından geçiyor. Sonra çelik kapılı (artık sonsuza dek açık) gözcü kulesinin yanından geçiyor. Bir keresinde burada parmak izini ve irisinin fotoğrafını almışlardı.

İleride çok iyi hatırladığı bir manzara var: Georgia, Tudor ve Fransız köy evi tarzında yapılmış büyük, bahçeli evlerin bulunduğu, banliyöye benzer bir yerleşim bölgesi. Yılankavi sokaklar çalışanların golf sahalarına, restoranlarına, gece kulüplerine, kliniklerine, alışveriş merkezlerine, kapalı tenis kortlarına ve hastanelerine uzanıyor. Sağda girilmesi yasak, parlak turuncu biyoform araştırma tesisleriyle küp biçimli, kırılmaz camlı, kaleye benzer pazarlama binaları var. Uzaklarda hedefi görülüyor... Merkez parkı. Ağaçların üstünde Flurya'nın gözalıcı kubbesinin tepesi yükseliyor. Yuvarlak, beyaz ve parlak. Buzdan bir küre gibi. Kar Adamı oraya bakınca ürperiyor.

Ama üzülmek anlamsız ve zaman kaybı. Ana caddede hızla yürüyor. Etrafa saçılmış giysilerin ve kemirilmiş cesetlerin etrafından dolanıyor. Cesetlerde kemikten başka pek bir şey kalmamış. Leş yiyiciler işlerini iyi yapmış. Kar Adamı buradan giderken kargaşa hakimdi ve ortalık mezbaha gibi kokuyordu. Ama şimdi her taraf sakin. Kan kokusu da neredeyse tamamen kaybolmuş. Domuzonlar çimenleri yolmuş. Toynak izleri her yerde. Neyse ki pek taze değiller.

Kar Adamı'nın başlıca ihtiyacı yiyecek. Alışveriş merkezlerine kadar yürümesi en mantıklısı (orada yiyecek bulma ihtimali daha yüksek), ama bunu yapamayacak kadar aç. Ayrıca güneşten kaçması gerekiyor, hemen.

Bu yüzden soldan ikinci sokağa sapıp yerleşim bölgelerinden birine giriyor. Kaldırım kenarlarında şimdiden gür otlar bitmiş. Sokak yuvarlak. Ortasındaki adayı kaplayan çalılarda yeşil ve mor çiçekler parlıyor. Egzotik bir karışım. Birkaç yıl içinde ya yok olacaklar ya da etrafa yayılarak doğal bitkileri boğacaklar. Hangisinin olacağını kim bilebilir? Bütün dünya büyük, kontrolsüz bir deneye dönüştü (Flurya olsa zaten hep öyleydi derdi). Hedeflenmeyen sonuçlar doktrini yürürlükte.

Orta boy, Kraliçe Anne dönemi tarzı bir ev seçiyor. Ön kapı kilitli ama pencerenin baklava biçimindeki camı kırılmış. Zavallı bir yağmacı Kar Adamı'ndan önce gelmiş olmalı. Kar Adamı o kişinin ne aradığını merak ediyor: Yiyecek mi, değersiz para mı, yoksa yalnızca uyuyacak bir yer mi? Her ne idiyse, pek işine yaramamış olmalı.

Salak görünüşlü kurbağalarla süslenmiş ve dünkü sağanak yüzünden dolu olan, kuş pislikleriyle fazla kirlenmemiş bir kuş havuzundan birkaç avuç su içiyor. Kuşlar hangi hastalıkları taşır acaba? Bu hastalıklar boklarında da var mıdır? Kar Adamı bu riske girmek zorunda. Yüzünü ve boynunu ıslattıktan sonra şişesini dolduruyor. Sonra eve bakıp işaretler, hareketler arıyor. Bir yerlerde birilerinin (kendisi gibi birinin) saklandığı, bir köşenin ya da aralık bir kapının. ardında beklediği fikrinden kurtulamıyor.

Güneş gözlüğünü çıkarıyor. Çarşafını ona bağlıyor. Kırık pencereden içeri giriyor, sopasını içeri attıktan sonra önce bir bacağını, sonra diğerini sokarak. Şimdi loşlukta. Kollarının tüyleri diken diken oluyor. Klostrofobi ve kötü enerji şimdiden içini karartmaya başladı. Hava boğucu. Sanki burada yoğunlaşan panik henüz dağılmamış. Binlerce lağım gibi kokuyor.

"Merhaba!" diye sesleniyor. "Kimse var mı?" Kendini tutamıyor. Ona göre ev varsa, içinde yaşayan kişiler de olabilir. Dışarı çıkmak istiyor. Boğazına yükselen kusmuk canını yakıyor. Ama pis çarşafının bir köşesini ağzına bastırarak (en azından kendi kokusu) küflü halıda yürüyor, pahalı reprodüksiyon eşyaların loş silüetleri arasından geçiyor. Bir cırıltı ve koşuşturmalar duyuyor. Evi fareler istila etmiş. Adımlarını dikkatli atıyor. Farelere nasıl göründüğünü biliyor: Yürüyen bir leş. En azından seslerine bakılırsa gerçek fare bunlar. Yare değiller. Yareler cırlamaz, tıslar.

Cırlardı, tıslardı, diye düzeltiyor kendini. Yok edildiler, soyları tükendi, bunda ısrar etmeli.

Önceliklerini unutmamalı. Yemek odasındaki likör kabinini görünce hemen oraya gidiyor. Yarım şişe viski o kadar. Diğer şişeler boş. Sigara

yok. Burada yaşayanlar sigara içmiyordu herhalde. Ya da kendisinden önce gelen yağmacı, sigaraları almış olmalı. “Ağzına sıçayım" diyor, koyu kahverengi meşe büfeye bakarak.

Sonra halı kaplı merdiveni parmak uçlarına basarak çıkıp ikinci kata ulaşıyor. Neden böyle sessiz yürüyor, gerçek bir hırsız gibi? Elinde değil. Burada uyuyan insanlar olmalı. Sesini duyunca uyanacaklar. Ama böyle düşünmenin salakça olduğunu biliyor.

Banyoda bir adam var (daha doğrusu ondan geriye kalanlar). Toprak rengi fayansların üstünde yatıyor. Açık ve koyu mavi şeritli bir pijama giymiş. Çoğu insanın acil durumlarda banyoya koşması ne tuhaf, diye düşünüyor Kar Adamı. Böyle evlerde banyolar sığınak gibiydi. Yalnız kalıp düşünebileceğiniz yerlerdi. Ayrıca kusmak, gözlerinizin kanaması, iç organlarınızı sıçmak, ilaç dolabına panikle elinizi uzatıp sizi kurtaracak bir hapı el yordamıyla aramak için de ideallerdi.

Hoş bir banyo. Jakuzili. Duvar seramiklerinde Meksikalı deniz kızları var. Başları çelenklerle bezeli. Sarı, dalgalı saçları uzun. Ufak ama yuvarlak göğüslerinin meme uçları parlak pembe. Kar Adamı duş yapmak istiyor (buranın yağmur suyunu toplayan yedek bir su deposu olmalı) ama küvetin içi çamura benzer katılaşmış bir şeyle kaplı. Daha sonra kullanmak üzere bir kalıp sabun alıyor. Dolaba bakıp güneş yağı arıyor ama yok. Yarısı dolu bir BlyssPluss şişesiyle bir kutu aspirini alıyor. Bir diş fırçası almayı da düşünüyor ama ölü birinin diş fırçasını ağzına sokma fikrinden hoşlanmadığından diş macunuyla yetiniyor. Daha Beyaz Gülümseyişler İçin yazıyor tüpün üstünde. İyi olur. Daha beyaz bir gülümseyişe ihtiyacı var, aklına gülümsemek için bir sebep gelmese de şimdilik.

Dolap kapağındaki ayna kırılmış. Son bir acizce öfke, kozmik bir protesto eylemi *(Neden bu? Neden ben?)* Kar Adamı bunu anlayabiliyor. Kendisi de aynı şeyi yapardı. Bir şeyler kırardı. Kendisine son kez bakarken, görüntüsünü parçalamak isterdi. Kırık cam parçalarının çoğu lavaboda. Yine de bastığı yere dikkat etse iyi olur. Tıpkı bir at gibi, canı ayaklarının sağlığına bağlı artık. Yürüyemezse fare yemi olur.

Koridora çıkıyor. Evin hanımı yatak odasında. Pembeli sarılı dev yorganın altına sığınmış. Bir koluyla kürek kemiği dışarıda. Leopar desenli geceliğinin içinde kemikleri ve tendonları görülüyor. Kadının yüzü diğer tarafa dönük neyse ki. Ama saçı sağlam. Peruk gibi. Kökleri siyah, tutamları yapışık. Elf saçı gibi. Bazı kadınlarda çekici olabilecek bir saç.

Kar Adamı eskiden insanların büro çekmecelerini karıştırmaya can atardı. Ama bu odada yapmak istediği bir şey değil bu. Hem ne bulacağı belli. İç çamaşırları, cinsel gücü arttırıcı haplar, mücevherler, kozmetikler, bozuk paralar, çengelli iğneler, şansı varsa bir günlük. Lisedeyken kızların günlüklerini okumayı severdi. Sık sık büyük harfle yazar, bir sürü ünlem kullanır, abartmayı severler (aşk *aşk aşk, nefret nefret nefret),* bazı sözcüklerin altını renkli kalemle çizerlerdi. Tıpkı sonraları işyerinde aldığı tuhaf mektuplar gibi. Kızın duşa girmesini bekleyip hemen etrafı karıştırırdı. Günlüklerde kendi adını arardı tabii. Gerçi okudukları her zaman hoşuna gitmezdi.

Bir keresinde şunu okumuştu: *Jimmy, bunu okuduğunu biliyorum, seni meraklı piç kurusu. Bunu yapmandan NEFRET EDİYORUM. Seninle düzüşmem senden hoşlandığım anlamına gelmiyor. DEFOL!!.* Nefret kelimesinin altı iki, defolun altıysa üç kez çizilmişti, kırmızı kalemle. Kızın adı Brenda'ydı. Sakız çiğnemeyi severdi. Hayat Bilgisi dersinde ön sırada otururdu. Şifoniyerinde havlayan, plastik bir kemiği getiren, bacağını kaldırıp sarı su işeyen bir robot köpek dururdu. En sert ve sinirli kızların, yatak odalarında en genç kızsı, hanımevlatsı süs eşyaları bulundurmaları Kar Adamı'na hep tuhaf gelmişti.

Makyaj masasında her zamanki gibi sıkılaştırıcı kremler, hormon hapları, iğneler, kozmetikler, parfümler duruyor. Aralık jaluziden giren ışığın yarattığı loşlukta parlıyorlar. Sanki yer yer vernikli bir natürmort burası. Kar Adamı kendine bir parfüm sıkıyor, buradaki diğer kokuları bastırma umuduyla. Etiketinde altın sarısı harflerle Kokain yazılı. Bir an parfümü içmeyi düşünüyor ama sonra viskisi olduğunu anımsıyor.

Eğilip oval aynada kendine bakıyor. Girdiği yerlerde aynada kendine bakmadan duramaz. Görüntüsü giderek daha irkiltici oluyor. Karşısında bir yabancı var. Gözleri sulu ve kırmızı. Avurtları çökük. Derisi böcek ısırığı yaralarının kabuklarıyla kaplı. Olduğundan yirmi yaş büyük gösteriyor. Kendine göz kırpıyor, sırıtıyor, dil çıkarıyor. Gerçekten sinsi görünmeye başlıyor. Arkasındaki, yataktaki kadın canlı gibi görünüyor. Sanki her an ona dönecek, kollarını açacak, gelip ona sahip olmasını fısıldayacak. Ona ve elf saçına.

Antilop'un öyle bir peruğu vardı. Antilop güzel giyinmeyi, görünüşünü değiştirmeyi, olduğundan farklı görünmeyi severdi. Odada salına salına

gezinir, biraz striptiz yapar, kıvırtır, poz verirdi. Erkeklerin çeşitlilikten hoşlandığını söylerdi.

“Kimden öğrendin bunu?" diye sormuştu Jimmy.

“Birinden işte." Sonra gülmüştü. Jimmy onu kucağına alınca peruğu düşüvermişti... *Jimmee!* Ama şimdi Antilop’u düşünmenin sırası değil.

Odanın ortasında durduğunu fark ediyor. Kolları iki yandan sarkıyor, ağzı açık. “Aptallık ettim" diyor yüksek sesle.

Yanda bir çocuk odası var. Parlak kırmızı plastik bir bilgisayar, bir raf dolusu oyuncak ayı, zürafa desenli bir duvarkâğıdı ve bir sürü bilgisayar oyunu CD’si (üstlerindeki resimlere bakılırsa şiddet düzeyi çok yüksek oyunlar). Ama içeride çocuk cesedi yok. Belki de ilk günlerde öldü ve yakıldı, cesetlerin hâlâ yakıldığı zamanlarda. Ya da belki de anne babasının iki büklüm olup kan kusmaya başladığını görünce korkup kaçtı. Belki de dışarıda, sokaklarda gördüğü, giysilerden ve kemiklerden ibaret cesetlerden biriydi. Bazıları çok ufaktı.

Koridorda çamaşır dolabını bulup kirli çarşafını temiz bir taneyle değiştiriyor. Bu seferki sade değil. Parşömen ve çiçek desenleriyle kaplı. Flurya’nın Çocukları çok etkilenecek. “Bakın" diyecekler. “Kar Adamı’nın üstünde yapraklar büyüyor!" Buna şaşırmazlar. Dolapta düzgünce katlanmış bir sürü temiz çarşaf var ama yalnızca bir tane alıyor. Gerçekten ihtiyaç duymadığı şeylerin gereksiz ağırlık yapmasını istemiyor. Gerekirse dönüp yeni bir tane alabilir.

Annesinin kirli çarşafı çamaşır sepetine atmasını söyleyen sesini duyuyor (eski nörolojik izler kolay kolay silinmez) ama çarşafı yere atıp alt kata dönerek mutfağa giriyor. Mutfakta konserve bulmayı umuyor... Soya yahnisi ya da fasulyesi, yapay sosis, proteinli herhangi bir şey (hatta biraz sebze bile güzel olur, yapay olup olmaması fark etmez, Kar Adamı her şeyi yiyebilir). Ama camı kıran kişi mutfak dolabını da boşaltmış. Plastik bir kapta bir avuç mısır gevreği var. Onu yiyor. Katkı maddesiz olduğundan epey çiğnemek ve yutmak için biraz su içmek zorunda kalıyor. Hızlı trenlerde dağıtılan mahun cevizlerinden üç paket buluyor. Birini hemen açıp içindekileri mideye indiriyor. Fazla bayat değil. Bir kutu da SoyOBoy sardalye konservesi buluyor. Ayrıca yarısı dolu bir ketçap şişesi. Ketçap koyu kahverengi ve ekşimiş.

Buzdolabını açmaması gerektiğini biliyor. Mutfaktaki pis kokunun bir kısmı oradan geliyor çünkü.

Mutfak tezgahının altındaki çekmecelerde çalışan bir el feneri var. El feneriyle birlikte, bulduğu kibritleri ve iki mumu da alıyor. Her şeyi naylon bir çöp poşetine dolduruyor... sardalye konservesini, iki paket mahun cevizini, viskiyi, sabunu, aspirinleri. Körelmiş bıçaklar buluyor. İkisini ve küçük bir tencereyi alıyor. Pişerecek bir şeyler bulabilirse işine yarar.

Mutfakla ıvır zıvır odasının arasındaki koridorda küçük bir ev ofisi var. Bir masanın üstünde çalışmayan bir bilgisayar, bir faks makinesi ve bir yazıcı duruyor. Ayrıca içinde plastik kalemler bulunan bir kalemlikle kaynak kitapların *(bir sözlük, bir eşanlamlılar sözlüğü, Bartlett Alıntılar Kitabı, Norton Çağdaş Şiir Antolojisi)* bulunduğu bir raf var. Üst kattaki şeritli pijamalı adam okumayı seviyordu herhalde. İdeolojik bir metin yazarı, parayla başkalarını öven bir laf ebesi. Zavallı sersem, diye düşünüyor Kar Adamı.

Solmuş çiçeklerle dolu bir vazoyla, çerçeveli bir baba-oğul fotoğrafının (çocuk yedi-sekiz yaşlarında) yanında bir not defteri duruyor. İlk sayfaya çirkin bir el yazısıyla ÇİMLERİ BİÇTİR yazılı. Altındaysa daha küçük ve silik harflerle: *Kliniği* ara... Tükenmez kalem hâlâ not defterinin üstünde duruyor. Sanki gevşeyen bir elden düşmüş. Adam o sırada hem hastalanmış hem de bunu fark etmiş olmalı. Kar Adamı o anı zihninde canlandırabiliyor: Adam yazı yazan eline bakarken durumu kavrıyor. İlk hastalananlardan biri olmalı, yoksa çimlerin biçilmesini önemsemezdi.

Ense tüyleri tekrar diken diken oluyor. Neden kendi evine gizlice girmiş gibi hissediyor kendini? Yirmi beş yıl önceki evine giren kayıp bir çocuk.

Kasırga

Kar Adamı perdeleri kapalı, loş salondan geçip evin ön tarafına doğru yürürken şimdi ne yapacağını planlıyor. Konserve bulmak için şansını başka bir evde veya hatta bir süpermarkette denemesi gerekecek. Geceyi orada geçirebilir. En üstlerdeki, geniş bir rafta uyuyabilir. Böylece arttırma yapmak ve en iyi ürünleri seçmek için zamanı olur. Kimbilir? Belki ortalıkta hâlâ çikolatalı gofretler vardır. Etrafı iyice araştırdıktan sonra Kabarcık Kubbe'ye gidip oradan silah çalabilir. Elinde tekrar çalışan bir sprey tabancası tutarsa kendini çok daha güvende hissedecek.

Sopasını kırık pencereden dışarı attıktan sonra dışarı çıkıyor. Yeni çiçekli çarşafını ve naylon poşetini yırtmamaya, kendini yaralamamaya özen gösteriyor. Tam karşısında, gür çimlerle kaplı bahçede, sokağa giden yolu kapayan beş domuzon var.

Küçük bir çöp yığınını eşeliyorlar. Kar Adamı o yığında yalnızca giysiler bulunduğunu umuyor. Domuzlardan biri erkek, ikisi dişi, ikisi yavru. Sesini duyunca beslenmeyi kesip kafalarını kaldırıyorlar. Onu görüyorlar. Kar Adamı sopasını kaldırıp onlara doğru sallıyor. Genellikle bunu yaptığında kaçarlar (domuzonların hafızası kuvvetlidir, sopalar elektrikli coplar gibi görünür) ama bu kez oldukları yerde kalıyorlar. Ona bakıp şaşkın şaşkın havayı kokluyorlar. Belki de sürdüğü parfümün kokusunu alıyorlar. O parfüme yapay memeli seks feromonları katılmış olabilir. Eğer öyleyse büyük bir şanssızlık. Azmış domuzonlar tarafından ezilmek ne salakça bir ölüm şekli olur.

Saldırırlarsa ne yapabilir? Tek bir seçeneği var: Kırık pencereden eve tekrar girmek. Buna zamanı var mı peki? O yaratıklar iri gövdelerine ve ince bacaklarına karşın çok hızlı koşabilir. Mutfort bıçakları çöp torbasında. Zaten yetişkin bir domuzona fazla zarar vermeyecek kadar kısa ve inceler. Bir kamyon lastiğine patates soyma bıçağı saplamaya çalışmaktan farksız olur.

Erkek domuz başını eğip devasa omuzlarını kaldırarak huzursuzca ileri geri yürünmeye başlıyor. Karar vermeye çalışıyor. Ama diğerleri dönüp

gitmeye başladılar bile. Erkek domuzon bir an daha düşündükten sonra peşlerinden gidiyor. Yürürken bir parça bok sıçarak horgörüsünü ve isyanını ifade ediyor. Kar Adamı bütün domuzonların ortadan kaybolmasını bekledikten sonra ihtiyatla ilerliyor, sık sık arkasına bakarak. Bu civarda çok fazla domuzon izi var. O hayvanlar geri çekilmiş gibi yaparak bir köşede pusu kuracak kadar zekiler. Üstüne atlayıp onu devirebilir, ayaklarıyla çiğneyebilir, vücudunu parçalayabilir, önce iç organlarını yiyebilirler. Kar Adamı domuzonların damak zevkini biliyor. Akıllı ve her şeyi yiyen hayvanlar. Bazılarının o kurnaz, fesat beyinlerinde insan neokorteksi dokuları büyümeye başlamış bile olabilir.

Evet, işte oradalar; ileride. Bir çalının ardından çıkıyorlar, beşi birden. Hayır, yedi. Hepsi ona bakıyor. Sırtını dönmesi ya da koşması hata olur. Sopayı kaldırıyor ve geldiği yöne doğru yan yan yürüyor. Gerekirse kontrol noktasındaki nöbetçi kulübesine sığınıp, gitmelerini bekleyebilir. Sonra Kabarcık Kubbe'ye başka bir yoldan gider, olabildiğince ara sokaklardan geçerek.

Ama kendisine bakmayı hâlâ sürdüren domuzonlardan tuhaf bir biçimde dans edercesine ağır ağır uzaklaşırken, güneyden gelen kara bulutlar güneşi kapıyor. Sıradan bir ikindi fırtınası değil bu. Vakit daha çok erken. Ayrıca gökyüzü iç karartıcı, yeşilimsi bir sarıya büründü. Bir kasırga, büyük bir kasırga. Domuzonlar ortadan kayboluyor. Bir sığınak bulmaya gidiyorlar.

Kar Adamı nöbetçi kulübesinin önünde durup fırtınanın yaklaşmasını izliyor. Görkemli bir manzara. Kar Adamı bir keresinde el kameralı amatör bir belgesel yapımcısının böyle kasırgalardan biri tarafından yutulduğuna tanık olmuştu. Sahildeki Flurya'nın Çocukları'nın durumlarını merak ediyor. Flurya'nın bütün teorilerinin canlı ürünlerinin rüzgâr tarafından gökyüzüne ya da dev bir dalga tarafından denize sürüklenmesi çok kötü olur. Ama böyle bir şey olmayacak. Yıkılan binaların enkazları dalgakıran vazifesi görerek onları korur. Kasırgaya gelince... Daha önce bir kasırgadan kurtulmayı başarmışlardı. Beton blok yığınlarının arasındaki, gökgürültüsü sığınağı adını verdikleri merkezi mağaraya çekilerek kasırganın geçmesini beklerler.

Öncü rüzgârlar açık arazideki kalıntıları savuruyor. Bulutların arasında bir şimşek çakıyor. Kar Adamı o ince şimşeğin zigzag çizerek çakışını görüyor. Sonra karanlık çöküyor. Neyse ki nöbetçi kulübesi, yanındaki

güvenlik binasına monte edilmiş durumda. O binaysa kalın ve sağlam. Yağmur başlayınca içeri dalıyor.

Rüzgar çığlıklar atıyor, gök gürlüyor, çivilenmiş her şey dev bir makine gibi uğuldayarak titriyor. Dış duvara iri bir nesne çarpıyor. Kar Adamı binanın içinde yürüyor. İki kapıdan geçiyor. Torbada el fenerini arıyor. Bulup çıkarıyor. Çalıştırmaya uğraşırken büyük bir çatırtı daha duyuyor. Tepesindeki ışıklar titreşip yanıyor. Bozuk bir güneş jeneratörü harekete geçmiş olmalı.

Kar Adamı ışıkların yanmasından esef duyuyor neredeyse. Bir köşede iki biyogiysili ceset var. Çürümüş oldukları belli. Dosya dolapları açık. Her tarafa kağıtlar saçılmış. Muhafızlar paniğe kapılmış olmalı. Belki de ön kapıdan geçmeye çalışan insanları engellemeye uğraşıyorlardı. Hatırladığı kadarıyla bir karantina girişimi olmuştu. Ama antisosyal öğeler (yani o sıralar hemen hemen herkes) içeri girip gizli dosyaları etrafa saçmışlar herhalde. Ne kadar iyimsermişler ki, kâğıtların ve bilgisayar disklerinin işlerine yarayabileceğini sanmışlar.

Kendini zorlayarak biyogiysili cesetlerin yanına gidiyor. Sopasıyla onları dürtüyor, ters çeviriyor. Sandığı kadar kötü durumda değiller aslında. Fazla pis kokmuyorlar. Üstlerinde birkaç kanatlı böcek var. Yumuşak kısımlarının çoğu yok olmuş. Kar Adamı, silah bulamıyor. Antisosyaller bütün silahları almış olmalı. Kendisi de aynı şeyi yapardı. Kendisi de aynı şeyi yapmıştı.

En içteki o odadan çıkıp resepsiyon bölümüne geri dönüyor, tezgahlı ve masalı kısma. Birden kendini bitkin hissediyor. Ergonomik sandalyeye oturuyor. Bir sandalyede oturmayalı epey oluyor. Tuhaf bir his. Kibritleriyle mumlarını çıkarmaya karar veriyor. Işıklar tekrar sönerse onları kullanabilir. Bu işle uğraşırken biraz kuş havuzu suyu içiyor ve ikinci mahun cevizi paketini bitiriyor. Dışarıda rüzgâr uluyor. Dev, azgın, serbest bir yaratığın sesi gibi. Kapadığı kapıların altından girerek toz kaldırıyor. Her şey zangırdıyor. Elleri titriyor. Sinirleri kabullenmek istemediği kadar bozuldu.

Ya burada fare varsa? Mutlaka vardır. Ya içeriye su dolarsa? Fareler bacaklarına tırmanır! Bacaklarını yukarı çekip ergonomik sandalyenin kolluklarından birinin üstüne koyarak, üzerlerini çiçekli çarşafla örtüyor. Farelerin seslerini işitemez, çünkü fırtınanın gürültüsü çok yüksek.

Büyük insanlar hayatlarındaki sorunlarla başa çıkabilmelidir, diyor bir ses. Bu kez kimin sesi? RejoovTV'den gaza getirici bir öğretmen. Takım elbiseli, iç bayıcı bir ahmak. Kiralık bir geveze. *Tarihin bize öğrettiği bir*

ders varsa budur. Engeller ne kadar yüksekse, onları aşanın ödülü o kadar büyüktür. Krizlerle yüzleşmek olgunlaşmanızı sağlar.

“Olgunlaştığım filan yok salak herif’ diye bağırıyor Kar Adamı. “Şu halime bak! Beynim küçüldü! Üzüm tanesi kadar oldu!”

Ama beyni küçüldü mü, yoksa büyüdü mü bilmiyor. Çünkü kıstas olarak kullanabileceği bir başkası yok. Siste kaybolmuş biri o. Hiçbir şey göremiyor.

Işıklar sönüyor. Şimdi karanlıkta tek başına.

“N’olmuş yani?” diyor kendine. “Işık varken de yalnızdın. Arada pek fark yok.” Oysa var.

Ama buna hazırlıklı. Paniğe kapılmıyor. El fenerini diklemesine masaya koyup, zayıf ışığında bir kibrit çakarak bir mumu yakmayı başarıyor. Mumun alevi rüzgârdan dalgalansa da sönmüyor. Masaya ufak, sarı bir ışık çemberi düşürüyor. Kar Adamı’nın etrafındaki odayı bir eski çağ mağarasına dönüştürüyor. Karanlık ama koruyucu.

Naylon torbasını karıştırıyor. Üçüncü mahun cevizi paketini buluyor. Paketi yırtıp içindekileri yiyor. Viski şişesini alıyor. Bir an düşündükten sonra kapağını açıp viski içiyor. *Glük, glük, glük*, diyor kafasındaki ses. *Ateş suyu*.

Hey tatlım, diyor bir kadın sesi, odanın bir köşesinden. *Çok iyi gidiyorsun.*

"Hayır” diyor.

Sert bir esinti (vuff!) kulaklarına vuruyor, mumu söndürüyor. Mumu tekrar yakmakla uğraşmıyor, çünkü viski etkisini göstermeye başladı. Karalıkta kalmayı yeğliyor. Antilop’un yumuşacık kanatlarıyla süzülerek yaklaştığını hissediyor. Yanına gelmek üzere. Sandalyesinde iki büklüm otururken başını masaya dayıyor, gözlerini kapıyor. Kendini perişan ve huzurlu hissediyor.

X

Yırtıcılık

Jimmy dört delirtici yıldan sonra Martha Graham'ın Sorunbilim bölümünün boktan diplomasını aldı. Hemen bir iş bulabilmeyi ummuyordu. Sahiden de bulamadı. Haftalar boyu iş başvuruları yaptı. Cevapları hemen geliyordu. Bazılarının üstünde yağ lekeleri ve parmak izleri oluyordu. Bodrum katlarında çalışan kişiler tarafından öğle yemeği sırasında çevrilmiş olmalıydılar. Jimmy azimle başvuruda bulunmayı sürdürüyordu.

Martha Graham kütüphanesinde bir yaz işi bulmayı başardı. Eski kitapları tarayıp yok edilecekleri işaretlerken, hangilerinin dijital formda korunması gerektiğine karar veriyordu. Ama dönemin yarısında işini kaybetti, çünkü hiçbir kitaba kıyamıyordu. Daha sonra o zamanki kız arkadaşının yanına taşındı. Kız bir kavramsal sanatçıydı. Amanda Payne adında, uzun saçlı, esmer biriydi. Aslında ona dair pek çok şey gibi adı da uydurmaydı. Gerçek adı Barb Jones'tu. Kendini baştan yaratması gerektiğini söylemişti Jimmy'ye. Orijinal hali (yani Barb), aşağılık beyazlardan oluşma tacizci, şişman ailesi tarafından öylesine ezilmişti ki, ev bahçesinde satışa çıkarılan değersiz bir eşyaya dönüşmüştü, eğik çatallardan yapılma bir rüzgâr çanı ya da üç ayaklı bir tabure gibi.

Jimmy'ye çekici gelen yönü buydu. "Ev bahçesinde satışa çıkarılan değersiz eşyalar" bile Jimmy için egzotik bir kavramdı. Kızı onarmak, tamir ermek, boyamak istemişti. Gıcır gıcır yapmak istemişti. "İyi kalplisin" demişti kız ona, savunma duvarlarının arkasına geçmesine ilk izin verişinde. Düzeltme: giysilerinin.

Amanda'nın Modüllerden birinde, iki erkek ressamla paylaştığı berbat bir apartman dairesi vardı. Üçü de Halk Diyarı'ndan gelmeydiler. Martha Graham'da burslu okuyorlardı. Kendilerini Jimmy gibi ayrıcalıklı, zayıf, dejenere olmuş Site çocuklarından üstün görüyorlardı. Onlar sert ve darbelere dayanıklı savaşçılar olmak zorunda kalmışlardı. Hayatın gerçekleriyle yüzleşmenin onlara üstün bir bakış açısı kazandırdığı iddiasındaydılar. Adamlardan biri intiharı denemişti ve bunun sayesinde özel bir mertebeye ulaştığını ima eder gibiydi. Diğeriyse bol miktarda eroin

kullanmış ve satmıştı. Sonra kendini sanata vermişti ama eroini bırakıp bırakmadığı belirsizdi. Jimmy ilk birkaç hafta boyunca onları karizmatik buldu. Daha sonraysa boktan teknisyenler ve kendini beğenmiş züppeler olduklarına karar verdi.

İki adam Jimmy'ye az çok katlanıyorlardı. Jimmy onlara yaranmak için bazen yemek yapıyordu (o üç ressam da mikrodalga fırınlara burun kıvırır, bizzat pişirdikleri makarnaları yemeyi yeğlerlerdi) ama iyi bir aşçı değildi. Bir gece eve bir kutu ChickieNobs Bucket O'Nubbins getirme gafletinde bulundu. Köşede bir ChickieNobçu açılmıştı. ChickieNob'un tadı fena değildi, kökenlerini aklınıza getirmezseniz. O geceden sonra iki adam Jimmy ile pek konuşmaz oldular.

Ama birbirleriyle konuşuyorlardı. Haklarında bilgili olduklarını iddia ettikleri bir sürü saçma sapan şeyden bahsediyor, Jimmy'ye yönelik kışkırtıcı laflar ve hakaretler ediyor, vaazlar veriyorlardı. Onlara göre her şey altı yedi bin yıl önce, tarımın icadıyla bitmişti. O noktadan sonra insanoğlu denen deneyin başarısız olacağı kesinleşmişti. Yiyecek bolluğu insanların sayısını arttıracak, bütün yiyecekler bitince de soylarının tükenmesine yol açacaktı.

“Çözüm ne peki? Biliyor musunuz ki?" dedi Jimmy. Onları iğnelemekten hoşlanmaya başlamıştı. Onlar kimdi ki yargılarda bulunuyorlardı? Kendileriyle alay edildiğini fark etmeyen ressamlar, doğru analizler yapmanın doğru çözümler bulmakla eşdeğer olmadığını, doğru çözümler bulunmayışının doğru analizleri geçersiz kılmayacağını söylediler.

Belki de çözüm filan yoktu. İnsan toplumunun bir tür canavar olduğunu iddia ediyorlardı. Temel yan ürünleri cesetler ve çöplerdi. İnsanoğlu öğrenmekten aciz, aynı salakça hataları durmadan tekrarlayan, günü kurtarmak uğruna uzun vadede acı çekmeyi göze alan bir yaratıktı. İnsan toplumu gezegendeki bütün diğer biyoformları ısrarla yiyip bitiren, yeryüzündeki yaşamı öğüten, işlenmiş ve kısa sürede modası geçecek plastik çöpler biçiminde sıçan dev bir sülüktü.

“Bilgisayarlarınız gibi mi?” diye mırıldandı Jimmy. “Onlar da insanoğlunun icadı. Hani şu eserlerinizi yapmakta kullandığınız bilgisayarlar.”

Ressamlar onu duymazdan geldiler. Yakında yeryüzünün toprağa yarı-gömülü tüplerle kaplanacağını söylediler. Üzerindeki hava ve ışık yapay olacaktı. Yerkürenin ozon ve oksijen tabakaları tamamen yok edilecekti

çünkü. İnsanlar o tüplerin içinde tek sıra halinde, çırılçıplak sürüneceklerdi. Gördükleri tek manzara, önlerindeki kişinin kıçı olacaktı. Sidikleri ve bokları yerdeki deliklerden akacaktı. Dijital bir mekanizma tarafından rastgele seçilen kişiler yan tünellere çekilip parçalandıktan sonra, tüplerin iç duvarlarındaki emziğe benzer uzantılar yoluyla diğerlerine yedirilecekti. Kendi içinde yeterli, daimi bir sistem olacaktı bu. Layıklarını bulacaklardı.

"Böylece savaşlar ortadan kalkacak herhalde" dedi Jimmy. "Hepimizin kalın diz kapakları olacak. Peki ya seks? O daracık tüplerin içinde seks yapmak kolay olmasa gerek." Amanda ona pis pis baktı. Ama bir suç ortağı gibi aynı zamanda. Aynı soruyu kendisinin de akıl ettiği belliydi.

Amanda pek konuşkan sayılmazdı. Sözcüklerden çok imgelere düşkün olduğunu söylemişti. Görüntülerle düşündüğünü öne sürüyordu. Jimmy bu durumdan rahatsız değildi. Biraz sinestezinin zararı olmazdı.

"Peki şunu yaptığımda ne görüyorsun?" derdi ilişkilerinin ilk ve en ateşli günlerinde.

"Çiçekler" derdi Amanda. "İki üç tane. Pembe."

"Peki ya şu? Ne görüyorsun?"

"Kımızı çiçekler. Kırmızı ya da mor. Beş altı tane."

"Ya şu? Ah bebeğim, seni seviyorum!"

"Neon!" Amanda iç geçirirdi. "Bu kez buketin tamamını gördüm."

Jimmy, Amanda'nın o görünmez çiçeklerinden hoşlanıyordu. Ne de olsa yeteneklerine övgüydü. Ayrıca Amanda'nın çok güzel bir kıçı vardı. Göğüsleri de yapay değildi. Ama (Jimmy bunu en başta fark etmişti) gözlerinin çevresi biraz soluktu.

Amanda Teksaslı'ydı. Oranın çoraklaşmadan önceki halini hatırladığını öne sürüyordu. Bu durumda, söylediğinden on yaş daha büyük olmalıydı. Akbaba Heykelleri adlı bir proje üstünde çalışmaktaydı epeydir. Bir kamyon dolusu iri hayvan leşlerini boş sahalara ya da kullanılmayan fabrikaların park alanlarına götürüp sözcük şeklinde diziyor, akbabaların gelip onları yemeye başlamasını bekliyor, sonra da bir helikopterden fotoğraflarını çekiyordu. Başlangıçta epey ilgi çekmişti. Ayrıca birkaç çuval dolusu eleştiri mektubu ve Tanrı'nın Baçıvanları'yla kaçık tiplerden ölüm tehditleri almıştı. Mektuplardan biri Jimmy'nin eski oda arkadaşı Bernice'ten gelmişti. Bernice'in üslubu epey gelişmişti.

Kalp üretim çiftliği zincirinden voliyi vurmuş olan yaşlı, üçkağıtçı bir zengin, Amanda'nın yeteneklerine fazla güvenerek ona yüklü bir bağış

yapmıştı. Amanda buna sevinmişti, çünkü o para olmasa projesini iptal etmek zorunda kalacaktı. Helikopterler çok masraflıydı. Güvenlik görevlileri de hava sahası konusunda sorun çıkarıyordu elbette. Herkesin havadan nükleer bomba atmak istediğini sanıyorlardı. Kiralık bir helikopterle herhangi bir yere uçma izni alabilmek için onlarla yatmak zorundaydınız, zengin ve rüşvetçi bir Site prensi değilseniz tabii.

Parçalattığı sözcüklerin (onun tabiriyle) dört harften oluşması gerekiyordu. Amanda hangi sözcüğü seçeceğini uzun uzadıya düşünürdü. Alfabedeki her harfin kendine özgü bir havası, artı ya da eksi yükü vardı. Bu yüzden sözcükler özenle seçilmeliydi. Akbabalar tarafından parçalanırken önce canlanıyor, sonra ölüyorlardı. Etkileyici bir süreçti bu (“Tanrı’nın düşünmesini izlemek gibi” demişti bir İnternet röportajında). Şimdiye kadar ACIM[1] (sohbet odalarındaki konuşmalarında soyadına yapılan bir göndermeydi), KİMİ ve AZİM sözcüklerini kullanmıştı. Jimmy ile tanıştığı yaz sıkıntıdaydı, çünkü şimdi hangi sözcüğü seçeceği konusunda kararsızdı.

Jimmy nihayet bir iş buldu, tam artık haşlanmış makarnadan bıktığına ve Amanda’nın saçını çiğneyerek boşluğa bakmanın tahrik edici ve heyecanlandırıcı bulmadığına karar verdiği sırada. Sefil Halk Diyarları’nın çok yakınında bulunan, AnooYoo adlı küçük bir Site şirketinde çalışacaktı. İş görüşmesine gittiği gün, kimsenin orada seve seve çalışmayacağını düşündü. Görüşmeleri yürüten kişilerin biraz laçka davranmasının nedeni bu olabilirdi. Kendisinden önceki bir iki düzine adayın işi reddettikleri belliydi. Jimmy görevlilere telepatik yoldan gülümsedi. Beni beğenmemiş olabilirsiniz, ama en azından ucuzum, mesajını gönderdi.

Görevliler (iki kişiydiler, biri kadın biri erkek) Jimmy'nin yirminci yüzyıl kişisel gelişim kitapları üstüne yazdığı tezden çok etkilendiklerini söylediler. Pazarladıkları temel mallar arasında gelişim ürünleri de vardı... Artık kitap olmasa da DVD’ler, CD-ROM’lar, web siteleri vb. Asıl parayı bunlardan değil, önerilen yöntemlerin etkinliğini optimuma çıkaran araçlardan ve ilaçlardan kazanıyorlardı. Zihin ve beden birlikte gelişmeliydi. Jimmy’nin işi zihinler üstünde çalışmaktı. Yani reklam yapmaktı.

“İnsanlar mükemmeli ister” dedi adam.

“Ama mükemmele giden yolun onlara adım adım gösterilmesi gerekir” dedi kadın.

“Basit bir biçimde” dedi adam.

“Teşvik edici bir biçimde” dedi kadın. “Olumlu bir yaklaşımla.”

“Gelişmek isterler” dedi adam. “Muhtemellik sanatıdır bu. Ama garantisi yoktur tabii.”

“Tezinizi çok etkileyici bulduk” dedi kadın. “Son derece olgunca yazılmış.”

“Bir asrı bilmek, diğer asırları da bilmektir” dedi adam.

“Ama sıfatlar değişir” dedi Jimmy. “Modası geçmiş sıfatları kullanmaktan kötü bir şey olamaz.”

“Kesinlikle!” dedi adam, sanki Jimmy evrenin sırrını bir anda çözüvermişçesine. Jimmy’nin elini kemiklerini kırmak istercesine sıktı. Kadın da Jimmy’ye sıcak, kırılgan bir biçimde gülümsedi. Jimmy kadının evli olup olmadığını merak etti. AnooYoo’daki işinin maaşı dolgun değildi ama başka avantajlar sağlayabilirdi.

Jimmy o akşam Amanda Payne’e talihinin yaver gittiğinden bahsetti. Amanda bir süredir para konusunda dırdır etmekteydi (aslında dırdır sayılmazdı ama Jimmy’ye birkaç imada bulunarak, kendi spesiyalitesi olan uzun ve azimli sessizliklere Jimmy'nin de katılması gerektiğini belirtmişti). Bu yüzden Jimmy, Amanda'nın habere sevineceğini düşünmüştü. ChickieNob faciasından sonra ev halkıyla arası iyi değildi. Belki de artık sıcak, hüzünlü ve duygusal bir vedanın vakti gelmişti. Jimmy son sözlerinin provasını yapmaya başlamıştı bile: *İhtiyaç duyduğun kişi ben değilim.* Sen *iyisini* hak ediyorsun. *Mahvolmana sebep olurum* vb. Ama bunları pat diye söylemek olmazdı, bu yüzden yeni işinden uzun uzadıya söz etmeye başladı.

“Artık eve biraz katkıda bulunabilirim” dedi, sorumluluk sahibi birinin etkileyici ses tonuyla konuştuğunu umarak.

Amanda etkilenmemişti. “Nerede çalışacağım demiştin?” dedi. Sonra AnooYoo’nun sinir hastası ve saf insanların ceplerini boşaltmaktan, fobilerini sömürmekten başka bir amacı olmayan bir lağım çukuru olduğunu söyledi. Amanda’nın bir arkadaşı geçenlerde AnooYoo’nun depresyonu, kırışıkları ve uykusuzluğu gideren beş aylık bir tedavi programını denemişti. Önerildiği gibi, bir Güney Amerika ağacının

kabuğunu bir süre yedikten sonra, onuncu kattaki dairesinden atmıştı kendini.

“İşi reddedebilirim” dedi Jimmy bu öyküyü dinledikten sonra. "Daimi işsizler kulübüne katılabilirim. Ya da şimdiki gibi erkek cariyelik yapabilirim. Şaka şaka! Sakın öldürme beni!”

Daha sonraki birkaç günde, Amanda her zamankinden de ketumlaştı. Sonra sanatsal yaratıcılığındaki tıkanıklığı aştığını söyledi Jimmy’ye. Akbaba Heykelleri projesinde kullanacağı yeni sözcüğü bulmuştu.

“Nedir?" diye sordu Jimmy, ilgilenmiş gibi yaparak.

Amanda ona anlamlı bir bakış fırlattı. “Âşık” dedi.

AnooYoo

Jimmy, AnooYoo Sitesi'nde kendisine tahsis edilen bekâr evine taşındı. Evin yatak odası ve mutfağı küçüktü. 1950'ler tarzı mobilyaların reprodüksiyonlarıyla döşenmişti. Martha Graham'daki küçük odasından biraz daha iyiydi o kadar. Ama en azından orası kadar haşeratlı değildi. Şirketteki işinin sıkıcı olduğunu ve köle gibi çalışmasının gerektiğini kısa sürede fark etti. Günde on saat kafa patlatıp eşanlamlılar sözcüğünün labirentlerinde gezinerek, laf kalabalığı yapmak zorundaydı. Sonra âmirleri yazdıklarını okuyup, düzeltmeler yapması için defalarca geri veriyorlardı. Şunu arttır... Bunu azalt... Olmamış. Ama Jimmy zamanla kendini geliştirdi, ne demekse.

Kozmetik kremleri, egzersiz aletleri, karın kaslarını granit heykellere dönüştüren araçlar. Kilo aldırıcı, zayıflatıcı, kıllandırıcı, kelleştirici, beyazlaştırıcı, esmerleştirici, karartıcı, sarartıcı, seksileştirici, mutlu edici haplar. Jimmy'nin işi tasvir etmek ve övmek, kolayca elde edilebilecek mutlulukları anlatmaktı. Umut ve korku, arzu ve tiksinti... İş aletleri bunlardı. Bazen uydurma sözcükler kullanıyordu (stresçilik, lifimtırak, fermoneli) ama hiç yakalanmadı. Amirleri paketlerin üstünde küçük harflerle yazılmış böyle sözcükler görmekten hoşlanıyordu, çünkü bilimsel ve inandırıcı bir havaları vardı.

Jimmy kazandığı başarıdan mutlu olmalıydı ama tersine giderek içi kararıyordu. Amirlerinin övgü dolu mesajları ona bir şey ifade etmiyordu, çünkü cahil sayılırlardı. AnooYoo'daki hiç kimsenin onun zekasını fark edecek düzeyde olmadığını kanıtlıyorlardı o kadar. Seri katillerin neden polise ipuçları verdiklerini anlamaya başlamıştı.

Sosyal hayatı sıfırdı (yıllardır ilk kez). Sekiz yaşından beri cinsel hayatı böylesine renksiz olmamıştı. Amanda Payne, geçmişinde kayıp bir göl gibi parlıyordu. İçindeki timsahlar şimdilik unutulmuştu. Amanda'yı neden terk etmişti ki? Çünkü serideki bir sonraki kadını arzulamıştı. Ama AnooYoo'daki iş görüşmesinde tanıştığı ve büyük umutlarla bel bağladığı kadını bir daha hiç görmedi. Ofiste ya da AnooYoo barlarında tanıştığı

diğer kadınlar da ya koca arayan habis köpekbalıklarıydı ya da öyle bir duygusal açlığın pençesindeydiler ki Jimmy bile onları bataklık gibi görüp uzak duruyordu. Artık kadın hademelere sulanacak kadar alçalmıştı. Onlar bile yüz vermiyordu. Kendisi gibi çenebaz gençleri daha önce de görmüşlerdi. Statüsü olmadığını biliyorlardı.

Şirket kafesinde yeniydi. Yine yalnızdı. Her şeye baştan başlamak zorundaydı. Şirket süpermarketinde SoyOBoy sandviçleri yemeye ya da bilgisayarının başında fazla mesai yaparken yağlı kutulardan aldığı ChickieNobs Nubbins'leri kemirmeye başladı. Her hafta Site'de barbekü partisi düzenleniyordu. Bu partilere bütün çalışanların katılmanı beklenirdi. Jimmy için zor zamanlardı. O kalabalıktaki insanlar üstünde çalışacak enerjisi yoktu. Zararsız salakların arasından yeni kurtulmuştu daha. Yanmış bir Soydog yiyerek kalabalığın çevresinde gezinir, gördüğü herkesi içinden aşağılardı. *Sarkık memeli*, yazısı belirirdi kafasındaki konuşma balonunda. *Tavşan suratlı, hardal beyinli. Artist velet. Soğuk kadın. Ninesini bile satar. Koca götlü sığır. Mesane kafalı piç kurusu.*

Arada sırada babasından elektronik posta alıyordu. Bazen bir doğumgünü kartı. Asıl doğumgününden birkaç gün sonra. Üstünde dans eden domuzonlar olurdu, sanki hala on bir yaşındaymış gibi. *Mutlu yıllar Jimmy. Bütün Hayallerin Gerçek Olsun.* Ramona ona uzun mektuplar gönderiyordu. Henüz bir erkek kardeşi olmamıştı ama bu iş üstünde "çalışıyorlardı". Jimmy o hormon enjeksiyonlu, ilaç destekli, kayganlaştırıcı sıvılı çabaları gözünde canlandırmak istemiyordu. Ramona'nın yazdığına göre, "doğal yöntemler" işe yaramazsa yakında "başka bir şey" deneyeceklerdi... Infantade, Foetility, Perfectbabe gibi şirketlere başvuracaklardı. Jimmy'nin gelişinden beri tıp epey ilerlemişti! (Gelişinden beri... Sanki doğmamıştı da ziyaret için uğramıştı.) Ramona bu şirketleri "araştırıyordu", ne de olsa paralarının karşılığını en iyi biçimde almak haklarıydı.

Harika, diye düşündü Jimmy. Birkaç deneme yapacaklardı. Şirketlerden aldıkları çocuklar istedikleri gibi çıkmazsa, organlarını değiştireceklerdi, ta ki mükemmeli yakalayana dek... Her açıdan kusursuz olan, hem matematik dehası hem de şafak kadar güzel çocuğu. Sonra o varsayımsal mucize çocuğu aşırı beklentilerine göre yönlendireceklerdi, o zavallıcık sonunda omuzlarındaki yükü kaldıramayıp çökene dek. Jimmy onu kıskanmıyordu.

(Kıskanıyordu.)

Ramona tatillerde Jimmy’yi davet ediyordu ama Jimmy işlerinin yoğunluğunu bahane ederek tekliflerini reddediyordu. Aslında bir bakıma doğruyu söylüyordu. İşini bir meydan okuma olarak görmeye başlamıştı. Salakça sözcükler icat etme dalında ne kadar ileri gidebilir, övgüler almayı ne kadar sürdürebilirdi acaba?

Bir süre sonra terfi ettirildi. Artık kendine yeni oyuncaklar alabilirdi. Daha kaliteli bir DVD okuyucu, şeker yiyen bakteriler sayesinde geceleri kendini temizleyen bir eşofman takımı, yeninde elektronik postaları gösteren ve her posta gelişinde onu hafifçe dürten bir gömlek, giysilerine göre renk değiştiren ayakkabılar, konuşan bir ekmek kızartıcı satın aldı. Şirketinin sayesinde. *Jimmy, ekmeğin kızardı.* Daha güzel bir daireye taşındı.

Nihayet kariyer basamaklarını çıkmaya başlayınca kendine bir kadın buldu. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Artık bu kadınları kız arkadaşı olarak görmüyordu. Artık sevgilileriydiler. Çoğu evli ya da nişanlıydı. Kocalarını ya da partnerlerini aldatmaya, hâlâ genç olduklarını kanıtlamaya ya da intikam almaya can atıyorlardı. Ya da incinmişlerdi ve avutulmak istiyorlardı. Ya da ilgisizlikten şikâyetçiydiler.

Jimmy'nin birkaç kadınla birden birlikte olmaması için hiçbir neden yoktu, randevularını dikkatli ayarladığı sürece. İlk başlarda alelacele ziyaretlerden, gizlilikten, telaşla açılan cırt cırtların sesinden, birlikte yavaşça yere uzanmalardan hoşlandı. Ama o kadınlar için yalnızca bir ekstra olduğunu kısa sürede fark etti. Onu ciddiye almıyorlardı. Bir çocuğun bir mısır gevreği paketinde bulduğu bedava bir oyuncak gibiydi. Renkli ve hoştu ama işe yaramazdı. Gerçek hayatın onlara dağıttığı iskambil elindeki 2’lerin, 3’lerin arasında bir jokerdi o kadar. Bir vakit geçirme aracıydı. Kendisi de onlara bu gözle bakıyordu zaten. Ama onların kaybedecek daha çok şeyi vardı: Yakalanırlarsa, kaçamakları boşanmayla ya da dayakla sonuçlanabilirdi. En azından sözlü tartışmalarla.

En azından ona büyümesini söylemiyorlardı. Büyümemiş olmasından hoşlandıklarından şüpheleniyordu.

Hiçbiri kocalarından ayrılıp onunla yaşamak ya da birlikte Halk Diyarları’na kaçmak istemiyordu. Zaten bu artık mümkün değildi. Halk Diyarları’nın yabancılar için çok tehlikeli hale geldiği söyleniyordu. Site’deki güvenlik önlemleri de her zamankinden sıkıydı.

Garaj

Hayatının geri kalanı böyle geçti işte. Davet edildiği ama adresini bulamadığı bir parti gibiydi. Birileri epey eğleniyor olmalıydı hayatıyla. Ama şimdilik bu kişi kendisi değildi.

Vücudu eskiden ona hiç sorun çıkarmazdı. Ama artık sağlığına dikkat etmesi gerekiyordu. Bir gün spor salonuna gitmese, ertesi gün vücudunda yağlar beliriyordu. Enerji seviyesi düşüyordu. Joltbar tüketimine dikkat etmek zorundaydı. Fazla steroit kullanmak insanın penisini küçültebilirdi. Her ne kadar kutuda bu sorunun, adı telaffuz edilemeyecek kadar uzun, patentli bir bileşke tarafından çözüldüğü yazılsa da, Jimmy ürün kutularına yazı yazan biri olarak bu lafa kanmayacak kadar tecrübeliydi. Şakakları açılmaya başlamış, AnooYoo'nun altı haftalık saç çıkarıcı folikül tedavisi işe yaramamıştı. Tedavinin işe yaramayacağını bilmeliydi. Reklamlarını kendisi yazmıştı. Ama öyle ikna edici reklamlardılar ki, kendisi bile kanmıştı. Flurya'nın saçının ne durumda olduğunu merak etmeye başladı.

Flurya erken mezun olmuş, doktorasını yapmış ve ardından RejoovenEsense'de (en güçlü Site'lerden birinde) çalışmaya başlamıştı. Hızla yükseliyordu. İlk başlarda yazışmayı sürdürmüşlerdi. Flurya üstünde çalıştığı çok özel ve büyük bir projeden biraz söz etti. Ona sınırsız özgürlük tanıdıklarını söyledi. Ne derse yapıyorlardı. Jimmy bir ara ziyarete gelmeliydi. Etrafı gezdirirdi. Bu arada Jimmy ne iş yapıyordu?

Jimmy satranç oynamalarını önerdi.

Flurya, Pete Amca'nın ansızın öldüğünü söyledi. Bir virüs yüzünden. Her ne idiyse, adamın içini kemirmişti. Pembe dondurmanın barbeküde erimesini izlemek gibiydi... Amcası bir anda çökmüştü.

Sabotajdan şüpheleniliyordu ama kanıt bulunamamıştı.

Öldüğünde yanında mıydın, diye sordu Jimmy.

Bir bakıma evet, dedi Flurya.

Jimmy bunun anlamını düşündü. Sonra o virüsü kapan başkası olup olmadığını sordu. Flurya hayır dedi.

Zaman geçtikçe, mektuplarının arası giderek açıldı. Aralarındaki bağ giderek inceldi. Birbirlerine söyleyecekleri ne vardı ki? Jimmy'nin işi Flurya'nın sempati duyacağı ama hor göreceği türdendi. Flurya'nın çalışmalarıysa artık Jimmy'nin kavrayışını aşan boyutlardaydı. Flurya'yı artık eski bir tanıdık olarak düşündüğünü fark etti.

İçindeki huzursuzluk giderek artıyordu. Seks bile eskisi kadar haz vermiyordu, bağımlılığında azalma olmasa da. Çükünün doğrultusunda gider gibiydi. Sanki vücudunun geri kalanı, penisinin bir ucuna bağanmış gereksiz bir eklentiydi. Belki de aleti serbest kalıp tek başına ortalarda gezinse daha mutlu olurdu.

Sevgililerinin, kocalarına ya da partnerlerine yalan söyleyip yanına gelmeyi beceremedikleri akşamlarda bazen sinemaya gidiyordu, kendine bir grubun parçası olduğunu kanıtlamak için. Ya da haberleri izliyordu: Yine salgınlar, yine kıtlıklar, yine seller, yeni böcekler ya da mikroplar, kontrolden çıkmış yeni küçük hayvanlar, yine kuraklıklar, uzak ülkelerde çocuk askerlerle yapılan yeni savaşlar. Neden her şey hep aynıydı?

Halk Diyarları'nda siyasi suikastler, tuhaf kazalar, gizemli ortadan kayboluşlar sürüyordu. Seks skandalları da. Seks skandalları habercileri hep heyecanlandırırdı. Bir ara antrenörler ve oğlanlarla ilgili skandallar patlak verdi. Sonra garajlara kilitlenen küçük kızlar modası başladı. Bu kızların hizmetçi olarak kullanıldığı, fakir ülkelerden kendi iyilikleri için getirildiği söyleniyordu (onları hapseden kişiler tarafından). Suçlanan adamlar (saygın insanlar, muhasebeciler, avukatlar, teras mobilyası satıcıları) mahkemede o kızları korumak için garaja kilitlediklerini iddia ediyorlardı. Çoğu karıları tarafından destekleniyordu. Karıları o kızları gayriresmi olarak evlat edindiklerini, neredeyse aileden biri gibi davrandıklarını söylüyorlardı. Jimmy şu iki sözcüğe bayılıyordu: *Gayriresmi*, *neredeyse*.

Kızlarsa farklı öyküler anlatıyordu. Bazılarının elle tutulur yanı yoktu. Kimi uyuşturulduklarını söylüyordu. Evcil hayvan dükkanları gibi tuhaf yerlerde cinsel ilişkiye zorlanmışlardı. Kürekli lastik botlarla Büyük Okyanus'tan geçirilmişlerdi. Yük gemilerinde, soya ürünlerinin arasına gizlenerek getirilmişlerdi. Sürüngenlerle günah işlemeye zorlanmışlardı. Öte yandan, bu kızlardan bazıları hallerinden memnun gibiydi. Garajlar hoştu, eskiden kaldıkları yerlerden iyiydi. Karınları düzenli olarak

doyuyordu. İşleri zor değildi. Evet, para almıyorlardı ve dışarı çıkamıyorlardı ama eski hallerinden farklı ya da şaşırtıcı değildi bu.

O kızlardan biri (San Francisco'da, zengin bir eczacının garajına kitlenmiş halde bulunmuştu) eskiden filmlerde oynadığını ama kendisini intemette görüp haline acıyıp ve onu götürmek için bizzat gelip avuç dolusu para ödeyerek kurtaran, bir uçakla okyanus üstünden geçiren, İngilizce'si yeterince ilerleyince okula göndereceğine söz veren sahibine satıldığı için çok mutlu olduğunu söyledi. Adamı kötüleyici herhangi bir söz söylemeyi reddetti. Açıksözlü, dürüst, içten görünüyordu. Garajın neden kilidi olduğu sorulunca, kötü insanlar girmesin diye kitlendiğini söyledi. Garajda ne yaptığı sorulunca, İngilizce çalıştığını ve televizyon izlediğini söyledi. Kendisini hapseden kişi hakkındaki hisleri sorulunca, ona hep minnet duyacağını söyledi. Böylece eczacı ceza almadan kurtuldu ama kızı hemen okula yazdırması emredildi. Kız, çocuk psikolojisi okumak istediğini belirtti.

Bir kamera kızı yakından çekmişti. Güzel kedi yüzü ve zarif gülümseyişi görülüyordu. Jimmy onu bir yerlerden tanıdığını düşündü. Görüntüyü dondurdu, on dördündeyken aldığı eski çıktıyı Martha Graham Akademisi ders notları arasından bulup çıkardı (taşınırken o resmi hep yanında götürmüştü. Neredeyse bir aile fotoğrafı gibiydi, bakılmayan ama asla atılmayan). İki yüzü karşılaştırdı ama aradan epey zaman geçmişti. Çıktıdaki sekiz yaşındaki kız artık on yedi, on sekiz, belki de on dokuz yaşında olmalıydı. Haberlerdeki kız ise çok daha genç görünüyordu. Ama yüzündeki ifade aynıydı: O masumiyet, horgörü ve anlayış karışımı. Jimmy'nin başı döndü. Sanki kayalık bir vadinin tepesindeki uçurumun kenarında, hassas bir dengede duruyordu. Aşağı bakması tehlikeliydi.

Boşlukta

Güvenlik görevlileri Jimmy’nin peşini hiç bırakmamıştı. Martha Graham’da okuduğu sıralarda, onu yılda dört kez düzenli olarak sorguya çekerlerdi, *biraz sohbet edelim,* diyerek. Daha önce defalarca sordukları soruları tekrar sorarlardı, aynı cevapları alıp almayacaklarını görmek için. Jimmy’nin aklına gelen en güvenli cevap *bilmiyorum* idi. Çoğunlukla işe yarıyordu.

Bir süre sonra ona fotoğraflar göstermeye başladılar. Bazıları gizli kamerayla düğme iliklerinin arasından çekilmişti. Bazılarıysa Halk Diyarı bankalarının bankamatiklerinin güvenlik kamerası kayıtlarından ya da protesto yürüyüşleriyle, ayaklanmalarla, idamlarla ilgili haber görüntülerinden alınma siyah beyaz, dondurulmuş karelere benziyorlardı. Jimmy’nin fotoğraflardaki yüzleri tanıyıp tanımayacağını merak ediyorlardı. Onu yalan makinesine bağlıyorlardı. Böylece tanıdığını inkar etse bile, sinirsel elektrik akımları onu ele verecekti. Jimmy, Marryland’daki Happicuppa merkezinde, annesinin katıldığı gösteri sırasında çekilen bir fotoğrafın gösterilmesinden çok korkuyordu. Ama böyle bir şey olmadı.

Uzun süredir yabancı ülkelerden kartpostallar almıyordu.

AnooYoo’da çalışmaya başlayınca, güvenlik görevlileri peşini bıraktı. Onu unutmuş gibiydiler. Ama hayır. Tuzak kurmuşlardı aslında. Jimmy’nin ya da karşı tarafın (yani annesinin), bu yeni özgürlüğü ve artan serbestliği fırsat bilerek yeniden temas kurmaya çalışıp çalışmayacağını merak ediyorlardı.

Bir yıl kadar sonra, Jimmy’nin kapısı yine o tanıdık şekilde çalındı. Güvenlik görevlilerinin geldiğini hemen anlardı, çünkü asla önce interkomu kullanmazlardı. Bir tür geçiş kartına ve kapı şifresine sahip olmalıydılar. *Selam Jimmy. Naber? Bir iki sorumuz olacak da. Belki bize yardımın dokunur.*

Tabii, seve seve.

Harika.

Sonra devamı gelirdi.

AnooYoo'daki (kaçıncı?) beşinci yılında nihayet amaçlarına ulaştılar. Birkaç saattir gösterdikleri fotoğraflara bakmaktaydı. Okyanusun diğer yarısındaki bir üçüncü dünya ülkesinde, çorak bir dağ eteğinde yapılan bir çatışmanın fotoğrafları. Ölü paralı askerlerin, kadın erkek, yakın çekimleri. O çok uzak, tozlu ülkedeki kıtlık yüzünden saldırıya uğrayan bir grup yardım kuruluşu çalışanı. Sıra sıra kazıklara geçirilmiş insan kelleleri (güvenlik görevlileri bu fotoğrafın Arjantin'de çekildiğini söylediler ama kellelerin kime ait olduğunu ya da kimler tarafından kazığa geçirildiklerini belirtmediler). Bir süpemarkette kasa kuyruğuna girmiş, hepsi de güneş gözlüklü bir sürü kadın. Bir Tanrı'nın Bahçıvanları hücresine yapılmış baskın sonrasında, yerde yatan bir düzine kadar ceset (o demek artık yasaklanmıştı). Cesetlerden biri Bernice'e benziyordu, eski kundakçı oda arkadaşına. Jimmy bunu söyleyince aferin deyip sırtına pat pat vurdular. Ama bunu zaten bildikleri belliydi, çünkü hiç ilgilerini çekmedi. Jimmy, Bernice'e üzüldü. Sinir bozucu kaçığın teki olsa da, böyle ölmeyi hak etmemişti.

Bir Sacramento hapishanesinde çekilmiş bir dizi mahkûm resmi. Arabayla saldıran bir intihar bombacısının ehliyet resmi. (İyi ama, bomba arabada patladıysa adamın ehliyetini nereden bulmuşlardı peki?) Bir Halk Diyarı striptiz barındaki üç donsuz kadın garsonun resmi. Bunu sırf eğlence olsun diye katmışlardı araya. Sinir monitöründe bir dalgalanmaya yol açtı tabii. Açmasa tuhaf olurdu zaten. Gülümseyip kıkırdadılar. Jimmy'nin yeni *Frankenstein* filminden hatırladığı bir ayaklanma sahnesi. Dikkati dağılmasın diye arada böyle numaralar yaparlardı hep.

Sonra tekrar mahkûm fotoğrafları. *Hayır,* dedi Jimmy. *Hayır, hayır, tanımıyorum.*

Sonra bir idam sahnesi izlettiler. Hoyratlık yoktu, kaçan mahkûmlar yoktu, küfredenler yoktu. Jimmy yalnızca bunlardan yola çıkarak, o kadının varlığına ilişkin bütün kanıtların silineceğini daha onu görmeden anladı. Sonra kadın göründü. Üstünde bol, gri mahkûm giysisi vardı. Ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Saçı arkadan toplanmıştı. Bilekleri kelepçeli, gözleri bağlıydı. İki yanında birer kadın gardiyan yürüyordu. Sprey tabancasıyla vurulacaktı. İdam mangasına gerek yoktu. Tek bir sprey tabancası yeterliydi. Yine de âdet yerini bulsun diye beş kişi sıraya dizilmişti. Böylece

adamlar mahkûmu hangisinin öldürdüğünü bilemeyeceklerinden, vicdan azabı duymayacaklardı.

Yalnızca hainler vurularak idam edilirdi. Diğerleri ya zehirli gazla ya da asılarak öldürülürdü. Ya da elektrikle ya da zehirli iğneyle.

Görüntünün dışından gelen bir erkek sesi: Güvenlik görevlileri sesi epey kısmışlardı, çünkü Jimmy'nin görüntülere odaklanmasını istiyorlardı. Ama bir emir verilmiş olmalıydı, çünkü gardiyanlar mahkumun gözlerini açmaya başladılar. Kamera dönerek kadına yaklaştı. Kadın kameraya, Jimmy'ye bakıyordu: Dimdik bakan mavi gözleri asi, sabırlı, yaralıydı. Ama ağlamıyordu. Sonra ses birden yükseldi. *Elveda. Katil'i unutma. Seni seviyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma.*

Annesiydi kesinlikle. Jimmy kadının ne kadar yaşlandığını görünce afalladı. Yüzü buruşuk, ağzı kırış kırıştı. Kaçak olarak yaşamanın zorlukları yüzünden mi, yoksa ona kötü davrandıkları için mi? Ne kadar zamandır hapiste, ellerindeydi acaba? Ona neler yapmışlardı?

Durun, diye bağırmak istedi ama yapmadı. Kamera geri çekildi. Annesinin gözleri tekrar bağlandı ve... zın, zın, zın. İdam mangası kötü nişan almıştı. Etrafa kanlar saçıldı. Annesinin kafası neredeyse tamamen parçalandı. Yere yığılışının uzak çekimi.

"Bir şey mi gördün Jimmy?"

"Hayır. Pardon. Hiçbir şey görmedim." Annesi onun izleyeceğini nereden bilebilmişti?

Kalp atışlarının hızlandığını, enerji akımının arttığını anlamış olmalıydılar. Birkaç alelade sorudan sonra ("Kahve ister misin? Çişin geldi mi?") bir tanesi "Eee, kim bu katil?" diye sordu.

''Katil" dedi Jimmy. Gülmeye başladı. "Katil bir rakunk idi." İşte, söylemişti. Bir ihanet daha. Kendini tutamamıştı.

"Pis bir herifti yani? Motosiklet çetesinde filan mıydı?''

"Hayır" dedi Jimmy daha da gülerek. "Anlamadın. Bir rakunk. Bir hayvan." Başını eğip yumruklarına dayadı. Kahkahadan gözleri yaşarmıştı. Annesi niye Katil'i işe karıştırmıştı ki? Jimmy onu tanısın diye. Ona inansın diye. Beni hayal kırıklığına uğratma, derken neyi kast etmişti peki?

"Kusura bakma evlat" dedi yaşlı güvenlik görevlisi. "Emin olmak zorundaydık."

Jimmy'nin aklına idamın ne zaman yapıldığını sormak gelmedi. Sonradan düşündüğünde, aradan yıllar geçmiş olabileceğini fark etti. Peki

ya o çekim sahte idiyse? Dijital bile olabilirdi. En azından tabanca atışları, etrafa saçılan kanlar, annesinin yere yığılışı. Belki de annesi hâlâ yaşıyordu, hatta hürdü. Eğer öyleyse, Jimmy neyi ele vermiş oluyordu ki?

Ertesi birkaç hafta boyunca, hayatının en kötü günlerini yaşadı. O kadar çok şey hatırlıyordu ki. Yitirdiği ya da (daha da üzücüsü) asla sahip olmadığı şeyleri. Harcanan onca zamanı. Kimin harcadığını bile bilmiyordu.

Genellikle öfkeliydi. İlk başta birkaç âşığıyla takılmayı denedi. Ama huysuzdu, onları eğlendiremiyordu ve daha da kötüsü, sekse olan ilgisini yitirmişti. Elektronik postalarına karşılık vermez oldu *(Bir* şey mi *oldu? Bir* şey mi *yaptım? Nasıl yardımcı olabilirim?)* ve telefon etmeyi kesti. Açıklamaya değmezdi. Eskiden olsa, annesinin ölümünü bir tür psikodrmaya dönüştürür, böylece sempati toplardı. Ama artık istediği bu değildi.

Ne istiyordu peki?

Site'deki bekâr barlarında takıldı. Ama keyifsizdi. O kadınların çoğunu tanıyordu zaten. Kaprislerini çekecek halde değildi. İnternet pornosuna geri döndü ama çekiciliğini yitirmiş olduğunu fark etti. Hep aynı şeylerdi, sıkıcı ve mekanik. Eskisi gibi heyecan verici değillerdi. HottTotts sitesini bulmaya çalıştı, tanıdık şeylerin işe yarayacağını umarak. Ama o site artık yoktu.

Artık geceleri tek başına içmeye başlamıştı. Hayra alamet değildi bu. Yapmaması gereken bir şeydi. Depresifliğini artırıyordu. Ama içindeki acıdan kurtulmak için uyuşmak zorundaydı. Neyin acısından? Yeni açılmış yaraların, Evrenin Yüce Kayıtsızlığı'ndan yediği dayaktan sonra sızlayan bedeninin acısından. Evren dev bir köpekbalığı ağzıydı. Jilet gibi keskin, sıra sıra dişleri vardı.

Jimmy çöküşte olduğunu biliyor, kurtulmaya çalışıyordu. Hayatındaki her şey geçiciydi, temelsizdi. Dil ile uğraşmak bile keyifsizdi artık. Sözcükler incelmiş, müphemleşmiş, kayganlaşmışlardı. Dil, yapışkan bir film şeridine dönüşmüştü. Onun üstünde kayıyordu sanki, bir tabakta yuvarlanan bir göz gibi. Ama hâlâ görebilen bir göz. Sorun da buydu işte.

Gençliğindeki fütursuz halini hatırlıyordu. Fütursuz ve dayanıklı. Karanlıkta ıslık çalarak, seke seke koşup her türlü zemini aşabilirdi o zamanlar. İstemediği şeyleri görmezden gelirdi. Şimdiyse gözlerini

kaçırmak zorunda kalıyordu. Küçük sorunları büyütüyordu... Kayıp bir çorap tekini ya da bozuk bir elektrikli diş fırçasını. Şafak bile gözlerini kamaştırıyordu. Her tarafına zımpara kâğıdı sürtülürmüş gibi hissediyordu. "Kendini topla” diyordu kendine. “Kendine gel. Geçmişi geçmişte bırak. İlerle. Kendini baştan yarat.”

Ne pozitif sloganlar. Basmakalıp, iğrenç reklam metinleri. Asıl istediği şey intikamdı onun. Ama kimden intikam alacaktı... Ve ne için? Yeterli enerjisi olsa bile, hedefini saptayıp nişan alabilse bile, böyle bir şey gereksiz bile olamayacak kadar saçmaydı.

En kötü gecelerinde papağan Alex ile konuşuyordu. Alex çoktan ölmüştü ama internette hâlâ yaşıyordu. Eğitimci: *Yuvarlak topun rengi nedir Alex? Yuvarlak topun?* Alex başını yana eğmiş düşünüyor: *Mavi.* Eğitimci: *Aferin sana!* Alex: *Mantar fındığı! Mantar fındığı!* Eğitimci: *Kesinlikle!* Alex'e ufak bir mısır koçanı veriyordu. Oysa Alex mısır koçanı istememişti. Badem istemişti. Jimmy bunu görünce gözlerinden yaş gelene dek gülüyordu.

Geceleri geç saatlere kadar oturuyordu. Yatınca da gözlerini tavana dikip, artık kullanılmayan sözcükleri düşünüyordu. *Katakullici. Afazi. Göğüs pulluğu. Muamma. Altıpatlar.* Papağan Alex onun olsa, arkadaş olurlardı. Kardeş gibi olurlardı. Jimmy ona yeni sözcükler öğretirdi. *Matem çanı. Gazyağı ısıtıcısı.* Aman.

Ama artık sözcükler avutmuyordu onu. İçleri boştu. Unutulmuş sözcükler tat vermez olmuştu. Süt dişlerini kutuda saklamaktan farksızdı.

Uykuya dalarken gözlerinin ardında bir resmigeçit beliriyordu. Sol taraftan, gölgelerin arasından çıkarak görüş alanından geçiyorlardı. Minik elli, saçları kurdeleli, genç, diri, rengârenk çelenkler taşıyan kızlar. Zemin yeşildi, ama huzur verici bir doğa manzarası değildi bu. O kızlar tehlikedeydi. Kurtarılmaları gerekiyordu. Ağaçların arkasında bir şey vardı, tehlikeli bir şey.

Belki de tehlikeli olan kendisiydi. Belki de kafatası denen karanlık mağaranın içinden bakan, azı dişleri sivri bir yaratıktı o.

Belki de tehlikeli olan kızlardı. Bu da mümkündü. Bir tuzak için yem olabilirlerdi. Göründüklerinden çok daha yaşlı ve güçlüydüler. Jimmy’nin tersine, bilge ve acımasızdılar.

Kızlar sakindi. Ağırbaşlıydılar. Ayinde gibiydiler. Jimmy’ye bakıyor, içini görüyorlardı. Onu tanıyor ve kabulleniyorlardı. Karanlığını

kabulleniyorlardı. Sonra gülümsüyorlardı.

Ah tatlım. Seni tanıyorum. Seni görüyorum. Ne istediğini biliyorum.

XI

Domuzonlar

Jimmy beş yaşındayken oturdukları evin mutfağında, masada oturuyor. Öğle yemeği saati. Karşısındaki tabakta yuvarlak bir dilim ekmek duruyor (üstüne fıstık ezmesinden bir surat, parlak reçelden gülümseyen bir ağız, kuru üzümlerden dişler yapılmış). Bu nesne kanını donduruyor. Annesi her an içeri girebilir. Ama hayır, girmeyecek. Sandalyesi boş. Jimmy'nin öğle yemeğini hazırlayıp buraya bırakmış olmalı. Nereye gitti peki? Nerede?

Kazıma sesleri duyuyor. Duvardan geliyorlar. Diğer tarafta biri var. Duvarı deliyor. Jimmy o tarafa bakıyor, duvardaki saatin (her saat başı farklı bir kuş sesi çıkaran saatin) altına. Huu huu, diyor kızılgerdan. Jimmy’nin marifeti bu. Saatin seslerini değiştirmişti. Gak gak, diyor baykuş. *Cik cik,* diyor karga. Ama beş yaşındayken o saat yoktu ki. Sonradan almışlardı. Bir terslik var. Saat yanlış. Jimmy saatin kaç olduğumu bilmiyor. Korkudan donup kalıyor. Sıvalar dökülmeye başlıyor. Uyanıyor.

Bu rüyalardan nefret ediyor. Şimdiki zaman yeterince kötü zaten. Geçmişe ihtiyacı yok. Anı yaşa. Bir keresinde güya kadınların cinsel arzusunu arttıran bir ürünle birlikte parasız verilen bir takvime yazmıştı bu sloganı. Neden vücudunuzu saatlere bağımlı kılasınız ki? Zamanın zincirlerini kırabilirsiniz, vb vb. Resimde kanatlı bir kadın vardı. Kirli, eski, buruşuk bir çarşaftan (belki de çarşaf değil tendi) uçarak uzaklaşıyordu.

İşte ana döndü. Şu ana. Yaşaması gereken ana. Kafası sert bir zemin üstünde. Vücudu bir koltukta büzülmüş. Her tarafına kramp giriyor. Geriniyor, acıyla haykırıyor.

Nerede olduğunu hatırlaması bir dakika sürüyor. Tabii ya... Kasırga, giriş kapısı. Her şey sessiz. Rüzgar ulumuyor. Aynı günün ikindisi ya da gecesi mi? Yoksa ertesi sabah mı? Odada ışık var, gün ışığı. Tezgahın üstündeki interkomlu, kurşun geçirmez pencereden giriyor. Bir zamanlar, çok çok eskiden, orada durup burada ne aradığınızı söylemek zorundaydınız. Mikrokodlu belgelerinizi vermeniz için açılmış ince uzun yarık, yirmi dört saat çalışan video kamerası, sorular soran (üstüne gülümseyen bir surat

çizili) kutu... Bütün bunlar parçalanmış. Herhalde el bombalarıyla. Etraf moloz dolu.

Kazıma sesleri sürüyor. Odanın köşesinde bir şey var. İlk başta seçemiyor: Kafatasına benziyor. Sonra bir kara yengeci olduğunu görüyor. Yuvarlak ve sarı beyaz kabuğu, yassıltılmış bir kafa kadar büyük ve dev, tek bir kıskacı vaz. Molozların arasında bir çukur kazıyor. “Burada ne arıyorsun kahrolası?” diye soruyor Jimmy. “Senin dışarıda olman, bahçeleri mahvetmen gerekiyor.” Boş viski şişesini yengece fırlatıyor. İsabet ettiremiyor. Şişe kırılıyor. Salaklık etti. Şimdi etrafta kırık cam parçaları var. Kara yengeci birden ona dönüyor. İri kıskacını kaldırıyor. Sonra gerileyerek kazdığı çukura giriyor. Orada durup Jimmy’yi izlemeye bayılıyor. Buraya kasırgadan korunmak için gelmiş olmalı, tıpkı Jimmy gibi. Şimdiyse çıkış yolunu bulamıyor.

Jimmy etrafa bakınıp yılan ya da fare gibi, üstüne basmak istemeyeceği yaratıklar bulunmadığına emin olduktan sonra koltuktan iniyor. Mumuyla kibritlerini naylon torbasına atıyor. Ön resepsiyon bölgesine açılan kapıya doğru ihtiyatla yürüyor. Kapıyı arkasından kapıyor. Yengecin arkadan saldırmasını istemiyor.

Dış kapıda durup etrafa bakınıyor. Civarda hayvan yok, duvara tünemiş üç karga dışında. Kargalar aralarında gaklaşıyorlar. Jimmy’den söz ediyorlar herhalde. Gökyüzü grili pembeli. Bir sabah göğü. Çok az bulut var. Etrafın görünümü dünden beri değişmiş. Eskisinden daha çok metal parçaları ve kökünden sökülmüş ağaçlar var. Çamurlu zemin yapraklarla kaplı.

Hemen yola çıkarsa öğlenden önce ana alışveriş merkezine varabilir. Karnı guruldasa da, kahvaltı yapmak için oraya kadar beklemesi gerekecek. Canı mahun cevizi çekiyor ama hiç kalmadı. Yalnızca SoyOBoy sardalyeleri var. Onları da acil bir durum için saklıyor.

Hava taze ve serin. Çürümüş giriş kapısının kokusunu bastıran ezik yaprakların kokusu ilaç gibi geliyor. Kar Adamı derin soluklar alıyor hazla. Sonra alışveriş merkezine doğru yola koyuluyor. Üç blok yürüdükten sonra birden duruyor. Karşısına yedi domuzon çıkıverdi. Kulalarını öne uzatmış, ona bakıyorlar. Dünkü domuzonlar mı? Ağır ağır üstüne yürümeye başlıyorlar.

Kararlı olduklarıı kesin. Dönüp giriş kapısına doğru yürüyor. Giderek hızlanıyor. Domuzonlar yeterince uzakta, yani gerekirse koşabilir. Başını çevirip arkasına bakıyor. Şimdi tırıstalar. Hızını arttırıyor. Koşmaya başlıyor. İlerideki giriş kapısından ikinci bir grubun girdiğini fark ediyor. Sekiz dokuz taneler. Sahipsiz Arazi'den gelerek ona doğru koşuyorlar. Ana Kapı'ya varmak üzereler. O kaçış yolunu kestiler. İki grup aralarında plan yapmış sanki. Sanki güvenlik binasında olduğunu epeydir biliyorlardı. Sanki dışarı çıkmasını beklemişler, yeterince uzaklaşmasını... Etrafını sarmak için.

Güvenlik binasına varıyor, kapı eşiğinden geçiyor, kapıyı çekip kapatıyor. Kapı kilitlenmiyor. Tabii ya. Elektronik kilit çalışmıyor.

"Tabii ya!” diye bağırıyor. Kapıyı ağızlarıyla ya da burunlarıyla iterek açacaklar. Domuzonlar hep kaçış ustası olmuştur. Parmakları olsa dünyayı yönetirlerdi. İkinci kapıdan koşarak geçip resepsiyona dalıyor, kapıyı arkasından çarparak kapıyor. Bu kapı da kilitlenmiyor tabii. Gece üstünde uyuduğu masayı çekip kapıya dayıyor. Kurşun geçirmez camdan dışarı bakıyor: İşte geliyorlar. Ön kapıyı burunlarıyla iterek açmışlar. Şimdi ilk odadalar. Erkek ve dişi domuzonlar doluşuyor içeri. Ama erkekler önde. Hevesle homurdanıyor, Kar Adamı'nın ayak izlerini kokluyorlar. Bir tanesi pencereye bakınca onu görüyor. Homurtular artıyor: Şimdi hepsi ona bakıyor. Yalnızca başını görüyorlar. O başın altında parçalanmayı bekleyen leziz bir gövdenin bulunduğunu biliyorlar. Domuzonların en iri ikisi, iki erkek domuzon (evet, fildişine benzer, uzun ve sivri azıdişleri var) birlikte kapıya yürüyüp omuzlarıyla vurmaya başlıyorlar. Domuzonlar ekip halinde çalışır. Kapının ardındakiler epey güçlü.

Kapıyı iterek açamazlarsa, çıkmasını bekleyecekler. Sırayla nöbet tutacaklar. Bir kısmı otlarken, geri kalanlar onu gözleyecek. Sonsuza kadar bekleyebilirler. O açlıktan ölene dek. Kokusunu alabiliyorlar. Etinin kokusunu alıyorlar.

Birden kara yengeci geliyor aklına. Ama ortalıkta yok. Oyuğuna iyice sinmiş olmalı. Kar Adamı'nın da sinecek bir oyuğa ihtiyacı var şimdi. Bir oyuğa, bir kabuğa, bir çift kıskaca.

“Eee?" diyor yüksek sesle. “Şimdi ne olacak?”

Boku *yedin* tatlım.

Telsiz

Bilincini yitirdiği, boşlukta geçen bir süreden sonra Kar Adamı koltuktan kalkıyor. Koltuğa ne zaman oturduğunu hatırlamıyor ama oturmuş olmalı. Midesi kasılıp duruyor. Gerçekten çok korkmuş, farkında olmasa da. Oysa son derece sakin. Kapı diğer taraftan gelen darbelerle sarsılıyor. Domuzonlar birazdan kapıyı kıracak. Naylon torbadan el fenerini çıkarıyor, açıyor, yerde biyogiysili iki adamın yattığı diğer odaya gidiyor. El fenerinin ışığında her tarafa bakıyor. İçeride üç kapalı kapı var. Dün gece de görmüş olmalı ama dün gece bir çıkış yolu aramıyordu.

Kapılardan ikisi açılmıyor. Bir şekilde kilitlenmiş olmalılar. Ya da arkalarına bir şeyler dayalı. Üçüncüsü kolayca açılıyor. Karşısında bir merdiven beliriyor, doğuveren bir umut gibi. Dik basamaklar. Domuzonların kısa bacaklı ve tombul olduğunu anımsıyor. Kendisinin tam tersiler.

Basamakları öyle hızlı çıkıyor ki, ayakları çiçekli çarşafına dolanıyor. Arkasından heyecanlı homurtular ve cıyaklamalar geliyor. Sonra devrilen masanın sesi.

Aydınlık, dikdörtgen bir odaya dalıyor. Burası neresi? Gözcü kulesi. Tabii ya. Tahmin etmeliydi. Ana giriş kapısının iki yanında birer gözcü kulesi var. Site'yi çevreleyen duvar boyunca da yer yer başka kuleler bulunuyor. Kulelerin içinde projektörler, video kamera monitörleri, hoparlörler, kapı kilidi kontrol panelleri, göz yaşartıcı gaz maskeleri, uzun menzilli sprey tabancaları var. İşte ekranlar, işte kontrol panelleri: Hedefi bul, nişan al, düğmeye bas. Sonuçları görmenize gerek yoktu. Fışkıran kanları filan. En azından çıplak gözle. O kaos dönemi sırasında muhafızlar buradan güruha ateş açmış olmalıydılar... Hâlâ ateş açabiliyorken ve hâlâ güruhlar varken.

Yüksek teknolojiyle yapılmış bu aletlerin hiçbiri artık çalışmıyor elbette. Elle kontrol edilen yedek silahlar arıyor (domuzonları tepeden taramak hoş olurdu) ama hayır... Bir tane bile yok.

Sönük ekranlarla kaplı duvarın yanında ufak bir pencere var: Buradan bakınca domuzonları kuşbakışı görebiliyor, kontrol noktası kabini kapısının önünde nöbet tutan grubu. Rahat görünüyorlar. İnsan olsalar sigara içip çene çalarlardı herhalde. Yine de dikkatliler. Tetikteler. Kar Adamı geri çekiliyor. Kendisini görmelerini istemiyor... Yukarıda olduğunu görmelerini.

Gerçi zaten biliyorlardır. Merdivenden çıktığını anlamışlardır artık. Ama onu kapana kıstırdıklarını da biliyorlar mı? Çünkü görebildiği kadarıyla başka çıkış yolu yok.

Şimdilik tehlikede değil... Merdiven çıkamıyorlar, yoksa çoktan yaparlardı. *Etrafı keşfedip plan kuracak* zamanı var. Tek başına elinden ne gelecekse.

Muhafızlar burada sırayla kestiriyorlardı herhalde: Bir yan odada bir çift standart portatif karyola var. Üstleri boş. Ceset yok. Belki muhafızlar da herkes gibi RejoovenEsense'den kaçmaya çalışmıştı. Belki onlar da salgından koşarak kaçabileceklerini sanmışlardı.

Yataklardan biri yapılmış, diğeri dağınık. Dağınık yatağın yanında duran, insan sesiyle çalışan dijital bir çalarsaatin ışığı hâlâ yanıp sönüyor. "Saat kaç?" diye soruyor saate ama cevap alamıyor. Saati tekrar programlaması, kendi sesine ayarlaması gerekecek.

Muhafızlar iyi donanımlıymış: İki oyun makinesi var. Ekranların karşısında oyuncu kulaklıkları duruyor. Askılara asılı giysiler. İş saatleri dışında giydikleri standart tatil kıyafetleri: Yerde kirli bir havlu, bir çorap. Gece masalarından birinin üstünde bir düzine yazıcı çıktısı. İnternetten indirilmiş resimler. Baş aşağı, kafasının üstünde duran zayıf bir kız, topuklu sandaletleri dışında anadan doğma. Tavandaki bir kancaya asılı deri kayışlardan sarkan bir sarışın, ağzı açık, *yine vursana* dercesine baygın baygın bakıyor. İri takma göğüslü, kırmızı rujlu, iri yarı bir kadın eğilmiş delik dilini çıkarıyor. Hep aynı şeyler.

Muhafızlar alelacele gitmiş olsa gerek. Belki de aşağıdaki o iki kişiydiler. Biyogiysilerin içindekiler. Akla yakın geliyor. Ama o ikisi gittikten sonra buraya kimse gelmemiş herhalde. Gelmişlerse bile alacak bir şey bulamamışlardır.

Gece masası çekmecelerinden birinde bir paket sigara var. Paketten yalnızca iki sigara alınmış. Kar Adamı pakete altından vurarak bir sigara çıkarıyor (nemli ama şu anda cebindeki iplik parçalarını bile içebilir). Yakmak için etrafa bakınıyor. Çöp torbasında kibrit var ama torbası nerede?

Yukarı koşarken merdivende düşürmüş olmalı. Merdivenin başına gidip aşağı bakıyor. İşte torbası. Alttan dördüncü basamakta. İhtiyatla merdiveni inmeye başlıyor. Tam elini uzatırken bir şey üstüne sıçrayınca hemen geri çekiliyor. Domuzonun basamaklardan aşağı kaymasını, sonra tekrar saldırmasını izliyor. Loşlukta parlayan gözlerini görüyor. Domuzon sırıtıyor sanki.

Onu bekliyorlardı. Çöp poşetini yem olarak kullandılar. İçinde onun istediği bir şeyler olduğunu, almaya geleceğini anlamış olmalılar. Zekiler, çok zekiler. Titreyen bacaklarla yukarı geri dönüyor.

Dinlenme odasının yanında ufak bir banyo var. Tuvaletli. Tam zamanında. Korku tuvaletini getirdi. Büyük abdestini yapıyor (neyse ki tuvalet kâğıdı bulunduğundan, yaprak kullanmasına gerek kalmıyor). Tam sifonu çekecekken, sifonun su deposunun muhtemelen dolu olduğu geliyor aklına. İhtiyacı olan şey sudur belki de. Deponun kapağını kaldırıyor. Evet, dolu. Minik bir vaha. Suyun rengi kızılımsı ama kokusu fena değil. Başını daldırıp kana kana içiyor. O kadar adrenalinden sonra dili damağına yapışmıştı.

Şimdi kendini daha iyi hissediyor. Paniğe gerek yok. Şimdilik paniğe gerek yok. Küçük mutfakta kibrit buluyor.

Sigarayı yakıyor. İki nefeste başı dönüyor. Yine de harika bir his.

“Diyelim doksan yaşındasın. Son bir kez bir kadınla yatma şansın var. Ama bunu yaparsan öleceğini biliyorsun. Yine de yapar mıydın?” diye sormuştu Flurya bir keresinde.

“Kesinlikle” demişti Jimmy.

“Bağımlısın sen” demişti Flurya.

Kar Adamı mutfak dolaplarını karıştırırken bir şarkı mırıldandığını fark ediyor. Kare kare çikolatalar. Hakiki çikolata. Bir kavanoz hazır kahve. Süt tozu. Şeker. Krakerlere sürülmek için karides ezmesi. Yapay ama yenebilir. Bir tüpün içinde peynir. Mayonez. Sebzeli, tavuklu şehriye çorbası. Plastik, kapaklı bir kutuda krakerler. Bir sürü Joltbar gofret. Gerçek bir hazine.

Kendini hazırladıktan sonra buzdolabını açıyor, muhafızların burada gerçek yiyecek pek bulundurmadıklarını, bu yüzden çok pis bir kokuyla karşılaşmayacağını umarak. Dondurucuda bırakılmış çürük et kokusu en kötüsüdür. Halk Diyarları’nı yağmaladığı ilk günlerde sık sık aldığı bir kokuydu.

Sahiden de çok pis kokan bir şey yok. Pörsümüş bir elma, gri tüylerle kaplanmış bir portakal. İki şişe bira. Açılmamış. Hakiki bira! Şişeler kahverengi. İnce boyunlu.

Birini açıp yarısını bir dikişte içiyor. Sıcak ama kimin umrunda? Sonra masaya oturup karides ezmesini, krakerleri, peyniri ve mayonezi yiyor. Ziyafeti süt tozu ve şeker katılmış bir kaşık kahve tozuyla tamamlıyor. Şehriye çorbasını, çikolataları ve Joltbarları sonraya saklıyor.

Dolaplardan birinde kurmalı bir telsiz var. Bu aletlerin piyasaya ilk sürüldüğü zamanı hatırlıyor. Kasırga ve sel gibi, elektrikle çalışan cihazları sekteye uğratacak afetlere karşı önlem olarak yapılmışlardı. Ebeveyninde bir tane vardı, hâlâ ebeveyni varken. Onunla gizlice oynardı. Kolunu çevirince dolan şarjı yarım saat gidiyordu.

Bu telsiz sağlam görünüyor. Bu yüzden telsizi açıyor. Herhangi bir şey işitmeyi beklemiyor ama beklentiyle arzu aynı şey değildir.

Statik uğultusu. Sürüyor. Sürüyor. Önce AM bandını deniyor, sonra FM'i. Hiçbir şey yok, o *kkkkkkkkkkk* sesi dışında. Uzayda ilerleyen bir yıldız ışığının sesi gibi. Kısa dalgayı deniyor. İbreyi yavaş yavaş, özenle oynatıyor. Belki de uzak ülkelerde kurtulan insanlar vardır... Yeni Zelanda, Madagaskar, Patagonya gibi yerlerde.

Ama kurtulmuş olamazlar. En azından çoğu. Salgın hava yoluyla yayılmıştı. Arzu ve korku evrenseldi. Birlikte mezar kazıcılar olmuşlardı.

Kkkkk. Kkkkk. Kkkkk.

Ah, konuş benimle, diye yalvarıyor. Bir şeyler söyle. Herhangi bir şey söyle.

Birden karşılık geliyor. Bir ses. İnsan sesi. Ne yazık ki Rusça'ya benzer bir dille konuşuyor.

Kar Adamı kulaklarına inanamıyor. Tek sağ kalan kendisi değilmiş demek. Başka biri de sağ kalmış, bir hemcinsi. Bir kısa dalga vericisini çalıştırmayı bilen biri. Böyle biri varsa, başkaları da vardır herhalde. Ama bu kişinin Kar Adamı'na pek yararı dokunmaz. Fazla uzakta.

Salak herif! HB fonksiyonunu unuttu. Acil durumlarda bu fonksiyonu kullanmaları söylenmişti. Civarda birileri varsa HB'yi kullanıyorlardır.

Düğmeyi çeviriyor. *Alıcı* fonksiyonunu deneyecek.

Kkkkkkkkkk.

Sonra hafif bir erkek sesi: “Beni işiten var mı? Birileri var mı? Beni işitiyor musunuz? Tamam."

Kar Adamı telaşla düğmeleri çeviriyor. Sesini nasıl iletecek? Unutmuş. Nerede o kahrolası düğme?

"Buradayım! Buradayım!” diye bağırıyor.

Tekrar alıcı düğmesini çeviriyor. Ses yok.

Pişmanlık duymaya başladı bile. Fazla acele etmiş olmasın? O konuşan kişi kimdi acaba? Hoşlanacağı biri değil herhalde. Yine de sevinçli. Neredeyse vecd halinde. Yeni ihtimaller var artık.

Sur

Kar Adamı büyülenmiş gibi olduğundan (heyecandan, yiyeceklerden, telsizdeki seslerden), ayağındaki kesiği unuttu. Şimdi kesik kendini hatırlatıyor: Ayağı diken batmış gibi acıyor. Kar Adamı mutfak masasına oturup ayağını olabildiğince kaldırarak inceliyor. Ayağına bir parça viski şişesi camı saplı. Cam parçasını çıkarmaya çalışıyor. Bir cımbız işine yarardı. Ya da daha uzun tırnaklar. Nihayet o minik cam parçasını tutmayı başarıyor. Çekiyor. Canı yanıyor ama fazla kan akmıyor.

Cam parçasını çıkardıktan sonra yarayı biraz birayla yıkıyor. Sonra topallayarak banyoya girip ilaç dolabını karıştırıyor. İşe yarar bir şey bulamıyor, bir tüp dolusu güneş yağıyla (yaralara iyi gelmez) kullanma tarihi geçmiş bir antibiyotik merhem dışında. Merhemi yarasına sürüyor, yapay limon gibi kokan bir şişe tıraş losyonunun içindeki kalıntılarla birlikte. Losyonu dökmesinin nedeni, içinde alkol olması. Belki biraz çamaşır suyu filan arasa iyi olur ama yaralı ayağıyla fazla yürümek istemiyor. Şansına güvenmekten başka çaresi yok: Ayağı iltihap kaparsa onu çok yavaşlatır. O kesiği bu kadar uzun süre ihmal etmemeliydi. Alt katın zemini mikrop kaynıyor olmalı.

Akşamüstü dar ve uzun kule penceresinden günbatımını izliyor. Eskiden burası muhteşem bir yerdi herhalde. İnsanın karşısında on tane çalışan video monitörü varken ve bütün manzara izlenebilirken, görüntülerin parlaklığı ayarlanabilir, kırmızı tonlar arttırılabilirken. Esrarlı sigaranı yak, arkana yaslan, keyfine bak. Ama şimdi bütün ekranlar kapalı. Bu yüzden gerçek manzarayla idare etmek zorunda, çok azını görebilse de. Gökyüzü mandalina renginden flamingo rengine dönüşüyor... Sonra sulu kan rengine ve çilekli dondurma rengine, herhalde güneşin bulunduğu yere doğru.

Solan pembe ışıkta, aşağıda onu beklemekte olan domuzonlar, bir çocuğun oyuncak kutusundan alınma minyatür, plastik biblolar gibiler. Gül rengi olmaları masum bir hava veriyor onlara, uzaktan görünen çoğu şey gibi. Ona kötülük yapmak istediklerine inanmak güç.

Gece çöküyor. Kar Adamı yatak odasındaki yataklardan birine, yapılmış olanına yatıyor. Şu anda yattığım yerde eskiden ölü bir adam yatıyordu, diye düşünüyor. Öleceğini tahmin etmiyordu. Haberi yoktu. Oysa Jimmy daha bilinçliydi. Olacakları tahmin etmesi gerekirdi ama etmedi. Flurya'yı daha önce öldürseydim, diye düşünüyor Kar Adamı, fark eder miydi acaba?

İçerisi çok sıcak ve boğucu. Oysa acil durum havalandırma deliklerini açmayı başarmıştı. Uykusu yok, bu yüzden bir mum yakarak (kapaklı bir teneke kutunun içinde, acil durum malzemeleri... Bu kutuların içinde çorba pişirebileceğiniz söylenirdi) bir sigara daha içiyor. Bu sefer başı önceki kadar dönmüyor. Bütün alışkanlıkları hâlâ bedeninde, çöl çiçekleri gibi uykudalar. Uygun koşullarda bütün eski alışkanlıkları depreşecek.

Seks sitesinden alınma çıktılara göz atıyor. Kadınlar onun tipi değil. Fazla iri, fazla yapay, fazla banaller. Fazla sırıtıyorlar. Fazla makyajlılar. İnek gibi dil çıkarmışlar. Onlara bakınca dehşet duyuyor, şehvet değil.

Düzeltme: Dehşetle karışık şehvet.

"Nasıl yapabildin?" diye mırıldanıyor kendi kendine (ilk kez değil), hayalinde kırmızı bir ipek Çin yuları takmış, ayağında ince yüksek topuklular kıçında ejder dövmesi olan bir orospuyla çiftleşirken.

Ah tatlım.

O küçük, sıcak odada düş görüyor. Yine annesini görüyor. Hayır, aslında annesini hiç görmez düşlerinde, yalnızca yokluğunu görür. Kar Adamı mutfakta. Vuff, diye rüzgâr vuruyor kulağına. Bir kapı kapanıyor. Bir askıda annesinin sabahlığı asılı. Eflatun, boş, korkutucu.

Birden uyanıyor. Kalbi küt küt atıyor. Annesinin kaçışından sonra, o sabahlığı giydiğini hatırlıyor şimdi. Sabahlıkta hâlâ annesinin kokusu vardı, yasemin esanslı parfümünün kokusu. Aynada kendisine bakmıştı. O kadın giysisinden çıkan boynunun üstünde duran, kısık gözlerle, hesaplı, soğuk-kanlı bir ifadeyle bakan o çocuk kafasına. O an annesinden ne çok nefret etmişti. Nefretten boğulacak gibi olmuştu. Yanaklarından nefret gözyaşları süzülmüştü. Yine de kendi kendine sarılmıştı.

Annesinin kollarıyla.

Sesle çalışan dijital saati şafaktan bir saat öncesine ayarlamıştı, şafak vaktini tahmin ederek. "Günaydın" diyor saat, cezbedici bir kadın sesiyle. "Günaydın. Günaydın."

“Kes” diyor. Ses kesiliyor.

“Müzik ister misiniz?”

“Hayır” diyor, çünkü her ne kadar yatakta yatıp saatteki kadınla konuşmayı istiyorsa da (neredeyse gerçek bir sohbet gibi olur), bugün yola çıkmak zorunda. Sahilden, Flurya'nın çocuklarından ne kadar zamandır uzakta acaba? Parmaklarıyla sayıyor: Birinci gün RejoovenEsense'e yürüdü ve kasırga koptu, ikinci gün domuzonların tuzağına düştü. Demek ki bugün üçüncü gün.

Pencereden fare grisi bir ışık geliyor. Kar Adamı mutfak lavabosuna işiyor. Sifonun su deposundan yüzünü yıkıyor. Dün o suyu içmeden önce kaynatsaydı keşke. Bu sefer bir çaydanlık dolusu kaynatıyor (ocağın hâlâ gazı var) ve ayağını yıkıyor. Yaranın etrafı biraz kırmızı ama telaşlanacak bir durum yok. Kendine bir fincan hazır kahve yapıyor, bol bol şeker ve süt tozu katıyor. Üç meyveli bir Joltbar yiyor. O tanıdık şekerli muz yağının tadını çıkarıyor. Vücudu enerjiyle doluyor.

Dünkü koşuşturmalar sırasında su şişesini kaybetmiş. İyi de olmuş, içindekileri düşününce. Kuş boku, sivrisinek larvaları, nematodlar. Boş bir bira şişesini kaynamış suyla dolduruyor. Sonra yatak odasından aldığı ince lifli, standart boy bir çamaşır torbasına suyu, bulabildiği bütün şekerleri ve yarım düzine Joltbar’ı koyuyor. Üstüne güneş yağı sürüyor. Tüpü torbaya atıyor. Sırtına ince bir haki gömlek geçiriyor. Bir güneş gözlüğü buluyor. Böylece eski, tek camlı gözlüğünü atıyor. Bulduğu bir şortu deniyor ama fazla bol. Ayrıca bacaklarının alt kısımlarını korumaz. Bu yüzden çiçekli çarşafını beline dolayıp düğümleyerek, bir eteklik gibi giyiyor. Sonra vazgeçip çıkararak çamaşır torbasına koyuyor. Kaçarken bir şeye takılabilir. Beline daha sonra dolaması daha iyi. Yitirdiği aspirin ve mum stoklarını tazeliyor. Torbaya altı küçük kibrit kutusu, bir patates soyma bıçağı ve taklit Red Sox beyzbol kepini atıyor. Kaçarken kepini düşürmek istemez.

İşte oldu. Fazla ağır değil. Artık kaçma vakti.

Mutfak camını kırmayı deniyor (şeritler halinde kesip bağlayarak halat haline getirdiği yatak çarşafına tutunarak Şirket surunun üstüne inebilirdi) ama başaramıyor. Kırılmaz cam takmışlar, saldırılara karşı. Ön kapıya bakan dar pencere de ihtimal dışı. Oradan geçebilse bile çok yüksekten atlaması gerekecek, hem de salyaları akan bir grup domuzonun ortasına. Banyoda ufak bir pencere var ama o da domuzonların bulunduğu tarafa bakıyor.

Üç saat kan ter içinde çalıştıktan ve bir mutfak bıçağı, bir tirbuşon, daha büyük bir bıçak ve nihayet bir çekiçle araç gereç dolabında bulduğu pilli bir tornavidayı kullandıktan sonra, acil durum havalandırma deliğinin kapağını ve içindeki mekanizmayı sökmeyi başarıyor. Havalandırma borusu soba borusu gibi yukarı çıktıktan sonra yana kıvrılıyor. Kar Adamı o borudan geçebilecek kadar zayıf olduğunu düşünüyor (açlık çekmenin avantajları var). Gerçi orada sıkışıp kalırsa korkunç ve gülünç bir biçimde can verecek. Bir havalandırma borusunda sıcaktan ölmek komik. Çarşaftan bozma halatının bir ucunu mutfak masasının ayaklarından birine (neyse ki masa yere çivilenmiş) bağlıyor, geri kalanını da beline doluyor. İkinci bir halatın ucunu malzeme torbasına bağlıyor. Nefesini tutarak borudan içeri giriyor. Gövdesini kıvırıp büküyor. İyi ki kadın değil. Kıçı büyük olsa sığmazdı. İçerisi daracık. Ama bir süre sonra başı açık havaya çıkıyor. Ardından (kıvrılıp bükülüyor) omuzları. Surun üstü iki buçuk metre aşağıda. Dışarı önce baş aşağı çıkması gerecek, halatın kopmayacağını umarak.

Son bir itişle kendini boşlukta buluyor. Belindeki halatın ucunda sallanıyor. Halatı tutuyor, yukarı dönüyor, belindeki ucunu çözüyor, halata tutunarak inmeye başlıyor. Sonra malzeme torbasını çekiyor. Çok kolay oldu.

Kahretsin. Kahretsin. Kurmalı radyoyu almayı unuttu. Neyse, artık geri dönüş yok.

Sur bir buçuk metre eninde. İki tarafında birer duvar var. Her üç metrede bir çift yarık görünüyor. Karşı karşıya değil, zigzag biçiminde dizilmişler. Gözlem ve silah kullanımı için açılmışlar. Sur altı metre yüksekliğinde. Duvarlar da sayılırsa sekiz. Site'nin etrafını tamamen sarıyor, arada demin içinden çıktığı kule gibi gözetleme kuleleriyle kesintiye uğrayarak.

Site dikdörtgen biçimli. Beş giriş kapısı daha var. Kar Adamı buranın planını biliyor. CennetZarı'nda, yani şimdi gittiği yerde geçirdiği günlerde uzun uzun incelemişti. Ağaçların arasından yükselen, yarımay gibi parlayan kubbesini görebiliyor. Planı oradan istediklerini aldıktan sonra surun üstünden dolanarak (ya da, eğer sorun yoksa, Site'nin içinden geçerek) bir yan kapıdan çıkıp gitmek.

Güneş epey yükseldi. Acele etmezse kavrulacak. Kendini domuzonlara göstermek, onlarla alay etmek istiyor ama bu dürtüye karşı koyuyor: Peşinden ayrılmazlar, aşağı inmesini engellerler. Bu yüzden gözlem yarıklarının yanına geldiğinde eğilerek, saklanarak geçiyor.

Üçüncü gözcü kulesine varınca duruyor. Sur duvarının üstünden bakınca beyaz bir şey görüyor (grimsi, bulutsu). Ama bulut olamayacak kadar alçakta. Ayrıca biçimi buluta benzemiyor. İnce. Dalgalanan bir sütun gibi. Sahile yakın olmalı, Flurya’nın Çocukları’nın köyünün birkaç mil kuzeyinde. Önce sis sanıyor ama sis böyle sap gibi yükselmez. Üstelik dağılmıyor. Evet, duman olduğu kesin.

Flurya’nın Çocukları genellikle ateş yakar ama asla büyük ateşler değil. Onların ateşleri bu kadar duman çıkarmaz. Belki dünkü fırtına yüzündendir. Yıldırım düşmesi sonucu çıkan ve yağmur tarafından söndürülen bir yangının dumanı olabilir. Belki de Flurya'nın Çocukları emirlerine karşı gelip onu aramaya gelmiş, yönünü bulması için bir uyarı ateşi yakmışlardır. Küçük bir ihtimal (böyle şeyleri pek düşünmezler) ama doğruysa bile asıl onlar yönlerini şaşırmış.

Bir Joltbar yiyor, biraz su içiyor, surun üstünde yürümeye devam ediyor. Artık biraz topallıyor. Ayağı acıyor. Ama durup ilgilenecek vakti yok. Olabildiğince hızlı gitmeli. Bir sprey tabancasına ihtiyacı var. Sırf kurteklerle domuzonlara karşı değil. Arada bir dönüp arkasına bakıyor. O tek duman sütunu hâlâ orada. Dağılmamış. Yükselmeyi sürdürüyor.

XII

Halk Diyarı'na Gezi

Kar Adamı surun üstünde topallayarak yürüyor, yaklaştıkça bir serap gibi gerileyen o beyaz, cam kubbeye doğru. Ayağı yüzünden hızlı gidemiyor. On bir civarında beton zemin yürünemeyecek kadar ısınıyor. Kar Adamı çarşafı başına dolamış, kendini olabildiğince örtmüş, beyzbol kepini ve yazlık gömleğini giymiş, güneşyağı sürmüş olmasına karşın yanıyor. İyi ki bu yeni, çift camlı güneş gözlüğünü bulmuş.

Bir sonraki gözcü kulesinin gölgesine çökerek öğle vaktinin geçmesini bekliyor. Bir şişeden su içiyor. Günün bu en sıcak saati geçtikten, gündelik fırtına da kopup bittikten sonra, hedefine yaklaşık üç saatte varabilir. Bir terslik çıkmazsa karanlık çökmeden orada olur. .

Güneşin ısısı betona çarpıp yükseliyor. Kar Adamı gevşiyor. Sıcağı soluyor. Vücudundan akan terleri hissediyor. Üstünde kırkayaklar yürüyor sanki. Gözleri sulanıyor, kapanıyor. Zihninden eski görüntüler geçiyor. "O kahrolasının bana niye ihtiyacı vardı ki?" diyor. "Niye beni rahat bırakmadı?"

Artık bunu düşünmek anlamsız. Bu sıcakta, beyni erimiş peynire dönmüşken. Erimiş peynire değil: Yiyecek imgelerinden uzak dursa iyi olur. Macuna, zamka, tüpte saç kremine. Eskiden saç kremi kullanırdı. Tüpün raftaki yerini hayalinde canlandırabiliyor: Tıraş bıçağının yanında. Raflarının düzenli olmasını severdi. Birden kendini görüyor. Duştan yeni çıkmış. Saç kremini elleriyle ıslak saçına sürüyor. CennetZarı'nda, Antilop'u beklerken.

İyi olsun istemişti, en azından kötü değildi niyeti. Kimseyi incitmek istememişti, ciddi olarak değil, gerçek uzay-zamanda değil. Hayaller sayılmazdı.

Cumartesi günüydü. Jimmy yatakta yatıyordu. Son günlerde yataktan çıkmakta zorlanıyordu. Geçen hafta iki kez işe geç kalmıştı. Son zamanlarda abartmaya başlamıştı. Yakında başı derde girecekti. Oysa dışarı çıkıp eğlenmiş filan değildi: Tam tersine. İnsanlardan uzak duruyordu.

AnooYoo'daki amirleri henüz onunla uğraşmaya başlamamıştı. Annesinin bir hain olduğunu ve öldüğünü biliyor olmalıydılar. Bildikleri kesindi. Ama Siteler'de herkes bilse de asla ağza alınmayan türden, karanlık bir sırdı bu. Kötü şans, kem göz, bulaşıcı olabilir, bilmiyormuş gibi davranmak en iyisi, falan filan. Onu rahat bırakmalarının nedeni buydu herhalde.

En azından güvenlik görevlileri artık peşini bırakacaktı, annesi öldüğüne göre.

"Kaldır, kaldır, kaldır" dedi sesli saati. Fallus biçimli ve pembeydi. Sevgililerinden birinin şaka olsun diye armağan ettiği bir Penis Saat. O sırada komik gelmişti ama bu sabah aşağılayıcı göründü gözüne. O kız yalnızca buydu işte: Mekanik bir şaka. Hepsi öyleydi. Kimse cinsiyetsiz olmak istemez ama kimse seksten ibaret olmak da istemez, demişti Flurya bir keresinde. Haklısınız efendiiim, diye düşündü Jimmy. İnsanoğlunun çelişkilerinden biri.

"Saat kaç?" dedi saate. Saat kafasını eğdi, sonra tekrar dikeldi.

"Öğle. Öğle, öğle, öğ... "

"Kapa çeneni" dedi Jimmy. Saat pörsüdü. Sert ses tonlarına duyarlı olmaya programlanmıştı.

Jimmy yataktan kalkıp mutfağa gitmeyi, bir bira şişesi açmayı düşündü. Harika bir fikirdi. Gece geç yatmıştı. Sevgililerinden biri (aslında bu saati kendisine armağan eden kadın) Jimmy 'nin sessizlik duvarını delmeyi başarmıştı. On civarında, yanında Nubbins, kızarmış patates (Jimmy'nin ağız tadını biliyordu) ve bir şişe viskiyle gelmişti.

"Seni merak ettim" demişti. Alelacele, gizlice düzüşmek için gelmişti aslında. Jimmy elinden geleni yapmış, kadının gönlünü hoş etmişti. Ama aklını yaptığı işe veremediği belli olmuştu herhalde. Kadın basmakalıp laflar edip durmuştu: *Sorun ne, benden sıkıldın mı, benim için gerçekten önemlisin, vb. vb.*

"Kocanı terk et" demişti Jimmy, kadının çenesini kapamak için. "Birlikte Halk Diyarı'na kaçalım. Bir karavanda yaşarız . "

"Şey, ama... Ciddi olamazsın."

"Ya ciddiysem?"

"Benim için değerlisin. Bunu biliyorsun. Ama kocam da değerli ve... "

"Belden tarafım."

"Pardon?" Kibar bir kadındı. "Ne?" demezdi. *Pardon* derdi.

“Belden aşağım dedim. Senin için önemli olan bu. İstersen heceleyerek söyleyeyim.”
“Sana ne oldu bilmiyorum. Çok kabalaştın.”
“Hiç eğlenceli değilim.”
“Şey, aslında evet. Değilsin.”
“Öyleyse defol git.”
Sonra kavga etmişlerdi. Kadın ağlamıştı. Jimmy bunu görünce tuhaf bir biçimde iyi hissetmişti kendini. Sonra viskiyi bitirmişlerdi. Sonra tekrar sevişmişlerdi. Bu kez Jimmy zevk almıştı ama sevgilisi almamıştı, çünkü Jimmy çok sert ve hızlı sevişmiş ve her zamankinin aksine ona güzel sözler söylememişti. *Kıçın muhteşem,* filan dememişti.
O kadar huysuzluk etmemeliydi. İyi bir kadındı. Sahici göğüsleri ve kendi sorunları vardı. Onu bir daha görebilecek miydi acaba? Herhalde evet, çünkü giderken gözlerinde *seni iyileştirebilirim* bakışı vardı.

Jimmy çişini yaptıktan sonra, tam buzdolabından bira çıkarırken interkomu çaldı. Kadın gelmişti bile. Jimmy hemen kendini huysuz hissetti yine. İnterkoma gitti. "Git buradan” dedi.
"Benim. Flurya. Aşağıdayım.”
“İnanmıyorum” dedi Jimmy. Lobideki video kameranın numarasını tıkladı. Sahiden de Flurya gelmişti. Ona orta parmağını göstererek sırıtıyordu.
"Kapıyı aç" dedi Flurya. Jimmy bunu yaptı, çünkü o anda görmek istediği tek kişi Flurya’ydı.

Flurya pek değişmemişti. Yine karalar giymişti. Saçı bile dökülmemişti.
"Burada ne işin var?" diye sordu Jimmy. Hissettiği sevincin yerini, giyinmemiş olmanın utancı almıştı. Ayrıca dairesi pisti. Ortalıkta izmaritler, kirli bardaklar, boş Nubbins kutuları vardı. Ama Flurya fark etmemiş gibi davranıyordu.
“Böyle ağırlanmak ne güzel" dedi Flurya.
“Kusura bakma. Bugünlerde iyi değilim” dedi Jimmy.
"Evet. Tahmin etmiştim. Annen. Sana elektronik posta attım, ama cevap yazmadın.”
“Onları okumuyorum” dedi Jimmy.

“Çok normal. Brainfrizz’de çıktı: Şiddete teşvik, yasa dışı örgüt üyeliği, ticari ürünlerin dağıtımını engellemek, topluma karşı ihanet niteliğindeki suçlar. Gösterdikleri demolarda bu sonuncusu vardı galiba. Tuğla filan atıyordu. Yazık. Hoş kadındı."

Jimmy *hoş kadın* tanımına katılmıyordu ama sabahın bu vaktinde tartışacak değildi. “Bira ister misin?" dedi.

“Hayır, sağ ol” dedi Flurya. "Seni görmeye geldim o kadar. İyi misin diye bakayım dedim.”

“ İyiyim" dedi Jimmy.

Flurya ona baktı. "Hadi Halk Diyarı’na gidelim” dedi. "Birkaç bar gezeriz.”

"Şaka yapıyorsun değil mi?” dedi Jimmy.

"Hayır, ciddiyim. Geçiş izinlerimiz yanımda. Benimki zaten vardı. Sana da aldım.”

Beş saat sonra Yeni New York’un kuzeyindeki Halk Diyarı’nda geziniyorlardı. Oraya ulaşmaları yalnızca birkaç saat sürmüştü. Hızlı trenle en yakın Site’ye gitmişlerdi. Sonra resmi bir güvenlik arabası gelmişti. Şoför silahlıydı. Flurya’nın nüfuzlu tanıdıkları olsa gerekti. Araba onları Flurya’nın tabiriyle aksiyonun merkezine götürüp bırakmıştı. Flurya izlene-ceklerini söylemişti. Koruma altındaydılar. Başlarına kötü bir şey gelmeyecekti.

Yola çıkmadan önce Flurya, Jimmy’nin koluna bir iğne batırmıştı. Bizzat yaptığı, etkisi kısa süreli bir karma aşı. Halk Diyarları’nın dev petreler gibi olduğunu söylemişti: Bulaşıcı hastalık mikroplarıyla kaynıyorlardı. Oralarda büyürseniz az çok bağışıklık kazanırdınız, yeni biyoformlar türemediği sürece. Ama Siteler’denseniz ve Halk Diyarı’na adım atarsanız, mikroplara yem olurdunuz. Alnında, Beni Ye yazılı koca bir tabela taşımaktan farksızdı bu.

Flurya yanında burun filtreleri de getirmişti. Son model. Mikropları süzmekle kalmıyor, havayı da temizliyordu. Halk Diyarları’nın havasının daha kirli olduğunu söylemişti. (Ortalıkta daha çok çöp vardı. Hava temizleyici kulelerin sayısı da daha azdı.)

Jimmy ilk kez bir Halk Diyarı’na gidiyordu. Daha önce yalnızca duvarların ardından bakmıştı o kadar. Nihayet orada olmak heyecan vericiydi. Ama yürüyen, konuşan, telaşlı o kadar çok insanı bir arada

görmek rahatsız ediciydi. Kaldırımlara tükürülmesinden de rahatsız oldu. Buranın zenginleri lüks arabalara biniyor, fakirleriyse güneş enerjili motosikletler kullanıyordu. Floresan spandeksler ya da kısa şortlar giymiş fahişeler vardı. Daha atletik olanlarıysa Scooter’lara binmiş, arabaların arasından zigzag çizerek sıkı kalçalarını sergiliyorlardı. Her renkte, her boyda fahişe vardı. Ama her kalitede değil. Flurya burasının ucuz bir semt olduğunu söyledi. Jimmy yalnızca vitrin bakmalıydı ama satın almamalıydı. Parasını sonraya saklamalıydı.

Halk Diyarı’ndakiler Site’dekilerin söylediği kadar salak görünmüyorlardı, en azından çoğu. Jimmy bir süre sonra gevşeyip bu deneyimin tadını çıkarmaya başladı. Bakılacak, avlanacak, sunulan öyle çok şey vardı. Her yerde neon sloganlar, ilan tahtaları, reklam panoları görülüyordu. Hakiki serseriler ve dilenci kadınlar da vardı, tıpkı eski DVD müzikallerindeki gibi. Jimmy dilencilerin yırtık botlarının topuklarına basa basa dans edip şarkı söylemelerini bekledi durdu. Sokak köşelerinde gerçek müzisyenler, gerçek sokak çocuğu çeteleri vardı. Asimetriklikler, biçimsizlikler: Buralıların suratları Siteliler’inki gibi düzgün değildi. Çürük dişliler bile vardı. Jimmy hayretler içinde kalmıştı.

“Cüzdanına dikkat et" dedi Flurya. “Gerçi nakte ihtiyacın olmayacak."

‘'Neden?’’

“Bendensin" dedi Flurya.

“Olmaz."

“Bir sonrakinde sen ısmarlarsın."

“Tamam" dedi Jimmy.

“İşte geldik. Buraya Düşler Sokağı denir."

Buradaki mağazalar daha kaliteli görünüyordu. Vitrinlerindeki mallar daha çeşitliydi. İçiniz mi Daralıyor, diye okudu Jimmy. SnipNFix’i Deneyin! Hastalıklara Şifa. Neden Kısa Kalasınız? Goliath'ı Deneyin! Rüya Hapları. Belinizi Dikleştirin. Cribfillers Ltd. Utangaç mısınız? Longfellow’u Deneyin!

“İşte mallarımızı burada satıyoruz” dedi Flurya.

“Mallarınızı mı?”

“Rejoov’da ürettiklerimizi. Vücuda yönelik ürünleri pazarlayan diğer Siteler gibi.”

“Hepsi işe yarıyor mu?” Jimmy etkilenmişti. Vaatlerden çok sloganlardan. Kendisi gibi düşünen insanlar tarafından bulunmuşlardı.

Sabahki can sıkıntısından eser kalmamıştı. Keyfi yerindeydi. Öyle çok şey görüyor, öyle çok şey öğreniyordu ki. Başı dönüyordu.

“Çoğu evet” dedi Flurya. “Hiçbir şey kusursuz değildir tabii. Ama piyasada çok rekabet var. Özellikle Ruslar, Japonlar ve tabii ki Almanlar yüzünden. Bir de İsveçliler. Ama başarılıyız. İtibarımız var. Ürünlerimize güveniliyor. Buraya dünyanın her yerinden insanlar gelir. Alışveriş yaparlar. Cinsiyetlerini, cinsel tercihlerini, boylarını, ten ve göz renklerini değiştirebilirler. Parasıyla. İsterlerse defalarca. Sırf bu sokakta ne kadar para harcandığını hayal bile edemezsin.”

“Hadi içelim” dedi Jimmy. Henüz doğmamış olan varsayımsal erkek kardeşi gelmişti aklına. Babasıyla Ramona burada mı alışveriş yapmışlardı?

İçki içtikten sonra yemek yediler. Bunlar hakiki istridye, dedi Flurya. Hakiki Japon bifteği. Elmas kadar değerli. Bir servete patlamış olmalıydılar. Başka bir iki yere uğradıktan sonra trapezcilerin oral seks yaptığı bir bara girdiler. Jimmy karanlıkta parlayan, turuncu bir şey içti. Sonra aynısından birkaç bardak daha içti. Sonra hayat hikâyesini (hayır, annesinin hayat hikâyesini) upuzun, karmakarışık, sakız gibi uzayan bir cümleyle anlattı. Sonra devasa, yeşil, saten bir yatağa uzandılar. Üstlerine iki kız çıktı. Tepeden tırnağa pullarla kaplıydılar, balık pulu gibi parlayan pullarla. Jimmy hiç o kadar kıvrak kızlar görmemişti.

İş konusunu orada mı konuşmuşlardı, yoksa önceki barlardan birinde mi? Ertesi sabah bunu hatırlayamadı. Flurya *İş, Sen, Rejoov* demişti. Jimmy, *ne yapacağım, tuvalet mi temizleyeceğim*, demişti. Flurya kahkahayı basmıştı. *O kadar kötü değil*. Jimmy evet dediğini hatırlamıyordu ama demişti herhalde. Ne iş olsa kabul ederdi. Hayatını değiştirmek istiyordu. Yeni bir başlangıca hazırdı.

Blysspluss

Jimmy, Flurya ile geçirdiği hafta sonundan sonraki Pazartesi'nin sabahında yine laf ebeliği yapmak üzere AnooYoo'ya gitti. Kendini çok bitkin hissettiğinin fark edilmediğini umuyordu. AnooYoo, müşterilerini her türlü kimyevi maddeleri denemeye teşvik etse de (ne de olsa onlardan para kazanıyorlardı}, aynı şeyi çalışanlarının yapmasını istemiyordu. Gayet doğal, diye düşündü Jimmy. Eskiden içki kaçakçıları da pek içmezdi. En azından okuduğu kadarıyla.

Masasına gitmeden önce erkekler tuvaletine uğrayıp ayna karşısında kendine çeki düzen verdi. Kusulmuş bir pizzaya benziyordu. Üstüne üstlük işe geç gelmişti ama nedense kimse fark etmedi. Birden patronuyla üst düzey yetkililer çıkageldi (öyle üst düzeydiler ki, Jimmy onları ilk kez görüyordu). Jimmy'nin eli sıkıldı, sırtına pat pat vuruldu, eline bir kadeh yapay şampanya tutuşturuldu. Güzel, *Nefis*, diyen bir ses balonu belirdi Jimmy'nin kafasında. Ama şampanyayı azar azar içmeye özen gösterdi.

Sonra kendisine, AnooYoo'da onunla birlikte çalışmanın ne büyük bir zevk olduğu, değerini kanıtladığı, gittiği yere sevgiyle uğurlandığı söylendi. Tebrik edildi! Tazminatı hemen Corpsbank'taki hesabına yatırılacaktı. Normalden daha yüklü bir tazminat alacaktı, çünkü (açıkçası) AnooYoo'daki dostları Jimmy'nin yeni, muhteşem işinde onları iyi hatırlamasını istiyorlardı.

Ne işi acaba, diye düşündü Jimmy, kapıları kilitli hızlı trende otururken. Tren sırf onun için sefer yapıyordu. Taşınma işi de ayarlanmıştı. Bir ekip gelip bütün eşyalarını götürecekti. Hepsi profesyoneldi, kaygılanmasına gerek yoktu. Jimmy sevgilileriyle temasa geçecek zamanı güç bela buldu. Ama her birinin haberi bizzat Flurya'dan öğrendiklerini keşfetti. Flurya'nın çevresi cidden genişti anlaşılan. Onları nasıl öğrenmişti ki? Belki de Jimmy'nin elektronik postalarını okumuştu. Onun için basit bir işti. Ama niye bu zahmete girsindi ki?

Seni özleyeceğim, diyordu biri tanesi mektubunda.

Ah Jimmy, seninle olmak öyle hoştu ki, diyordu bir başkası.

Geçmiş zaman kipi kullanmaları ürperticiydi. Sanki ölmüş filan gibi.

Jimmy, RejoovenEsense'deki ilk gecesini VIP misafirevinde geçirdi. Minibardan viski içti. Hakiki viski. Sonra pencereden manzaraya baktı. Gerçi ışıklar dışında pek bir şey göremedi. CennetZarı'nın kubbesini görebiliyordu. Uzakta yükselen, alttan aydınlatılan devasa bir kubbeydi. Ama oranın neresi olduğunu bilmiyordu henüz. Paten sahası olduğunu sandı.

Ertesi sabah Flurya onu alıp golf arabasıyla RejoovenEssense Sitesi'ni gezdirdi. Jimmy buranın her açıdan muhteşem olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Her taraf tertemizdi, pırıl pırıldı, ferahtı, yeşildi. Her şey çok lükstü. Modern sanat eserleri görünümü verilmiş çok sayıda güneş enerjili temizleme kulesi sayesinde, hava temizdi. Kayalatörler mikro iklimi kontrol ediyor, parlak ve rengarenk çalıların arasında tabak büyüklüğünde kelebekler geziniyordu. Jimmy'nin şimdiye kadar gördüğü bütün Site'lerden (Watson-Crick de dahil olmak üzere) daha güzeldi burası.

"Bütün bunların parası nereden geliyor?" diye sordu Flurya'ya, modern tasarımlı Lüks Tüketim Malzemeleri Alışveriş Merkezi'nin önünden geçerlerken (sıra sıra mermer sütunlar, kafeler, eğreltiotları, hazır yemek dükkânları, paten kayma yolları, kokteyl barları, ayak değirmenlerinde yapılan koşulardan elde edilen elektrik enerjisiyle iç aydınlanmasını bedavaya getiren bir spor salonu, orman perileri ve deniz tanrıları şeklindeki Roma tarzı fıskiyeler.)

"Kaçınılmaz ölüm karşısında duyulan kederden" dedi Flurya. "Zamanı durdurma arzusundan. İnsanoğlunun durumundan."

Jimmy pek bir şey anlamadığını söyledi.

"Anlayacaksın" dedi Flurya.

Beş yıldızlı bir Rejoov restoranında, Site'nin ana organik-botanik serasına bakan havalandırmalı bir balkonda öğle yemeği yediler. Flurya konga kuzusu yedi. Koyunun uysallığı ve yüksek proteinliliğiyle, kangurunun hastalıklara karşı direncini ve metan oluşturan, ozonu yok eden bağırsak gazları üretmeme özelliğini birleştiren, Avustralya'da üretilen yeni bir melez türdü bu. Jimmy ise kuru üzümlü horoz sipariş etti. Flurya ona horozun çiftlikte yetiştiğini, kuru üzümlerinse güneşte kurutulduğunu söyledi. Jimmy artık ChickieNob'a, o hiç değişmeyen ve tofuyu andıran

lezzetsiz tadıyla hafif kokusuna öyle alışmıştı ki, horozun tadı çok ilginç geldi.

“Çalıştığım bölümün adı CennetZarı” dedi Flurya, soya muz flambe yerken. “Ölümsüzlük üstünde çalışıyoruz.”

“Bunu herkes yapıyor" dedi Jimmy. “Fareler üstünde yapılan deneylerde az çok başarı sağlandı.”

“Az çok yeterli değil” dedi Flurya.

“Peki ya soğubilimciler?” dedi Jimmy. “İnsanları dondurup bekletiyorlar, ölümsüzlüğe çare bulunana dek. İşleri tıkırında. Hisse senetleri iyi para getiriyor. ”

“Tabii tabii. Bir dene istersen. Birkaç yıl sonra seni arka kapıdan çöpe atıp akrabalarına bir elektrik kesintisi olduğunu söylerler. Her neyse, biz derin dondurucu olayını kaldırıyoruz.”

“Nasıl yani?”

“Yani bizim yöntemimizde” dedi Flurya, “önce ölmeye gerek kalmayacak.”

“Gerçekten başardınız mı?”

“Henüz hayır” dedi Flurya. “Ama bütçemiz ne kadar tahmin et."

“Milyonlar?"

“Trilyonlar" dedi Flurya.

“Bir içki daha alabilir miyim?’ dedi Jimmy. Etkilenmişti. “Hayır. Beni dinlemeni istiyorum.”

“İçerken de dinleyebilirim.”

“İçmeden daha iyi dinlersin.”

“Dene ve gör” dedi Jimmy.

Flurya’nın söylediğine göre CennetZarı'nda (yemekten sonra oraya gideceklerdi) iki temel proje üstünde çalışılıyordu. Birincisi (BlyssPluss Hapı) profilaktikti. Mantığı basitti: Dışsal ölüm nedenleri ortadan kaldırılırsa, ölümsüzlüğe giden yolun yarısı aşılmış olurdu.

"Dışsal nedenler mi?" dedi Jimmy.

“Savaş, yani yanlış kanallara akıtılan cinsel enerji (genel kanının aksine, savaşların asıl nedeninin ekonomik, ırksal ya da dinsel değil, cinsel olduğunu düşünüyoruz). Bulaşıcı hastalıklar, özellikle de cinsel hastalıklar. Doğa tahribatı ve yetersiz beslenmeye yol açan aşırı nüfus artışı.”

Jimmy, işlerinin zor olduğunu söyledi. Bütün bunları engellemek için çok şey denenmiş ama başarı sağlanamamıştı. Flurya gülümsedi. "Başaramazsan kullanma kılavuzunu okuyacaksın" dedi.

"Yani?"

"İnsanoğlunu anlamak için insanı incelemek gerek."

"Yani?'

"Karşında duranları incelemelisin."

BlyssPluss Hapı, saptanmış bir dizi insani özelliği daha faydalı hale getirmek üzere tasarlanmıştı. Artık ne yazık ki soyu tükenmiş olan, *Homo sapiens sapiens'in* yakın akrabası cüce şempanzeler ya da bonobo şempanzeleri üstünde yapılan deneylerden yararlanılmıştı. *Homo sapiens sapiens*'in tersine, bonobo şempanzeleri çok eşlilik eğilimine sahip, kısmen tek eşli bir tür değildi. Tamamen rastgele cinsel ilişkide bulunurlardı. Eşleşmezlerdi. Uyanık vakitlerinin çoğunu cinsel birleşmeyle geçirirlerdi (beslenmedikleri zamanlarda). Hemcinslerine karşı saldırganlık faktörleri çok düşüktü.

BlyssPluss konseptinde bu hayvanlardan esinlenilmişti. Amaç tek bir hap yaratmaktı. Aynı anda şunları yapacak bir hap:

a) Kullanıcıyı cinsel ilişkiyle bulaşan ölümcül, rahatsız edici ya da hafif semptomlu bilinen bütün hastalıklardan koruyacak.

b) Kullanıcıya sınırsız bir libido ve cinsel güç, ayrıca genel bir enerji ve sağlık hissi vererek, kıskançlığa ve şiddete yol açan sinirlilik ve testosterona ket vurulması durumunu engelleyecek ve aşağılık kompleksini ortadan kaldıracak.

c) Gençliği uzatacak.

Flurya bu üç niteliğin hapı sattıracak özellikler olacağını söyledi. Ama tanımı yapılmayacak dördüncü bir özellik daha olacaktı. BlyssPluss hapı, erkeklerde ve kadınlarda tek kullanımda kesin sonuç veren kalıcı doğum kontrolü sağlayacak, böylece nüfus seviyesini otomatik olarak azaltacaktı. Bu etki sonradan değiştirilebilirdi. Hapı kullanmış kişiler için yapacak bir

şey olmasa da, hapın bileşenlerinde değişiklik yapılabilirdi, mesela herhangi bir bölgenin nüfusu fazla azaldığında.

“Yani aslında insanları cinsel güçlerini arttırma vaadiyle kandırarak onları kısırlaştıracaksınız?”

“Kabaca evet” dedi Flurya.

Bu hap yalnızca bireylere değil, topluma da çok yararlı olacaktı (ama satılabilmesi için bireylere çekici gelmeliydi). Hatta yalnızca topluma da değil, gezegene. Yatırımcılar hapın bütün dünyada satılmasını istiyordu. Her şey çok güzel olacaktı. Hiçbir kötü durum yaşanmayacaktı. Flurya bu konuda çok heyecanlıydı.

“Ne kadar iyi yüreklisin. insanlığı bu kadar düşündüğünü bilmiyordum” dedi Jimmy. Flurya ne zamandır insan türünün amigoluğuna soyunmuştu?

“Aslında iyi yüreklilikle ilgisi yok” dedi Flurya. “Zorunluluktan kaynaklanıyor. Güvenlik’in en son gizli demografik raporlarını gördüm. İnsan türünün başı büyük belada. Kimsenin söylemediği kadar belada. Raporları açıklamaya korkuyorlar, millet umutsuzluğa kapılmasın diye. Ama inan bana, günlerimiz sayılı. Marjinal jeopolitik bölgelerde, özkaynak talebi arzı aşalı yıllar oldu. Bu durum kuraklığa ve kıtlığa yol açıyor. Ama çok yakında, *herkes için* talep arzı aşacak. BlyssPluss Hapı, insan türünün varlığını sürdürme şansını arttıracak."

“Nereden biliyorsun?” Belki de Jimmy o son bardağı gerçekten içmemeliydi. Kafası karışmaya başlamıştı.

“Daha az insan, daha az tüketim demektir. ”

“Peki ya geride kalan insanlar açgözlü ve müsrif olursa?” dedi Jimmy. “Bu da mümkün.”

“Olmayacaklar” dedi Flurya.

“Bu hapı yaptınız mı peki?” dedi Jimmy. Olasılıkları görebilmeye başlamıştı. Sınırsız ve ateşli seks. Sorunsuz. Aslında kendi libidosunun da biraz canlanmaya ihtiyacı vardı. “Kelliğe çare oluyor mu?” Kendini tutmasa, *Bu hapı nereden bulabilirim,* diyecekti.

Mükemmel bir konsept, dedi Flurya. Gerçi hâlâ ince ayarının yapılması gerekiyordu. Bütün alanlarda tam başarı sağlayamamışlardı henüz. Hâlâ klinik deneme safhasındaydılar. Deneklerden ikisi düzüşmekten ölmüştü. Birkaçı yaşlı kadınlarla ev hayvanlarına saldırmıştı. Birkaç talihsiz de priapizm sorunu yaşamış ya da penisleri yarılmıştı. Ayrıca başlangıçta cinsel hastalıktan korunma mekanizması tamamen başarısız olmuştu. Denek

kadınlardan birinin epidermi, cinsel organlarda görülen türden iri siğillerle tamamen kaplanmıştı. Kadıncağız iğrenç görünüyordu. Ama sorunu lazerlerle ve üst deriyi soyarak halletmişlerdi, en azından bir süreliğine. Kısacası bazı hatalar yapılmıştı ama artık hedeflerine ulaşmak üzereydiler.

Bu hap çok para kazandıracaktı tabii. Dünyanın her ülkesinde, her toplumda herkesin mutlaka kullanmak isteyeceği bir hap olacaktı. Din adamlarının hoşuna gitmeyecekti tabii. Sonuçta dinler ıstıraplar, sürekli ertelenen hazlar ve cinsel sıkıntılar üstüne kuruluydu. Ama fazla direnemeyeceklerdi. İnsanoğlunun hep daha fazlayı ve daha iyiyi arama arzusu, bir sel gibi kapıp götürecekti onları. Bu hap olayları kontrol edecek ve yönlendirecekti, tıpkı tarihteki bütün büyük değişimler gibi.

Jimmy bu hapı çok ilginç bulduğunu söyledi. Ama kusurları ortadan kaldırılmalıydı tabii. Adı da fena değildi... BlyssPluss. Baştan çıkarıcı bir fısıltı gibi. Beğenmişti. Ama hapı kullanmak istemiyordu artık. Yeterince sorunu vardı zaten. Bir de penisinin patlamasına gerek yoktu.

“Denekleri nereden buluyorsunuz?" diye sordu. “Klinik deneyler için?”

Flurya sırıttı. “Üçüncü dünya ülkelerinden. Birkaç dolar verdin mi, ne yuttukları umurlarında olmuyor. Seks kliniklerinden buluyoruz elbette... Yardımcı olmak istiyorlar. Kerhanelerden. Hapishanelerden. Her zamanki gibi, umutsuzların saflarından da."

“Peki ya ben ne yapacağım?”

“Sen reklam kampanyasını yürüteceksin” dedi Flurya.

DelliAddem

Öğle yemeğinden sonra CennetZarı'na gittiler.

Kubbe kompleksi, Rejoov Sitesi'nin sağ kenarındaydı. Kendi özel parkıyla çevriliydi. Kubbe, çeşitli tropik melezlerden oluşma sık bitki örtüsünün arasında kör bir göz yuvarı gibi yükseliyordu. Parkın etrafında bir güvenlik çemberi vardı. Flurya burada güvenliğin çok sıkı olduğunu söyledi. Sıradan güvenlik görevlileri bile giremiyordu. CennetZarı'nı kendisi tasarlamıştı. Planını uygulamayı kabul ederken dayattığı koşullardan biri de buydu: Etrafta anlamadıkları işlere burunlarını sokan cahil hödüklerin gezinmesini istemiyordu.

Flurya'nın geçiş kartı ikisi için de yeterli oldu elbette. Birinci kapıdan geçip, ağaçlarla çevrili yolda ilerlediler. Sonra ikinci bir kontrol noktasına geldiler. Çalıların arasından birden muhafızlar fırlamış gibi geldi Jimmy'ye (Flurya bunların normal güvenlik görevlileri olmadığını, CennetZarı üniforması giydiklerini açıkladı). Sonra tekrar ağaçlı bir yoldan geçtiler. Sonra Kabarcık Kubbe'nin kıvrılan duvarı belirdi karşılarında. Flurya duvarın dayanıksız görünebileceğini ama yeni ve son derece dayanıklı bir midye zamkı/silikon/dendrit formasyonu alaşımından yapıldığını söyledi. Ancak son derece gelişkin aletlerle delinebilirdi, çünkü üstüne baskı uygulanınca hemen harekete geçip yarıkları onarıyordu. Dahası, bir yumurta kabuğu gibi hava alma ve havayı süzme fonksiyonu vardı, bunun için hâlâ güneş enerjisinden elde edilme elektrik akımına ihtiyaç duysa da.

Golf arabasını muhafızlardan birine teslim ettikten sonra şifreli ön kapıdan geçtiler. Kapı arkalarından tıslayarak kapandı.

"Niye o sesi çıkardı?' diye sordu Jimmy huzursuzca.

"Hava kilidi var" dedi Flurya. "Uzay gemilerindeki gibi."

"Neden?"

"Buranın dış dünyaya kapatılması gerekebilir" dedi Flurya. "Saldırgan biyoformlar, zehirli saldırılar, fanatikler. Bilirsin işte."

Jimmy kendini biraz tuhaf hissetmeye başlamıştı. Flurya ona burada gerçekten neler olduğunu anlatmış değildi, en azından ayrıntılarıyla. "Bekle

ve gör" demişti o kadar.

Ön kapıdan geçince kendilerini sıradan görünüşlü kompleksin içinde buldular. Koridorlar, kapılar, dijital not panoları taşıyan ya da ekranların karşısında kambur oturan personel. OrganLtd Çiftlikleri gibiydi, HelthWyzer gibiydi, Watson-Crick gibiydi. Daha yeniydi o kadar. Ama Flurya fiziksel görünümün önemli olmadığını söyledi. Bir araştırma merkezinde önemli olan şey beyinlerin niteliğiydi.

"Bunlar en iyileri" dedi sağa sola başıyla selam vererek. İnsanlar selamlarına saygıyla, hayranlıkla gülümseyerek karşılık veriyordu (yapmacık değillerdi). Jimmy, Flurya'nın tam olarak ne iş yaptığını asla öğrenememişti ama mevkii her ne idiyse (açıkça söylememişti), bu karınca yuvasındaki en iri karınca olduğu belliydi.

Bütün personel birer isim kartı taşıyordu. Üstlerinde yalnızca bir iki sözcük vardı. KARA GERGEDAN. BEYAZ AYAKOTU. FİLDİŞİ GAGALI AĞAÇKAKAN. KUTUP AYISI. HİNT KAPLANI. MAVİ LOTIS KELEBEĞİ. HIZLI TİLKİ.

"Bu adlar" dedi Flurya'ya. "Extinctathon'dan çalmışsın!" "Yalnızca adları değil" dedi Flurya. "Bu insanları da Exctinctathon'dan aldım. Hepsi Büyük Ustalar. Karşında DelliAddem duruyor, kaymak tabakası."

"Şaka yapıyorsun! Burada ne işleri var?" dedi Jimmy. "Genetik birleştirme uzmanları onlar" dedi Flurya. "O suçların failleri. Asfalt yiyen mikropları, batı yakasında salgına yol açan neon renkli herpes simpleks virüslerini, ChickieNobs arılarını filan yaratan kişiler."

"Neon renkli herpes virüsü mü? Bunu bilmiyordum" dedi Jimmy. Çok komikti. "İzlerini nasıl buldun peki?"

"Peşlerine düşen yalnızca ben değildim. Bazı çevrelerde epey tatsızlığa yol açmışlardı. Ama güvenlik görevlilerinden önce onlara ulaşmayı başardım. En azından çoğuna." Jimmy, *diğerlerine ne oldu*, diye soracakken vazgeçti.

"Onları kaçırdın mı yani?" Buna şaşırmazdı. Beyin hırsızlığı oldukça yaygın bir eylemdi. Gerçi genellikle beyinler bir ülkeden diğerine kaçırılırdı.

"Burada çok daha mutlu ve güvende olacaklarına ikna ettim o kadar."

"Güvende mi? Güvenlik bölgesinde mi?"

"Gerekli belgeleri çıkardım. Çoğu teklifimi kabul etti, özellikle de sözde gerçek kimliklerine ve geçmiş hayatlarına dair bütün kayıtları yok

edebileceğimi duyunca.”

“İyi de, bu insanları Site aleyhtarı sanıyordum" dedi Jimmy. “DelliÂddem’in yaptıkları epey saldırganca gibiydi, bana gösterdiklerinden çıkardığım kadarıyla."

“Site aleyhtarıydılar. Muhtemelen hâlâ öyleler. Ama İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra Müttefikler bir sürü Alman roket bilimadamını gelip kendileriyle çalışmaya çağırmıştı ve hiç kimsenin hayır dediğini hatırlamıyorum. Hep aynı tahtada satranç oynamak şart değildir. Oyun bittiyse başka tahtaya geçebilirsin."

“Peki ya sabotaja kalkışırlarsa ya da...”

“Kaçmaya mı? Evet" dedi Flurya. "Başlangıçta böyle birkaç tanesi çıktı. Takım oyuncusu değillerdi. Burada yaptıklarını yanlarına alarak kaçabileceklerini, saklanabileceklerini ya da çok uzaklara gidebileceklerini sandılar.”

“Ne yaptın peki?”

“Halk Diyarı üst geçitlerinden düştüler” dedi Flurya.

“Şaka mı bu?’’

“Bir bakıma evet. Sana yeni bir ad gerek” dedi Flurya. “Bir DelliAddem adı, buraya uyman için. Ben Flurya olduğuma göre, sen de Thickney olabilirsin tekrar. Eskiden olduğu gibi. Kaç yaşındaydık o zaman?’’

“On dört.”

‘'Ne günlerdi ama” dedi Flurya.

Jimmy etrafa bakınmak istedi ama Flurya onu yürütmeye başladı. Oysa o insanlardan birkaçıyla konuşmak, hayat hikâyelerini öğrenmek isterdi (mesela annesini tanıyan var mıydı aralarında?). Belki bunu daha sonra yapabilirdi. Ama belki de yapamazdı. Onu Flurya'nın yanında görmüşlerdi, alfa kurdunun, gümüş sırtlı gorilin, aslan kralın yanında. Kimse onunla fazla samimi olmak istemezdi. Onu bir çakal olarak görürlerdi.

CennetZarı

Flurya’nın bürosuna uğradılar, Flurya’nın tabiriyle Jimmy'nin buraya biraz alışması için. Çeşitli cihazlarla dolu geniş bir mekândı, tam Jimmy’nin beklediği gibi. Duvarda bir tablo vardı: Turuncu bir tabakta bir patlıcan. Jimmy’nin Flurya’ya ait bir yerde gördüğü ilk tabloydu bu. Flurya’ya onun kız arkadaşının resmi mi olduğunu sormayı düşündü ama sonra vazgeçti.

Mini bar dikkatini çekti. “İçi dolu mu?" dedi.

“Sonra” dedi Flurya.

Flurya’nın buzdolabı mıknatısı koleksiyonu hâlâ duruyordu, ama bu mıknatıslar farklıydı. Bilimsel espriler yazmıyordu üstlerinde.

Tanrı’nın olduğu yerde insan yoktur.
İki ay vardır. Biri görebildiğin, diğeriyse göremediğin.
Du musz dein Leben andem.
Bildiğimizden fazlasını kavrarız.
Düşünüyorum, o halde.
İnsanlığını korumak, bir kısıtlamadan kurtulmaktır.
Düşler, inlerinden usulca çıkarak avlarına yaklaşır.

"Burada gerçekten ne haltlar karıştırıyorsun?” diye sordu Jimmy.

Flurya sırıttı. “ ‘Gerçekte’nden kastın ne?"

“Saçmalama” dedi Jimmy. Ama gafil avlanmıştı.

Artık ciddileşmenin zamanının geldiğini söyledi Flurya. Jimmy'ye yaptıkları diğer şeyi gösterecekti... Buradaki, CennetZarı'ndaki asıl işlerini. Jimmy'nin birazdan göreceği şey... Tarif edilemezdi. Flurya'nın hayatını adadığı çalışmaydı.

Jimmy duruma uygun, ciddi bir ifade takındı. Şimdi ne olacaktı acaba? Yeni, iğrenç bir yiyecek maddesi herhalde. Karaciğer ağacı, sosis asması. Ya da yün veren bir tür dolmalık kabak. Kendini hazırladı.

Flurya, Jimmy'yi bir köşeden saptırdı. Karşılarına dev bir pencere çıktı. Hayır, tek taraflı bir ayna. Jimmy aynaya baktı. Ağaçlarla ve bitkilerle dolu geniş bir merkezi açıklık gördü. Tepelerinde mavi gökyüzü uzanıyordu. (Aslında gerçek bir gökyüzü değildi. Kabarcık Kubbe’nin kavisli tavanına şafak, gündüz, akşam ve gece görüntülerinin projeksiyonları yansıtılıyordu zekice. Biçim değiştiren yapay bir ayın da çıktığını keşfetti sonradan. Yapay yağmurlar da vardı.)

Flurya’nın Çocukları’nı ilk görüşüydü bu. Çıplaktılar, ama Noodie Haberleri'ndekiler gibi değil. Çıplaklıklarını önemsemiyorlardı, hem de hiç. Jimmy ilk başta gözlerine inanamadı. Öyle güzeldiler ki. Bütün ten renklerine sahiptiler. Siyah, sarı, beyaz, kahverengi. Her biri büyüleyiciydi. “Robot filan mı bunlar?” dedi.

“Hani mobilya mağazalarında vitrin modelleri olur ya?” dedi Flurya.

“Evet?”

“Bunlar vitrin modelleri.”

O akşam CennetZarı Salonu'nda içki içerlerken (sahte palmiyeler, hafif müzik, hakiki Campari, hakiki soda), Flurya bunun bir mantık zincirinin sonucu olduğunu söyledi. Proteonom tamamen analiz edilince ve türlerarası tam ve kısmi gen birleştirmeleri başarıyla gerçekleştirilmeye başlanınca, CennetZarı Projesi gibi bir şeyin çıkması ancak zaman meselesi haline gelmişti. Jimmy'nin görmüş olduğu şey, deneme yanılma yöntemiyle yapılan yedi yıllık yoğun araştırmaların sonucuydu.

"İlk başta” dedi Flurya, “sıradan insan ceninleri üstünde değişiklikler yapmak zorunda kaldık. Bunları şeylerden almıştık... Neyse, nereden bulduğumuzu boşver. Ama bu insanlar *sui generis*... Yani türlerinin tek örnekleri. Artık ürüyorlar."

“Yedi yaşından büyük gibi görünüyorlar" dedi Jimmy.

Flurya onlara hızlı büyüme faktörleri kattığını açıkladı. “Ayrıca" dedi, "otuz yaşında ölmeye programlandılar. Ansızın. Hastalanmadan. Yaşlılıktan filan ölmeyecekler. Bir anda. Gerçi bunu bilmiyorlar. Henüz hiçbiri ölmedi."

“Ölümsüzlük üstünde çalıştığını sanıyordum."

“Ölümsüzlük” dedi Flurya, “bir kavramdır. ‘Ölümlülüğü' ölüm olarak değil de öleceğini bilerek ve bundan korkarak yaşamak diye tanımlarsan, ‘ölümsüzlük' bu korkunun yokluğudur. Bebekler ölümsüzdür. Korkuyu ortadan kaldırırsan..."

“Uygulamalı Retorik hocası gibisin" dedi Jimmy.

"Ne?"

“Boşver. Martha Graham'daki derslerden biriydi.”

“Ha. Evet."

Flurya’nın söylediğine göre, başka ülkelerdeki başka Siteler de benzer mantıklar yürütüyordu. Kendi prototiplerini üretiyorlardı. Bu yüzden Kabarcık Kubbe’deki nüfus çok gizliydi. Gizlilik yeminleri, yalnızca özel izinle yapılan kapalı devre iç elektronik posta yazışmaları, hava kilidinin dışında ama güvenlik bölgesinin içindeki evler. Böylece personelden birinin hastalanması durumunda, salgın çıkması ihtimali azalacaktı. CennetZarı modellerinin bağışıklık sistemleri güçlendirilmişti, bu yüzden aralarında salgın çıkması ihtimali düşüktü.

Hiç kimsenin kompleksin dışına çıkmasına izin verilmiyordu. Daha doğrusu hemen hemen hiç kimsenin. Flurya çıkabiliyordu tabii. CennetZarı ile Rejooven’in en üst düzey yöneticileri arasındaki irtibatı sağlayan kişiydi o. Gerçi henüz onları içeri almamıştı. Bekletiyordu. Hepsi açgözlüydü. Yatırımlarının sonucunu merak ediyor, kaygılanıyorlardı. Çabuk olmak, pazarlamaya fazla erken başlamak istiyorlardı. Ayrıca çenelerini tutamaz, rakipleri uyandırırlardı. Hepsi de övünmeye bayılırdı.

“Buraya geldiğime göre ben de mi asla dışarı çıkamayacağım?” dedi Jimmy. “Bunu söylememiştin.”

“Sen istisna olacaksın” dedi Flurya. “Kimse seni beynindekiler için kaçırmaz. Sen yalnızca reklam işiyle ilgileneceksin, unuttun mu?” Ama ekibin geri kalanı (DelliÂddemciler) şimdilik burada kalmak zorundaydılar.

“Şimdilik mi?’’

“Halka açılana dek” dedi Flurya. RejoovenEsense çok yakında piyasaya çeşitli harmanlar sürmeyi planlıyordu. Müşterilerin arzularına göre, istenen bütün fiziksel, zihinsel ya da ruhsal niteliklere sahip olacak, tamamen seçilmiş bebekler yaratabileceklerdi. Şimdi kullanılan yöntemler son derece güvensizdi. Evet, bazı kalıtımsal hastalıklar ortadan kaldırılabiliyordu ama bunun dışında bir sürü terslik oluyordu. Müşteriler paralarının karşılığını

alabileceklerinden asla emin olamıyorlardı. Ayrıca bir sürü beklenmedik sonuç çıkıyordu ortaya.

Oysa CennetZarı yöntemi yüzde doksan dokuz güvenli olacaktı. Önceden belirlenmiş niteliklere sahip toplumlar bile yaratılabilirdi. Güzellik sıkça talep edilen bir özellik olacaktı elbette. Uysallık da. Birkaç dünya lideri, bununla ilgilendiklerini belirtmişlerdi. CennetZarı'nda morötesi ışınlarına dayanıklı bir deri, böcekleri kaçıran bir vücut kokusu, ham bitkisel materyalleri benzersiz bir etkinlikle hazmetme yetisi geliştirilmişti bile şimdiden. Mikroplara karşı bağışıklığa gelince... Yakında ilaçlara ihtiyaç kalmayacaktı.

CennetZarı Projesi'nin yanında BlyssPluss Hapı bile çok basit kalıyordu. Gerçi kısa vadede etkili bir çözüm olacaktı ama asıl bu ikisinin birleşimi uzun vadede insanoğluna muazzam kazançlar getirecekti. Hap ile Proje ayrılmaz bir biçimde iç içeydiler. Hap, rastgele üremeyi engelleyecekti. Proje ise yerine daha üstün bir yöntem getirecekti. Tek bir planın iki safhası oldukları söylenebilirdi.

Buradaki ekip, bir zamanlar hayal bile edilemeyecek şeyleri başarmıştı. Kadim primat beynini değiştirmişlerdi. Yıkıcı niteliklerini, dünyanın şimdiki hastalıklarından sorumlu olan niteliklerini kaldırmışlardı. Örneğin çiftleşme mekanizmasının değiştirilmesi, model grupta ırkçılığın ortadan kalkmasını sağlamıştı. CennetZarı insanim ten rengini önemsemiyordu. Aralarında hiyerarşi olamazdı, çünkü hiyerarşiye yol açabilecek sinirsel komplekslere sahip değildiler. Avcı ya da toprak düşkünü tarımcılar olmadıklarından, arazi sahipliği kavramları yoktu. İnsanoğlunun başına bela olan krallık mentalitesinden kurtulmuşlardı. Yalnızca yaprak, ot, kök ve bazı ufak meyveleri yiyorlardı. Böylece asla yiyecek sıkıntısı çekmeyeceklerdi. Cinsellikleri daimi bir ıstırap kaynağı değildi. Hormonları akıllarını bulandırmıyordu. Düzenli aralıklarla azıyorlardı, tıpkı insanoğlu dışındaki çoğu memeli hayvan gibi.

Bu insanların miras alabileceği herhangi bir şey asla bulunmayacağından, şecereleri, evlilikleri ve boşanmaları olmayacaktı. Doğal ortamlarına kusursuzca uyum sağladıklarından asla evlere, aletlere, silahlara ya da giysilere ihtiyaç duymayacaklardı. Krallıklar, ikonlar, tanrılar ya da para gibi zararlı semboller üretmeleri gerekmeyecekti. En güzeli de, kendi dışkılarıyla beslenebileceklerdi. Muhteşem bir genetik birleşim sayesinde, ki genetik materyallerin...

"Pardon” dedi Jimmy. "Ama sıradan insanlar bebeklerinde genellikle böyle şeyler istemezler. Biraz fazla uçmuyor musun?”

"Söylemiştim ya” dedi Flurya sabırla. "Bunlar vitrin modelleri. Olasılıkların sanatını temsil ediyorlar. Müşterilerin arzularına uyabiliriz. Herkes aynı şeyi istemez. Bunu biliyoruz. Gerçi yalnızca ot yiyen, çok güzel ve zeki bir bebeğe sahip olmayı kaç kişinin isteyeceğini bilsen şaşırırsın. Özellikle vejetaryenler çok ilgileniyor. Pazar araştırması yaptık."

Harika, diye düşündü Jimmy. Hem bebek, hem de çim biçme makinesi.

“Konuşabiliyorlar mı peki?" diye sordu.

“Elbette konuşabiliyorlar" dedi Flurya. “Konuşmak istediklerinde konuşuyorlar."

“Espri yapıyorlar mı?"

“Aslında hayır" dedi Flurya. “Espri yapabilmek için insanın biraz sivri dilli, biraz fesat olması gerekir. Bu konuda epey uğraştık. Deneme yanılma yöntemiyle bir sürü deney yaptık. Hâlâ test aşamasındayız. Ama sanırım espri yapma yeteneklerini tamamen köreltmeyi başardık." Kadehini kaldırıp Jimmy’ye sırıttı. “Burada olduğuna sevindim, mantar fındığı" dedi. “Konuşacak birilerine ihtiyacım vardı."

Jimmy’ye CennetZarı kubbesinde giymesi için kendi özel giysisi verildi. Eşyaları kendisinden önce getirilmişti. Her biri düzgünce, yerli yerine konulmuştu (iç çamaşırları iç çamaşırı gözündeydi, gömlekleri katlanıp üst üste konmuştu, elektrikli diş fırçası fişe takılıp şarj edilmişti). Ama hatırladığından daha çok eşyası vardı. Daha çok gömleği, daha çok iç çamaşırı, daha çok elektrikli diş fırçası. Havalandırma, tam sevdiği ısıya ayarlanmıştı. Yemek odası masasına leziz çerezler konmuştu (kavun, *proscuitto,* otantik görünen bir Fransız krem peyniri). Yemek odası masası ha! İlk kez bir yemek odası masası oluyordu.

Aşık Flurya

Şimşekler çakıyor, gök gürlüyor, yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, öyle ki hava beyaz görünüyor, her taraf beyaz, koyu bir sis, hareketli cam gibi. Kar Adamı (salak, aptal, korkak) surun üstüne çömelmiş, başını kollarıyla örtmüş, sanki bir tükürük yağmuru altında duruyor. O bir insanımsı, o bir insansı, o bir hilkat garibesi, korkunç bir yaratık. Bir efsane olabilirdi, ortalıkta efsane yaratabilecek insanlar kalsaydı.

Keşke konuşabileceği birileri olsaydı yanında. Neler anlatırdı, ne çok sızlanırdı. Sevgilisinden yakınan bir âşık gibi konuşurdu. Konudan konuya atlardı.

Çünkü artık zihnindeki trajik oyunun en önemli sahnesine geldi: *Antilop girer* denen kısma. Ölümcül an. Ama hangi ölümcül an? *Antilop girer. Bir çocuk pornosu sitesindeki genç bir kızdır. Saçı çiçeklerle bezelidir. Çenesinde kremşanti vardır. Ya da Antilop girer. Haberlerde çıkmış bir genç kızdır. Bir sapığın garajından kurtarılmışlar. Ya da Antilop girer. Flurya'nın özel çalışma odasında çırılçıplak duran bir eğitimcidir. Ya da Antilop girer. Duş odasından çıkar. Saçına havlu sarılıdır. Ya da Antilop girer. Koyu gri bir ipek pantolon ve ceket ile ağırbaşlı, yarım topuklu ayakkabılar giymiştir. Elinde bir çanta vardır. Küresel çalışan profesyonel bir Site pazarlamacısı görünümündedir.* Bunların hangisi olacak? Kar Adamı birincisiyle sonuncusu arasında bir bağ bulunduğuna emin olabilir mi? Yalnızca bir tek Antilop mı vardı, yoksa bir sürü mü?

Hangisi olsa fark etmez, diye düşünüyor Kar Adamı, yüzünden yağmur suları süzülürken. Hepsi şu anda varlar, çünkü burada yanımdalar.

Ah Jimmy, pozitif düşünmen ne güzel. Bunu anlayabilmene çok sevindim. CennetZarı'nı yitirdin ama içinde başka bir CennetZarı var, çok mutlu edici bir yer. Sonra o hafif kahkaha, *tam sağ kulağında.*

Jimmy, Antilop'u hemen fark etmese de, o ilk gününde, tek taraflı aynadan bakarken görmüş olmalıydı. Flurya'nın Çocukları gibi çırılçıplaktı

ve onlar gibi güzeldi. Bu yüzden uzaktan ayırt edilemiyordu. Uzun, siyah saçı takısızdı. Sırtı dönüktü. Etrafı başka insanlarla çevriliydi. O görüntünün bir parçasıydı o kadar.

Birkaç gün sonra, Flurya ona ağaçlara gizlenmiş mini kameraları ve monitörlerini kullanmayı gösterirken, Jimmy Antilop’un yüzünü gördü. Antilop dönüp kameraya baktı. İşte oradaydı, o ifade, o bakış, içini delen ve gerçeğini gören o bakış. Yalnızca gözleri değişmişti. Flurya'nın çocuklarınkiler gibi parlak yeşil olmuşlardı.

Jimmy o gözlere bakarken bir an vecde ve dehşete kapıldı, çünkü Antilop bir fotoğraftan ibaret değildi artık. Yeni Rejoov suitinin karanlığında ve mahremliğinde, yatağının bir kenarına sıkıştırılmış halde duran bir resim, bir yazıcı çıktısı değildi. Canlanıvermiş, üç boyutlu olmuştu. Jimmy rüya gördüğü hissine kapıldı. İnsan bir anda, bir bakışta, bir kaşın kalkmasıyla, bir kolun kıvrılmasıyla nasıl böylesine donup kalabilirdi ki? Ama olmuştu işte.

“Şu kim?" diye sordu Flurya'ya. Antilop genç bir rakunk taşıyor, minik hayvanı etrafındakilere uzatıyordu. Diğerleri hayvanı hafif hafif okşamaktaydı. "Onlardan biri değil. Orada ne işi var?”

"Öğretmenleri” dedi Flurya. "Bir aracıya ihtiyacımız vardı, onlarla iletişim kurabilecek birine. Basit kavramlarla, metafiziğe girmeden.”

“Ne öğretiyor?” Jimmy bunu ilgisizce söylemişti: Flurya’nın yanındayken herhangi bir kadınla ilgilendiğini belli etmemeliydi: Flurya hemen dalga geçmeye başlardı yoksa.

“Botanik ve zooloji” dedi Flurya sırıtarak. “Bir başka deyişle neleri yememeleri gerektiğini ve nelerin ısırabileceğini. Nelere zarar vermemeleri gerektiğini de” diye ekledi.

“Neden çıplak peki?’’

“Giysi nedir bilmiyorlar. Hiç görmediler. Kafaları karışmamalı."

Antilop’un verdiği dersler kısaydı: Azar azar öğrenmeleri en iyisi, dedi Flurya. CennetZarı modelleri aptal değildi ama neredeyse sıfırdan başlıyorlardı. Bu yüzden tekrarlardan hoşlanıyorlardı. Personelden biri, bu alanda uzman biri, Antilop’la birlikte, vereceği günlük dersin üzerinden geçiyordu. Antilop’un anlatacağı yaprağı, böceği, memeliyi ya da sürüngeni tekrarlıyorlardı. Sonra Antilop kendi üstüne turunçgillerden elde edilmiş kimyasal bir bileşke sıkacaktı, insan feromonlarını gizlemek için. Bunu yapmasa sorun çıkabilirdi, çünkü kokusunu alan erkekler çiftleşme

zamanının geldiğini sanabilirlerdi. Antilop hazır olunca, sık çalıların ardına gizlenmiş bir kapıdan sıvışacaktı. O gizli kapı sayesinde, Flurya’nın Çocukları’nın vatanına rahatça gelip gidebiliyordu, kafalarını karıştırıp gereksiz sorular uyandırmadan.

"Ona güveniyorlar" dedi Flurya. “İşinde çok iyi."

Jimmy üzüntüye kapıldı. Flurya âşık olmuştu, ilk kez. Bunu yalnızca yaptığı övgüden anlamış değildi (gerçi Flurya nadiren birini överdi). Ses tonundan da belliydi.

"Onu nereden buldun?” diye sordu Jimmy.

"Epeydir tanıyorum. Watson-Crick’te mastır yaparken tanışmıştım.”

"Orada mı okuyordu?” Ne önemi var ki? diye düşündü.

"Aslında hayır” dedi Flurya. "Öğrenci Hizmetleri sayesinde tanıdım.”

“Yani sen öğrenciydin, o da hizmetli, öyle mi!” diye sordu Jimmy, sakin görünmeye çalışarak.

“Kesinlikle. Onlara ne aradığımı söyledim. Çok spesifik olabiliyordun. Fotoğraf ya da video simulasyonu filan gösterebiliyordun. Benzerini bulmak için ellerinden geleni yaparlardı. Benim istediğimse... Şu İnternet şovunu hatırlıyor musun ?..”

“Hangi İnternet şovunu?”

“Çıktısını vermiştim hani. HottTotts’tan... Hatırlarsın.”

“Hatırlayamadım” dedi Jimmy.

“Hani birlikte izlediğimiz şov vardı ya? Hatırladın mı?”

“Sanırım” dedi Jimmy. “Biraz.”

“Extinctathon’a girmek için bu kızı kullanırdım. Ona tıklardım.”

“Ha, evet” dedi Jimmy. “Zevkler ve renkler tartışılmaz. Sübyancılığın mı depreşmişti?”

“Buldukları kızın yaşı küçük değildi."

“Değildir tabii.”

“Sonra bazı özel ayarlamalar yaptım. Aslında yasaktı ama hepimiz kuralları az çok çiğneriz.”

“Kurallar çiğnenmek içindir” dedi Jimmy. Kendini giderek daha kötü hissediyordu.

“Sonra, buranın yöneticiliğini yapmaya gelince, ona daha resmi bir konum sunma fırsatı buldum. Seve seve kabul etti. Aldığının üç katını kazanacaktı. Başka bir sürü avantajı da vardı. Ayrıca bu işin ilginç geldiğini

söyledi. Gerçekten de ruhunu vererek çalışıyor.” Flurya hafifçe, küstahça sırıttı. Bir alfa kurdu gibi. Jimmy suratına yumruğu çakmak istedi.

"Harika” dedi. Karnına bıçaklar saplanıyordu. O kızı bulur bulmaz yitirmişti. Flurya en iyi arkadaşıydı. Düzeltme: Tek arkadaşıydı. Kıza elini süremezdi. Bunu nasıl yapabilirdi ki?

Antilop’un duş odasından çıkmasını beklediler. Flurya kızın yıkanarak üstündeki koruyucu spreyden arındığını söyledi. Ayrıca gözlerindeki parlak yeşil lensleri çıkardığını ekledi: Flurya’nın Çocukları, kahverengi gözlerini görseler itici bulurlardı. Antilop nihayet duştan çıktı. Saçı şimdi örgülü ve ıslaktı. Jimmy ile tanıştırıldı. Minik eliyle Jimmy’nin elini sıktı. (Ona dokundum, diye düşündü Jimmy, on yaşında bir çocuk gibi. Ona dokundum!)

Antilop artık giyinikti. Üstünde standart laboratuvar giysileri vardı: Ceketle pantolon. Ama onda pijama gibi duruyordu. Ön cebindeki kartında da adı yazılıydı: BEİSEA ANTİLOPU. Bu adı kendi seçmişti, Flurya’nın verdiği bir listeden. Su depolayan, zarif bir Doğu Afrika otçulu olma fikrini sevmişti. Ama seçtiği hayvanın soyunun tükendiğini öğrenmek hoşuna gitmemişti. Flurya ona CennetZarı’nda adların öyle hayvanlardan seçildiğini açıklamak zorunda kalmıştı.

Üçü birlikte CennetZarı personel kafeteryasına gidip kahve içtiler. Flurya’nın Çocukları’ndan (Antilop bu adı takmıştı onlara), durumlarından konuştular. Her gün aynılar, dedi Antilop. Hep sessiz sakin ve hallerinden memnundular. Ateş yakmayı öğrenmişlerdi. Rakunku sevmişlerdi. Antilop onlarla vakit geçirmeyi çok dinlendirici buluyordu.

“Nereden geldiklerini soruyorlar mı hiç?” dedi Jimmy. “Burada ne aradıklarını?” O anda bunlar umurunda değildi aslında ama sohbete katılmak istiyordu. Böylece Antilop’a kaçamak bakmasına gerek kalmayacaktı.

“Anlamıyorsun” dedi Flurya, karşısında moron varmış gibi. “ Böyle şeyleri sildik. ”

“Şey, aslında sordular” dedi Antilop. “Bugün, kendilerini kimin yarattığını sordular.”

“Ne dedin onlara?”

“Gerçeği söyledim. Flurya yarattı dedim.” Flurya’ya hayran hayran gülümsedi: Jimmy’nin hiç hoşuna gitmedi bu. “Onlara yaratıcılarının çok

zeki ve iyi kalpli olduğunu söyledim.”

“Flurya kim dediler mi peki?’’ dedi Flurya. “Görmek istediler mi?”

“Yoo. Pek ilgilenmediler.”

Jimmy gece boyunca ıstırap çekti. Antilop’a dokunmak, ona tapınmak, bedenini yarıp şık bir paket gibi açmak istiyordu (paketin içinde bir şeyler, zehirli bir yılan, ev yapımı bir bomba ya da ölümcül bir toz olduğundan şüphelense bile, umurunda değildi. Aslında sorun Antilop’ta değildi. Durumlarındaydı.) Ona el sürmemesi gerektiğini söyleyip durdu kendine.

Olabildiğince onurlu davrandı: Ona hiç ilgi göstermedi, daha doğrusu göstermemeye çalıştı. Halk Diyarı’na gitmeye, barlarda bulduğu fahişelerle yatmaya başladı. Fırfırlı, pullu, dantelli kızlarla, ne bulursa. Flurya’nın icadı aşıyı yaptığından ve artık bir özel koruması olduğundan, tehlike yoktu. Halk Diyarı’nda yaptığı geziler başlangıçta çok heyecanlıydı. Sonra zaman geçirme aracı oldu. Ardından da alışkınlığa dönüştüler. Ama Antilop’un panzehiri değildiler.

İşi zor değildi. BlyssPluss Hapı zaten peynir ekmek gibi satacaktı. Reklama gerek yoktu. Ama hapın piyasaya sürülme zamanı iyice yaklaşmıştı. Bu yüzden adamlarına birkaç görüntü ve birkaç akılda kalıcı slogan bulmalarını söyledi. Kondomlarınızı Atın! BlyssPluss, Fiziksel Deneyimlerde Son Nokta! Az Yaşamayın, Çok Yaşayın! Manyak gibi sırıtarak giysilerini parçalayan bir erkekle kadının simülasyonları. Sonra iki erkeğin. Sonra iki kadının (bunda kondomlu sloganı kullanmadılar). Sonra bir üçlünün. Jimmy bu saçmalıkları uykusunda bile bulabilirdi.

Uyuyabilse tabii. Geceleri gözünü bile kırpmıyor. kendini paylayıp duruyor, kaderine veryansın ediyordu. Paylamak, veryansın etmek. Yararlı sözcükler. *Mukassî. Hicranlı. Leman. Terk-i yâr. Yabansı.*

Ama Antilop onu baştan çıkardı. Başka ne denirdi ki? Jimmy’nin suitine dalıverdiğinde niyeti belliydi. Onu iki dakikada kabuğundan çıkardı. Jimmy’nin kendini on iki yaşında bir çocuk gibi hissetmesine yol açtı. Antilop’un bu işin erbabı olduğu belliydi. Üstelik o ilk sevişmelerinde öyle rahattı ki, Jimmy’nin nefesi kesildi.

“O mutsuz halin içimi parçaladı Jimmy” diye açıkladı. "Seni üzmek istemedim.”

“Mutsuz olduğumu nasıl anladın ki?”

“Hep anlarım.”
“Ya Flurya ne olacak?” dedi Jimmy. Hâlâ soluk soluğaydı.
“Sen Flurya’nın dostusun. Mutsuz olmanı o da istemezdi.”
Jimmy bundan pek emin değildi. Yine de “Kendimi rahat hissetmiyorum” dedi.
“Ne demek istiyorsun Jimmy?”
“Yani sen... Onun... şeyi değil misin...” Tam bir budalaydı!
“Flurya daha yüce bir dünyada yaşıyor Jimmy” dedi Antilop. “Fikirler dünyasında yaşıyor. Önemli işler yapıyor. Oynaşmaya zamanı yok. Hem zaten Flurya benim patronum. Sense eğlencemsin.”
"Evet ama...”
"Flurya bilmeyecek.”

Gerçekten de öğrenmedi. Belki de Antilop’a duyduğu aşk, gözünü kör etmişti. Belki de aşkın gözü cidden kördü. Ya da belki de aşk insanın gözünü kamaştırıyordu. Flurya’nın Antilop’u sevdiği kesindi. Neredeyse gurursuzlaşmasına yol açan bir aşktı bu. Antilop’a başkalarının yanında dokunduğu bile oluyordu. Flurya dokunmayı hiç sevmeyen, soğuk bir tipti eskiden. Oysa şimdi bir elini Antilop’un üstünde tutmayı seviyordu: Omzunda, kolunda, ince belinde, kusursuz kalçasında. *Benim, benim,* diyordu o el.
Dahası, ona güveniyor gibiydi, hatta belki Jimmy’ye güvendiğinden de fazla. Mükemmel bir iş kadını olduğunu söylüyordu. BlyssPluss’ın deneme safhasında yararı olmuştu. Halk Diyarları’nda işe yarar tanıdıkları vardı, Öğrenci Hizmetleri’nde birlikte çalıştığı eski dostlar. Hap deneyleri yapmak için dünyanın dört bir yanını dolaşmıştı. Seks klinikleri, demişti Flurya. Kerhaneler, demişti Antilop. Test yapmak için kerhaneden iyi yer mi olurdu?
“Sakın kendi üstünde deneme” dedi Jimmy.
"Asla Jimmy. Flurya yapma dedi.”
“Flurya’nın her dediğini yapar mısın?”
“O benim patronum.”
"Bunu yapmanı o mu söyledi?”
Faltaşı gibi gözler. “Neyi yapmamı Jimmy?”
"Şimdi yaptığını.”
“Ah Jimmy. Çok şakacısın.”

Ondan uzak kalmak zor geliyordu Jimmy’ye. Onun için kaygılanıyor, onu özlüyor, yanında olmamasına içerliyordu. Antilop yolculuktan dönünce gece yarısı Jimmy'nin odasında bitiveriyordu. Flurya ne iş çıkarırsa çıkarsın, bunu bir biçimde yapmayı mutlaka beceriyordu. Önce Flurya'ya yaptıklarını ve kazandığı başarıları özetliyordu... Kime kaç tane BlyssPluss Hapı verildiğini ve sonuçları: Flurya saplantılı biri olduğundan, ayrıntıları ihmal etmiyordu. Sonra işin özel saha dediği kısmını halletmeye koyuluyordu.

Antilop’un söylediğine göre, Flurya’nın cinsel zevkleri net ve basitti. Jimmy’ninkiler gibi karmaşık değildi. Eğlenceli değildi, işti o kadar. Gerçi Antilop Flurya’ya saygı duyuyordu, gerçekten duyuyordu, çünkü gerçek bir dâhiydi o. Ama Flurya herhangi bir gece biraz daha kalmasını, belki bir kez daha yapmalarını istese, Antilop bir bahane uyduruveriyordu... Yol yorgunluğu, başağrısı gibi inanılır bahaneler. Antilop uydurma işinde kusursuzdu. Dünyanın en iyi yalan söyleyebilen insanıydı. Salak Flurya’yı öpüp iyi geceler diledikten, gülümsedikten, el salladıktan, kapısını kapadıktan sonra soluğu Jimmy’nin yanında alıyordu.

Ne yoğun bir sözcüktü bu. *Yanında.*

Jimmy ona asla alışamıyordu. Her seferinde hayat doluydu Antilop. Sırlarla-doluydu. Her an içini ona açıp, hayatın özünün sırrını ifşa ediverecek gibiydi... Ya da kendi hayatının, ya da Jimmy’ninkinin. Ona bilmek istediği şeyi her an söyleyiverecek gibiydi. Hep istemiş olduğu şeyi. Neydi bu?

"O garajda ne oldu?" dedi Jimmy. Antilop’un geçmişini eşelemekten vazgeçemiyordu. Öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Antilop’un acılı geçmişine dair en ufak ayrıntıyı bile önemsiyordu o günlerde. Belki de onun içindeki öfkeye ulaşmak istiyordu, ama asla bulamadı. Ya fazla derinlerdeydi ya da yoktu. Ama olmadığına inanamazdı. Antilop ne faşistti ne de azize.

Jimmy’nin yatak odasında, yatağında yatıyorlardı. Bilgisayarına bağlı olan dijital televizyonu açıktı. Ekranda bir web sitesinden görüntüler oynuyordu. İyi eğitilmiş iki Alman çoban köpeğiyle, bütün tüyleri alınmış ve her tarafı kertenkele dövmeleriyle kaplı bir çapar çiftleşiyordu. Televizyonun sesi kısıktı. Yalnızca o görüntüler vardı: Erotik bir masaüstü.

En yakın alışveriş merkezindeki bir hazır yiyecek dükkânından aldıkları Nubbins’i yiyorlardı, kızarmış soya patates ve salata ile. Salatada Rejoov seralarında yetişmiş ıspanak vardı: Böcek ilacı kullanılmamıştı, en azından kullanılmadığı iddia edilirdi.

"Hangi garajda Jimmy?” dedi Antilop. Dikkatini vermiyordu. Eliyle yemeyi severdi. Çatal bıçaktan nefret ederdi. Neden ağzına koca, keskin metal parçaları soksundu ki? Yiyeceklere bakır tadı verdiğini söylerdi.

"Hangi garajı kast ettiğimi biliyorsun” dedi Jimmy. "San Francisco’dakini diyorum. O manyağın garajını. Seni satın alıp uçakla götüren ve karısına hizmetçi olduğunu söyleten o sapığın.”

“Jimmy, neden böyle şeyler uyduruyorsun? Hayatımda hiç garaja girmedim ben.” Parmaklarını yaladı, bir Nubbins’i ufak ufak böldü. Lokmalardan birini Jimmy’ye verdi. Sonra parmaklarını Jimmy’ye yalattı. Jimmy dilini Antilop’un minik, oval parmaklarında gezdirdi. Antilop, Jimmy’ye ancak bu kadar yakın olabilirdi, midesine girmek dışında. Jimmy’nin içindeydi, daha doğrusu bir parçası Jimmy’nin içindeydi. Sekste ise tam tersiydi: O zaman Jimmy onun içine giriyordu. *Benim olacaksın,* derdi âşıklar eski kitaplarda. *Seni kendime dönüştüreceğim,* demezlerdi asla.

“Sen olduğuna eminim” dedi Jimmy. "Fotoğraflarını gördüm.”

‘'Ne fotoğrafı?’’

"Şu hizmetçi skandalı vardı ya. San Francisco'daki. O manyak, sapık ihtiyar seni sekse zorladı mı?”

“Off Jimmy.” Antilop iç geçirdi. "Kastettiğin oydu demek. Televizyonda görmüştüm. Niye öyle bir adama kafayı takıyorsun ki? Çok yaşlıydı. Ölmek üzereydi.”

"Zorladı mı peki?"

"Kimse bana garajda seks yaptırmadı. Söylemiştim.”

"Peki, düzeltiyorum: Kimse yaptırmadı ama sen yine de yaptın mı?”

"Beni anlamıyorsun Jimmy.”

"Anlamak istiyorum ama.”

"Sahi mi?” Sessizlik. "Bu kızarmış soya patatesler nefis. Düşünsene Jimmy, dünyada milyonlarca insan bu patateslerin tadını bile bilmiyor! Ne şanslıyız!”

“Söyle bana” O olmalıydı. "Kızmayacağım.”

Antilop iç geçirdi. "İyi bir adamdı” dedi, bir öyküye başlarcasına. Jimmy bazen onun sırf dalga geçmek için doğaçlama yaptığından şüphelenirdi.

Bazen geçmişiyle ilgili anlattığı her şeyin (ona söylediği her şeyin) yalan olduğunu hissederdi. “Genç kızları kurtarıyordu. Uçak paramı ödedi. Haberlerde dedikleri doğruydu. O olmasa burada olamazdım. Onu sevmelisin!” .

“Öyle sofu numarası yapıp da saman altından su yürüten iki yüzlü bir piç kurusunun nesini seveyim? Soruma cevap vermedin.”

“Verdim Jimmy. Artık bu konuyu kapatalım.”

“Seni o garajda ne kadar tuttu?”

“Daire gibiydi” dedi Antilop. “Boş odaları yoktu. Yanlarına aldıkları tek kız ben değildim.”

“Çoğul konuştun?"

“Adamla karısı. Yardım etmeye çalışıyorlardı.”

“Kadın seksten nefret ediyordu, öyle mi? Size katlanmasının nedeni bu muydu? O yaşlı keçiyi ondan uzak tutmanız mı?”

Antilop iç geçirdi. "Aklın hep fesatlığa işliyor Jimmy. Manevi yönü son derece güçlü bir kadındı o."

"Ya, eminim öyleydi."

"Dalga geçme Jimmy. Seninle iyi zaman geçirmek istiyorum. Fazla zamanım yok. Yakında gideceğim. işim var. Neden geçmişte kalmış şeylere kafa yoruyorsun ki?" Eğilip Nubbins tadındaki dudaklarıyla onu öptü. *Merhem, yağlı, pahalı, hazcı, şehvetli, kaygan, lezzetli* sözcükleri geçti Jimmy’nin aklından. Sözcüklere, hislere boğuldu.

Biraz sonra "Nereye gideceksin?” dedi.

"Şey, bir yere işte. Gidince seni ararım.” Ona asla söylemezdi.

Hazır yemek

İşte Jimmy’nin aklından zaman zaman geçirdiği kısım geldi. *Keşke* diye düşünüp duruyor. Ama *keşke ne?* Ne söylese ya da yapsa geleceği değiştirebilirdi ki? Olacakları nasıl değiştirebilirdi? Genel anlamda baktığında, hiçbir şeyi değiştiremezdi. Özel anlamda baktığındaysa... Öyle çok şeyi değiştirebilirdi ki.

Gitme. Burada kal. Bunları dese, en azından birlikte olurlardı. Hatta Antilop kurtulabilirdi belki. Neden olmasındı ki? Şimdi burada, yanında olurdu.

Acıktım. Çarşıya gitmek istiyorum. Biraz hava almalıyım. Yürümeye ihtiyacım var.

Seninle geleyim. Dışarısı güvenli değil.

Saçmalama! Ortalık muhafız kaynıyor. Hepsi beni tanır. Kimse benim kadar güvende olamaz.

İçimde kötü bir his var.

Oysa içinde kötü bir his yoktu. O akşamı mutlu geçirmişti, mutlu ve tembel. Antilop bir saat önce gelmişti. Flurya’nın Çocukları'nın yanından geliyordu. Onlara birkaç yaprak ve ot türü daha öğretmişti. Duştan yeni çıktığından ıslaktı. Üstünde kırmızı ve turuncu kelebeklerle bezeli bir tür kimono vardı. Esmer saçını pembe kurdelelerle bağlayıp, tokalarla gevşek bir topuz yapmıştı. Antilop’un kapısında soluk soluğa, heyecanla, mutlulukla ya da mutluluk taklidiyle belirdiğini görünce, Jimmy’nin ilk işi onun saçını açmak olmuştu. Antilop’un saç örgüsü Jimmy’nin eline üç kez dolanmıştı.

"Flurya nerede?” diye fısıldadı Jimmy. Antilop limon ve ezilmiş şifalı bitki kokuyordu.

"Kaygılanma Jimmy.”

"Nerede o?”

“CennetZarı’nda değil. Dışarı çıktı. Bir görüşmesi var. Döndüğünde beni görmek istemiyor. Bu gece düşünecekmiş. Düşünürken asla seks yapmak istemez. ”

“Beni seviyor musun?”

Ah o kahkahası. Ne demek istemişti ki? *Salakça bir soru. Neden sordun ki? Çok konuşuyorsun.* Ya da belki de: *Sevgi nedir ki?* Ya da muhtemelen: *Tabii ki hayır.*

Sonra zaman geçti. Sonra Antilop saçını topladı. Sonra kimonosunu giydi. Sonra kuşağıyla belini bağladı. Jimmy onun arkasında durup aynadan izledi. Ona sarılmak, tekrar soymak, tekrar sevişmek istedi.

“Biraz daha kal” dedi ama ona, *biraz* kal demenin asla yararı olmazdı. Antilop karar verdi mi mutlaka yapardı. Jimmy bazen Antilop’un listesinde daha bir sürü erkek olduğundan, geceyi daha bir sürü kişiyle geçireceğinden şüpheleniyordu. Aşağılık bir düşünceydi ama olabilirdi. Antilop’un kendisinden uzaktayken neler yaptığını hiç bilmiyordu.

"Hemen dönerim” dedi Antilop, pembeli kırmızılı sandaletlerini giyerken. "Pizza getireceğim. Salata ister misin Jimmy?”

"Neden bu boktan yerden kurtulup başka yerlere gitmiyoruz?” dedi Jimmy birden.

"Nasıl yani? CennetZarı’ndan mı gidelim? Niye ki?”

"Birlikte olabiliriz.”

"Jimmy, çok komiksin! Birlikteyiz ya!”

"Flurya’dan uzaklaşabiliriz” dedi Jimmy. "Gizli gizli görüşmemize gerek kalmaz ve...”

"Ama Jimmy.” Faltaşı gibi gözler. "Flurya’nın bize ihtiyacı var!”

"Bence biliyor” dedi Jimmy. "Bizi biliyor.” Buna inanmıyordu, daha doğrusu hem inanıyor hem inanmıyordu. Son zamanlarda giderek ihtiyatsızlaştıkları kesindi. Flurya anlamamış olamazdı herhalde? Pek çok açıdan zehir gibi olan birinin, bazı konularda embesil olması mümkün müydü? Ya da Flurya, Jimmy’den de sinsi biri miydi yoksa? Öyleyse bile hiç belli etmiyordu.

Jimmy odasında gizli mikrofonlar ve kameralar arar olmuştu. Ne aradığını biliyor ya da bildiğini sanıyordu. Ama hiçbir şey bulamamıştı.

Bazı ipuçları vardı, diye düşünüyor Kar Adamı. İpuçları vardı ama göremedim.

Mesela Flurya bir keresinde şöyle demişti: “Sevdiğin birinin acısını dindirmek için onu öldürür müydün?”

“Yani ötanazi yapmak gibi mi?” demişti Jimmy. “Evcil kaplumbağanı öldürmek filan gibi mi?”
"Söyle” demişti Flurya.
"Bilmem. Ne tür bir sevgi, ne tür bir acı?”
Flurya konuyu değiştirmişti.
Sonra bir gün öğle yemeğinde, “Başıma bir şey gelirse CennetZarı Projesi sana emanet” demişti. “Buradan her ayrılışımda yönetimi devralmanı istiyorum. Bunu bütün personele bildirdim.”
"Ne demek istiyorsun?” demişti Jimmy. "Başına ne gelebilir ki?”
"Bilirsin.”
Jimmy, Flurya’nın kaçırılmaktan ya da rakipler tarafından dövülmekten söz ettiğini sanmıştı: Site dâhilerinin başına böyle şeyler gelebiliyordu. "Tamam” demişti. "Ama birincisi, en iyi güvenlik sistemi sende var. İkincisi, buradaki insanlar benden çok daha donanımlı kişiler. Böyle bir projeyi yönetemem. Bilim adamı değilim.”
"Buradakilerin hepsi uzman” demişti Flurya. "CennetZarı modelleriyle empati kuramazlar. Başarılı olamazlar. Sabırsızlanırlar. Ben bile yapamıyorum. Onların dalga boyutuna geçemiyorum. Ama sen daha çok genel kültür adamısın."
“Nasıl yani?”
"Yanisi, herhangi bir konuda uzman değilsin. Aylaklığı seviyorsun. Tıpkı onlar gibi.”
"Sağol” demişti Jimmy.
"Hayır, ciddiyim. Ben... Senin olmanı istiyorum.”
"Ya Antilop?” demişti Jimmy. "Flurya’nın Çocukları’nı benden çok daha iyi tanıyor.” Jimmy ile Antilop, Flurya’nın Çocukları deseler de, Flurya'nın asla kullanmadığı bir terimdi bu.
"Ben olmazsam Antilop da olmaz” demişti Flurya.
“İntihar mı eder? Hadi ya! Cenaze ateşine mi atar kendini?”
"Onun gibi bir şey” demişti Flurya sırıtarak. Jimmy o sırada bunu hem bir şaka hem de Flurya'nın dev egosunun bir belirtisi olarak algılamıştı.
"Bence Flurya bizi gizlice izliyor” dedi Jimmy o son gece. Bunu söyleyince haklı olabileceğini fark etti. Oysa belki de yalnızca Antilop'u korkutmak için söylemişti. Panikletmek için belki. Belirgin bir planı olmasa da. Kaçsalar nereye gidecek, Flurya’dan nasıl saklanacaklardı ki? Nereden para bulacaklardı? Jimmy’nin pezevenkliğe mi başlaması gerekecekti? Halk

Diyarı’nda gizlenirken para kazanmasını sağlayacak hiçbir becerisi yoktu çünkü. Oysa kaçarlarsa Halk Diyarı’nda gizlenmeleri gerekecekti. "Sanırım seni kıskanıyor.”

"Yapma Jimmy. Beni neden kıskansın ki? Kıskançlığı onaylamaz o. Yanlış bir şey olduğunu düşünür.”

“O da bir insan” dedi Jimmy. "Onaylayıp onaylamaması önemli değil.”

“Jimmy, bence asıl kıskanan sensin.” Antilop gülümsedi, parmak uçlarında yükselip burnunu öptü. “Sen iyi bir çocuksun. Ama Flurya’yı asla terk etmem. Flurya’ya inanıyorum. Onun...” Uygun sözcüğü aradı. “...Vizyonuna inanıyorum. Dünyayı daha güzel bir yer haline getirmek istiyor. Bana hep söylüyor bunu. Bence güzel bir şey, değil mi Jimmy?”

“Buna inanmıyorum” dedi Jimmy. “Neler dediğini biliyorum ama asla kanmadım. O böyle şeyleri asla önemsemedi. Tek ilgilendiği şey...”

“Ah, yanılıyorsun Jimmy. Sorunları saptadı. Bence haklı. Çok fazla insan var. Bu da insanları fesatlaştırıyor. Kendi hayatımdan biliyorum Jimmy. Flurya çok zeki bir adam!” Jimmy, Flurya’yı kötülemek hatasına düşmemeliydi. Flurya, Antilop’un kahramanıydı bir bakıma. Çok değer verdiği biriydi. Jimmy ise değildi.

“Tamam. Anlaşıldı.” En azından Antilop’u kızdırmamıştı. Asıl önemli olan buydu.

Yalakanın teki olup çıkmışım, diye düşünüyor Kar Adamı. Büyülenmişim. Zapt edilmişim. Hâlâ da *öyleyim.*

"Jimmy, bana bir söz vermeni istiyorum."

“Tabii. Nedir?”

"Flurya burada olmazsa, bir yerlere giderse... Ben de burada olmazsam, Flurya’nın Çocukları sana emanet.”

"Neden burada olmayasın ki?” Yine kaygılar, şüpheler: Yoksa birlikte kaçmayı mı planlıyorlardı, onu bırakarak? Mesele bu muydu? Antilop’un gözünde bir oyuncak, Flurya’nın gözünde bir saray soytarısı mıydı yalnızca? "Balayına filan mı çıkacaksınız?”

"Saçmalama Jimmy. Onlar çocuk gibiler. Bakıcıya ihtiyaçları var. Onlara iyi davranmalısın.”

“Yanlış adamı seçtin” dedi Jimmy. "Yanlarında beş dakika kalsam kafayı yerim.”

"Yapabileceğini biliyorum. Ciddiyim Jimmy. Yapacağını söyle. Beni hayal kırıklığına uğratma. Söz mü?” Jimmy’yi okşuyor, kolundan yukarıya

öpücükler konduruyordu.

"Pekâlâ, tamam. Söz veriyorum. Mutlu musun?” Ona herhangi bir şeye mal olmamıştı. Nasılsa böyle bir durum olmayacaktı.

“Evet, şimdi mutluyum. Hemen dönerim Jimmy. Sonra yemek yeriz. Ançüez ister misin?’’

Aklından ne geçiyordu? diye düşündü Kar Adamı, milyonuncu kez. Ne kadarını tahmin ediyordu?

Hava kilidi

Antilop’u bekledi, önce sabırsızca, sonra kaygıyla, sonra panikle. İki pizza yaptırmak bu kadar uzun süremezdi.

İlk haber ona çeyrek kala geldi. Flurya site dışında olduğundan yönetim Jimmy'deydi. Bu yüzden video monitör odasından birini gönderdiler, onu getirmesi için.

Jimmy önce bunun yalnızca rutin bir mesele olduğunu düşündü. Yine önemsiz bir salgın, biyoterörizm, sıradan bir haber konusu. Biyogiysilere, alev püskürtücülerine, izolasyon çadırlarına, sandıklar dolusu çamaşır suyuna ve kireç çukurlarına sahip oğlanlar ve kızlar her şeyi yoluna koyacaktı tabii. Her halükârda olay Brezilya’daydı. Yeterince uzaktaydı. Ama Flurya herhangi bir yerdeki herhangi bir salgının rapor edilmesini emretmişti, bu yüzden Jimmy bir bakmaya gitti.

Sonra yeni bir salgın haberi. Sonra bir yenisi, bir yenisi daha, bir yenisi daha. Yaylım ateş gibi. Tayvan, Bangkok, Suudi Arabistan, Bombay, Paris, Berlin. Chicago’nun batısındaki Halk Diyarları. Monitörlerdeki haritalar ışıl ışıl olmuştu. Kırmızı noktalarla kaplanıyordu. Sanki birileri fırçayla kırmızı boya serpmişti üstlerine. Birkaç küçük salgın vakasından ibaret değildi bu. Durum ciddiydi.

Jimmy cep telefonundan Flurya’ya ulaşmayı denedi ama cevap alamadı. Dinleme ekibine haber kanallarını açmalarını söyledi. Spikerlerin söylediğine göre, bir tür kanama vakası söz konusuydu. Semptomlar yüksek ateş, gözlerde ve deride kanama, spazmlar, ardından iç organların iflas etmesi ve ölümdü. Semptomların başlamasıyla ölüm anı arasındaki süre şaşılacak kadar kısaydı. Virüs hava yoluyla yayılır gibiydi ama sudan geçiyor da olabilirdi.

Jimmy’nin cep telefonu çaldı. Arayan Antilop’tu. "Neredesin?” diye bağırdı Jimmy. "Çabuk buraya dön. Kimseyi...”

Antilop ağlıyordu. Bu öylesine sıra dışıydı ki, Jimmy’yi afallattı. "Ah Jimmy” dedi Antilop. "Çok üzgünüm. Bilmiyordum.”

"Her şey yolunda” dedi Jimmy, onu sakinleştirmek için. Sonra: "Ne demek istiyorsun?”

“Haplardaymış. Dağıttığım, sattığım o haplarda. Hep gittiğim şehirlerde çıktı. Flurya o hapların insanlara yardım edeceğini söylemişti! O...”

Bağlantı kesildi. Jimmy geri aradı: *Zırr, zırr, zırr.* Sonra bir tıkırtı. Sonra sessizlik.

Ya virüs Rejoov’a girdiyse? Ya Antilop'a bulaştıysa? Antilop kapıya gelirse, onu dışarıda bırakamazdı. Bunu yapamazdı, Antilop’un her tarafından kan boşansa bile.

Geceyarısına doğru salgının yayılışı iyice hızlandı. Dallas. Seattle. Yeni New York. Şehirden şehre yayılmaktan çok, aynı anda birkaç şehirde birden patlak veriyordu.

Şimdi odada üç görevli vardı: Gergedan, Beluga, Beyaz Ayakotu. Biri şarkı mırıldanıyor, biri ıslık çalıyor, üçüncüsüyse (Beyaz Ayakotu) ağlıyordu. *Bu seferki gerçekten ciddi.* Şimdiden ikisi söylemişti bunu.

"Acil durum planımız ne?"

"Ne yapacağız?”

"Hiçbir şey” dedi Jimmy, paniğe kapılmamaya çalışarak. “Burada güvendeyiz. Salgının geçmesini bekleyebiliriz. Depoda yeterince yiyecek var.” Karşısındaki üç kaygılı yüze baktı. “CennetZarı modellerini korumalıyız. Kuluçka devresini bilmiyoruz, kimin taşıyıcı olabileceğini bilmiyoruz. Kimseyi içeri alamayız.”

Bunu duyunca biraz rahatladılar. Jimmy monitör odasından çıktı, en içteki odanın kapısıyla hava kilidine açılan kapının şifresini değiştirdi. Bunu yaparken cep telefonu çaldı. Arayan Flurya’ydı. Minik ekranda beliren yüzü sakindi. Bir barda gibiydi.

“Neredesin?” diye haykırdı Jimmy. ‘Olanlardan haberin yok mu?”

“Merak etme” dedi Flurya. “Her şey kontrol altında.” Sarhoş gibiydi. Genelde sarhoş olmazdı.

"Ne demek *her şey?* Dünya çapında bir salgından bahsediyoruz! Kızıl Ölüm'den! BlyssPluss haplarından geldiği doğru mu?”

"Bunu kim söyledi?” dedi Flurya. "Minik bir kuş mu?” Kesinlikle sarhoştu. Ya da hap almıştı.

"Boşver. Doğru ama değil mi?”

“Alışveriş merkezindeyim. Pizzacıdayım. Hemen geliyorum” dedi Flurya. "Dayan.”

Flurya kapadı. Belki Antilop’u bulmuştur, diye düşündü Jimmy. Belki onu sağ salim getirir. Salak herif, diye düşündü sonra.

CennetZarı Projesi’ni kontrol etmek üzere yukarı çıktı. Gece göğü simülasyonu çalışıyordu. Sahte ayın ışığında, Flurya’nın Çocukları mışıl mışıl uyur gibiydiler. "Tatlı rüyalar” diye mırıldandı onlara camın ardından. “İyi uyuyun. Tek uyuyabilen sizlersiniz şu an.”

Daha sonra olanlar ağır çekimde gerçekleşti. Kısık sesli porno, reklamsız brainfrizz gibiydi. Öyle abartılı bir melodramdı ki, Jimmy ile Flurya on dört yaşındayken bir DVD’den izliyor olsalar, kahkahadan kırılırlardı.

Önce bekleme süreci vardı. Jimmy bürosunda oturup kahve içerek, kendine sakin olması gerektiğini söyledi. Zihninden eski sözcükler geçip duruyordu: *Tahavvül, tekevvün, hakiki, kefen, yosma.* Bir süre sonra ayağa kalktı. *Lakırtı, hakim.* Bilgisayarını açıp haber sitelerini gezdi. Dışarıda kıyamet kopuyordu. Yeterince ambülans yoktu. Siyaset adamları sakin olma çağrıları yapmaya başlamıştı bile. Sokaklarda gezinen polis araçlarından, megafonla halka evlerinde kalma uyarısı yapılıyordu. İnsanlar topluca dua ediyordu.

İrtibat. Fersiz. Haset.

Acil durum deposuna gitti, bir sprey tabancası aldı, kayışını gövdesine bağladı, üstüne gevşek bir tropik ceket giydi. Monitör odasına geri döndü. Üç çalışana, Site'nin güvenlik görevlileriyle konuştuğunu (yalandı), şimdilik burada güvende olduklarını öğrendiğini söyledi (bunun da yalan olduğunu sanıyordu). Flurya ile konuştuğunu ekledi. Flurya hepsine odalarına gidip uyumalarını emretmişti. Çünkü sonraki günlerde enerjiye ihtiyaç duyacaklardı. Adamlar rahatlamış gibiydi. Sözünü memnuniyetle dinlediler.

Jimmy onlara hava kilitli kapıya kadar eşlik etti. Şifreyi girerek, onları yatak odalarının bulunduğu bölüme açılan koridora soktu. Yürüyerek uzaklaşmalarını izledi. Sırtlarına bakarken, onları şimdiden ölü gibi görüyordu. Üzgündü ama riske giremezdi. Onlar üç kişiydi, kendisi ise tek. Paniğe kapılırlarsa binanın dışına çıkmaya ya da arkadaşlarını içeri almaya çalışabilirlerdi. Böyle bir durumda onları engellemeye gücü yetmezdi. Gözden kaybolduklarında, geri dönüp kapıyı kilitledi. Böylece onları dışarı,

kendini içeri hapsetti. Artık en içteki kubbeli odada kendisiyle Flurya'nın Çocukları dışında kimse kalmamıştı.

Biraz daha haber izledi. Sakin olmak için viski içti. Ama aşırıya kaçmadan. *Samanotu, Hançerevî. Banşi. Çivitotu.* Antilop'u bekliyordu ama umutsuzca. Başına bir şey gelmiş olmalıydı. Yoksa çoktan dönerdi.

Şafağa doğru kapı monitörü bipledi. Birisi hava kilidine şifre giriyordu. Ama işe yaramazdı tabii. Jimmy şifreyi değiştirmişti.

Video interkomu çalıştı. "Ne yapıyorsun?" dedi Flurya. Sesi ve yüzü sinirliydi. "Kapıyı aç."

"B Planı'nı uyguluyorum" dedi Jimmy. "Biyosaldırı sırasında kimseyi içeri alma. Senin emrin. Kilidin şifresini değiştirdim."

"Kimse derken kendimi kastetmedim" dedi Flurya. "Mantar fındıklığı yapma."

"Taşıyıcı olmadığını ne bileyim?" dedi Jimmy.

"Değilim."

"Nereden bilebilirim?"

"Diyelim ki" dedi Flurya bezgince, "böyle olacağını tahmin edip önlemler aldım. Hem zaten sen hastalığa bağışıklısın."

"Nasıl yani?" dedi Jimmy. Bu gece kafası ağır işliyordu. Flurya'nın söylediklerinde bir terslik vardı ama çıkaramıyordu.

"Halk Diyarı aşısında panzehir vardı. Hani o kimbilir kaç kez koluna enjekte ettiğin aşıda. Pislik içinde oynaşarak yaralı kalbinin acısını dindirmek için Halk Diyarı'na gitmeden önce her seferinde yaptığın aşıda."

"Nereden biliyordun ki?" dedi Jimmy. "Nereye gittiğimi, ne istediğimi nereden biliyordun ki?" Kalbi küt küt atıyordu. Doğru düzgün konuşamıyor, dili dolanıyordu.

"Saçmalama. Kapıyı aç."

Jimmy hava kilidinin şifresini girdi. Flurya artık en içteki kapının ardındaydı. Jimmy oradaki video monitörünü açtı. Karşısında Flurya'nın kafası, gerçek boyutuyla belirdi. Perişan görünüyordu. Gömlek yakasında bir şeyler vardı (kan mı?)

'Neredeydin?" dedi Jimmy. "Kavga mı ettin?"

"Dünyada tahmin edemezsin" dedi Flurya. "Hadi kapıyı aç."

"Antilop nerede?"

"Burada, yanımda. Durumu kötü."

"Ona ne oldu? Dışarıda neler oluyor? Onunla konuşmak istiyorum!"

“Şimdi konuşamaz. Onu kaldıramam. Birkaç yara aldım. Gevezeliği kes de kapıyı aç hadi.”

Jimmy sprey tabancasını aldı. Sonra şifreyi girdi. Yana doğru geriledi. Kollarının tüyleri diken diken olmuştu. Bildiğimizden fazlasını kavrarız.

Kapı açıldı.

Flurya’nın bej, tropik giysilerinde kızılımtırak lekeler vardı. Sağ elinde sıradan bir çakı tutuyordu. İki bıçaklı, törpülü, tirbuşonlu, minik makaslı bir çakı. Diğer kolunu, uykuda gibi görünen Antilop’un gövdesine dolamıştı. Antilop’un yüzü Flurya’nın göğsüne yaslıydı. Pembe kurdeleli, uzun saç örgüsü başının arkasından sarkıyordu.

Jimmy hayretten donakalmış bir şekilde izlerken, Flurya Antilop’u sol koluna yatırdı. Jimmy’nin gözlerinin içine baktı, gülümsemeden.

"Sana güveniyorum” dedi. Sonra Antilop’un boğazını kesti.

Jimmy, Flurya’yı vurdu.

XIII

Kubbe

Fırtınadan sonra hava serin. Uzaklardaki ağaçlardan sis yükseliyor. Güneş batıyor. Akşamın gelişiyle birlikte kuşlar ötmeye başlıyor. Tepeden üç karga uçuyor. Kanatları siyah alevler. Sözleri neredeyse duyuluyor. *"Flurya! Flurya!"* diyorlar. Cırcırböcekleri *Antilop* diyor. Halüsinasyon görüyorum, diye düşünüyor Kar Adamı.

Surun üstünde yürümeyi sürdürüyor. Ağır, acılı adımlarla. Ayağı kemiksiz gibi. Kılıfıyla haşlanmış ve patlamak üzere olan dev bir sosis gibi. Ayağındaki mikroplar, gözcü kulesinde bulduğu merhemdeki antibiyotiklere dirençli demek ki. Belki CennetZarı'nda, Flurya'nın yağmalanmış acil durum deposunda daha etkili bir şeyler bulabilir (oranın ne kadar yağmalandığını biliyor, çünkü yağmalayan kendisiydi).

Flurya'nın acil durum deposu. Flurya'nın muhteşem planı. Flurya'nın parlak fikirleri. Flurya. Flurya Kubbesi'nin Kralı. Ne de olsa hâlâ orada. Hâlâ oranın sahibi. Halâ oranın hükümdarı, o ışık küresi kararmış olsa da. Karanlıktan da karanlık. O karanlığın bir kısmı Kar Adamı'nın. Karanlığa katkıda bulundu.

"Buna hiç girmeyelim" diyor Kar Adamı.

Tatlım, girdin bile. Hiç çıkmadın ki.

Sekizinci gözcü kulesinde, CennetZarı'nı çevreleyen parka bakan kulede, üst kata açılan kapıların kilitli olup olmadığını kontrol ediyor (mümkünse aşağı merdivenden inecek). Ama kilitliler. Bir gözetleme yarığından ihtiyatla bakarak, aşağıyı inceliyor. İri ya da orta boy hayat formları göremiyor. Gerçi çalılarda kıpırtılar var. Yalnızca bir sincap olmasını umuyor. Çarşaftan bozma halatını çözüp bir havalandırma borusuna bağlıyor (boru çok sağlam değil ama başka seçeneği yok). Halatın diğer ucunu aşağı atıyor. İki metre kadar kısa kalıyor, ama olsun. Atlayabilir. Ağrıyan ayağının üstüne düşmediği sürece mesele yok. Halata tutunarak inmeye başlıyor. Ucuna varınca duraksıyor. Bir örümcek gibi duruyor. Bu

işin bir tekniği yok muydu? Paraşütler hakkında okudukları nelerdi? Dizlerinizi kırın deniyordu. Halatı bırakıyor.

İki ayağının üstüne düşüyor. Müthiş bir acıya kapılıyor. Ama çamurlu toprakta bir süre debelenip, mızraklanmış bir hayvan gibi çığlıklar attıktan sonra, inleyerek ayağa kalkıyor. Düzeltme: Tek ayak üstüne. Kırığı yok gibi. Etrafa bakınıp, baston niyetine kullanabileceği bir dal parçası arıyor. Buluyor. Dalların güzel yanı, ağaçlarda büyümeleri.

Susadığını fark ediyor.

Çimenlerin, gür otların arasından geçiyor, zıplayarak, dişlerini gıcırdatarak. Yolda dev bir muz sümüklüböceğine basınca, az kalsın düşüyor. Bu histen nefret ediyor: Soğuk, yapışkan, buzdolabına konmuş et gibi. İğrenç yaratık. Flurya'nın Çocukları'ndan biri olsa, o sümüklüböcekten özür dilemesi gerekecekti. *Üstüne bastığım için özür dilerim, Antilop'un Çocuğu. Lütfen sakarlığımı bağışla.*

Özür dilemeyi deniyor: "Özür dilerim."

Bir ses mi duydu? Bir karşılık?

Sümüklüböcekler konuşmaya başladıysa, kaybedecek vakit yok demektir.

Beyaz Kabarcık Kubbe'ye ulaşıyor. Hava kilitli kapı açık, hatırladığı gibi. Derin bir soluk alıp içeri giriyor.

İşte Flurya ile Antilop'un kalıntıları. Parçalanmışlar. İrili ufaklı kemikleri etrafa saçılmış, dev bir yapboz oyununun parçaları gibi.

İşte Kar Adamı. Salak, ahmak, aylak ve saf. Suratından terler süzülüyor. Koca elini kalbine bastırmış, yere bakıyor, tek gerçek aşkıyla en iyi dostuna. Flurya'nın boş göz çukurları kendisine bakmakta, tıpkı eskiden gözlerinin yaptığı gibi. Bütün dişlerini sergileyerek sırıtıyor. Antilop'a gelince, yüzüstü yatıyor. Başı öteye çevrili, yas tutarcasına. Saçındaki kurdele eskisi kadar pembe.

Ah, nasıl ağıt yakmalı? Bunu bile beceremiyor.

Kar Adamı iç kapıdan, güvenlik bölgesinden geçip, personel yatakhanesinin bulunduğu kısma varıyor. Hava sıcak, nemli, boğucu. Önce depoyu bulmalı. Bunda zorlanmıyor. İçerisi karanlık. Birkaç çatı penceresinden biraz ışık giriyor o kadar. Neyse ki el feneri var. Küf ve fare ya da sıçan kokusu alıyor. Ama bunun dışında, son gelişinden beri hiçbir şey değişmemiş.

Tıbbi malzeme raflarını buluyor, karıştırıyor. Dil pensleri, sargı bezleri, yanık merhemleri. Bir kutu rektal termometre. Ama ateşinin yüksek olup olmadığını anlamak için bunlardan birini anüsüne sokmaya ihtiyacı yok. Alev alev yanıyor. Üç dört kutu antibiyotik buluyor. Hap şeklinde olduklarından, etkilerini göstermeleri uzun sürer. Ayrıca Flurya'nın çabuk etkili Halk Diyarı kokteylinden son bir şişe buluyor. *Sakın geceyarısına kadar kalma oralarda, yoksa saat tam on ikide ona dönüşürsün,* derdi Flurya. Etiketini okuyor. Flurya'nın net talimatlarını. Ölçüyü göz kararı hesaplıyor. Artık öyle dermansız ki, şişeyi güç bela kaldırıyor. Kapağını açması zaman alıyor.

Gluk, gluk, gluk diyor zihnindeki konuşma balonu. *Mideye indir.*

Ama hayır. İçmemeli. Bir kutu temiz şırınga buluyor. iğne yapıyor. "Geberin, ayak mikropları" diyor. Sonra sıçraya sıçraya suitine, eski suitine gidiyor ve nemli, dağınık yatağa atıyor kendini. Gözleri kararıyor.

Rüyasında papağan Alex'i görüyor. Alex pencereden girip yanına, yastığa konuyor. Bu kez parlak yeşil. Mor kanatları, sarı bir gagası var. Fener gibi parlıyor. Kar Adamı'nın içi mutluluk ve sevgiyle doluyor. Alex başını yana eğiyor, ona önce bir gözüyle, sonra diğeriyle bakıyor. "Mavi üçgen" diyor. Sonra kızarmaya başlıyor, gözünden başlayarak. Korkutucu bir değişim. Sanki papağan şeklindeki bir ampulün içi kanla doluyor. "Gidiyorum" diyor Alex.

"Hayır, bekle" diye sesleniyor Kar Adamı, daha doğrusu seslenmek istiyor. Ağzı kımıldamıyor. "Biraz daha kal! Söyle bana... "

Bir esinti. Alex gidiyor. Kar Adamı eski yatağında doğruluyor, karanlıkta, ter içinde.

Kargacık burgacık

Ertesi sabah ayağı biraz daha iyi. Şişi inmiş, acısı azalmış. Akşam olunca Flurya'nın süper ilacından bir doz daha enjekte edecek. Ama abartmaması gerektiğini biliyor. Çok güçlü bir ilaç o. Aşırı dozda alırsa, hücreleri üzüm taneleri gibi patlayıverir.

Çatı penceresinden içeri gün ışığı giriyor. Kar Adamı eskiden içinde yaşadığı yeri karıştırıyor, kendini bedensiz bir algılayıcı gibi hissederek. İşte giysi dolabı, işte bir zamanlar sahip olduğu giysiler, askılara düzgünce asılmış, küflenmeye başlamış tropik gömlekler ve şortlar. Ayakkabılar da var. Ama artık ayakkabılardan haz etmiyor. Toynaklı gibi hisseder kendini. Ayrıca iltihaplı ayağı sığmayabilir. Raflarda iç çamaşırları. Niye eskiden böyle şeyler giyerdi ki? Şimdi tuhaf sargı bezleri gibi görünüyorlar gözüne.

Depoda paketler ve konserveler buluyor. Kahvaltıda domates soslu soğuk ravioliyle yarım Joltbar yiyor, ılık kola içiyor. Alkollü içki kalmamış. Burada kısılı kaldığı haftalarda hepsini bitirmişti. iyi de olmuş. Yoksa her şeyi unutmak için hepsini içerdi.

Artık böyle bir şansı yok. Geçmişte kısılı kaldı. Islak kumlar yükseliyor. Kar Adamı batıyor.

Flurya'yı vurduktan sonra iç kapının şifresini değiştirmiş ve kapamıştı. Flurya ile Antilop ara bölmede üst üste yatıyorlardı. Onlara dokunamadığı için oldukları yerde bırakmıştı. Bir an romantik bir fikir geçmişti aklından... Antilop'un esmer saç kuyruğundan bir tutam kesmek. Ama bu fikre direnmişti.

Odasına dönüp biraz viski içmişti. Sonra biraz daha. Sızana kadar. Dış kapının ziliyle uyanmıştı: Beyaz Ayakotu'yla Kara Gergedan içeri dönmeye çalışıyorlardı. Yanlarında başkaları da vardı mutlaka. Jimmy onlara aldırış etmemişti.

Ertesi gün dört dilim soya tost ekmeği kızartıp zorla yedi. Bir şişe su içti. Bütün vücudu, yaralı bir ayak baş parmağı gibiydi. Uyuşmuştu ama zonkluyordu.

Gündüz vakti cep telefonu çaldı. Üst düzey bir güvenlik görevlisi, Flurya'yı arıyordu.

“O aşağılık herife söyle, hemen buraya gelip bize yardım etsin.”

“Burada yok” dedi Jimmy.

“Sen kimsin?”

“Söyleyemem. Güvenlik protokolü.”

“Dinle beni, her kimsen. O alçak herifin ne haltlar karıştırdığını biliyorum. Elime geçirirsem boynunu kıracağım onun. Elinde bu salgının aşısı vardır mutlaka. Bize şantaj yapacak.”

"Sahi mi? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” dedi Jimmy.

"O piç kurusu orada, biliyorum. Gelip kapıyı kıracağım.” "Yerinde olsam buraya gelmezdim” dedi Jimmy. "Çok tuhaf mikrobik aktiviteler saptıyoruz. Çok tuhaf. Burası mikrop kaynıyor. Ben biyogiysim sayesinde yaşıyorum ama hastalık kapmış olabilirim. Gerçekten çok ters bir şeyler oluyor.”

"Ah, kahretsin. Burada da mı? Rejoov'da da mı? Tecrit edildiğimizi sanıyordum.”

"Evet, korkunç bir salgın” dedi Jimmy. "Önerim şu. Flurya'yı Bermuda'da arayın. Sanırım oraya gitti, bol parayla.”

"Vay namussuz. Bizi sattı ha? Rakiplerimize sattı. Tabii ya. Kesinlikle. Tüyo için sağ ol.”

"İyi şanslar” dedi Jimmy.

"Sana da.”

Dış kapının zilini başka çalan olmadı. Kimse zorla girmeye çalışmadı. Rejoov'dakiler mesajı almış olmalıydı. Personele gelince, muhafızların gittiğini anlayınca hemen dışarı, ön kapıya koşmuşlardı herhalde. Oradan geçerlerse özgür olacaklarını sanmışlardı.

Jimmy günde üç kez Flurya'nın Çocukları'na baktı. Onları röntgenci gibi izledi. Gibisi fazla: Röntgenciydi. Mutlu görünüyorlardı. En azından hallerinden memnun gibiydiler. Otluyor, uyuyor, saatlerce hiçbir şey yapmadan oturuyorlardı. Anneler bebeklerini emziriyor, çocuklar oyun oynuyordu. Erkekler çember halinde dizilip işiyorlardı. Kadınlardan biri mavileşme safhasına girince erkekler kur dansına başladılar, ellerinde çiçeklerle şarkı söyleyerek ve gök mavisi penislerini sallandırarak. Sonra beş kişilik bir grup seks yapıldı, çalılarda.

Belki biraz sosyal hayat iyi gelir, diye düşündü Jimmy. Tekerleği icat etmelerine yardım edebilirim. Bir bilgi mirası bırakabilirim. Onlara bütün sözcüklerimi aktarabilirim.

Ama hayır. Bunu yapamazdı.

Bazen huzursuzlanıyorlardı. Gruplar halinde toplanıp mırıldaşıyorlardı. Gizli mikrofonlar sözlerini iletiyordu. "Antilop nerede? Ne zaman dönecek?”

“Mutlaka döner. ”

"Gelip bize ders vermesi lazımdı."

"O bize hep ders verir. Şimdi de veriyor.”

"Burada mı?”

"Antilop için burada olmak ya da olmamak fark etmez. Öyle dedi.”

“Evet, öyle dedi.”

“Ne demek istedi peki?"

İnternette bir sohbet odasındaki kaçıkça bir ilahiyat tartışmasını izlemek gibiydi bu. Jimmy uzun süre dinlemeye dayanamıyordu.

Geri kalan zamanlarda o da otladı, uyudu, saatlerce hiçbir şey yapmadan oturdu. İlk iki hafta boyunca, internetten ve televizyondan dünyadaki gelişmeleri takip etti: Felç olan trafikleri, şehirlerde çıkan ayaklanmaları, süpermarketlerin yağmalanışını, elektrik sistemlerinin bozulmasıyla çıkan patlamaları, kimsenin gelip söndürmediği yangınları izledi. Kiliseler, camiler, sinagoglar ve tapınaklar, dua edip af dilemeye gelen insanlarla doluyordu. Sonra, o kalabalıkta hastalık kapma ihtimallerin arttığını fark edince, koşarak dışarı kaçıyorlardı. Kasabalara ve kırsal kesimlere göç ediliyordu. Köylüler bu mültecilere ellerinden geldiğince karşı koyuyordu. Yasaklanmış silahlarla ya da sopalar ve saman tırmıklarıyla.

İlk başta habercilerin keyfi yerindeydi. Helikopterlerden çekim yaparken, futbol maçı izlercesine konuşuyorlardı: Şunu *gördünüz mü? İnanılmaz! Brad, olanlara kimse inanamıyor. Çılgına dönmüş bir Tanrı’nın Bahçıvanları güruhu, bir ChickieNob çiftliğine saldırıyor. ChickieNoblar'ı serbest bırakıyorlar. Brad, bu çok komik.* O *hayvanlar yürüyemiyor bile! (Kahkahalar.) Şimdi stüdyomuza dönüyoruz.*

Domuzonlarla kurtekler de o kargaşa sırasında salıverilmiş olsa gerekti. Sivri zekâlının teki tarafından. *Sağ ol dostum.*

Sokak vaizleri kendilerini kırbaçlamaya, kıyamet gününden bahsetmeye başlamışlardı. Ama hayal kırıklığına uğramış gibiydiler: Borazanlar, melekler neredeydi? Ay neden kan rengine bürünmemişti? Ekranda takım elbiseli uzmanlar beliriyordu. Tıp uzmanları, salgının yayılma hızını gösteren grafikler, yayıldığı yerleri gösteren haritalar. Hastalığın görüldüğü yerleri göstermek için koyu pembe noktalar kullanıyorlardı. Bir zamanlar İngiliz İmparatorluğu da bu renkle gösterilirdi. Jimmy başka bir rengi yeğlerdi.

Spikerler korktuklarını gizleyemiyorlardı. *Sırada kim var Brad? Aşıyı ne zaman bulacaklar? Şey Simon, duyduğuma göre gece gündüz çalışıyorlarmış ama henüz olumlu bir gelişme yok.* Son *derece ciddi bir salgınla karşı karşıyayız Brad. Evet Simon ama ciddi salgınlarla daha önce de başa çıktık.* Cesaret verici bir sırıtış, havaya kaldırılan başparmaklar, donuk gözler, sararmış surat.

Alelacele çekilen belgesellerde, virüs gösteriliyor (nihayet saptanmıştı, dikenli, eriyen jelibon gibiydi) ve yöntemleri anlatılıyordu. Son derece ölümcül bir genetik meleze benziyor. Bir mutasyon mu, *yoksa yaratılmış bir tür mü, bilmiyoruz.* Etraftakiler bilgece kafa sallıyor. Virüse bir isim takmışlardı, onunla başa çıkabilecekleri izlenimini güçlendirmek için. JEHSIDUV demişlerdi: Jet Hızlı Sıra Dışı Ultra Virüs. Artık bir şeyler biliyor olmalıydılar. Mesela Flurya'nın RejoovenEsense Sitesi'nin merkezindeki odada ne haltlar karıştırdığını. Burada oturup dünyayı yargıladı, diye düşündü Jimmy. Ama buna ne hakkı vardı ki?

Komplo teorileri mantar gibi bitiyordu: Bu dinle ilgili bir şeydi. Tanrı'nın Bahçıvanları'nın dünyayı ele geçirmek için kurduğu bir komploydu. İlk bir hafta içinde, insanlara suyu kaynatarak içmeleri, seyahate çıkmamaları, başkalarıyla el sıkışmamaları söylendi. Yine aynı hafta içinde, lateks eldivenlerle burun filtreleri dağıtıldı. Jimmy'ye göre bunlar, Kara Veba salgını sırasında karanfilli portakal suyu içmek kadar etkisizdi.

Az önce aldığımız bir habere göre, ölümcül JEHSIDUV virüsü *Fiji'de de görülmüş. Yeni New York Güvenlik Görevlileri şefi, şehri felaket bölgesi ilan etti. Ana yollar kapatıldı.*

Brad, salgın çok hızlı yayılıyor. Simon, inanılmaz bir şey bu.

"Değişim, gerçekleşme hızına göre her sistemde farklı etkiler gösterir" dedi Flurya. "Başını bir duvara yavaşça dokundurursan hiçbir şey olmaz.

Ama saatte doksan mil hızla çarparsa parçalanır. Bir hız tünelindeyiz Jimmy. Akıntının hızı tekneninkinden fazlaysa, hiçbir şeyi kontrol edemezsin.”

Dinlemiştim, diye düşündü Jimmy ama işitmemiştim.

İkinci hafta seferberlik ilanlarıyla geçti. Salgın önleme birimleri kuruldu alelacele. Klinikler, izolasyon çadırları. Kasabalar, şehirler karantinaya alındı. Ama doktorlarla hemşireler de hastalanınca, ya da paniğe kapılıp kaçınca, bu uygulamalar kısa sürede son buldu.

İngiltere limanlarıyla hava alanlarını kapıyor.

Hindistan ile irtibat tamamen kesildi.

Hastanelere giriş çıkış ikinci bir emre kadar yasaklanmıştır. Kendinizi hasta hissediyorsanız bol miktarda su için ve aşağıdaki numaralan yardım hattını arayın.

Şehir dışına çıkmaya çalışmayın. Tekrar ediyorum, şehir dışına çıkmaya çalışmayın.

Artık konuşan kişi Brad değildi. Simon da değildi. Brad’le Simon ölmüştü. Başkalarıydı. Sonra yine başkaları.

Jimmy yardım hattını aradı. Bir bant kaydı ona hattın servis dışı olduğunu söyledi. Sonra babasını aradı. Yıllardır yapmadığı bir şeydi bu. O telefon hattı da servis dışıydı.

Elektronik postalarına baktı. Son günlerde mektup gönderen olmamıştı. Silmeyi unuttuğu eski bir doğumgünü kartı buldu o kadar: *Mutlu yıllar Jimmy, Bütün Dileklerin Gerçekleşsin.* Kanatlı domuzlar.

Özel web sitelerinden birinde, uydu bağlantısıyla hâlâ haberleşebilen yerler parlak noktalarla gösteriliyordu. Jimmy o ışıkların birer birer sönmesini hayretle izledi.

Şoktaydı. Olanların boyutunu kavrayamamasının nedeni bu olsa gerekti. Bir film izliyordu sanki. Oysa ara bölmede Antilop ile Flurya’nın cesetleri yatıyordu. Zaman zaman, bütün bunların bir illüzyon, bir tür şaka olduğunu düşündüğünde, gidip cesetlere bakıyordu. Kurşun geçirmez camın ardından tabii. İç kapıyı açmaması gerektiğini biliyordu.

Flurya’nın acil durum stoklarından besleniyordu. Önce donmuş yiyecekleri yedi. Kubbenin güneş enerjisi sistemi çalışmaz olursa, buzdolapları ve mikrodalga fırınlar işe yaramaz hale gelirdi. Bu yüzden hâlâ

fırsatı varken, bütün o ChickieNob Gurme Yemeklerini yemeliydi. Flurya’nın zulasındaki otu kısa sürede bitirdi. O ot sayesinde, üç günü dehşete kapılmadan geçirmeyi başardı. İlk başta içkileri günlük miktar belirleyerek içmeyi denedi. Ama sonra ipin ucunu kaçırdı. Haberleri izlemek için bile epey uyuşmuş, hissizleşmiş olması gerekiyordu.

"İnanmıyorum, inanmıyorum” diyordu. Kendi kendine yüksek sesle konuşmaya başlamıştı. Hayra alamet değildi bu. "Bu olanlar gerçek değil. İnsan türünün soyu tükenirken, kendisi bu temiz, kuru, monoton, sıradan odada oturmuş, karamelalı soya mısırıyla kabaklı peynirli börek yiyor, kafayı çekiyor ve sefil özel hayatı üstüne kafa yoruyor olabilir miydi? Mümkün müydü bu?

En kötüsü, dışarıdaki insanlardan (korkularından, acılarından, toplu ölümlerinden) etkilenmemesiydi. Flurya, *Homo sapiens sapiens'in,* iki yüzden (yani ilkel bir kabilenin boyutundan) kalabalık insan gruplarında bireyleri ayırt edemez hale geldiğini söylerdi. Jimmy ise bu rakamı ikiye indirmişti. Antilop onu sevmiş miydi, sevmemiş miydi? Flurya, ilişkilerini biliyor muydu, ne kadarını biliyordu, ne zaman öğrenmişti, yoksa en başından beri onları gözetliyor muydu? İntihar etmek için büyük bir plan mı tasarlamıştı? Jimmy’nin kendisini vurmasını mı istemişti, olacakları bildiği ve yaptıklarının sonuçlarını izlemeye tenezzül etmek istemediği için?

Belki de, güvenlik görevlilerinin eline düşerse hastalığın ilacının formülünü ağzından kaçıracağını biliyordu. Planını ne kadar zamanda kurmuştu? Pete Amca’yı, hatta kendi öz annesini denek olarak kullanmış olabilir miydi? Kaybedecek öylesine çok şeyi varken başarısızlıktan, sıradan ve beceriksiz bir nihilist gibi görünmekten mi korkmuştu? Yoksa kıskançlığa mı kapılmıştı? Aşk yüzünden intikam almak mı istemişti? Jimmy’nin, çektiği acılara son vermesini mi istemişti? Kaçığın teki miydi, yoksa her şeyi mantıksal sonuçlarına kadar düşünen saygıdeğer bir entelektüel mi? Arada fark var mıydı?

Böyle şeyler düşünüp duruyordu, sızana dek.

Bu arada, gözlerinin önünde bir canlı türünün nesli tükeniyordu. Alem, kol, sınıf, takım, familya, cins, tür. Kaç bacaklı? *Homo sapiens sapiens*, kutup ayısının, beluga balinasının, güney Asya eşeğinin, kazıcı baykuşun bulunduğu o uzun, upuzun listeye katılıyor. *Ah, bütün puanlar sana Büyük Usta.*

Jimmy bazen sesi kısıp, kendi kendine sözcükler mırıldanıyordu. *Körpe. Morfoloji. Mankafa. Forma. Kemre.* Bunu yapmak sakinleştiriyordu onu.

Siteler, kanallar peş peşe kapanıyordu. Bazı spikerler son nefeslerine kadar haberci kalarak, kendi ölümlerini naklen gösteriyorlardı. Canlı yayında çığlıklar atıyorlardı. Derileri soyuluyor, gözleri patlıyordu. Ne kadar teatral, diye düşündü Jimmy. Bazı insanların televizyona çıkmak için yapmayacakları şey yoktu.

"Seni duygusuz piç kurusu" dedi kendine. Sonra ağlamaya başladı.

"Bu kadar duygusal olma" derdi Flurya ona. Ama neden? Neden duygusal olmasındı ki? Etrafta onu eleştirecek kimse kalmamıştı nasılsa.

Bazen kendini öldürmeyi düşünüyordu (sanki bunu düşünmesi zorunluymuşçasına), ama kendinde o gücü bulamıyordu. Hem insan kendini öldürecekse, bunu başkalarına izlettirmek için yapmalıydı, tıpkı niteenite.com'daki gibi. Şimdiki koşullar altında gereksiz bir eylem olurdu. Flurya'nın horgörüyle güldüğünü, Antilop'un hayal kırıklığına uğradığını hayal edebiliyordu: *Ama Jimmy! Niye vazgeçtin ki? Yapmalısın!* Söz *verdin, unuttun mu?*

Belki de kendi umutsuzluğunu yeteri kadar ciddiye almamıştı.

Nihayet izleyecek hiçbir şey kalmamıştı, eski DVD filmler dışında. Humphrey Bogart'la Edward G. Robinson'ın oynadığı *Key Largo* filmini seyretti. *Biraz (daha istiyor ha Rocco? Evet, kesinlikle! Evet, biraz Daha istiyorum. Yetmedi mi?* Alfred Hitchcock'un *Kuşlar* filmini izledi. *Hışır hışır, aaah, gaaak.* Süperstar kuşların iplerle çatıya bağlandıkları görülebiliyordu. *Yaşayan Ölülerin Gecesi'ni* de izledi. *Öeee, aah, ham, glup, ööö*. Böyle ufak paranoyalar ona rahatlatıcı geliyordu.

Sonra televizyonu kapayıp boş ekranın karşısında oturdu. Loşlukta, hayatı boyunca tanıdığı bürün kadınlar gözlerinin önünden geçti. Annesi de. Eflatun sabahlığıyla. Genç haliyle. En son Antilop geldi. Beyaz çiçekler taşıyordu. Jimmy'ye baktıktan sonra ağır ağır yürüyerek görüş alanından çıktı, Flurya'nın beklediği yere gitti.

Bu hayallere zevkli denilebilirdi. En azından onlarda herkes canlıydı.

Bu durumun fazla süremeyeceğini biliyordu. CennetZarı binasının içinde, Flurya'nın Çocukları yapraklarla otları hızla tüketiyordu, tekrar yeşerme hızlarından daha hızlı. Ayrıca eninde sonunda binanın güneş enerjisi sistemi

bozulacak ve yedeği de bozulacaktı. Jimmy onları tamir etmeyi bilmiyordu. O zaman havalandırma sistemi de duracak, kapı kilidi çalışmayacak ve Jimmy, Flurya'nın Çocukları'yla birlikte içeride kısılı kalacaktı. Hepsi boğularak öleceklerdi. Hâlâ vakit varken onları dışarı çıkarmalıydı. Ama fazla acele etmemeliydi, çünkü dışarıda umutsuzluktan gözü dönmüş, tehlikeli insanlar olabilirdi henüz. Vücutları çözülmekte olan bir grup manyağın, etrafında diz çöküp pençeleşmiş elleriyle ona tutunarak *İyileştir bizi, İyileştir bizi,* diye haykırmalarını yaşamayı hiç istemiyordu. Kendisi virüse bağışıklı olabilirdi (Flurya yalan söylemediyse tabii) ama taşıyıcılarının öfkesine ve umutsuzluğuna bağışıklı değildi.

Her halükarda, karşılarında durup onlara, *sizi hiçbir* şey *kurtaramaz,* demeyi yüreği nasıl kaldırırdı ki?

Kar Adamı nemli loşlukta geziniyor. Şu anda bürosunda. Masanın üstünde duran sönük bilgisayar ekranı ona bakıyor, terk ettikten sonra bir partide tesadüfen karşılaştığı eski bir sevgilisi gibi. Bilgisayarın yanında birkaç dosya sayfası duruyor. Üzerlerine yazdığı son kağıtlar bunlardı herhalde. Bir daha hiç yazmayacak. Sayfaları merakla eline alıyor. Jimmy artık var olmayan bir dünyaya dair, birilerine okutmak ya da en azından kaydetmek üzere neler yazmış acaba (siyah beyaz, yer yer lekeli bir yazıyla)?

İlgilenecek kişilere, diye yazmış tükenmez kalemle. Çıktı almamıştı, çünkü bilgisayarı artık çalışmıyordu. Ama Jimmy azimle, eliyle yazmıştı. Hâlâ umutluydu herhalde. İşlerin düzelebileceğine, ne yaptığını bilen birilerinin çıkacağına inanıyordu. Sözlerinin o zaman bir anlam, bir bağlam kazanacağına. Flurya'nın bir zamanlar dediği gibi: Jimmy romantik bir iyimserdi.

Fazla zamanım yok, diye yazmış Jimmy.

Fazla zamanım yok ama son zamanlardaki ~~tuhaf olayların~~ felaketin nedenini, inandığım biçimiyle açıklamaya çalışacağım. Burada Flurya adıyla bilinen adamın bilgisayarını inceledim. Bilgisayarını açık bırakmıştı (sanırım bilerek). JEHSIDUV virüsünün burada, CennetZarı'nda, Flurya'nın bizzat seçtiği ~~ve sonradan yok ettiği~~ genetik birleştirme uzmanları tarafından yaratıldığını ve bu virüsün BlyssPluss haplarına yerleştirildiğini öğrendim. Geniş bir alana yayılması için virüse zamanaşımı unsuru da eklenmişti. Bulaşan ilk virüsler, ancak seçili bölgelerin tümüne

virüs yayıldığında faaliyete geçtiler. Bu yüzden salgın dünyanın her tarafında birden belirip dalga dalga yayıldı. Planın başarılı olması için zamanlama çok önemliydi. Sosyal kargaşa maksimuma çıkarılarak, bir aşı bulunması önlendi. Flurya hastalığın aşısını da bulmuştu aslında ama ~~kendini öldürtmeden~~ intihar etmeden önce yok etti.

Her ne kadar BlyssPluss projesi ekibinin çoğu, JEHSIDUV'un yaratılmasına katkıda bulunduysalar da, Flurya dışında hiç kimsenin virüsünün etkisinin ne olacağını bildiğine inanmıyorum. Flurya'nın bunu neden yaptığına gelince, ancak kişisel yorumlarda bulunabilirim. Belki de...

El yazısı burada kesiliyor. Jimmy'nin, Flurya'nın yaptıklarının nedenine dair fikirleri her ne idiyse, kaydedilmemişler.

Kar Adamı sayfayı buruşturup yere atıyor. Bu sözlerin kaderi böcekler tarafından yenmek. Flurya'nın buzdolabı mıknatıslarındaki değişimden bahsedebilirdi aslında. Buzdolabı mıknatısları, sahipleri hakkında pek çok ipucu verir. Ama o sırada aklına bile gelmemişti.

Kalıntı

Jimmy Mart'ın ikinci Cuma'sında (o zamanlar takvim tutuyordu nedense) ilk kez Flurya'nın Çocukları'nın karşısına çıktı. Giysilerini çıkarmadı. Verebileceği tavizlerin sınırı vardı. Rejoov'un standart haki tropik şort ve gömleğini giymiş (binlerce cepli, koltukaltları ağlı), ayaklarına da en sevdiği sahte deri sandaletlerini geçirmişti. Flurya'nın Çocukları, etrafına toplanıp ona sessizce, merakla baktılar: Hayatlarında ilk kez kumaş görüyorlardı. Çocuklar fısıldaşarak onu gösterdiler.

"Kimsin?" dedi, Flurya'nın Abraham Lincoln adını verdiği erkek. Uzun boylu, esmer, zayıftı. Kabalık etmemişti. Aslında sıradan biri böyle konuşsa, Jimmy onu kaba, hatta saldırgan bulurdu. Ama bu insanlar süslü laflar etmeyi bilmiyordu: Sinsiliği, inceden laf sokuşturmayı, ikiyüzlülüğü öğrenmemişlerdi. Basit ve net konuşuyorlardı.

"Adım Kar Adamı" dedi Jimmy. Bu adı önceden seçmişti. Artık Jimmy olmak istemiyordu, hatta Jim bile. Hele Thickney asla. Thickney olarak hayatı pek iyi gitmemişti. Geçmişi unutmalıydı ... Uzak geçmişi, yakın geçmişi, tüm geçmişleri. Yalnızca şu anda yaşamalıydı, suçluluk duymadan, beklentiler taşımadan. Flurya'nın Çocukları gibi yaparak. Adını değiştiresi bunu kolaylaştırabilirdi.

"Nereden geldin, ey Kar Adamı?"

"Antilop ile Flurya'nın diyarından geldim" dedi. "Beni Flurya gönderdi." Bir bakıma doğruydu. "Antilop da." Basit ve açık cümleler kuruyordu. Tek taraflı camın ardından Antilop'u izlerken öğrenmişti bunu yapmayı. Onu dinlerken de tabii.

"Antilop nereye gitti?"

"İşleri vardı" dedi Kar Adamı. Aklına başka bir şey gelmemişti: Antilop'un adını söylerken bile ağlayacak gibi oldu.

"Flurya ile Antilop neden seni bize gönderdiler?" diye sordu, Madam Curie adlı kadın.

"Sizi başka bir yere götürmem için."

"Ama burası bizim yerimiz. Buradan memnunuz."

“Antilop ile Flurya, daha iyi bir yerde yaşamanızı istiyorlar” dedi Kar Adamı. “Yiyeceklerin daha bol olduğu bir yerde.” Flurya’nın Çocukları başlarıyla onayladılar, gülümsediler. Antilop ile Flurya, onların iyiliğini istiyordu. Bundan asla şüphe duymamışlardı. İkna olmuş gibiydiler.

“Derin neden gevşek?” dedi çocuklardan biri.

"Ben sizlerden farklı yaratıldım" dedi Kar Adamı. Bu konuşmayı ilginç bulmaya başlıyordu. Oyun gibiydi. Bu insanlar boş sayfalar gibiydiler. Üstlerine ne isterse yazabilirdi. "Flurya beni çift derili yarattı. Birini çıkarabiliyorum." Tropik gömleğini çıkardı. Göğüs kıllarına ilgiyle baktılar.

“Bunlar ne?”

“Kuş tüyü. Minik tüyler. Antilop verdi, beni çok sevdiği için. Bak. Gördün mü? Yüzümden de tüy çıkıyor.” Çocuğun, pis sakalına dokunmasına izin verdi. Son günlerde tıraş olmayı aksatmaya başlamıştı. Ne gereği vardı ki?

“Evet. Kuş tüyü ne peki?”

Tabii ya. Hiç kuş görmemişlerdi. “Antilop’un Çocukları’ndan bazıları tüylüdür” dedi. “Onlara kuş denir. Onların olduğu yere gideceğiz. O zaman kuş tüyü neymiş öğreneceksiniz.”

Kar Adamı kendi becerikliliğine şaşıyordu: Gerçeğin etrafında zarifçe dans ediyordu. Ama neredeyse fazla kolaydı her şey: Her sözünü sorgusuz sualsiz kabul ediyorlardı. Böyle giderse (günler, haftalar geçtikçe) sıkıntıdan kafayı yerdi. Onları burada bırakabilirim, diye düşündü. Burada kalsınlar. Başlarının çaresine baksınlar. Beni ilgilendirmez.

Ama bunu yapamazdı. Evet, Flurya’nın Çocukları onu ilgilendirmezdi. Ama öte yandan, onun sorumluluğundaydılar artık. Başka kimleri vardı ki ?

Kendisinin başka kimi vardı ki?

Kar Adamı gidecekleri yeri önceden belirlemiş, plan kurmuştu. Flurya’nın Çocukları’nı deniz kıyısına götürecekti. Oraya kendisi de hiç gitmemişti. Gitmek istiyordu: Nihayet okyanusu görecekti. Çocukken büyüklerden dinlediği masallardaki gibi, sahilde yürüyecekti. Hatta belki yüzebilirdi bile. Fena olmazdı hani.

Flurya’nın Çocukları, arboretumun yanındaki parkta yaşayabilirlerdi, haritada yeşil renkle ve ağaç sembolüyle gösterilen yerde. Orada kendilerini evlerinde hissederlerdi. Hem yiyecek bol bol yeşillik bulurlardı mutlaka. Kendisiyse balık yiyebilirdi. Yanına alacağı şeyleri topladı (fazla ağır

olmamalıydı, çünkü hepsini bizzat taşıyacaktı). Sprey tabancasını görünmez kurşunlarla doldurdu.

Yola çıkmadan önceki akşam bir konuşma yaptı. Yeni yurtlarına, o daha güzel yere giderlerken, kendisi en önde yürüyecekti, yanında iki erkekle. En uzun boylu ikisini seçti. Peşlerinden kadınlarla çocuklar gelecekti, iki yanlarında birer sıra halinde dizilmiş erkeklerle. Geri kalan erkeklerse en arkada yürüyecekti. Böyle gitmek zorundaydılar, çünkü Flurya en iyisinin bu olduğunu söylemişti. (Yolda karşılaşabilecekleri tehlikelerden bahsetmek istememişti, çünkü o zaman gereğinden fazla açıklama yapmak zorunda kalırdı). Flurya’nın Çocukları kıpırdayan bir şey gördüler mi (küçük ya da büyük, ne olursa olsun), hemen ona söylemeliydiler. Görecekleri bazı şeyler tuhaf gelebilirdi ama paniğe kapılmamalıydılar. Ona zamanında haber verirlerse, o yaratıklar zarar veremezdi.

"Bize neden zarar versinler ki?” dedi Sojoumer Truth. "Sizi yanlışlıkla incitebilirler” dedi Kar Adamı. "Düştüğünüzde toprağın canınızı yakması gibi.”

"Ama toprak canımızı yakmak istemez.”

“Antilop, toprağın dostumuz olduğunu söyledi.”

"Toprak bize besin yetiştirir.”

“Evet” dedi Kar Adamı. “Ama Flurya toprağı sert yaptı. Yoksa üstünde yürüyemezdik.”

Bunu anlamaları bir dakika sürdü. Sonra hep birden kafa sallayıp onayladılar. Kar Adamı’nın başı dönüyordu. Ettiği lafın mantıksızlığı karşısında sersemlemişti. Ama işe yaramış gibiydi.

Şafakta kapının şifresini son kez girip, Flurya'nın Çocukları’nı CennetZarı'ndan çıkardı. Flurya’nın yerde duran cesedini gördüler. Ama onu sağken hiç görmediklerinden, Kar Adamı önemsiz bir şey, bir kabuk, bir bitki kabuğu olduğunu söyleyince inandılar. Yaratıcılarının şu halini görmek şoke ederdi onları.

Antilop’a gelince... Yüzüstü yatıyordu. Üstü ipek bir kumaşla örtülmüştü. Tanımaları imkânsızdı.

Kubbeyi çevreleyen ağaçlar yemyeşildi. Her şey eskisi gibiydi. Ama RejoovenEsense Sitesi’nin normal bölümüne vardıklarında, her tarafta yıkım ve ölüm izleri gördüler. Devrilmiş golf arabaları, ıslak ve okunmaz haldeki yazıcı çıktıları, parçalanmış bilgisayarlar. Molozlar, titreşen kumaş

parçaları, kemirilmiş cesetler. Kırık oyuncaklar. Akbabalar hâlâ iş başındaydı.

"Lütfen söyle ey Kar Adamı, nedir bu?”

Ceset. *Ne olacak?* "Kaosun parçası” dedi Kar Adamı. “Flurya ile Antilop, dünyayı kaostan temizliyorlar. Sizin için (çünkü sizi seviyorlar). Ama işleri bitmedi henüz.” Bu cevap onları tatmin etmiş gibiydi.

"Kaos çok kötü kokuyor" dedi bir çocuk.

"Evet” dedi Kar Adamı gülümsemeye çalışarak. "Kaos hep kötü kokar.”

Ana Site kapısına beş blok kala, bir yan sokaktan çıkan bir adam sendeleyerek üstlerine geldi. Hastalığın sondan ikinci safhasındaydı. Alnı kanıyordu. "Beni de götürün!” diye bağırdı. Ne dediği güç anlaşılıyordu. Sesi öfkeli bir hayvanın sesi gibiydi.

“Olduğun yerde kal” diye haykırdı Kar Adamı. Flurya’nın Çocukları şaşkınca (ama korkmadan) bakıyorlardı. Adam yaklaştı, tökezledi, düştü. Kar Adamı onu vurdu. Hastalığın Flurya’nın Çocukları’na bulaşmasından korkuyordu. Genleri, hastalığa bağışıklık sağlayacak kadar farklı olabilir miydi? Flurya onları bağışıklı kılmış olmalıydı. Değil mi?

Site suruna vardıklarında, başka birini gördüler. Bir kadın. Bekçi kulübesinden ağlayarak fırlayıp bir çocuğu kaptı.

“Yardım edin!” diye yalvardı. “Beni burada bırakmayın!” Kar Adamı onu da vurdu.

Flurya’nın Çocukları iki olayı da merakla izledi: Kar Adamı’nın elindeki küçük sopadan çıkan sesle, o insanların iki büklüm olmaları arasında bağlantı kuramadılar.

“Şu yere düşen şey nedir, ey Kar Adamı? Erkek midir, kadın mı? O da çift derili, senin gibi.”

“Hiçbir şey değil. Flurya’nın gördüğü kötü bir rüyanın bir parçası.”

Rüyanın ne olduğunu biliyorlardı: Rüya görebiliyorlardı. Flurya rüyaları ortadan kaldırmayı başaramamıştı. *Rüya görmek özümüzde var,* demişti. Şarkı söyleme özelliğini de kaldıramamıştı. *Şarkı söylemek özümüzde var.* Rüya görmek ve şarkı söylemek, iç içeydiler.

“Neden Flurya böyle kötü bir rüya görüyor?”

“Siz görmeyesiniz diye kendisi görüyor” dedi Kar Adamı. “Bizim için acı çekmesi ne acı.”

“Çok üzgünüz. Ona teşekkür ediyoruz.”

“Kötü rüya yakında bitecek mi?”

“Evet” dedi Kar Adamı. “Çok yakında.” Sonuncusunu çok yakından vurmuştu. O kadın kuduz köpekten farksızdı. Şimdi elleri titriyordu. İçkiye ihtiyacı vardı.

“Flurya uyanınca mı bitecek?”

“Evet. Uyanınca.”

“Umarız çok yakında uyanır.”

Hep birlikte yürüyerek Sahipsiz Arazi’den geçtiler. Otlamak, yaprak ve çiçek toplamak için duruyorlardı arada sırada. Kadınlarla çocuklar el eleydi. Çoğu şarkı söylüyordu. Sesleri kristal gibiydi. Açılan hurma yaprakları gibiydi. Sonra Halk Diyarı sokaklarından geçtiler. Bir tören alayı ya da dinsel bir grup gibiydiler. İkindi fırtınaları sırasında binalara sığındılar. Bu kolay oldu, çünkü kapılarla pencerelerin anlamı kalmamıştı artık. Fırtınadan sonra tazeleşen havada yürüyüşlerine devam ettiler.

Yolda gördükleri binalardan bazılarının hâlâ dumanı tütüyordu. Açıklama gerektiren bir sürü soru soruldu. Şu *duman nedir? Flurya yarattı. Şu yerde yatan çocuğun neden gözleri yok? Flurya öyle istedi.* Vesaire.

Kar Adamı uyduruyordu. İyi bir çoban olmadığının farkındaydı. İçlerini rahatlatmak için, vakur ve güvenilir, bilge ve müşfik görünmeye çalışıyordu. Hayatı boyunca rol yapmıştı. Bunun ödülünü alıyordu şimdi.

Nihayet parkın sonuna vardılar. Kar Adamı yalnızca iki hasta insanı daha vurmak zorunda kaldı. Kendini çok kötü hissetmedi. Ne de olsa onlara iyilik yapıyordu. Kendini kötü hissetmesine başka şeyler yol açıyordu.

O akşam nihayet sahile vardılar. Ağaçların yaprakları hışırdıyor, deniz usulca dalgalanıyor, batan güneş suyu pembeye ve kırmızıya boyuyordu. Kumlar beyazdı. Deniz kuleleri kuşlarla kaplıydı.

“Burası çok güzel.”

“Hey, bak! Kuş tüyü dediğin şunlar mı?”

“Buranın adı ne?”

“Yurt’ dedi Kar Adamı.

XIV

İdol

Kar Adamı depoyu yağmalayıp, taşıyabileceği malları paketliyor: Son kalan yiyecekler (kurutulmuş ya da konserve), el feneri ve piller, haritalar, kibritler, mumlar, cephane kutuları, ambalaj bandı, iki şişe su, ağrı kesici haplar, antibiyotik krem, iki adet terletmeyen gömlek ve makaslı bir çakı. Bir de sprey tabancası elbette. Sopasını eline alıp ara bölmeden çıkarken, Flurya'nın oyuk gözlerine, sırıtışına bakmamaya çalışıyor. İpek, kelebekli kefeninin altında yatan Antilop'a da.

A*h Jimmy. Ben değilim o!*

Kuşlar şakımaya başlıyor. Şafak öncesinde gökyüzü kuş tüyü grisi, hava sisli, örümcek ağlarında çiğ taneleri parlıyor, inci gibi. Çocuk olsa, bu kadim ve büyülü havayı yeni ve heyecan verici bulurdu. Oysa bir illüzyon olduğunu biliyor. Güneş doğunca her şey kaybolacak. Dışarıda, yarı yolda durup dönerek, CennetZarı'na son bir kez bakıyor, yeşillikler arasından yitik bir balon gibi yükselen o binaya.

Elinde Site haritası var. Çoktan inceleyip yolunu belirledi. Bir ana yolu geçiyor, golf sahasına gidip orayı sorunsuzca kat ediyor. Torbası ve tabancası ağır gelmeye başlayınca durup su içiyor. Güneş iyice yükseldi. Akbabalar gökyüzünde süzülüyor. Onu gördüler. Topalladığını fark edecekler. İzleyecekler.

Bir yerleşim bölgesinden, ardından bir okul bahçesinden geçiyor. Site suruna varmadan önce, bir domuzon vurmak zorunda kalıyor. Hayvan yalnızca bakıyordu aslında ama bir gözcü olduğu, diğerlerine haber vereceği belliydi. Yan kapıda duruyor. Burada bir gözcü kulesi var. Buradan sura çıkabilir. Çıkıp, gördüğü o dumana bakmak istiyor. Ama binanın kapısı kilitli. Bu yüzden Site'den çıkıyor.

Hendekte hiçbir şey yok.

Sahipsiz Arazi'den geçişi kaygı verici oluyor: Hareket eden tüylü yaratıklar görüp duruyor göz ucuyla. Çalıların biçim değiştirdiğinden kaygılanıyor. Nihayet Halk Diyarı'na varıyor. Dar sokaklardan geçiyor,

pusulara karşı tetikte ama saldırıya uğramıyor. Yalnızca tepesinde turlayan akbabalar var etrafta... Ete dönüşmesini bekliyorlar.

Öğleye bir saat kala bir ağaca tırmanıp, yaprakların gölgelerinde gizleniyor. Orada konserve SoyOBoy sosisi yiyip birinci su şişesini bitiriyor. Yürümeyi kesince, ayağı kendini belli ediyor: Düzenli aralıklarla zonkluyor, yanıyor, gergin. Sanki küçük bir ayakkabıya sıkıştırılmış gibi. Yaraya biraz antibiyotik krem sürüyor ama pek umudu yok: İçine giren mikroplar dirençlerini arttırmış, ürüyor olmalılar. Etini lapaya çeviriyorlar.

Ağaçsıl bakış noktasından ufku tarıyor ama dumana benzer bir şey göremiyor. *Ağaçsıl,* hoş bir sözcük: *Ağaçsıl atalarımız,* derdi Flurya. *Dallara tüneyip, tepeden düşmanlarının üstüne sıçarlardı. Bütün uçaklar, roketler ve bombalar, o primat içgüdüsünün geliştirilmiş ürünleri o kadar.*

Ya burada ölürsem, bu ağaçta, diye düşünüyor. Hak ettiğimi bulur muyum? Niye? Beni kim bulur? *Hey bakın, bir ceset daha. Aman ne önemli. Ne kadar sıradan. Evet ama bu seferki bir ağaçta. Eee, ne olmuş yani?*

“Ben sıradan bir ceset değilim” diyor yüksek sesle.

Tabii ki değilsin! Her birimiz eşsiziz! Her ceset de eşsiz! Şimdi, ölü olmanın nasıl bir şey olduğunu kim anlatmak ister, kendi özel sözcükleriyle? Jimmy, konuşmak ister gibisin. Neden sen başlamıyorsun?

Ah, işkence. Burası Araf ise, neden ilkokul birinci sınıfa bu kadar benziyor?

Birkaç saat dinlendikten sonra yola devam ediyor. İkindi fırtınası kopunca, bir Halk Diyarı apartmanına sığınıyor. Binada kimse yok, ölü ya da canlı. Sonra yoluna devam ediyor, zıplaya zıplaya. Hızlanıyor. Güneye, ardından doğuya gidiyor, sahile.

Kar Adamı’nın Balık Yolu’na ulaştığında rahatlıyor. Sola dönüp kendi ağacına doğru yürümek yerine, sıçraya sıçraya köye gidiyor. Aslında yorgun ve uykusu var ama Flurya’nın Çocukları’nın içini rahatlatmak, sağ salim döndüğünü göstermek, neden geciktiğini açıklamak, Flurya’nın mesajını iletmek istiyor.

Bu konuda yalanlar uydurması gerekecek. *Flurya neye benziyordu? Göremedim, bir çalıdaydı.* Yanan bir çalı, neden olmasın? Yüzünü fazla tasvir etmese iyi olur. *Ama bazı emirler verdi: Bana her hafta iki balık getireceksiniz (hayır, üç olsun), ayrıca kökler ve küçük yemişler de.* Deniz

yosunu da isteyebilirdi. Yenir olanları seçebiliyorlardı. Ayrıca yengeç. Kara yengeci değil ama. Yengeçleri buğulama yapmalarını emretmeli. Her seferinde bir düzine kadar. Çok şey istemiyor.

Flurya'nın Çocukları'yla görüştükten sonra, yeni yiyeceklerini saklayacak ve birazını yedikten sonra ağacında uyuyacak. Uyanınca dinlenmiş olacak ve beyni daha iyi işleyecek. Böylece daha sonra ne yapacağını planlayabilecek.

Hangi konuda ne yapacak? Zor bir soru. Ama ya civarda insanlar varsa... Kendisi gibi insanlar (duman yakan insanlar)? Onlarla tanışacaksa iyi görünmeli. Yıkanmalı (denize girmeyi göze almalı). Sonra yanında getirdiği temiz, terletmeyen gömleklerden birini giymeli. Belki çakısındaki minik makasla sakalını da keser biraz.

Kahretsin, cep aynası almayı unutmuş. Salak!

Köye yaklaşırken tuhaf sesler işitiyor. Garip bir şarkı. Tiz ve bas seslerle söyleniyor. Erkeklerle kadınlar tarafından. Melodik, iki notalı. Aslında şarkıdan çok ilahi gibi. Sonra bir tangırtı, tiz sesler, bir gümbürtü. Ne yapıyorlar? Her ne ise, daha önce hiç yapmadıkları bir şey.

İşte sınır hattı. Erkeklerin her gün tazelediği, görünmez ama pis kokulu kimyasal duvar. Sınırı geçiyor, ihtiyatla ilerliyor, bir çalının ardına gizlenip bakıyor. İşte oradalar. Hemen sayıyor. Çocukların hemen hemen hepsi, yetişkinlerin beşi dışında tümü. O beşli, ormanda çiftleşiyor olmalı. Tuhaf bir figürün, korkuluğa benzer bir heykelin etrafına yarım halka biçiminde dizilmiş oturuyorlar. Bütün dikkatleri heykelde: Kar Adamı'nın çalıların arasından çıkıp topallayarak yaklaşmasını fark etmiyorlar ilk başta.

Ohhh, diyor kadınlar.

Mun, diyor erkekler.

Amin mi diyorlar? Olamaz! Flurya bir sürü tedbir almıştı. Bu insanları böyle hastalıklardan korumak için, saf kılmak için çok uğraşmıştı. O sözcüğü Kar Adamı'ndan da işitmediler. İşitmiş olamazlar.

Taak. Tin tin tin tin tin. Buum. Ohhh-mun.

Perküsyoncuları görüyor. Aletleri bir jant kapağı ve metal bir çubukla (takırtıları çıkaran), bir ağaç dalına asılmış ve çorba kaşığıyla çalınan taş şişeler. Gümbürtü ise bir benzin varilinden geliyor. Spatulaya benzer bir şeyle vuruluyor. Bunları nereden bulmuşlar? Sahilden herhalde.

Anaokulundaki müzik grubunu izler gibi hissediyor kendini. Ama bu kez grupta iri ve yeşil gözlü çocuklar var.

O heykel ya da korkuluk ya da her neyse ... Nedir? Kafası var. Yırtık kumaşlardan oluşma bir gövdesi. Yüzü var: Bir gözü çakıl taşından, diğeriyse siyah. Bir kavanoz kapağından bozma galiba. Çenesine eski bir süpürge ucu takılmış.

Onu şimdi fark ettiler. Ayağa fırlayıp, karşılamak üzere koşuyor, etrafını sarıyorlar. Hepsi de mutlu mutlu gülümsüyor. Çocuklar hoplayıp zıplıyor, gülerek, bazı kadınlar heyecanla el çırpıyor. Kar Adamı onları ilk kez bu kadar coşkulu görüyor.

“Kar Adamı! Kar Adamı!” Parmak uçlarıyla ona hafifçe dokunuyorlar. "Bize döndün!”

"Seni çağırabileceğimizi biliyorduk. Bizi işiteceğini, döneceğini biliyorduk.”

Demek *Kar Adamı* diyorlarmış. Amin değil.

"Resmini yaptık, sesimizi iletsin diye.”

Sanata *dikkat,* derdi Flurya. Sanat *yapmaya başlarlarsa, başımız belada demektir.* Flurya’nın bakış açısına göre, herhangi bir tür sembolik düşünce, çöküş belirtisiydi. Yakında idoller ve cenaze törenleri icat ederlerdi... Mezarlara bırakılan yiyecekler, ölümden sonra hayat, günah, Linear B, krallar... Sonra da kölelik ve savaş. Kar Adamı onlara sorular sormak istiyor. Bir kavanoz kapağı ve süpürgeden kendisinin, Kar Adamı'nın suretini yapma fikrinin kimden çıktığını öğrenmek istiyor. Ama henüz değil.

"Bakın! Kar Adamı’nın üstünde çiçekler var!” (Yeni çiçekli etekliğini fark eden çocuklar söylüyor bunu.)

"Bizim de çiçeklerimiz olabilir mi?”

"Gökyüzüne yaptığın yolculuk zor muydu?”

“Çiçek isteriz, çiçek isteriz!”

“Flurya’nın bize mesajı ne?”

"Neden gökyüzüne gittim sanıyorsunuz?” diye soruyor Kar Adamı, olabildiğince kuru bir sesle. Zihnindeki efsane dosyalarını karıştırıyor. Gökyüzünden söz etmiş miydi hiç? Flurya’nın nereden geldiğine ilişkin bir masal anlatmış mıydı? Evet, şimdi hatırlıyor. Flurya'nın göğü gürletme ve şimşek çaktırma gücüne sahip olduğunu söylemişti. Bu durumda Flurya'nın bulutlar diyarına döndüğünü sanıyorlar doğal olarak.

“Flurya'nın gökyüzünde yaşadığını biliyoruz. Dönen rüzgârı da gördük... Gittiğin taraftaydı.”

“Flurya rüzgârı sana gönderdi. Göğe yükselmen için.”

“Göğe çıktığına göre, artık sen de Flurya gibi sayılırsın.” Onlara karşı çıkmamak en iyisi. Ama uçabileceğine inanmalarına izin veremez. Er geç uçmasını isterler yoksa. “Dönen rüzgar, Flurya’nın yere inmesi içindi” diyor. “Rüzgârla yeryüzüne indi. Yukarıda kalmak istemedi, çünkü güneş çok sıcaktı. Yani onunla gökyüzünde görüşmedim.”

“Nerede o?”

“Kabarcık Kubbe’de” diyor Kar Adamı. Gerçeği söylüyor. “Geldiğimiz yerde. CennetZarı’nda.”

“Gidip onu görelim” diyor büyükçe bir çocuk. “Yolu biliyoruz. Hatırlıyoruz.”

“Onu göremezsiniz” diyor Kar Adamı, biraz fazla sertçe. “Onu tanıyamazsınız. Kendini bir bitkiye dönüştürdü.” Bunu nereden çıkardı şimdi? Çok yorgun. Saçmalamaya başladı.

“Flurya neden yiyeceğe dönüştü ki?” diye soruyor Abraham Lincoln.

“Yiyebileceğiniz bir bitki değil” diyor Kar Adamı. “Ağaç gibi daha çok.”

Şaşkın bakışlar. “Seninle konuşuyor. Ağaç olduysa nasıl konuşabiliyor?”

Bunu açıklamak zor olacak. Hata yaptı. Bir merdivenin tepesinde dengesini yitirmiş gibi hissediyor kendini. Tutunmaya çalışıyor. “Ağızlı bir ağaç” diyor.

“Ağaçların ağzı olmaz” diyor bir çocuk.

“Bakın” diyor bir kadın (Madam Curie? Sacajewa?). “Kar Adamı ayağını incitmiş.” Kadınlar kendini kötü hissettiğini hep sezer. Konuyu değiştirmeye çalışıyorlar, onu rahatlatmak için. “Ona yardım etmeliyiz.”

“Hadi ona balık bulalım. Balık ister misin Kar Adamı? Antilop'tan balık isteriz, senin için. Uğrunda ölmesi için."

"İyi olur" diyor Kar Adamı rahatlayarak.

"Antilop iyi olmanı ister."

Biraz sonra yere uzanıyor. Etrafına toplanıp kedi gibi mırlıyorlar. Ağrı azalıyor ama ellerinden geleni yapsalar da şişlik tamamen inmiyor.

"Çok derin bir yara olmalı.”

"Yetmedi.”

"Sonra tekrar deneyelim.”

Ona balık getiriyorlar, pişirilmiş ve yapraklara sarılmış. Yiyişini sevinçle izliyorlar. Aslında çok aç değil (ateşi yüzünden) ama yemeye çalışıyor, çünkü korkmalarını istemiyorlar.

Çocuklar heykeli parçalamaya başladılar bile. Parçaları sahile geri götürmeyi planlıyorlar. Kadınlar, Antilop'un öğretisinin bu olduğunu söylüyor ona: Bir şey kullanıldıktan sonra eski yerine konmalı. Kar Adamı'nın resmi işe yaradı: Gerçek Kar Adamı aralarına döndüğüne göre, benzerine gerek kalmadı. Kar Adamı eski sakalını, eski kafasını çocukların elinde görmeyi tuhaf buluyor. Sanki parçalanıp dağıtılan kendisi.

Vaaz

“Senin gibiler geldi” diyor Abraham Lincoln, Kar Adamı balığını zorla bitirdikten sonra. Kar Adamı’nın sırtı bir ağaca yaslı. Ayağı hafifçe karıncalanıyor, uyuşmuş gibi. Uykusu var. Birden canlanıyor. “Benim gibiler mi?”

"Senin gibi çift deriliydiler” diyor Napolyon. "Birinin yüzü tüylüydü, seninki gibi. ”

“Biri daha tüylüydü ama onunkiler uzun değildi.”

“Flurya tarafından gönderildiklerini düşündük. Senin gibi.”

“Biri dişiydi.”

“Onu Antilop göndermiş olmalı.”

“Kokusu maviydi.”

“Mavi rengini göremedik, ikinci derisi yüzünden.”

“Ama çok mavi kokuyordu. Erkekler ona şarkı söylemeye başladı.”

“Ona çiçekler sunduk. Penislerimizi gösterdik. Ama sevinmedi.”

“Çift derili adamlar mutlu olmadı. Sinirlendiler.”

"Yanlarına gitmek istedik, onları selamlamak için. Ama kaçtılar.”

Kar Adamı olanları hayal edebiliyor. Bu aşırı sakin, kaslı, parlak yeşil gözlü erkeklerin topluca, tuhaf şarkılar söyleyerek, mavi penislerini hep birlikte sallayarak, kollarını bir zombi filmindeki figüranlar gibi öne uzatarak gelmelerini izlemek korkutucu olsa gerek.

Kar Adamı’nın kalbi küt küt atıyor. Heyecandan ya da korkudan. Ya da her ikisi birden. "Ellerinde bir şey taşıyorlar mıydı?”

"Birinin gürültülü bir sopası vardı, seninki gibi.” Kar Adamı sprey tabancasını göstermedi onlara. CennetZarı’ndan ayrılışları sırasında taşıdığı tabancayı hatırlıyor olmalılar. "Ama ses çıkarmak için kullanmadılar.” Flurya’nın Çocukları bunu son derece sakin söylüyor. Başlarına neler gelebileceğinin farkında değiller. Tavşanlardan söz edercesine rahatlar.

“Ne zaman geldiler?”

"Şey... Önceki gün galiba.”

Israr etmek anlamsız: Günleri saymazlar. “Nereye gittiler peki?"

"Sahile gittiler. Bizden neden kaçtılar, ey Kar Adamı?"

"Belki de Flurya'nın sesini işitmişlerdir" dedi Sacajawea. "Belki de Flurya seslenmiştir onlara. Kollarında parlak şeyler vardı, seninki gibi. Flurya'yı dinlemek için."

"Onlara sorarım" diyor Kar Adamı. "Gidip onlarla konuşurum. Yarın. Şimdi uyuyacağım." Ayağa kalkarken acıyla yüzünü buruşturuyor. Yaralı ayağına hâlâ fazla ağırlık veremiyor.

"Biz de geliyoruz" diyor çok sayıda erkek.

"Hayır" diyor Kar Adamı. "İyi bir fikir değil bu."

"Ama daha iyileşmedin" diyor İmparatoriçe Josephine. "Biraz daha mırlanman gerek." Kaygılı görünüyor. Hafifçe kaş çatıyor. O kusursuz, kırışıksız yüzlerden birinde böyle bir ifade görmek tuhaf.

Kar Adamı boyun eğiyor. Yeni bir mırlama ekibi (bu kez üç erkek ve bir kadın. Daha güçlü bir tedaviye ihtiyaç duyduğunu düşünüyor olmalılar), bacağına eğiliyor. Kar Adamı, ayağının iyileştiğini hissetmeye çalışırken, bu yöntemin yalnızca onlarda işe yarayıp yaramadığını merak ediyor (ilk kez değil). Mırlamayanlar operasyonu yakından izliyor. Bazıları fısıldaşıyor. Yarım saat kadar sonra, yeni bir ekip görevi devralıyor.

Kar Adamı gevşeyemiyor, gevşemesi gerektiğini bildiği halde. Çünkü geleceğin provasını yapıyor, elinde olmadan. Zihni hızla çalışıyor. Kısık gözlerinin ardında olasılıklar beliriyor ve çarpışıyor. Belki her şey yolunda gider. Belki o üç kişi iyi kalpli, aklı başında, iyi niyetli insanlardır. Belki onları Flurya'nın Çocukları'yla uygun bir biçimde tanıştırmayı başarabilir. Öte yandan, Flurya'nın Çocukları'nı ucube, vahşi ya da yaratık gibi görebilirler. Tehlikeli görebilirler.

Kan ve Güller oyunundan hatırladığı tarihsel sahneler canlanıyor zihninde: Cengiz Han'ın kafatası yığını, Dachau toplama kampındaki ayakkabı ve gözlük yığını, Rwanda'daki cesetlerle dolu yanan kiliseler, Kudüs'ün Haçlılar tarafından yağmalanışı. Christopher Columbus'u sevinçle, gülümseyerek çelenklerle ve meyve armağanlarıyla karşılayan, yakında katledileceklerinden ya da kadınlarının ırzına geçilen yatakların altına bağlanacaklarından habersiz Arawak Kızılderilileri.

Ama niye en kötü ihtimalleri düşünüyor ki? Belki de o insanlar korkup başka yere gitmiştir. Belki de hastalardır, ölmek üzerelerdir.

Belki de hayır.

Keşif gezisine çıkmadan önce, göreve (şimdi böyle görüyor) çıkmadan önce, Flurya'nın Çocukları'na bir konuşma yapmalı. Bir tür vaaz. Birkaç kutsal emir vermeli. Flurya'nın onlara son sözleri. Gerçi kutsal emirlere ihtiyaçları yok. *Yapmayacaksın,* şeklinde laflar işlerine yaramaz. Anlamazlar bile. Çünkü bu konularda gerekli her şey verildi onlara. Yalan söylememelerini, hırsızlık ve zina yapmamalarını, tamah etmemelerini söylemek anlamsız. Bu kavramları kavrayamazlar.

Yine de bir şeyler söylemeli. Hatırlayacakları birkaç söz. Daha da iyisi, pratik tavsiyeler. Geri dönmeyebileceğini söylemeli. Gördükleri diğerlerini, o çift derili ve tüylü kişileri, Flurya'nın göndermediğini söylemeli. Onların gürültülü sopalarını alıp denize atmalarını söylemeli. O insanlar kaba kuvvet kullanırlarsa (*Kaba. kuvvet ne demek, ey Kar Adamı? Lütfen söyle.)* ya da kadınlara tecavüze kalkışırlarsa *(Tecavüz nedir?)* ya da çocuklara sarkıntılık ederlerse *(Ne?)* ya da başkalarına zorla iş yaptırmak isterlerse...

Boşuna, boşuna. *İş nedir?* İş, bir şeyler inşa etmek *(İnşa etmek nedir?)* ya da yetiştirmektir *(Yetiştirmek nedir?)* İş yapmanın iki nedeni vardır: Ya başka insanlardan dayak yememek ya da onlar tarafından öldürülmemek için ya da onlardan para almak için yaparsınız.

Para nedir?

Hayır, bunların hiçbirini söyleyemez. Flurya sizi koruyor, diyecek. Antilop sizi seviyor.

Sonra gözleri kapanıyor. Usulca kaldırıldığını hissediyor, taşındığını, tekrar kaldırıldığını, tekrar taşındığını, tutulduğunu.

XV

Ayak izi

Kar Adamı şafaktan önce uyanıyor. Hareketsiz yatıyor, dalgaların sesini dinliyor, hışşş, hışşş, nabız gibi. Hâlâ uykuda olduğuna inanmayı öyle istiyor ki.

Doğu ufkunda sis var. Gül rengi, ölümcül bir parıltıyla aydınlanıyor. O rengin hâlâ zarif görünmesi ne tuhaf. Vecd ile bakıyor; kelimenin tam anlamıyla: *Vecd ile.* Yüreği doluyor, yükseliyor, dev bir avcı kuş tarafından götürülüyor sanki. Bütün olanlardan sonra, dünya nasıl hâlâ bu kadar güzel olabilir? Çünkü öyle. Deniz kulelerinden kuş çığlıkları geliyor, insan sesiyle ilgisiz haykırışlar.

Birkaç derin soluk alıyor. Aşağı, etrafta vahşi hayvan olup olmadığına bakıyor. Ağaçtan iniyor. Yere önce sağlam ayağıyla basıyor. Şapkasının içine bakıyor, bulduğu bir karıncayı atıyor. Tek bir karıncaya canlı denebilir mi, kelimenin herhangi bir anlamıyla, yoksa varlığı yalnızca karınca yuvasıyla mı ilişkilidir? Flurya'nın eski bilmecelerinden biri.

Sıçraya sıçraya sahile, deniz kenarına gidiyor, ayağını yıkıyor, tuzlu suyun yaktığını hissediyor: Yarası gece kötüleşmiş olmalı. Kocaman geliyor şimdi. Etrafında vızıldayarak uçuşan sinekler, konmaya fırsat kolluyor.

Sıçraya sıçraya ağacına geri dönüyor, çiçekli çarşafını çıkarıp bir dala asıyor: Hareketlerini engellemesini istemiyor. Çırılçıplak olacak, gözüne güneş girmesini engelleyecek beyzbol kepi dışında. Güneş gözlüğünü takmayacak: Vakit henüz erken, ihtiyacı yok. En ufak hareketleri bile fark edebilmeli.

Çekirgelerin üstüne işiyor, kaçışmalarını nostaljiyle izliyor. Bu rutini şimdiden geçmişe karışmaya başladı bile. Bir tren camının ardından bakılan, el sallayan, kaçınılmaz bir şekilde uzaklaşan, zamanda ve mekânda hızla uzaklaşan bir sevgili gibi.

Zulasına gidiyor, açıyor, biraz su içiyor. Ayağı çok kötü sızlıyor. Yaranın etrafı yine kızarmış, bileği şişmiş: Orada her ne varsa, CennetZarı kokteylini de, Flurya'nın Çocukları'nın tedavi yöntemini de yenmeyi başardı. Üstüne biraz antibiyotik krem sürüyor. Çamur kadar yararsız.

Neyse ki aspirini var. En azından acıyı hafifletir. Dört tane yutuyor. Yarım Joltbar yiyor, enerji kazanmak için. Sonra sprey tabancasını alıp şarjörüne bakıyor, görünmez kurşunu olup olmadığını kontrol ediyor.

Buna hazır değil. Kendini iyi hissetmiyor. Korkuyor.

Burada kalıp gelişmeleri beklemeyi seçebilir.

Ah *tatlım. Tek umudum sensin.*

Sahil boyunca kuzeye doğru yürüyor, dengesini korumak için sopasını kullanarak, olabildiğince ağaç gölgelerinden giderek. Gökyüzü giderek aydınlanıyor. Acele etmeli. Artık dumanı görebiliyor. İnce bir sütun halinde yükseliyor. Oraya varması bir saat kadar sürer. Belki daha fazla. O insanlar onu tanımıyor. Flurya'nın Çocukları'nı biliyorlar ama onu tanımıyorlar. Onu beklemiyorlar. En büyük avantajı bu.

Ağaçtan ağaca gidiyor, topallayarak, gizlice, beyaz, bir söylenti. Kendi türünün peşinde.

İşte bir insan ayağının izi, kumda. Sonra bir başkası. Belirgin değiller, çünkü burada kumlar kuru ama insan izi oldukları kesin. İşte, bir sürü ayak izi, denize doğru. Boyutları farklı. Kumun nemli kesimlerinde daha belirginler. Bu insanlar ne yapıyordu? Yüzüyorlar mıydı? Balık mı avlıyorlardı? Yıkanıyorlar mıydı?

Ayakkabı giyiyorlarmış ya da sandalet. İşte, burada çıkarmışlar. Burada tekrar giymişler. Sağlam ayağını ıslak kuma bastırıyor, en büyük ayak izinin yanına: Bir tür imza. Ayağını kaldırır kaldırmaz izin içi suyla doluyor.

Artık duman kokusu alıyor, insan sesleri işitiyor. Usulca ilerliyor, içinde hâlâ insanlar olabilecek boş bir evde yürürcesine. Ya onu görürlerse? Beyzbol kepi dışında anadan doğma olan, sprey tabancası taşıyan kıllı bir manyak. Ne yaparlar? Çığlık çığlığa kaçarlar mı? Saldırırlar mı? Ona kollarını mı açarlar, neşeyle ve kardeşçe bir sevgiyle?

Yaprakların arasından usulca bakıyor: Yalnızca üç kişiler. Bir ateşin etrafında oturuyorlar. Onların da bir sprey tabancası var. Bir güvenlik görevlisi tabancası. Ama yerde duruyor. Zayıf ve hırpani görünüyorlar. İki erkek (biri zenci, biri beyaz) ve çay rengi bir kadın. Adamlar haki renkli tropik giysiler giymişler. Standart ama kirli. Kadının üstünde bir tür üniforma var... Hemşire, bekçi? Bu kadar kilo vermeden önce güzel bir kadındı

herhalde. Şimdiyse incecik. Saçı kuş yuvası gibi. Süpürge gibi. Üçü de bitkin görünüyor.

Bir şey kızartıyorlar... Bir çeşit et. Rakunk? Evet, işte kuyruğu, yerde duruyor. Vurmuş olmalılar. Zavallı yaratık.

Kar Adamı pişmiş et kokusu almayalı epey oluyor. Gözleri bu yüzden mi sulanıyor?

Titremeye başlıyor. Ateşi çıkıyor.

Şimdi ne yapacak? Bir sopaya çarşaf parçası bağlayıp, beyaz bayrak niyetine sallayarak yürüyecek mi? *Barış için geldim.* Ama çarşafı yanında yok.

Ya da *size bir sürü hazineler gösterebilirim.* Ama hayır, pazarlık edecek hiçbir şeyi yok. Onların da. Kendileri dışında.

Onu dinleyebilirler. Öyküsünü dinleyebilirler. Öykülerini dinleyebilir. En azından çektiklerini biraz olsun anlarlar.

Ya da, *arazimden defolun, yoksa kurşunu yersiniz,* diyebilir, eski kovboy filmlerindeki gibi. *Eller yukarı. Gerileyin. Sprey tabancasına dokunmayın.* Ama bu hiçbir şeyi çözmez. Onlar üç kişiler. Kendisi ise yalnızca tek kişi. Yerlerinde olsa yapacağı şeyi yaparlar: Giderler ama gizlice geri gelirler, onu gözetlerler. Karanlıkta usulca yaklaşıp, kafasına taşla vururlar. Ne zaman geleceklerini asla bilemez.

Şimdi işlerini bitirebilir. Henüz onu görmediler. Hâlâ gücü var. Hala ayağa kalkabiliyor. Ayağının içi lav dolu sanki. Ama ona kötülük yapmadılar ki. Gözünü kırpmadan öldürecek mi onları? Yapabilir mi? Onları öldürürken tereddüt ederse, bir tanesi onu öldürür. Doğal olarak.

“Ne yapmamı istiyorsunuz?” diye fısıldıyor.

Kestirmek güç.

Ah Jimmy, öyle komiktin ki.

Beni hayal kırıklığına uğratma.

Alışkanlıkla elini kaldırıp saatine bakıyor. Saat boş yüzünü gösteriyor ona.

Sıfır saati, diyor Kar Adamı. Vakit geldi.

Teşekkürler

Virgina Woolf’un eserlerinin yayın hakkına sahip olan Yazarlar Derneği’ne (İngiltere), Deniz Feneri’nden alıntı yapmama izin verdikleri için, Anne Carson’a, The *Beauty* of *the Husband’dan* alıntı yapmama izin verdiği için ve John Calder Yayınevi ile Grove Atlantic’e, Samuel Beckett’ın romanı *Mercier and* Camier’den sekiz sözcük alıntılamama izin verdikleri için teşekkür ederim. Buzdolabı mıknatıslarında, asıl halleriyle ya da değiştirilerek kullanılan alıntıların tam listesi, oryxandcrake.com’dadır. Dokuzuncu bölümde sözü edilen “Winter Wonderland”, Felix Bernard ile Richard B. Smith’e aittir ve yayın hakları Warner Bros’ta bulunmaktadır.

“Amanda Payne” adı gerçek bir kişiye aittir ve kendisi kitapta adının geçmesi için yücegönüllülükle katıldığı açık arttırmayı kazanarak, İşkence Kurbanlarına Tıbbi Yardım Vakfı’na (İngiltere), çok ihtiyaç duyduğu fonları kazandırmıştır. Papağan Alex, Dr. Irene Pepperberg’in hayvan zekası üstüne çalışmalarının katılımcılarından biridir ve pek çok kitabın, belgeselin ve Web sitesinin başkahramanıdır. Adını Alex Vakfı’na vermiştir. Sharon Doobenen ile Brian Brett’in yanında yaşayan Papağan Tuco’ya ve Ruth Atwood ile Ralph Siferd’in yanında yaşayan Papağan Ricki’ye de teşekkürler.

Derin geri plan bilgilerini, yıllar boyu tesadüfen okuduğum çok sayıda dergiden, gazeteden ve pek çok bilimkurgu yazarının kitaplarından edindim. Bunların tam listesi de oryxandcrake.com’dadır. Ayrıca Dr. Dave Mossop ile Grace Mossop'a ve Kanada'daki Yucon, Whitehorse'tan Norman ile Barbara Barricello'ya, Avustralya'daki Davidson's Arnheimland Safaris'ten Max Davidson ile ekibine, ağabeyim nörofizyolog Dr. Harold Atwood’a (doğmamış farelerdeki cinsiyet hormonları üstüne yapılan araştırmalar ve

benzeri konularda verdiğin bilgiler için sağol), kendilerini mesleklerine adamış Kübalı biyologlar Gilberto Silva ile Orlando Garrido'ya, bu kitabın bir kısmını, Kuzey Kutbu'na yaptıkları gezilerden birinden esinlenerek yazmamı sağlayan, Adventure Canada'dan Matthew Swan ile ekibine, 1939-45 laboratuvarındaki çocuklara ve bu yazarın, 2002 Mart'ında Avustralya, Queensland, Cassoway Malikânesi'nin balkonundan bakarak Kızıl Gerdanlı Flurya denen o nadir kuşu görmesine izin veren Philip ve Sue Gregode'ye de teşekkür ederim.

Ayrıca sadık ve dirayetli okuyucularım Sarah Cooper, Matthew Poulikakis, Jess Atwood Gibson, Ron Bernstein, Maya Mahvjee, Louise Dennys, Steve Rubin, Amulf Conradi v6 Rosalie Abella'ya, ajanlarım Phoebe Larmore, Vivienne Schuster ve Diana Mackay'e; editörlerim olan, McClelland&Stewart'tan (Kanada) Ellen Seligman'e, Doubleday'dan (ABD) Nan Talese'ye ve Bloomsbude'den (İngiltere) Liz Calder'a ve gözüpek redaksiyon editörüm Heather Sangster'a minnettarım. Çalışkan asistanım Jennifer Osti ile, araştırmalarımı yapan Sudea Bhattachadea'ya da. Arthur Gelgoot, Michael Bradley ve Pat Williams'a da, Eileen Allan, Melinda Dabaay ve Rose Tomato'ya da. Son olarak, otuz yıllık partnerime, kendini doğayı gözlemeye adamış olan ve Kanada, Ontario'daki Pelee Adası Kuş Yarışması'na katılmaya bayılan, yazarların saplantılarını anlayan Graeme Gibson'a da.

[1] Payne, İngilizce'de “acı" anlamına gelen “pain" sözcüğüyle benzer telaffuz edilir. -ÇN